

Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc

Contents

Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc	3
1. Chương 1: Cầu Phúc	3
2. Chương 2: Đánh Võ	5
3. Chương 3: Hoàng Thượng Oai Hùng	6
4. Chương 4: Phản Ứng Ở Khắp Nơi	7
5. Chương 5: An Tâm	9
6. Chương 6: Tỉnh Lại	10
7. Chương 7: Trị Liệu	11
8. Chương 8: Thay Y Phục	13
9. Chương 9: Cứu Mạng	14
10. Chương 10: Cố Nhân	15
11. Chương 11: Thương	16
12. Chương 12: Khó Có Thể Mở Miệng	18
13. Chương 13: Không Biết Xấu hổ	19
14. Chương 14: Phát Tác	20
15. Chương 15: Quyết Nợ	22
16. Chương 16: Nếu Không Đi	23
17. Chương 17: Lấy Oán Trả Ôn	24
18. Chương 18: Đáng Tiếc	25
19. Chương 19: Làm Chủ	27
20. Chương 20: Song Hoàng	28
21. Chương 21: Cười Giỡn	29
22. Chương 22: Thiếu Khâm Đại Nhân	30
23. Chương 23: Người Tuyệt Vời	32
24. Chương 24: Gấp Gáp	33
25. Chương 25: Cười Giỡn	34
26. Chương 26: Không Thú Vị	36
27. Chương 27: Không Cam Lòng	37
28. Chương 28: Tiên Phát Chế Nhân	38
29. Chương 29: Chết Không Có Gì Đáng Tiếc	39
30. Chương 30: Đau Đầu	40
31. Chương 31: Tâm Ý	42
32. Chương 32: Xử Trí	43
33. Chương 33: Đụng Vào	44
34. Chương 34: Tô Đại Tiểu Thư	45
35. Chương 35: Bị Đen	47
36. Chương 36: Phá Án	48
37. Chương 37: An Ủi	49
38. Chương 38: Không Đếm Xỉa Đến	50
39. Chương 39: Quen Thuộc	52

40. Chương 40: Chỗ Đau	53
41. Chương 41: Thái Tử	54
42. Chương 42: Tương Tự	55
43. Chương 43: Sắc Giới	57
44. Chương 44: Chọn Giường	58
45. Chương 45: Trúng Gió	59
46. Chương 46: Đùa	60
47. Chương 47: Cẩn Chết Hẳn	62
48. Chương 48: Chế Nhạo	63
49. Chương 49: Tiểu Tặc	64
50. Chương 50: Đồ Cưới	65
51. Chương 51: Ước Hẹn Ba Năm	66
52. Chương 52: Bá Đạo	68
53. Chương 53: Nhãn Dao Tử	69
54. Chương 54: Hung Ác	70
55. Chương 55: Suy Đoán	71
56. Chương 56: Dân Độn	72
57. Chương 57: Nhớ Không Rõ	74
58. Chương 58: Trêu Chọc	75
59. Chương 59: Khiển Trách	76
60. Chương 60: Chải Đầu	77
61. Chương 61: Không Được Vào Cửa	78
62. Chương 62: Hưởng Thụ	80
63. Chương 63: Nghe Lén	81
64. Chương 64: Chết Vắn	82
65. Chương 65: Kim Ốc Tàng Kiều	83
66. Chương 66: Người Thô Lỗ	85
67. Chương 67: Trừng Phạt	86
68. Chương 68: Yêu Cầu	87
69. Chương 69: Minh Đoạt	88
70. Chương 70: Trộm?	89
71. Chương 71: Bất Tiện	91
72. Chương 72-1: Cơ Hoa Âm, Ta Sai Rồi (1)	92
73. Chương 72-2: Cơ Hoa Âm, Ta Sai Rồi (2)	98
74. Chương 72-3: Cơ Hoa Âm, Ta Sai Rồi (3)	100
75. Chương 73-1: Ép Buộc	102
76. Chương 73-2	104
77. Chương 73-3	105
78. Chương 73-4	107
79. Chương 74: Tương Kế Tỵu Kế	110
80. Chương 75	114
81. Chương 76	117
82. Chương 76-2	120
83. Chương 77-1: Xúi Giục	123
84. Chương 77-2	126
85. Chương 78-1	129
86. Chương 78-2	131
87. Chương 79: Hoàng Tước Ở Phía Sau	135
88. Chương 80: Say Rượu	137
89. Chương 80-2: Say Rượu (2)	139
90. Chương 81: Trêu Ghẹo	142
91. Chương 82-1: Chỉ Có Hẳn (1)	145
92. Chương 82-2: Chỉ Có Hẳn (2)	147
93. Chương 83: Chim To	149

94. Chương 84: Mềm Nắn Rắn Buông	153
95. Chương 85: Đánh Nhau	157
96. Chương 86: Không Đói Bụng	163
97. Chương 87: Dạy Nàng Luyện Võ	168
98. Chương 88: Ngạc Nhiên Mừng Rõ	173
99. Chương 89: Nam Cung Khế	177
100. Chương 90: Quân Cờ	182

Độc Hậu Trùng Sinh, Nàng Thê Hung Hãn Của Lãnh Vương Phúc Hắc

Giới thiệu

Loại: Sủng, hài, HEEditor: Saly85Độ dài: 162 chương“Cô nương, lần này lại là trùng hợp sao?”Phá h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hau-trung-sinh-nang-the-hung-han-cua-lanh-vuong-phuc-hac>

1. Chương 1: Cầu Phúc

Đêm khuya, trong nội cung Phúc Ninh tiếng mõ báo canh lại vang lên, hòa cùng tiếng niệm kinh, chỉ giống từng đạo ma chú, chui thẳng vào não người.

Lúc này, Hạ Lan Tuyết cố hết sức mở mắt.

Ánh nến mờ nhạt chiếu lên gương mặt tái nhợt của nàng.

Cung điện rộng lớn như vậy, chỉ có một mình nàng.

“Đàn hương.” Nàng cố ngồi dậy, nhưng toàn thân không còn chút hơi sức.

Cũng may, đúng lúc Đàn Hương quay lại, nghe thấy thanh âm rất nhỏ giống như là ảo giác, gấp rút đi đến cạnh giường, “Nương nương, ngài đã tỉnh?”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết suy yếu nhìn nàng, hỏi, “Hiện tại giờ gì? Hoàng thượng đâu?”

“Đã giờ sửa một khắc rồi, nương nương, ngài cảm thấy như thế nào? Có muốn nô tỳ gọi thái y đến hay không?” Đàn hương xem sắc mặt nàng cực xấu, căng thẳng nói.

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng lắc đầu.

Thân thể này của nàng nàng biết rất rõ ràng, chỉ sợ đại nạn đã đến.

Nàng không sợ chết, cả đời này mặc dù ngắn ngủi, lại hưởng hết vinh hoa, có được tình yêu, không có nữ nhân nào may mắn hơn so với nàng.

Chỉ là, thời gian vui vẻ lúc nào cũng quá ngắn ngủi, ngắn đến nỗi nàng chưa kịp sinh con cho hấn.

“Hoàng thượng đang ở đâu?” Vừa nghĩ tới nam nhân mình yêu sâu sắc kia, Hạ Lan Tuyết ánh mắt tro tàn lại khôi phục một chút tức giận, thậm chí phi thường sáng trong.

Đàn hương nhìn nhưng trong lòng tim đập thình thịch, có cảm giác điềm xấu lan khắp toàn thân, làm cho nàng thanh âm đều phát run, “Nô tỳ đi tìm hoàng thượng ngay.”

“Đừng.” Nghĩ đến mấy ngày này mình bệnh nặng, Nam Cung Khế cơ hồ cực nhọc ngày đêm, không yên ổn nghỉ ngơi luôn chiếu cố nàng, Hạ Lan Tuyết ngoài cảm động, lại rất đau lòng.

“Bản cung hiện tại cảm thấy thân thể lạnh lẽo không ít, người đỡ Bản cung ngồi dậy.” Nàng nghĩ tự mình đi tìm Nam Cung Khế, muốn cho hấn một kinh hỉ.

“Nương nương không thể.” Đàn hương không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hạ Lan Tuyết thần sắc lạnh lẽo, “Đỡ Bản cung đi đến.”

Thanh âm mặc dù yếu, nhưng uy nghiêm khí thế vẫn như trước.

“Vâng.” Đàn hương tim run lên, vội vàng khom người đến đỡ.

Rời giường, mặc quần áo, rửa mặt, Hạ Lan Tuyết lại ngoài ý muốn không một chút cảm thấy khó chịu, nhất là nhìn mỹ nhân trong gương đồng, nàng có loại ảo giác, nàng không phải sắp chết, mà là lành bệnh.

Vịn Đàn Hương, đi từ từ ra cửa, thanh âm giống như ma chú kia lại vang lên, nàng không khỏi nhú mày, hỏi, “Bên ngoài là thanh âm của cái gì?”

“Đây là?” Đàn hương chần chờ một cái chớp mắt, mới chi tiết nói, “Nhị tiểu thư mời tăng nhân của chùa Thiên Lộc, niệm kinh cầu phúc cho nương nương.”

“Chi Nhi đến đây?” Hạ Lan Tuyết thần sắc dừng một chút, khẽ gật đầu.

“Vâng.” Đàn hương rũ xuống rèm mắt, khẽ hừ nhẹ.

Hạ Lan Tuyết có chút dừng lại, thở dài nói, “Làm khó nàng có lòng, những năm này Bản cung sơ sẩy nàng, đến bây giờ cũng chưa thể tìm được cho nàng ấy một cửa hôn sự tốt.”

“Nương nương.” Đàn hương nghe vậy cảm thấy đau xót, lại ghen ngào khó tả.

Có mấy lời, còn là chôn chặt ở trong lòng cả đời.

“Đi thôi, Hoàng thượng ước chừng ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương, những ngày này, bởi vì bản cung bệnh, hấn cũng không rảnh xử lý chính vụ.” Hạ Lan Tuyết phối hợp nói, ở trong mắt nàng, Nam Cung Khế trong thế giới ngoại trừ nàng liền là quốc sự rồi.

Nhưng mà, phí sức đi đến ngự thư phòng, lại không tìm được Nam Cung Khế.

Hạ Lan Tuyết rất là thất vọng, vịn Đàn Hương trở về, đột nhiên nghĩ đến muội muội Hạ Lan Chi, liền hỏi, “Chi Nhi hiện tại ở nơi nào?”

“Nhị tiểu thư đang theo các tăng nhân vì nương nương niệm kinh cầu phúc.” Đàn hương trả lời.

Hạ Lan Tuyết chớp mũi đau xót, “Vâng, mang Bản cung đi tìm nàng.”

Trên đời này, ngoại trừ Nam Cung Khế, thì người nàng yêu thương nhất chính là cô muội muội này rồi.

Lần nữa trở lại Phúc Ninh cung, biết được Hạ Lan Chi đang ở thiên điện một mình vì nàng niệm kinh cầu phúc, cũng không cho người thông truyền, Hạ Lan Tuyết liền vịn Đàn Hương trực tiếp đi.

Khói hương lượn lờ, tụng kinh thành kính, nhưng mà, trong đại sảnh thiên điện chỉ có hai nha hoàn thiếp thân của Hạ Lan Chi, cũng không thấy bóng dáng Hạ Lan Chi.

Mà hai nha đầu này, sau khi nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, song song ngồi bệt trên mặt đất.

Hạ Lan Tuyết ngưng mi không vui, “Nhị tiểu thư của các người đâu?”

“Nhị tiểu thư nàng...” Xạ Nguyệt ánh mắt tránh né, nơm nớp lo sợ trả lời không ra.

Áp Nguyệt cơ trí , lập tức ổn tâm tình, quỳ trả lời, “Nhị tiểu thư mới đi ra ngoài , bảo là muốn đi xem nương nương ngài. Nương nương, lúc ngài tới không có gặp sao?”

“A, có lẽ là bỏ lỡ.” Hạ Lan Tuyết nghĩ tới mình là theo ngự thư phòng bên kia đến, nên cùng với muội muội đi kèm, liền vịn Đàn Hương định rời đi.

Tuy nhiên, xoay người trong chớp mắt, đột nhiên nghe thấy một giọng bén nhọn pha lẫn hoan dục của nữ tử từ trong điện truyền ra.

2. Chương 2: Đánh Võ

Thanh âm kia đúng là Hạ Lan Chi , nhưng hiển nhiên, bên trong không chỉ có một mình nàng ta.

Hạ Lan Tuyết là người từng trải, dựa vào đạo thanh âm vừa rồi cũng đoán được bên trong có chuyện gì phát sinh.

Nếu nói là Hạ Lan Chi tuổi không nhỏ, phát sinh chuyện như vậy cũng ở trong tình lý, như ở dĩ vãng, Hạ Lan Tuyết tất nhiên sẽ không truy cứu, nói không chừng còn có thể thành toàn.

Nhưng hiện nay, tỷ tỷ bệnh nặng, mà nàng làm muội muội lại dựa vào danh nghĩa cầu phúc cho tỷ tỷ, lại vùng trộm ở trong cung của tỷ tỷ.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy rất đăm tâm.

“Bên trong là ai?” Nàng nghiêm nghị chất vấn.

Xạ Nguyệt, Áp Nguyệt đều ngốc rồi, môi rung động lại nói không nên lời.

Hoàng hậu tàn nhẫn, các nàng đều biết , nếu như chuyện này bị vạch trần, các nàng không ai có thể sống được.

“Là, là - -” Áp Nguyệt chính vất hết óc nghĩ vợ vét lý do lừa dối cho qua, tuy nhiên, bên trong lại truyền tới thanh âm vui sướng, có nữ, cũng có nam.

Nữ tự nhiên là Hạ Lan Chi, còn thanh âm nam nhân kia...

Hạ Lan Tuyết cả người như bị sét đánh, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, cũng không biết ở đâu ra khí lực, theo bản năng đẩy Đàn Hương ra, lao đảo vọt vào trong phòng.

“Nương nương.” Áp Nguyệt không ngăn cản lại, liền hô to, để bên người bên trong có thể nghe thấy.

Nhưng mà, sau màn trên mặt giường lớn, một đôi nam nữ đang quấn quýt si mê, lại hồn nhiên không hay có người xông vào.

Hạ Lan Chi thậm chí không vui nhìn hạ đôi mi thanh tú, trong miệng lẩm bẩm, “Nha đầu Áp Nguyệt chết tiệt kia hô loạn cái gì không biết, tí nữa ta xử lý nàng.”

“Để ý nàng làm chi?” Nam Cung Khế bàn tay nhẹ khê vuốt vuốt sống lưng bóng loáng của nàng, khóe môi mỉm cười, “Chi Nhi, vừa rồi có thoải mái không?”

“Ừm, Hoàng thượng, người xấu, Chi Nhi không để ý tới người.” Hạ Lan Chi then thùng vùi mặt trong ngực hắn, chỉ rầu rĩ cười.

Loại tư thái tiểu nữ nhi then thùng này, chọc trong lòng Nam Cung Khế ngứa một chút, nhin không được nghiêng người lại đè Hạ Lan Chi xuống.

Lại không nghĩ, lơ đãng nhìn lên, sau màn che có một người đang đứng, hấn sợ run , lại lặn từ trên người Hạ Lan Chi xuống.

“Hoàng thượng, làm sao vậy?” Hạ Lan Chi nghi hoặc hỏi.

Nam Cung Khế lại núp ở phía sau nàng, ngón tay chỉ màn che, nơm nớp lo sợ nói không lên một câu hoàn chỉnh, “Hoàng, hoàng hậu, sau...”

“Cái gì hoàng hậu?” Hạ Lan Chi theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết mạnh mẽ vén màn che lên, âm lãnh đến gần, khuôn mặt nhỏ nhắn trong khoảnh khắc sợ không còn huyết sắc.

Còn không đợi nàng ta phản ứng, Nam Cung Khế đã một cước đạp nàng ta xuống giường, không để ý nàng ta té có bị thương không, đã liền quỳ trên mép giường, đáng thương mà vô tội giải thích với Hạ Lan Tuyết.

“Hoàng hậu, là tiện nhân kia dụ dỗ, mê hoặc trẫm, trẫm vốn là muốn đi tìm hoàng hậu , là nàng nói muốn thương lượng cùng trẫm chuyện hoàng hậu bệnh nặng...”

“Sau đó thì sao? Liền thương lượng đến trên giường?” Nhìn trên giường, dưới giường một đôi cẩu nam nữ này, Hạ Lan Tuyết không biết là nên khóc hay nên cười, suy nghĩ trong lòng thật giống như dây lên ngọn lửa hừng hực, đốt lục phủ ngũ tạng nàng đều đau nhức.

Nhưng mà, cũng không phải đau lòng.

Nhìn Hạ Lan Tuyết âm trầm không thấy đáy mắt, Nam Cung Khế đáy mắt lóe qua thoáng cái tối tăm, mạnh mẽ nhào tới trước, ôm lấy Hạ Lan Tuyết.

“Hoàng hậu, trẫm sai rồi, trẫm cũng không dám nữa...”

Theo thanh âm hấn ân hận xin lỗi, một cái trâm bạch ngọc vươn tới hung hăng đâm vào cổ Hạ Lan Tuyết, trong nháy mắt máu đỏ tươi chảy ra, nhiễm đỏ quần áo nàng tử mị mặc vào.

3. Chương 3: Hoàng Thượng Oai Hùng

Hạ Lan Tuyết chết rồi, cũng không cảm thấy thống khổ.

Ngay tại lúc Nam Cung Khế đâm cây trâm vào cổ của nàng, một nhát kia đã làm linh hồn của nàng li khai thân thể, lẳng lặng đứng ở một bên, chờ dẫn nhìn xem hết thấy.

Vì là lần đầu tiên giết người, ngoài việc căng thẳng còn có hưng phấn không nói nên lời, khuôn mặt trước kia ôn nhuận như ngọc nay vụn vỡ, rất đáng sợ.

“Hạ Lan Tuyết, đây là người bức trẫm . Những năm này, khắp nơi người áp chế trẫm, này cũng không cho, kia cũng không cho phép, ngay cả các đại thần cũng nghe theo người hết, trong mắt họ căn bản cũng không có trẫm, người biết sau lưng bọn họ đều mắng trẫm là cái gì không? Bọn họ mắng trẫm là ngu ngốc vô năng sống ăn hại.”

Toàn thân nữ nhân đã nhuốm máu ngã xuống đất, nam nhân vẫn không buông tha, tay cầm cây trâm, từng phát từng phát đâm vào ngực nữ nhân, mang theo vô tận hận ý, mang theo thổ lộ mạnh mẽ ngoan độc.

Một bên, Hạ Lan Chi sợ choáng váng, đến lúc tỉnh lại, toàn bộ Nam Cung Khế cũng thành huyết nhân.

“Hoàng thượng.” Nàng ta sợ hãi hô.

Nam Cung Khế cả kinh, kinh ngạc ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt kia tựa như tới từ địa ngục vậy làm người ta sợ hãi.

Thế nhưng chỉ như vậy trong chớp mắt, hấn vội ném cây trâm đi, sợ hãi hướng góc rút lại, ” Chuyện không liên quan đến trẫm, trẫm không muốn giết nàng, các người đừng phết trẫm...”

Biết rõ hoàng thượng trời sinh tính nhất gan mềm yếu, sau khi xác định Hạ Lan Tuyết đã chết rồi, ngược lại Hạ Lan Chi không sợ, tùy ý cầm áo choàng khoác lên người, nàng ta đi đến trước mặt Nam Cung Khế, hai tay nâng mặt hắn lên, thâm tình nói.

“Hoàng thượng, người làm rất tốt, nên để cho những kẻ nói xấu sau lưng hoàng thượng đến nhìn đi, hoàng thượng chính tay đâm ác phụ bỉ ổi này, hoàng thượng oai hùng.”

“Chi, Chi Nhi, hoàng hậu chết rồi, những đại thần kia sẽ không tha thắm, làm sao bây giờ?” Nam Cung Khế ghé vào trong ngực nàng ta, khóc lóc nức nở.

Bàn tay Hạ Lan Chi nhẹ nhàng an ủi hắn, đáy mắt toát lên khinh miệt cười lạnh, “Chết thì đã chết, còn có thể làm sao? Những lão thần kia nếu muốn tận trung, vậy thì xuống địa ngục tận trung đi.”

“Người là nói?” Nam Cung Khế chỉ là nhất gan, đầu óc cũng không ngốc, lập tức hiểu cái gì, trong ánh mắt lóe lên sát khí.

Người chính là như vậy, một khi đã giết người, muốn dừng lại cũng không được.

Thế cho nên, khi thấy bên trong có động tĩnh lạ Đan Hương cùng ba cung nữ khác đi vào, Nam Cung Khế quyết đoán biết phải làm sao.

Lập tức gọi thị vệ tới, bắt ba tỳ nữ lại, ngay cả cơ hội mở miệng kêu oan cũng không được, định luôn ra tội danh.

Tội danh là: Hành thích Hoàng thượng, mà Hoàng hậu nương nương vì hộ giá, bất hạnh hương tan ngọc nát.

Ba người bị đánh chết ngay tại chỗ, nhất là Xạ Nguyệt và Ấp Nguyệt, đều là nha hoàn thân tín của Hạ Lan Chi cũng không thoát khỏi.

Nhưng mà Hạ Lan Chi lại khen Nam Cung Khế làm tốt, làm việc là phải nhỏ cỏ tận gốc, không lưu lại một chút dấu vết.

Hiện thời, người biết được chuyện phát sinh trong phòng như thế nào đều chết rồi.

Hạ Lan Chi và Nam Cung Khế nhìn nhau cười, sau này, thiên hạ chính là của bọn họ rồi.

Thiên hạ là của bọn họ ? Nghĩ thật tốt.

Làm một luồng oan hồn khéo môi Hạ Lan Tuyết quyến rũ ra độ cong trào phúng, nàng rất muốn nhìn xem, nàng chết rồi, Đại Chu quốc sẽ loạn thành cái dạng gì, Nam Cung Khế sẽ đối mặt với triều thần như thế nào, đối mặt với thiên hạ dân chúng ra sao.

Chỉ là, nàng khi còn sống, tồn tại giống như là thần của Đại Chu quốc, bị triều thần dân chúng cúng bái.

Khi nàng chết rồi, nàng uy nghiêm nàng tôn vinh tất cả đều cùng theo một lúc chết rồi.

4. Chương 4: Phản Ứng Ở Khắp Nơi

Hoàng hậu tử, cả nước khiếp sợ, nhưng mà, nhưng cũng là trong dự liệu, hoàng hậu vốn là bệnh nặng, chỉ là, ai cũng không có ngờ tới cuối cùng chết ở trong tay thích khách.

Mà đối mặt triều thần, Hoàng thượng Nam Cung Khế khóc lóc nức nở, khóc tựa như đứa bé, còn mấy lần muốn tìm chết, muốn tiếp tục làm bạn với hoàng hậu, đều bị bọn thái giám đau khổ ngăn cản lại.

Hành động này của hắn, làm cảm động không ít người.

Lũ triều thần lén lút nghị luận, mặc dù hoàng thượng có chút vô năng, nhưng là người có lương tâm, có quân như thế, cũng là phúc khí của Đại Chu, từ đó về sau, bọn họ tự nhiên cạn kiệt tâm sức phụ trợ hoàng thượng, muốn làm cho Đại Chu quốc trở thành quốc gia cường đại nhất trong sáu nước.

Mà nhà mẹ đẻ hoàng hậu, gia tộc Hạ Lan, sau khi biết được tin này, ngoại trừ dựa theo quốc lễ cử hành đại tang, bên ngoài cũng không có biểu hiện ra quá nhiều ưu thương.

Thậm chí, nói trắng ra, có người trong lòng còn cảm thấy vui mừng.

Hạ gia lão phu nhân lấy lý do bị thương quá độ bệnh không dậy nổi, không tham gia bất cứ hoạt động tang lễ gì, một mình trốn ở trong phòng, một bên hưởng thụ dưa và trái cây Tây Vực tiến cống, một bên cùng thỏ dài nói với lão ma ma tâm phúc: “Ta thường ngày nói người không thể hiểu thấu, quá mạnh mẽ là dễ dàng gãy, nha đầu kia chính là nhìn không thấu, hiện giờ hay rồi, bị đột tử, ta thấy, có xuống điện của Diêm Vương cũng không dễ dàng được đầu thai.”

“Lão phu nhân nói đúng lắm, chỉ trách hoàng hậu nương nương không có phúc, thường ngày làm việc quá nghiêm khắc, thế mới đắc tội người ta. Cũng may hiện giờ nhị tiểu thư được tiến cung, theo như người về nói, hoàng thượng rất yêu thương nhị tiểu thư, so với hoàng hậu không biết tốt hơn bao nhiêu, nói chỉ cần thời gian chịu tang qua đi, sẽ phong nhị tiểu thư làm hoàng hậu.”

“Lập hậu hay không, tạm không nói đến, Chi Nhi là cái có hiểu biết, cũng là có phúc.” Hạ lão phu nhân cười nói.

Gương mặt lão ma ma vui vẻ lại nói tiếp, “Nếu là nhị tiểu thư làm hoàng hậu, Hạ Lan gia chúng ta sẽ càng tăng thêm một tầng, chỉ sợ thiên hạ đệ nhất thế gia Cơ gia cũng đứng sau.”

Hạ lão phu nhân nghe rất hợp ý, lập tức đem dưa và trái cây ngọt ngào thưởng cho hạ nhân.

Lại nói đệ đệ ruột thịt của Hạ Lan Tuyết, khi biết tin tức tỷ tỷ qua đời, thế nhưng còn khoái hoạt cùng với hai mỹ nhân ở trong phòng.

Khoái hoạt xong rồi, mới thay một thân quần áo tang, chán đến chết đi đại sảnh xã giao.

Còn những người khác ở Hạ Lan gia như cô dì chú bác..., thường ngày rất cung kính đối với Hạ Lan Tuyết, nịnh nọt nịnh nọt, một bộ coi nàng như con gái ruột đối đãi.

Hiện nay, tang sự còn chưa xong, bọn họ đã không còn tâm sự nào để lo nữa rồi, lại rồi rít đi đút lót đại phu nhân Trầm thị.

Trầm thị này là thân nương của Hạ Lan Chi, ban đầu là thị thiếp của Hạ Lan Phong, về sau, do Hạ Lan Tuyết đề nghị, phụ thân mới cất nhắc nàng ta lên chính phòng.

Giờ phút này, bên ngoài còn tiếng tụng kinh và khóc lóc thảm thiết, Trầm thị lại ở trong phòng mình, nhìn xem trong phòng bày trần đầy vật phẩm quý giá, vốn là vì hoàng hậu qua đời mà bày ra bộ dáng thương tâm, giờ phút này phai đi không ít, khóe mắt đuôi mày tràn đầy đắc ý.

“Lão gia, ngài nhìn, nhị phòng tam phòng vừa nghe Chi Nhi ở trong cung được sủng ái, tất cả đều đến đây nịnh bộ chúng ta.”

“Ừ.” Hạ Lan Phong không để ý lời của nàng ta lắm, giờ phút này, hắn đang cầm một bộ tranh chữ tỉ mỉ đánh giá và thưởng thức, một lúc lâu sau, sâu kín cười, “Lão Nhị thật bỉ ổi, năm đó trong thư phòng của cha bị mất một bộ Ngô Đường họa, ta đã cảm thấy là hắn dấu rồi, hắn không nhận, hiện thời, lại ngoan ngoãn đưa đến cho ta, hừ.”

“Đó là.” Trầm thị đứng ở một bên, cũng đắc ý cười theo, “Lúc này không giống ngày xưa, hoàng hậu không có ở đây, không có ai làm chỗ dựa cho bọn họ, còn không phải là vì Chi Nhi của chúng ta sao.”

Vừa nói, thân thể mềm mại của nàng khẽ dựa vào người hắn, kéo thư họa trong tay hắn ra, nũng nịu cười nói, “Hiện thời mẹ con tiện nhân kia đã mất mạng, cũng là báo ứng. Lão gia, vui vẻ sao?”

Hạ Lan Phong không trực tiếp trả lời, nhưng ả nàng ngã trên bàn, dùng hành động lửa nóng giải thích rõ hết thảy.

5. Chương 5: An Tâm

Con mắt Hạ Lan Tuyết như bị đâm nhói lên, tiết mục gian, phu dâm, phụ, đã thấy nhiều thực tại thương con mắt.

Nàng lựa chọn rời đi, nhưng là một u hồn phiêu phiêu dang dang, lại không biết đi đâu.

Theo như đồn đãi, sau khi người chết sẽ có hắc bạch vô thường đến đón linh hồn đi.

Nhưng nàng đã phiêu dang vài ngày, ngay cả cái quỷ ảnh tử cũng chưa từng thấy qua.

Tựa như sự tồn tại của nàng đã bị lãng quên, hai giới thiên địa âm dương, chỉ có một mình nàng.

Ôi, đây coi như là trừng phạt đối với nàng sao?

Cả đời nàng vẫn luôn kiêu ngạo, đến lúc sinh mạng mất đi, triệt để thành một truyện cười, một cái bi kịch.

Này còn chưa đủ.

Còn phải để cho tận mắt nàng chứng kiến, nàng đã từng yêu thương sâu sắc, thân nhân giày xéo nàng như thế nào?

Lão thiên gia, ngài đủ rồi nha!

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, chất vấn lão Thiên, đột nhiên, một món đồ đỏ tươi, từ trên trời giáng xuống bay là xuống ngực nàng, cúi đầu nhìn xuống, một cái hà bao bên trên thêu hoa sen tĩnh để hết sức quen thuộc.

Còn chưa kịp nghĩ xem là chuyện gì xảy ra, một luồng bạch quang chói mắt phóng đại ở trước mắt nàng, trong nháy mắt đập xuống đầu nàng.

Nàng sợ vội vàng lùi sang một bên, chỉ thấy vài thoi vàng rơi xuống bên chân nàng.

Nàng sợ ngây người, có người đốt vàng mã cho nàng hay sao?

Ý niệm vừa hiện lên trong đầu, trước mắt quả nhiên xuất hiện một hình ảnh.

Bầu trời trắng sáng, một góc vườn hoa, một nam tử áo đen, ngồi một mình ở xe lăn, trước người là chậu than, đã có không ít tro bụi.

Nam tử như cũ ném đồ vào trong chậu than.

Hạ Lan Tuyết nhìn không rõ là vật gì, nhưng chỉ cần thành tro bụi trong chậu than, sẽ rất nhanh rơi vào trong tay nàng.

Nàng vừa nhìn xuống, có chữ của nàng, có tranh nàng vẽ, thậm chí có thư nàng ân đoạn nghĩa tuyệt cùng hắc hán, còn có hắc hán đưa nàng, lại bị nàng ném gãy nửa đoạn lược.

Nhìn chằm chằm ngọn lửa dần nhỏ đi trong chậu than, nam tử che giấu vẻ đau khổ trong đáy mắt, nhếch môi cười lạnh, “Hạ Lan Tuyết, lần này ngươi hài lòng? Giữa ngươi và ta thật sự đã không còn tiếp xúc dây dưa.”

Tiếng cười kia bi thương, tràn trề u buồn, giống như ngân châm, châm tim Hạ Lan Tuyết đau nhức.

Đây là lần đầu tiên nàng đau lòng sau khi chết.

Cơ Hoa Âm!

Hạ Lan Tuyết nhìn chằm chằm nam nhân một đôi mắt nhiễm ứot kia, trong cổ họng lặn qua ba chữ này, nhưng như thế nào cũng không thể gọi được

Tại sao lại là hắc?

Cả đời Hạ Lan Tuyết nàng, tự nhận là không phụ lòng mọi người bên cạnh, nhưng những người này lại hận nàng thấu xương.

Mà nàng cho rằng, người duy nhất có tư cách hận nàng thấu xương, lại trong đêm lạnh lùng trong trăng này yên lặng rơi lệ vì nàng.

Nhìn thấy khoe mắt hấn lặn xuống từng giọt trong suốt, Hạ Lan Tuyết xoay người đi, nhìn hà bao đỏ trong tay, đây chính là nàng tự thêu , phía trên là hoa sen tĩnh để từng bị hấn chê là cổ đuôi chó.

Còn có một bức thư mắng hấn là đồ ngu ngốc, một bộ vẽ con rùa đen, trên đề là Cơ Hoa Âm.

Những thứ này hấn lại giữ lại toàn bộ?

Thậm chí là sau khi nàng làm hại hấn không cách nào đi lại được?

Cơ Hoa Âm, người là cố ý sao?

Người hỗn đản này, người là muốn cho ta chết cũng không thể yên lòng sao?

Hạ Lan Tuyết chỉ muốn đem những đồ chơi này đốt trở lại cho hấn, không ngờ, lúc này lại có đồ nện vào đầu nàng, nhật lên vừa nhìn, mắt nàng trợn trắng rồi, đúng là một quyển “ Đông cung ba mươi hai thức” (Đông cung đồ ba mươi hai thế).

Quay đầu lại, nhìn thấy nam tử trên xe lặn khoe miệng cong lên tà tứ, Hạ Lan Tuyết lớn tiếng chửi bới: Cơ Hoa Âm, cha mẹ người !

6. Chương 6: Tỉnh Lại

“Tiểu thư, ngài tỉnh.”

Bên tai không ngừng vang lên tiếng gọi om sòm, Hạ Lan Tuyết dùng hết sức mở mắt, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đang lác lác ở trước mặt mình.

Thấy nàng mở mắt, Thu Văn thở phào nhẹ nhõm, vừa dùng khăn lau chán cho nàng, vừa hỏi, “Tiểu thư, ngài vừa gặp ác mộng sao? Vừa rồi vừa khóc vừa mắng , thật sự là dọa người.”

“Tiểu thư tỉnh chưa?” Lúc này, một nha đầu khác Thu Hương, bưng một chậu nước rửa mặt tiến vào.

Đem chậu để xuống, đi đến bên giường, nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, cả kinh nói, “Sắc mặt sao lại khó coi như vậy? Thu Văn, ta nghĩ hay là mời đại phu đến bắt mạch cho tiểu thư.”

Thu Văn cũng nhìn Hạ Lan Tuyết, thấy ánh mắt của nàng đăm đăm, cũng gấp, “Tiểu thư, ngài cảm thấy khó chịu phải không? Nô tỳ đi gọi đại phu ngay đây.”

Nói xong, nàng xoay người rời đi, vừa ra khỏi cửa, gặp Đan Hương đang vội vã đi đến.

“Thu Văn tỷ tỷ, tiểu thư tỉnh chưa?” Đan Hương vội vã hỏi.

“Chuyện gì?” Thu Văn ở cửa hỏi.

Đan Hương bĩu môi một cái, hừ nói, “Còn có thể có chuyện gì? Sáng sớm không biết nhị phu nhân trúng phải tà gì, cứ khẳng định nhị tiểu thư trộm trâm của nàng ta, giờ này đang náo loạn ở chỗ Trầm di nương đấy.”

“Nháo liên nháo đi, đánh chết đã có quan phủ quản rồi.” Thu Văn mặt trầm xuống, không vui nói.

Đan Hương cảm thấy có chút kỳ lạ, nhỏ giọng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Tối hôm qua có lẽ tiểu thư bị nhiễm lạnh rồi, thân thể khó chịu, ta đi tìm đại phu.” Thu Văn nói.

“Vậy sao.” Đan Hương không nói thêm nữa.

Trong phòng, Thu Hương đang dùng nước nóng giúp Hạ Lan Tuyết lau mặt, lau tay.

Tất cả mọi việc diễn ra, Hạ Lan Tuyết đều không có phản ứng, như một tượng gỗ mặc cho người khác định đoạt, chỉ có đôi mắt là nhìn Thu Hương chằm chằm.

Trong lòng Thu Hương kinh ngạc, không nghĩ, khi Đan Hương tiến vào, Hạ Lan Tuyết ngồi bật dậy.

“Đàn Hương, người không chết?”

Đàn Hương bị câu hỏi của nàng làm cho sặc, hỏi vậy thì nàng biết trả lời thế nào đây, “Tiểu thư, nô tỳ còn sống.”

“Phì.” Thu Hương không nhin được, bật cười.

Hạ Lan Tuyết giương mắt nhìn nàng, con mắt lại sáng vài phần, “Thu Hương, thật sự là người?”

“Khụ?” Lần này bị sặc chính là Thu Hương, cô nương xinh đẹp nhất trong Tuyết Uyển.

“Tiểu thư, có phải ngài bị sốt không?” Sau khi bị kinh ngạc, Thu Hương vội vàng vươn tay xoa lên trán Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết cũng không cự tuyệt, để cho tay nàng đụng chạm vào chính mình, cảm giác rất rõ ràng, làm cho nàng rơi lệ vui mừng, đột nhiên giang hai cánh tay, ôm chặt lấy Thu Hương.

“Thu Hương, thật sự là người? Thật tốt quá.”

Đúng vậy, thật tốt quá, không nghĩ tới, Hạ Lan Tuyết nàng còn sống, trùng sinh lại thời điểm nàng còn thiếu niên.

Lúc này, tứ đại nha hoàn ở Tuyết Uyển vẫn còn đây.

Không giống về sau, Thu Hương bệnh qua đời, Thu Văn lấy chồng ở xa, Bích Văn xuất gia, chỉ còn một mình Đàn Hương, liên tục đi theo mình, đến cuối cùng lại không thể chết già.

Kịp thời tiếp nhận được những chuyện đã phát sinh, mũi Hạ Lan Tuyết cay xè, dứt khoát nhào vào trong lòng Thu Hương, khóc toáng lên, nhìn cực kỳ giống một tiểu hài tử.

“Tiểu thư?” Đàn Hương bối rối, muốn hỏi làm sao vậy.

Thu Hương nhìn nàng nháy mắt, ý bảo nàng đừng nói chuyện, một mặt dùng tay vỗ nhẹ nhàng Hạ Lan Tuyết lưng, ôn nhu nói, “Tiểu thư, muốn khóc liền thoải mái khóc một hồi đi, nơi này chỉ có nô tỳ và Đàn Hương thôi, không có người ngoài.”

7. Chương 7: Trị Liệu

Kể từ khi đại phu nhân đi về cõi tiên, đã hơn nửa năm, từ đó đến nay, đại tiểu thư cũng không rơi một giọt nước mắt.

Thế nhân đều nói đại tiểu thư lãnh tình không có tim phổi, chỉ có các nàng từ nhỏ đã theo bên người đại tiểu thư, là biết rõ ràng, đại tiểu thư không phải là không thương tâm khổ sở, mà là nàng không tiếp nhận được thực tế nương đã qua đời, cảm xúc bị thương đó nàng đặt ở dưới đáy lòng.

Trong hơn nửa năm này, đại tiểu thư thay đổi như thành một người khác, đột nhiên từ một tiểu cô nương ham chơi, biến đổi thành một nữ nhân độc lập, hiểu thắng, giống như đại phu nhân lúc trước.

Loại chuyển biến đột ngột này, làm cho các nàng rất lo lắng.

Chỉ sợ tâm tình bị đè nén trong thời gian dài không được bộc lộ, sẽ làm cho Hạ Lan Tuyết còn nhỏ tuổi bị đè ngã.

Mà những người Hạ Lan gia này, người người đều không có tâm, đều đem tất cả gánh nặng đổ lên trên người Hạ Lan Tuyết.

Nếu không, làm sao có chuyện tối hôm qua Hạ Lan Tuyết mãi lo chuyện cửa hàng mới, mãi cho đến nửa đêm mới từ bên ngoài trở lại.

Trở lại cả người sắc mặt liền tái nhợt, Thu Văn các nàng cũng không dám hỏi.

Lần này, Hạ Lan Tuyết có thể chủ động ở trong lòng mình khóc, ngược lại Thu Hương cảm thấy đây là chuyện tốt.

Thế nhưng, dù sao cũng sống hai đời, cũng không phải tiểu hài tử, sau khi khóc xong, ngược lại Hạ Lan Tuyết chính mình có chút thật xin lỗi.

Trong trí nhớ, tựa hồ như không phải hơi một tý là nàng đã khóc.

Ngoại trừ có một lần, cùng mặt lạnh Diêm vương Cơ gia Cơ Hoa Âm kia, cùng nhau rơi vào trong sơn động.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, chuyện sau khi chết, những thứ Cơ Hoa Âm đốt cho nàng kia, lại cực kỳ rõ trong ký ức của nàng, nhất là bản (xuân, cung ba mươi hai thức) kia, làm cho chuyện kia vốn đã theo thời gian mờ nhạt dần, ở trong đầu nàng sắp tan thành mây khói qua một đêm điên cuồng, lại từ từ rõ ràng, từng ly từng tý cũng nhắc nhở, cho dù nàng leo lên hậu vị, dưới một người trên vạn người, nhưng vẫn là bị thống bị tên diêm vương kia hung hăng sửa chữa.

Nhớ tới cái này, Hạ Lan Tuyết trong lòng liền bốc hỏa.

Ban đầu còn tưởng rằng diêm vương này nhớ đến mình, cảm động không thôi.

Cuối cùng mới biết, căn bản là diêm vương này muốn cho nàng chết không nhắm mắt.

Thế nhưng, đến lúc chết hắn cũng không nghĩ tới, hành vi của hắn lại làm cho nàng người đáng lẽ đã chết mà tức giận phải sống lại?

Cơ Hoa Âm! Người chờ đó cho ta.

“Tiểu thư, Lý đại phu đến đây.” Lúc này, Thu Văn dẫn theo một người trung niên đi tới.

Đây là nữ y phu duy nhất trong hoàng cung, y thuật rất tốt.

Hạ Lan Tuyết gấp rút sửa sang lại tình hình bên dưới, phối hợp làm để cho Lý đại phu bắt mạch cho mình.

Lý đại phu là một nữ nhân hiền hòa, ôn nhu chẩn bệnh cho Hạ Lan Tuyết xong, mới kêu đám người Thu Văn lên, nói, “Đại tiểu thư chính là quá vất vả rồi, nghỉ ngơi nhiều là tốt rồi, mấy người các người cũng chú ý một chút, đại tiểu thư đang tuổi ăn tuổi lớn, ăn uống trọng yếu, nghỉ ngơi quan trọng hơn, nghỉ ngơi không tốt, khí huyết suy giảm, sau này càng khó chữa.”

“Vâng, Lý đại phu ngài bốc ít thuốc đi.” Thu Văn căng thẳng nói.

Lý đại phu lắc đầu, “Là được ba phần độc, tình huống của đại tiểu thư, thích hợp tĩnh dưỡng, đừng vất vả là được rồi.”

“Vâng, biết rồi ạ.” Thu Văn gật đầu liên tục.

Đại hộ chuyện của người ta vốn nhiều, năm đó đại phu nhân là một người khôn khéo, quản lý còn phải cố hết sức, huống chi, đại tiểu thư còn chưa cập kê?

Tiền Lý đại phu, Thu Văn trở lại, liền oán giận cùng Hạ Lan Tuyết, “Tiểu thư, vừa rồi Lý đại phu đã nói, bệnh của ngài chính là mệt mỏi .”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết giống như không quan tâm hừ nhẹ, nhưng mà, đáy lòng lại bởi vì lời này chưa xót không thôi.

Kiếp trước, nếu không phải một cây trâm của Nam Cung Khế kia, mạng của nàng cũng không dài được, nhiều năm vất vả lâu ngày thành bệnh tật, sợ là từ lúc này, đã gieo xuống mầm bệnh tật.

8. Chương 8: Thay Y Phục

Thấy Hạ Lan Tuyết cúi đầu không nói, Thu Văn nghĩ lời mình vừa nói, nàng không có nghe lọt, không khỏi vội la lên, “Tiểu thư, nô tỳ cũng không phải là hù dọa ngài, vừa rồi Lý đại phu thật sự nói rồi, ngài không nghỉ ngơi sẽ ảnh hưởng đến khí huyết, khí huyết bị tổn thương, tương lai muốn chữa trị cũng không chữa trị được.”

“Biết rồi.” Hạ Lan Tuyết lần nữa ngẩng đầu, tinh thần có chút sa sút, chỉ cười nói, “Nghỉ ngơi trước, cũng phải no bụng, ta đói bụng, đi lấy một ít thức ăn đến đây cho ta.”

“Đói bụng?” Thu Văn sững sờ.

Thu Hương lại vui lên, lập tức lôi Đàn Hương, “Tiểu thư nói đói bụng, người đi xem Bích Văn tỷ tỷ đã làm điểm tâm xong chưa? Xong rồi thì trực tiếp mang đến đây.”

“A, vâng ạ.” Đây là lần đầu tiên tiểu thư chủ động kêu đói bụng, Đàn Hương kích động, vội vàng chạy ra ngoài.

“Tiểu thư, ngài muốn ăn ở bàn hay ngồi tại giường ăn?” Thu Văn hỏi.

“Tất nhiên là ngồi bàn ăn rồi.” Hạ Lan Tuyết nói liền xốc chăn lên, muốn xuống giường.

Thu Văn vội vàng đỡ lấy nàng, Thu Hương cầm áo khoác ngoài khoác lên người nàng.

Nhìn thấy áo đỏ thêu hải đường khoác ngoài đầu vai, Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhú mào, giật y phục xuống, ném cho Thu Văn.

“Đổi cái khác đi, về sau bản... Tiểu thư không mặc y phục màu đỏ.”

Thu Văn sững sờ, “Vì sao ạ? Tiểu thư mặc quần áo màu đỏ nhìn rất đẹp, rất rực rỡ.”

“Thu lại.” Hạ Lan Tuyết không muốn giải thích nhiều, chỉ đơn giản phân phó.

Thu Hương vội vàng nhìn Thu Văn nháy mắt, nói, “Tiểu thư muốn đổi, người đi đổi đi.”

“A, vâng ạ” Thu Văn vội vàng cầm áo khoác đi, chỉ chốc lát, lại cầm hai bộ mới đến.

Hạ Lan Tuyết chọn một bộ nguyệt sắc, cảm thấy trắng trong thuần khiết nhẹ nhàng khoan khoái một chút.

Sau khi rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề, ngồi ở trước bàn trang điểm, Thu Hương hỏi, “Tiểu thư, hôm nay muốn làm kiểu đầu nào?”

“Đơn giản một chút.” Hạ Lan Tuyết cẩn thận nhìn chính mình trong gương, dung nhan mỹ lệ, còn lộ ra vài phần ngây thơ, hai tròng mắt trong suốt sáng ngời, không chứa một tia tạp chất.

Thật tốt!

Kiếp trước, ngồi ở vị trí cao, nàng có thói quen che giấu chính mình, ngay cả ánh mắt cũng thay đổi sâu không lường được, không để cho người khác dễ dàng nhìn ra tâm tình của mình.

Nhưng lâu ngày như vậy, ngay cả bản chất của mình cũng quên mất.

Hiện giờ như này, lại hợp ý của nàng, đơn giản, sạch sẽ, thuần túy.

Thu Văn chải cho nàng búi tóc đơn giản, đang định đeo trang sức lên đầu cho nàng, Hạ Lan Tuyết khoát khoát tay, tự mình tìm bên trong hộp trang sức, cầm một bảo trâm bạch ngọc khắc hình hoa nhài, từ từ cài lên búi tóc, còn lại không đeo thêm đồ trang sức gì nữa.

Thu Văn nhìn, có chút đơn giản, thế nhưng, tiểu thư trời sinh lệ chất, trang điểm đơn giản như vậy lại làm cho nàng có một phong thái khác, trong sáng ung dung.

Vừa chuẩn bị xong, Đàn Hương và Bích Văn cùng đưa bữa sáng vào.

Đã lâu không ăn qua thức ăn do Bích Văn nấu, Hạ Lan Tuyết thật sự là nhớ, không đợi các nàng dọn xong, chính mình động thủ trước.

Đàn Hương cười, “Tiểu thư thật sự rất đói bụng, chẳng lẽ tối hôm qua chưa ăn cơm hay sao?”

“Tối hôm qua?” Hạ Lan Tuyết ngừng lại, tối hôm qua nàng còn là u hồn đấy, thế nhưng, khi mình chưa trọng sinh, thiếu niên Hạ Lan Tuyết tối hôm qua đi chỗ nào rồi?

9. Chương 9: Cứu Mạng

Tựa hồ...

Trong đầu Hạ Lan Tuyết chợt lóe qua vài hình ảnh, nhưng không rõ ràng lắm, ký ức ở hai đời giao thoa trùng điệp, có lúc như nhớ ra, có lúc như không thể nhớ được, làm cho nàng hơi rối loạn.

Thu Hương thấy nàng ngưng mi suy tư, sợ nàng lại lo chuyện làm ăn rắc rối, vội vàng đổi chủ đề, nói, “Tiểu thư, đây là bánh bao tàu hủ ki ngài thích ăn nhất, còn có cháo vịt. Mau nếm thử.”

“Được!” Hạ Lan Tuyết cũng không muốn nhức đầu nghĩ nhiều, dù sao việc nàng còn sống so với mọi thứ đều tốt hơn nhiều.

Ăn cái bánh bao, lại uống hai muống cháo, ăn thêm ít rau xào.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy ngon vô cùng, trong trí nhớ, từ khi mẫu thân qua đời, nàng cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi để ngồi thưởng thức bữa sáng như này.

Thế nhưng, nàng chưa cảm nhận hết sự vui thích khi thưởng thức bữa ăn, đã bị tiếng khóc nức nở từ bên ngoài truyền vào cắt đứt.

“Bích Văn tỷ tỷ, cầu xin người, cho ta gặp đại tiểu thư đi. Nếu không gặp được đại tiểu thư, e rằng cả nhị tiểu thư và Trầm di nương đều mất mạng”

Trong sân, tiểu nha hoàn Ấp Nguyệt ra sức đẩy Bích Văn ra, chỉ muốn xông vào trong phòng.

“Đại tiểu thư đang dùng cơm, người chạy xông vào đây, quá không hiểu quy củ, người đi nhanh lên, nếu không, đừng trách ta không khách khí.” Bích Văn mặt lạnh, một tay đẩy Ấp Nguyệt ra.

Thời gian qua nàng quá chán ghét nhị tiểu thư cùng Trầm di nương, ngày ngày một chút chuyện nhỏ lông gà vỏ tỏi cũng đến tay đại tiểu thư, hiện thời đại tiểu thư bệnh, các nàng cũng không biết thương cảm, chỉ biết gây náo loạn.

Ấp Nguyệt ngã trên mặt đất, bất chấp đau, đứng lên, vừa đứng lên lại muốn chạy vào trong nhà, Bích Văn nhíu mày, lập tức gọi tới hai ma ma.

“Lôi nha đầu kia ra ngoài đánh.”

“Vâng ạ.” Hai ma ma chặn Ấp Nguyệt lại, kéo ra ngoài.

Ấp Nguyệt không cam lòng, vừa khóc vừa lớn tiếng gọi, “Đại tiểu thư, cứu mạng, nhị phu nhân ép nhị tiểu thư muốn treo cổ tự tử.”

Hiện tại, tiếng la thê lương vô cùng, làm cho vài nha hoàn trong phòng nhíu mày, muốn đưa hai tay lên bịt lỗ tai.

Trái lại vẻ mặt Hạ Lan Tuyết như không có chuyện gì xảy ra, vẫn vui vẻ thưởng thức bữa sáng.

“Tiểu thư?” Thu Hương thử thăm dò nhẹ kêu một tiếng, nàng thực sợ có phải lỗi tai Hạ Lan Tuyết xảy ra vấn đề hay không.

“Chuyện gì?” Hạ Lan Tuyết nhướng mi, nhìn nàng.

Thu Hương lập tức nở nụ cười, “Không có việc gì, tiểu thư từ từ ăn.”

“Ăn no rồi.” Hạ Lan Tuyết để đĩa xuống, hài lòng thở ra.

Tài nấu nướng của Bích Văn chính là tuyệt hảo, cháo nấu rất thơm, bánh bao làm rất mềm, chút thức ăn cũng hợp khẩu vị, nàng ăn sáng mà cảm thấy như ăn tiệc.

“Tiểu thư, ngài muốn qua chỗ nhị tiểu thư sao?” Thấy nàng muốn đứng lên, Thu Hương buồn bực nhăn lên đôi mi thanh tú.

“Đi xem nàng ta làm cái gì? Chưa đến lúc đó.” Hạ Lan Tuyết tiếp nhận nước trà, súc súc miệng, nói.

Thu Hương nghe vậy, vui vẻ, “Tiểu thư không đi là được rồi.”

“Đúng vậy.” Thu Văn cũng nói, “Phải nói nhị tiểu thư bên kia, ngày nào mà không xảy ra chút chuyện chứ, cùng nhị phu nhân, cũng không phải là gây náo loạn một hai lần, theo nô tỳ thấy, một cây làm chẳng nên non, Trầm di nương cùng nhị tiểu thư cũng không phải là người hiền lành, thật là đáng bị người ta khi dễ treo ngược lên từ lâu rồi?”

“Đúng vậy.” Sau khi vào nhà Đàn Hương cũng nói, “Nói muốn thất cổ cũng không phải lần đầu tiên, sao không thất cổ luôn đi.”

Hóa ra nha hoàn trong viện của mình không muốn nhìn thấy hai mẹ con nhà kia? Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, “Nhìn nguyên một đám các người này, miệng lợi hại như vậy, cẩn thận tương lai không ai dám cưới nha.”

“Tiểu thư.” Tam vị cô nương, một tý liền đỏ mặt.

“A, ” Hạ Lan Tuyết đứng dậy, nhìn nhìn các nàng một lúc, “Ta phải đi ra ngoài một chút, các người ai đi theo?”

Tam nha đầu sững sờ, tất nhiên các nàng ai cũng muốn ra ngoài đi dạo, nhưng đại tiểu thư ra cửa, không phải là từ trước đến nay chỉ đem theo Bích Văn sao?

10. Chương 10: Cổ Nhân

Cuối cùng Hạ Lan Tuyết dẫn theo Đàn Hương nhỏ tuổi nhất ra cửa.

“Tiểu thư, chúng ta đi chỗ nào?” Ngồi lên xe ngựa, Đàn Hương hưng phấn hỏi.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng phác thảo môi, đáp, “Bách Thảo Đường.”

Bách Thảo Đường là do một tay Phượng Khinh La mẫu thân của Hạ Lan Tuyết, gây dựng lên, cũng là hiệu thuốc ngự dụng duy nhất do hoàng gia chỉ định.

Nhất là đan dược kéo dài tuổi thọ cho hoàng đế, một năm phải dâng lên một lần.

Hiện thời, Phượng Khinh La đã qua đời được hơn nửa năm, hoàng đế sớm đã đợi không được sai người nhiều lần đến đòi đan dược.

Nhưng mãi vẫn chưa có, chỉ sợ hoàng đế đã tức giận rồi!

Hạ Lan Tuyết vén rèm xe, lẳng lặng nhìn đường đi vừa quen thuộc vừa lạ lẫm ngoài cửa sổ, khóe môi khẽ cong lên mĩa mai.

Ích thọ diên niên? Trường sinh bất lão? Còn không biết đây là thuốc độc muốn lấy mạng người sao.

Đang suy nghĩ điều chế đan dược, thành linh trước mắt có cái gì chột lóe lên, mắt nàng sáng rực lên.

“Dừng lại.” Tiếng la đồng thời, Hạ Lan Tuyết đã lưu loát nhảy xuống xe ngựa.

Đàn Hương sợ hãi, cho đến khi xe ngựa dừng hẳn, nàng mới xuống.

Nhưng không còn thấy bóng dáng Hạ Lan Tuyết đâu nữa?

--

“Ồ Tôn lão đầu đâu?”

Hạ Lan Tuyết đi theo qua hai con đường, nhưng vẫn để mất dấu lão nhân kia, không khỏi ảo não.

Nhưng mà, ngay lúc nàng đang buồn bực định quay về, một cánh cửa bên cạnh đột nhiên mở ra, Tôn lão đầu mập mạp mặt hiện ra.

“Hóa ra là Hạ Lan tiểu thư, lão phu còn tưởng là tên hái, hoa tiểu tặc nào, hù chết.”

Vừa nói, tay mập mạp kia còn vỗ nhẹ tim.

Hạ Lan Tuyết khóe miệng rụt rụt, lão già này còn có tính tình này nữa.

Tiểu tặc liền là tiểu tặc, có thể không thêm hai chữ hái, hoa vào được không? Nhất là trước mắt là một lão nam nhân râu bạc dài một xấp, là hoa sao?

“Lão bá, vừa rồi ngài đi mua được sao?” Hạ Lan Tuyết rất lễ phép hỏi.

Kiếp trước hai người quan hệ vừa là thầy trò vừa là bạn lâu năm, mà hiện tại, thời điểm này hai người cũng chưa thân lắm.

“A, đúng vậy, đúng là vừa đến Bách Thảo Đường của Hạ Lan gia.” Đối với tiểu cô nương xinh đẹp, ngây thơ, lúc nào Tôn lão đầu cũng nhiệt tình.

Hạ Lan Tuyết nhoẻn cười, “Ta đến chính là vì chuyện này, hôm qua tiểu tam tử làm việc quá muộn, hồ đồ, hình như là đưa nhầm dược cho ngài, ta đặc biệt đuổi theo xem sao.”

“A.” Tôn lão đầu nhếch miệng cười, “Hạ Lan tiểu thư đã quên sao? Từ trước đến nay, thuốc này là tự lão phu bốc đấy.”

“A, phải không?” Hạ Lan Tuyết then thùng gãi gãi đầu, “Ước chừng buổi sáng nhiều người, tiểu tam tử nghĩ sai rồi, ta sẽ tìm hiểu thêm sau, nhưng thuốc này là chuyện đại sự, nếu lấy nhầm là xảy ra án mạng.”

Nói xong, Hạ Lan Tuyết quay đầu liền đi.

Tôn lão đầu hồ nghi nhìn xem bóng lưng của nàng ra ngõ hẻm, lúc này mới vào cửa.

Nghe được tiếng đóng cửa, Hạ Lan Tuyết lập tức vọt ra, đi đến trước ngôi nhà vừa đóng cửa nhìn biển treo trên cửa- Hoa phủ.

Nàng chưa bao giờ biết nơi này còn có cái Hoa phủ, nhưng nàng biết rõ, Tôn lão đầu này là thầy thuốc riêng của Cơ Hoa Âm.

Có hẳn ở đây, nghe như có tiếng nói của Cơ Hoa Âm?

Hơi suy nghĩ một chút, Hạ Lan Tuyết nhẹ nhún chân, thân thể nhẹ nhàng bay lên, bay qua đầu tường, vũng vàng đã rơi vào trong sân Hoa phủ.

11. Chương 11: Thương

Hoa phủ, không lớn, vắng lạnh.

Trên đường đi Hạ Lan Tuyết không gặp bất cứ ai.

Nơi này giống như là một tòa trạch không người ở.

Nhưng mà, vị thuốc nhàn nhạt theo gió bay tới, làm cho Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhú mào, lơ mơ nhận ra mùi vị của kim sang dược.

Có người bị thương?

Cơ Hoa Âm sao?

Theo vị thuốc, Hạ Lan Tuyết bước nhanh, cuối cùng trước mặt là một tiểu lâu bằng trúc.

Vị thuốc càng đậm.

Nàng khẽ liếc mi, ngằm trộm nghe thấy có tiếng nói chuyện trên tầng hai, liền phi thân đi lên, lặng lẽ rơi vào hành lang, dán lên tường, đi đến cửa sổ nhỏ phía tây, mượn bóng cây bên cạnh rũ xuống, nhìn xuyên qua màn cửa sổ mỏng.

Này vừa nhìn, làm cho hốc mắt nàng nháy mắt nóng lên.

Cách bên cửa sổ không xa trên mặt ghế, một nam nhân đang ngồi, khuôn mặt nửa nghiêng, lộ ra góc cạnh rõ ràng lãnh tuấn; mi dài, môi mỏng, đôi mắt ngăm đen thâm thúy, sâu không thấy đáy.

Chỉ nhìn hình dáng nửa bên mặt, liền biết là hắn.

Cơ Hoa Âm.

“Gia, được xong rồi.” Tôn lão đầu cầm lấy dược đã chế xong, đứng ở một bên cung kính nói.

“Ừ.” Nam nhân đáp, trên người chỉ khoác một áo khoác màu đen, lộ ra cơ thể tinh tráng.

Lúc này, Hạ Lan Tuyết mới nhìn rõ, vùng eo nam nhân quần đầy băng gạc, băng gạc đã bị nhuộm màu đỏ tươi.

Tôn lão đầu nửa quỳ ở bên, bắt đầu dè dặt giúp nam nhân gỡ băng gạc xuống, một tầng một tầng, cuối cùng lộ ra miệng vết thương trên eo nam nhân.

Miệng vết thương kia rất kì quái, không giống như của đao kiếm mà giống như vết cắn của loài rắn.

Loài rắn? Vết máu?

Xà cổ độc?

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, vừa định đẩy cửa đi vào, lại có một đạo hàn mang chạm mặt đánh tới, nàng gấp rút lách mình lẩn tránh, chỉ thấy một ly trà đã gắn vào thân cây sau lưng.

May quá, Diêm vương ngoan độc này, nàng mà không tránh nhanh thì ly trà kia đã găm lên đầu nàng rồi.

Nhưng mà, chưa kịp hoàn hồn, một cái móc bằng bạc bay từ cửa sổ ra, chuẩn xác ôm cổ của nàng, đem thân thể nho nhỏ của nàng dính tại bên cửa sổ, mũi nhọn cái móc chỉ đúng vào cổ họng của nàng.

Hạ Lan Tuyết bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, song nắm chặt lấy cái móc bạc kia, lớn tiếng gọi, “Này, Tôn lão đầu, người một nhà.”

Vừa nghe thanh âm này, Tôn lão đầu sững sốt, hồ nghi, “Là Hạ Lan tiểu thư?”

“Đúng, là ta.” Hạ Lan Tuyết liên tục không ngừng gọi, tự nhiên, trên cổ căng thẳng, cả người nàng nghiêng đi, phá cửa sổ bay vào phòng, ngã xuống bên chân nam nhân.

“Nói! Người là ai?” Nam nhân từ trên cao nhìn xuống, hai mắt như hai lưỡi dao sắc bén nhìn nàng chăm chăm.

Hạ Lan Tuyết bị ném thất điên bát đảo, cái móc bạc kia cũng đâm vào da nàng, nàng cảm thấy đau nhức, còn có ít chất lỏng theo cái cổ chảy ra.

“Khốn kiếp.” Sờ thấy máu trên cần cổ, Hạ Lan Tuyết khẽ nguyên rửa một tiếng.

Trước sau hai đời, hỗn đản này cũng không biết cái gì gọi là ôn nhu, cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc.

“Muốn chết?” Hắn khẽ phác thảo môi, trong tay lựa đồ hơi động một chút, cái móc bạc kia lại khóa lấy cổ của nàng, chỉ cần dùng thêm một chút sức là có thể đâm xuyên qua cần cổ non mịn của nàng.

“Ồi.” Cảm giác được đau nhức, Hạ Lan Tuyết gấp rút gọi, “Ta nói.”

Đáng chết, kiếp trước lần đầu tiên hai người gặp mặt, không phải như thế đi.

Cái móc bạc trên cổ vò vào cái biển mắt, nam nhân thâm thúy mặt mày lạnh nhạt nhìn qua nàng, bộ dáng kia giống như nhìn chăm chăm một con mồi đang đợi bị làm thịt, mặc cho nàng đem hết biện pháp, cũng không cách nào chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, tức giận nói, “Vị lão bá này cũng biết ta, ta gọi Hạ Lan Tuyết, đương gia Bách Thảo Đường.”

12. Chương 12: Khó Có Thể Mở Miệng

Hạ Lan Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía Tôn lão đầu.

Lão nhân này cũng coi như trượng nghĩa, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa, còn giúp giải thích, “Gia, lão già cổ hủ này có thể làm chứng, nàng thật sự là đương gia của Bách Thảo đường.”

Cơ Hoa Âm không biến sắc, đuôi mắt nhàn nhạt đảo qua người hắn.

Tôn lão đầu nét mặt già nua run lên, vội vàng oán trách Hạ Lan Tuyết, “Người cái nha đầu này làm sao tự nhiên lại chạy vào đây? May mà gia chúng ta nhân từ nương tay nếu không cái mạng nhỏ của người cũng mất rồi.”

Nhân từ nương tay? Hạ Lan Tuyết che lấy cái cổ, oán hận trừng mắt với nam nhân cương thi trước mặt này.

“Bổn cô nương có lòng tốt, muốn đến cứu mạng ai đó, không ngờ xem chút nữa bị giết chết.”

“Tại sao người biết gia bị thương?” Ánh mắt sắc bén của Cơ Hoa Âm khẽ nheo lại nhìn chăm chăm làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy da đầu tê dại.

Hạ Lan Tuyết không tự nhiên gãi gãi đầu, được rồi, kiếp trước nàng rất ghét ánh mắt này của hắn, dường như có thể nhìn thấu mọi chuyện, dường như làm cho mọi thứ đều đông cứng.

Nhưng là, đã sống hai đời, tại sao nàng còn sợ chứ? Mạnh mẽ ngẩng đầu lên, Hạ Lan Tuyết tự tin quát lớn.

“Người không cần quan tâm tại sao ta lại biết được, tóm lại, vết thương trên người người, trên đời này ngoại trừ ta, không có người thứ hai có thể trị khỏi.”

Lời này vừa ra, không phục đầu tiên chính là Tôn lão đầu.

“Này, tiểu nha đầu, người không lớn nhưng bản lãnh khoát lác lại không nhỏ, người cho rằng lão phu là cái gì?”

“Ngài là lão đại phu?” Hạ Lan Tuyết nhìn thoáng qua bên cạnh, cố ý để mắt dò xét hắn.

Tôn lão đầu trong nháy mắt cảm giác tôn nghiêm bị khiêu khích, tức giận râu ria phun phì phì, “Tiểu nha đầu, lão già cổ hủ này nhưng lại là thiên hạ đệ nhất thần y.” Thực không phân biệt tốt xấu.

“Phải không?” Hạ Lan Tuyết bày tỏ hoài nghi, “Ai nhận định?”

Tôn lão đầu nhất thời giật mình.

Hạ Lan Tuyết lại ha ha cười, “Tốt lắm, lão bá, ngài y thuật đứng thứ nhất, nhưng là, nhưng đối với cổ độc này chưa chắc đã thông thạo, nếu không sẽ không dùng thuốc lung tung thể này.”

“Dùng thuốc lung tung?” Tôn lão đầu hoàn toàn bị chọc tức, la ầm lên, “Xú nha đầu, người đừng tưởng rằng người là người của Bách Thảo Đường, có thể tùy tiện nói lung tung, hôm nay nếu người không nói rõ ràng, lão già cổ hủ này sẽ không khách khí.”

“Lão bá, ngài đừng nóng giận.” Hạ Lan Tuyết cười nhẹ nhàng, ngược lại nhìn về phía Cơ Hoa Âm mặt lạnh nhạt, thoáng kề sát vào hắn, hạ thấp giọng hỏi, “Gia, xin hỏi sau khi bị thương, trên người có phải có chỗ khó chịu nhưng khó mở miệng hay không?”

Cơ Hoa Âm mi mắt khê nâng, con mắt như hắc thạch lạnh lùng nhìn nàng.

Tôn lão đầu thấy thế, nóng nảy, “Gia, ngài cũng đừng nghe nha đầu kia nói bậy, nàng mới từng này tuổi, có thể biết cái gì?”

“Cắt, ta đương nhiên hiểu.” Hạ Lan Tuyết ưỡn cao bộ ngực, nói đạo lý rõ ràng,

“Vị gia này là bị người hạ cổ độc, hơn nữa còn là ác xà cổ độc kỳ lạ nhất, mọi người đều biết, xà là dâm, tà vật, trúng cổ độc này mà nói.”

“Ha ha.” Nàng cố ý dừng lại, nhìn Cơ Hoa Âm xấu xa cười, “Gia, sau khi trúng độc, có phải hay cảm thấy toàn thân thú huyết sôi trào, đục, nhìn qua hỏa hừng hực thiêu đốt, làm cho người - - ”

Nàng quay đầu đi, cúi xuống bên cạnh tai Cơ Hoa Âm, nhỏ giọng trắng trợn nói một câu, “Có phải khẩn cấp muốn tìm nữ nhân đến khoái hoạt khoái hoạt?”

Cơ Hoa Âm khước môi cong lên, lộ ra thoảng cái ý tứ sâu xa cười, “Có chút ý tứ, nói tiếp phải giải như thế nào?”

“Gia, ngài đừng tin nàng, gia đang độ tuổi thanh xuân, muốn nữ nhân...”

“Đi ra ngoài.” Cơ Hoa Âm lạnh như băng cắt đứt lời nói của Tôn lão đầu.

Tôn lão đầu bị ghen, lẩm bẩm, “Rất bình thường.”

Nhưng mà, chủ tử lên tiếng, hẳn không dám phản bác, đành phải ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết trong lòng có chút ít đắc ý, mặc cho người lãnh khốc, tử thần trước mặt, vẫn phải ngoan ngoãn nghe theo nàng?

Tuy nhiên, Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lẽo nhìn nàng, “Gia chuẩn người xem thử, giải không xong, muốn cái mạng nhỏ của người!”

13. Chương 13: Không Biết Xấu Hổ

Có lòng tốt cứu người, còn bị uy hiếp?

Nếu là người bình thường rơi vào hoàn cảnh này có khi bị tức giận đến tắc thở.

Nhưng khước môi Hạ Lan Tuyết lại vén lên, nhu nhu nhược nhược nhìn hắc cười.

“Gia, ngài không ngừng đe dọa muốn cái mạng nhỏ của ta? Bỏn cô nương nhất gan, không chịu được bị hù dọa, vạn nhất bị khiếp sợ, giải độc này không xong, người chịu khổ cũng là ngài đấy.”

“Người là đang run sợ sao?” Cơ Hoa Âm lạnh lùng thoảng nhìn, trầm giọng nói, “Nói, giải như thế nào?”

Thái độ hung ác như vậy? Đáng đời bị người ta hạ cổ độc ác như vậy.

Từ tính tình cao ngạo, lạnh nhạt của hỗn đản này, Hạ Lan Tuyết cố tình chán ghét hẳn, đuôi mắt nhảy lên, trong mắt nàng thoảng qua tia đùa ác.

“Người hạ độc này cho ngài nhất định là nữ tử? Ước chừng là ngấp ghé gia ngài tương mạo anh tuấn cùng khí lực hùng vĩ, ôi cha, gia, thế nhưng là ngài có diễm phúc lớn đó nha. Muốn giải cổ độc này không khó, theo nàng kia, cùng nhau hưởng thụ cảnh xuân, thế là cổ độc này tiêu tan.”

“Nếu vậy, lưu người có ích lợi gì?” Cơ Hoa Âm lẳng lặng nhìn nàng, gò má lạnh lùng hiện lên một tia cười lạnh.

Bỗng nhiên im lặng, Hạ Lan Tuyết đã cảm thấy trên cổ chợt lạnh, cái móc bạc kia đã kề sát vào chỗ vừa nãy nàng bị thương, làm cho nàng đau nhức càng thêm đau nhức.

Hắn đây là bị chọc lông? Hạ Lan Tuyết ho khan, ngượng ngùng cười, “Gia, tất nhiên là không thể nói như vậy rồi, thân mình ngài đáng giá ngàn vàng, làm sao có thể tiện nghi cho kẻ ác hạ cổ độc đầu. Cho nên, ta đột nhiên nghĩ đến, còn có một biện pháp khác, chẳng những có thể giải cổ độc, còn có thể bảo trụ trong sạch của ngài, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Thanh âm hắn trầm thấp, lộ ra một tia ghét.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, tại sao là thái độ như vậy? Kiếp trước, hắn không phải là rất thích mình sao?

“Nói.” Ánh mắt hắn đen lạnh lẽo, trên tay lực đạo tăng thêm.

Hạ Lan Tuyết ai u một tiếng, trêu chọc mắt trừng hắn, “Gia, hiểu thương hương tiếc ngọc hay không?”

“Dài dòng thêm một câu nữa, gia trực tiếp móc cái móc vào đầu lưỡi người.” Cơ Hoa Âm trong mắt ánh sáng lạnh, như lưỡi dao sắc bén bắn về phía nàng.

“Được rồi, ngài cứ bình tĩnh.” Hạ Lan Tuyết dè dặt thấp thân thể, né tránh cái móc bạc của hắn, đi đến bên bàn, trực tiếp lấy được Tôn lão đầu chuẩn bị đắp cho Cơ Hoa Âm bôi lên cổ mình

“Đừng nóng vội, thuốc này ngài không dùng được.”

Sau khi băng bó kỹ thương thế của mình, Hạ Lan Tuyết nói, “Ta đi tìm lão nhân kia, lấy rượu hùng hoàng cùng ngân châm đến.”

Cơ Hoa Âm không lên tiếng, bày tỏ ngầm đồng ý.

Tư thái khinh người của hắn làm cho Hạ Lan Tuyết cực ghét.

Mở cửa phòng ra, chỉ thấy thân thể mập mạp của Tôn lão đầu đang chạy xuống lầu dưới.

Ha, dám nghe lén? Hạ Lan Tuyết lớn tiếng gọi hắn lại, “Lão bá, lấy ít rượu hùng hoàng cùng dầu hỏa đến, đúng rồi, còn có ngân châm.”

“Muốn những thứ này có tác dụng gì?” Tôn lão đầu xoay người hỏi.

Hạ Lan Tuyết khẽ mỉm cười, “Tỷ nữa ngài sẽ biết, đi đi.”

Phân phó xong, nàng trực tiếp xoay người trở vào phòng.

Cơ Hoa Âm đang nhắm mắt dưỡng thần, lông mi thật dài nhẹ nhàng che ở trên mặt, phủ bóng thật dài xuống khuôn mặt.

Phải nói, nam nhân này thực tại nhìn rất đẹp mắt, này mắt, này mũi, này môi, không chỗ nào không câu hồn nữ nhân, chỉ là, tính tình quá thối, nữ nhân nào không muốn sống nữa, mới dám thân cận hắn?

Nếu không, kiếp trước, nàng cũng sẽ không giận hắn bị ôn nhu của Nam Cung Khế hợp hồn.

Trong lòng thở dài, không nghĩ nữa, lúc này, ánh mắt của nam nhân từ từ mở ra, đôi mắt đỏ ngầu nồng đậm dục vọng.

14. Chương 14: Phát Tác

Hạ Lan Tuyết kinh hãi, đây là cổ độc phát tác?

Nhanh nhẹn đưa tay, nghĩ điểm trụ mấy đại huyệt trên người hắn, làm cho cổ độc khuếch tán chậm một chút, không nghĩ, Cơ Hoa Âm thủ pháp nhanh hơn, bắt được tay của nàng, dùng sức một chút, liền ấn ngã nàng xuống bàn, hắn lật người đè lên.

Hạ Lan Tuyết buồn bực không thôi, song tay bị hắn gắt gao ấn lên đỉnh đầu, không thể động đậy, đành phải hô, “Này, tỉnh táo chút ít, hãy nghe ta nói, dồn khí đan điền, phong thần khuyết, cửa đá hai huyệt... A.”

Lời còn chưa dứt, nam nhân này thô chuẩn khí, cúi đầu, vùi đầu găm trụ cổ của nàng, cách bằng gạc cắn miệng vết thương của nàng, đau đớn trong nháy mắt lan tràn đến tứ chi ngũ tạng.

Nàng cứng đờ ở dưới thân thể hắn, ngăn không được phát run.

Ô hô, bi ai.

Nàng đã quên xà cổ độc này, lại được gọi là thị huyết cổ độc, rất nhạy cảm với mùi máu tươi.

Tôn lão đầu kia đâu rồi? Chết ở nơi nào?

Không tránh thoát được, Hạ Lan Tuyết chỉ có thể lớn tiếng cầu cứu, “Lão bá, cứu mạng.”

Còn đang lớn tiếng hô, quần áo trước ngực nàng đã bị hắn xé rách, lộ ra một mảng lớn da thịt tuyết trắng.

Cả người nàng cứng đờ.

Kiếp trước, hỗn đản này là cầm, thú, kiếp này, hắn quả thực không bằng cầm thú.

Ngay cả tiểu nha đầu chưa nảy nở là nàng mà cũng có thể xuống tay được?

“Cơ Hoa Âm, người không cần mặt mũi rồi?” Hai đời đều mạnh tay với nàng.

Hạ Lan Tuyết nghĩ an ủi mình, hắn là vì trúng cổ độc thần trí không rõ, trong đôi mắt to đen sì không còn thần trí.

Nam nhân trên người hơi ngẩn ra, đáy mắt đỏ ngầu lập lòe, rự rờ như lệ huyết...

“Cút!” Đột nhiên, hắn dùng lực hất lên, đẩy nàng ra.

Hạ Lan Tuyết lão đảo, thiếu chút nữa đụng phải cột giường.

“Cút.” Cơ Hoa Âm vừa giận quát, một mặt cầm lấy cái móc trên mặt bàn, đột nhiên đâm vào lòng bàn tay.

Hạ Lan Tuyết tim co rụt lại, nhào tới, cướp cái móc của hắn, hơn nữa nhanh chóng điểm trụ mấy chỗ đại huyết của hắn, đẩy hắn ngã xuống giường.

Vừa vặn, Tôn lão đầu lúc này thở hổn hển chạy vào, “Nha đầu, rượu đến đây.”

“Làm sao mà bây giờ ngài mới đến?” Hạ Lan Tuyết đoạt lấy túi rượu trên tay ông, mở cái nắp ra, nửa quỳ ở đầu giường, mở mồm Cơ Hoa Âm ra, đổ rượu vào.

“Gia bị làm sao thế?” Tôn lão đầu lo lắng hỏi.

“Cổ độc phát tác.” Hạ Lan Tuyết giải thích đơn giản, ném túi rượu đi, cầm lấy tay hắn, “Mau, ngân châm.”

“Được.” Tôn lão đầu không yên tâm, nhưng theo bản năng phối hợp với nàng.

Hạ Lan Tuyết cầm lấy túi ngân châm, hai tay mỗi tay cầm năm cái ngân châm, tìm huyết vị gần vết thương của hắn đâm xuống, khóa vị trí xà cổ độc lại, sau đó lại vận công theo ngân châm vào trong cơ thể, làm cho cổ độc trong cơ thể chạy thực mạng ra bên ngoài.

Tôn lão đầu nhìn mà mắt tròn lớn, còn tưởng rằng là bị đòn khí gây thương tích, lại không nghĩ, giờ phút này thật sự nhìn thấy có vật động đập ở bên trong miệng vết thương của gia, giống như đang quần quai tìm cách thoát ra.

“Chuẩn bị dầu hỏa.” Ngân châm trong tay Hạ Lan Tuyết không ngừng bay múa, một mặt phân phó Tôn lão đầu.

Tôn lão đầu xem hăng say, sau đó lưu luyến lui ra chuẩn bị hộp quẹt cùng dầu hỏa.

Hắn đang muốn hỏi mấy thứ này dùng để làm gì, chỉ nghe Hạ Lan Tuyết quát lạnh một tiếng.

“Độc nghiệt, trốn chỗ nào?”

Chỉ thấy một cái đầu nhỏ màu đỏ theo máu chảy ra từ miệng vết thương của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết ngân châm trong tay đột nhiên cắm xuống, lôi ra khỏi thân thể Cơ Hoa Âm.

Sau đó, lấy dầu hỏa trên bàn tưới vào vật màu đỏ kia rồi lấy mỗi lửa ném vào.

Phốc, đồng thời, ngọn lửa đỏ như máu vọt tới nóc nhà, nhưng trong chớp mắt liền rơi xuống, tựa như khói lửa biến mất.

Mà trên nền nhà, ngay cả tro bụi cũng không thấy

15. Chương 15: Quyết Nợ

Xử lý tốt độc vật, Hạ Lan Tuyết vội vàng trở lại, cầm lấy băng gạc và kim sang được còn thừa, giúp Cơ Hoa Âm cầm máu.

“Cô nương, để cho lão già cổ hủ này làm nốt cho.” Tôn lão đầu đến, ân cần nói.

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết nửa quỳ ở bên người Cơ Hoa Âm, cúi người, phá lệ nhẹ nhàng giúp hắn xử lý miệng vết thương, sau đó tỉ mỉ rịt thuốc, lại dùng băng gạc từng tầng một quấn lấy.

Tỉ mỉ săn sóc như vậy, làm cho Tôn lão đầu ý cười trong mắt.

“Cô nương, người cũng coi trọng gia nhà ta đi?”

Cái gì? Tay Hạ Lan Tuyết ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tôn lão đầu, “Cái gì gọi là cũng? Chẳng lẽ còn có cô nương khác vừa ý hắn?”

“Đó là tự nhiên.” Tôn lão đầu có chút tự hào nói, “Gia nhà ta bộ dáng tuấn mỹ, thiếu niên anh hùng, mười ba tuổi một mình lãnh binh dẹp yên phản loạn của Tây Phiên, những năm này nhiều lần lập kỳ công, vì Đại Chu lập được chiến công hiển hách, hai mươi tuổi được phong làm Võ Đại tướng quân. A, hiện nay, nữ tử muốn theo đuổi gia nhà ta, đếm cũng không xuể.”

“Vậy sao?” Hạ Lan Tuyết sau khi băng bó tốt vết thương trên tay Cơ Hoa Âm, lúc này mới thông thả ung dung nhìn Tôn lão đầu, nhe răng cười, “Lão bá, nhắc nhở ngài một câu, gia của lão bá biết lão bá khen ngợi hắn ở trước mặt người ngoài như vậy, hắn sẽ có phần thưởng lớn cho ngài đấy.”

Tôn lão đầu sững sờ, vội vàng che miệng của mình, “Nha đầu, người cứ coi như chưa nghe thấy gì đi.”

“Ta nghe được toàn bộ.” Hạ Lan Tuyết ác liệt nói, “Hóa ra hắn là chiến thần tướng quân của Đại Chu.”

“Xuyt.” Tôn lão đầu lập tức kéo nàng, “Nha đầu, người đi nhanh đi, lúc nữa gia đình, trông thấy người còn không biết như thế nào.”

“Có thể làm gì? Bỏn cô nương cứu hắn, dù thế nào hắn cũng phải cảm kích một chút đi.” Nói đến đây, Hạ Lan Tuyết đáy mắt lộ ra lên mặt thần sắc, “Nói không chừng, còn có thể lấy thân báo đáp đấy.”

Tôn lão đầu khóe mắt giật giật, “Không thể nào, trong lòng gia nhà ta chỉ yêu Tô tiểu thư thôi.”

“Cái gì?” Người này có nữ nhân yêu mến rồi?

Tôn lão đầu nhún nhún mi, một bộ dáng ta không nói đùa.

Hạ Lan Tuyết hí mắt hỏi, “Ai là tiểu thư Tô gia?”

“Chính là Tô...” Tôn lão đầu mạnh mẽ che miệng của mình lại, cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, “Nha đầu, người đang bầy lão già cổ hủ này nói.”

“Cắt, ai thèm hiếm lạ, ngài có nói hay không, dù sao, thần võ Đại tướng quân sao, ra cửa tùy tiện hỏi thăm sẽ biết.” Hạ Lan Tuyết lơ đãng.

Tôn lão đầu cười hắc hắc, “Người dùng phép khích tướng cũng vô dụng, lão già cổ hủ này không thể nói.”

“Không nói liền không nói.” Hạ Lan Tuyết liếc hắn, vươn tay, không khách khí nói, “Đưa bạc.”

“Cái gì?” Tôn lão đầu sững sờ.

Hạ Lan Tuyết liếc qua hắn, “Giải độc cho gia nhà các người, chẳng lẽ các người không trả bạc?”

“Người không phải là?” Tôn lão đầu muốn nói, người không phải là yêu thích gia gia ta sao? Nhưng lại cảm thấy chiếm tiện nghi của tiểu cô nương nhà người ta, chỉ đành phải hỏi, “Bao nhiêu?”

Hạ Lan Tuyết sờ lên cằm, suy nghĩ một chút nói, “Ừm, người khác sao, tùy tiện chút bạc là được, nhưng với gia nhà ngài, thân phận tôn quý, mệnh cũng quý báu, một vạn lượng đi.”

“Một vạn lượng?” Nha đầu kia xác định không phải là cháy nhà hôi của đấy chứ?

“Đừng nói không có nha, hắn là thần vô Đại tướng quân đấy.” Hạ Lan Tuyết cười châm chọc.

Tôn lão đầu vẻ mặt đau khổ, “Thật là không có.”

“Không có sao.” Hạ Lan Tuyết giống như không vui, đảo mắt qua mọi chỗ, “Nhìn trong phòng này cũng không có gì đáng giá? Chẳng lẽ các người muốn trốn nợ sao?”

16. Chương 16: Nếu Không Đi

“Quyết nợ? Lúc đó gia có giao hẹn với người sao?”

Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm trầm thấp hơi khàn khàn của Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người này đã ngồi dậy từ lúc nào, trên người khoác một cái áo khoác màu đen viền vàng thêu tường văn, khí thế lạnh lùng.

Nàng hơi nhú mồm, sáng lạn cười, “Ồ, gia tính? Vậy tốt rồi, bạc kia tính toán với ngài là được rồi.”

“Gia, nàng nói muốn một vạn lượng.” Tôn lão đầu vẻ mặt đau khổ nói.

“Một vạn lượng?” Cơ Hoa Âm mi mắt nhẹ mở ra, con người thâm thúy lạnh nhạt nhìn nàng, lãnh ngạo cô thanh nhưng lại thịnh khí bức người, chỉ nhìn thoàng qua như vậy, liền làm cho người ta có cảm giác trong nháy mắt bị coi rẻ như bụi bặm.

Hạ Lan Tuyết nhún vai, bĩu môi cười nói, “Đúng vậy, gia ngài thân mình vạn kim, ít đi chẳng phải là vũ nhục ngài sao?”

“Đúng không nhiều lắm.” Hắn trả lời, có lẽ là giải trừ cổ độc, giờ phút này, hắn khí sắc không tệ, ngũ quan tuần mỹ tuyệt luân, giống như điêu khắc vậy, liền ngay cả Hạ Lan Tuyết cũng không nhịn được muốn nhìn nhiều thêm vài lần.

Nhưng mà, nháy mắt tiếp theo, lời nói lạnh lạnh của hắn làm cho Hạ Lan Tuyết hận không thể xông tới đánh tàn cái mặt của hắn.

Hắn nói, “Gia nhớ rõ, gia trước đã nói qua, giải không được, muốn cái mạng nhỏ người.”

“Ta giải được rồi.” Nàng dương dương đắc ý.

“Cho nên, gia lưu lại cái mạng nhỏ này cho người.” Hắn lại nói.

Nàng lại thoáng thay đổi mặt, “Cho nên, ý của ngài là không muốn giao bạc ra?”

“Gia cũng không quyết nợ.” Hắn nhàn nhạt hừ nhẹ, “Lưu mạng của người lại đây, thì gia sẽ sai người đưa một vạn lượng đến Bách Thảo đường.”

Nói một cách khác, nếu nàng muốn mạng sống, thì một vạn lượng kia cũng đừng nhắc đến.

“Phốc.” Hạ Lan Tuyết bị tức điên rồi, lắc lắc vòng eo mảnh khảnh, già mồm đi về phía hắn.

“Gia, có phải ngài vừa ý ta hay không?” Ánh mắt nàng hạ xuống, ánh mắt quyến rũ như tơ, thanh âm kiều ngán ngay cả chính nàng cũng muốn nổi da gà.

Thế nhưng, không phải nam nhân đều thích nghe như vậy sao?

“Người, nên tự biết chính mình.” Cơ Hoa Âm nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, không lộ vẻ gì.

“Đừng nghĩ phũ nhận đâu.” Hạ Lan Tuyết tươi cười không giảm, “Ngài không thấy ta vừa mắt, sao mấy lần muốn lưu ta lại? Còn có...”

Nàng chỉ chỉ quần áo trước ngực mình, sóng mắt lưu chuyển, gắt giọng, “Vừa rồi ngay cả y phục của ta đều xé, không phải là muốn phát tiết dục vọng sao? Thế nhưng, phút cuối ngài lại lỏng tay, là đau lòng ta sao? Coi như ngài còn có mấy phần lương tâm.”

“Người bình thường không soi gương?” Hắc nhướng mi, cổ quái nhìn nàng.

“...” Hạ Lan Tuyết khoe môi vui vẻ khê ngưỡng lại, liền nghe hắc trầm trầm thanh âm.

“Lớn lên xấu, thân thể lại bình thường, liền tính là gia muốn, cũng không đến lượt người.”

Hắc cau mày ánh mắt trượt trên người nàng đánh giá, sau đó mở miệng.

Ánh mắt miệt thị, ghét bỏ nhẹ như vậy cũng làm cho Hạ Lan Tuyết tức phun máu.

“Họ Cơ, đáng đời người cả đời độc thân!”

Keo kiệt, hẹp hòi, miệng độc như vậy, nữ nhân nào sẽ thích?

“Không cần một vạn lượng bạc?” Xem nàng thở phì phì đi ra, Cơ Hoa Âm lại hỏi một câu.

“Nếu không đi.” Muốn tiền thì phải lưu mệnh, nàng có gốc đâu.

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn hắc, xoay người muốn đi gấp.

Không nghĩ, trên cánh tay căng ra, bị một dải lụa đỏ quấn quanh giữ chặt lại.

“Trước khi đi, cái gì của gia trả lại.” Không đợi nàng phát tác, ánh mắt của hắc lạnh lùng.

17. Chương 17: Lầy Oán Trả Ôn

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, trên mặt lại lộ ra tươi cười, thuận thế liền khê dựa vào người hắc, “Đồ đặc gì của người? Ta sao?”

“Còn nhỏ tuổi, không biết tự trọng.” Cơ Hoa Âm mặt lạnh, hai ngón tay nhanh chóng rút ra một khối ngọc trụ từ trong ngực áo nàng, rồi đẩy cả người nàng ra.

Tôn lão đầu nhìn thấy khuyên tai ngọc kia, mắt cũng đại đi, đây chính là vật bên người chủ tử, làm sao lại rơi vào tay nha đầu kia rồi?

Hạ Lan Tuyết lại là ngây ngẩn cả người, ngọc này nguyên chủ đúng là Cơ Hoa Âm, nhưng là, về sau hắc đưa cho mình, mình cũng luôn mang trên người, đây cũng là vật duy nhất mà nàng không trả lại hắc.

Nhưng là, hồn nàng xuyên trở về, nhưng ngọc này vẫn ở trên người nàng?

Còn bị chủ nhân của khuyên tai ngọc phát hiện đoạt về?

“A, người xác định, ngọc này đúng là của người?”

Cơ Hoa Âm con mắt híp lại, lộ xảy ra nguy hiểm hàn mang, “Khuyên tai ngọc của gia, mấy ngày trước đột nhiên không thấy, không thể tưởng được hôm nay lại ở tay người, chẳng lẽ, đêm đó thích khách là người?”

“Cái gì thích khách?” Hạ Lan Tuyết không hiểu ra sao, đang nói đến chuyện khuyên tai ngọc này, lại liên quan đến chuyện thích khách rồi?

“Người đâu.” Cơ Hoa Âm trầm giọng phân phó, lập tức có ám vệ mặc hắc y quỳ dõ hiện lên ở góc nhà.

“Bắt lại!” Hai chữ đơn giản hữu lực, hắc y nhân liền nhanh như tia công kích về phía Hạ Lan Tuyết.

“Cơ Hoa Âm, cha mẹ ngươi, người lấy oán trả ơn a.” Khẽ nguyên rửa một tiếng, Hạ Lan Tuyết không dám ham chiến, xoay người liền chạy ra ngoài từ cửa sổ nhỏ đồ nát.

Hiện tại, nàng không thể bị bắt, nàng còn nhiều việc chưa làm.

Nhưng cuối cùng lại không cam lòng, chạy trốn chết, rất mất mặt.

Cho nên, lúc chạy ra khỏi cửa sổ, nàng xoay người ném lại một câu.

“Cơ Hoa Âm, ngọc của ngươi, người của ngươi, sớm hay muộn bốn cô nương cũng lấy về toàn bộ.”

Lời nói ngỗ nghịch bắt ngờ như vậy, làm người ta nghe da đầu tê dại.

Tôn lão đầu âm thầm quan sát vẻ mặt của chủ tử, phát hiện cũng không có thay đổi gì, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Lão già cổ hủ này thật sự là mất vụng về, quan sát những ngày qua, cũng chỉ cho rằng nàng là cô nương trầm ổn, thật không ngờ là một nha đầu láu cá như vậy.”

“Người xác định nàng bị người dẫn đến ?” Cơ Hoa Âm nhàn nhạt hỏi, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào khuyên tai ngọc trong lòng bàn tay.

Tôn lão đầu sững sờ, “Chẳng lẽ không phải?”

“Không phải.” Cơ Hoa Âm nghĩ đến ánh mắt nàng nhìn hắn, giống như là nhìn thấy bạn hữu lâu năm, thậm chí có cả tình cảm, rõ ràng hai người mới gặp nhau lần đầu tiên.

Tôn lão đầu nghe nói ‘Không phải’, cũng có chút hồ đồ.

Kỳ thật, chủ tử gia trúng cổ độc, bọn họ sáng sớm biết được, chỉ là loại cổ độc man hoang này vô cùng quỷ dị, tin đồn chỉ có Phượng tộc thần bí ở Tây Di mới giải được.

Mà Phượng tộc của Tây Di chưa bao giờ tiếp xúc với người ngoài.

Cho nên, bọn họ liền hoài nghi, trong Phượng tộc Tây Di đã xảy ra sự cố, hoặc là sớm đã không như đồn đại cấu kết với Trung Nguyên.

Chỉ là, tiểu cô nương Hạ Lan gia, không biết có quan hệ gì với chuyện này hay không.

“Đi xuống đi.” Cơ Hoa Âm vẫy lui Tôn lão đầu đang mờ mịt, sau đó liền từ túi áo khoác đen lấy ra khuyên tai ngọc hắn đeo từ nhỏ.

Khuyên tai ngọc, kỳ thật khuyên tai ngọc chưa bao giờ bị mất, thích khách, cũng chưa đào thoát.

Mà hai cái khuyên tai ngọc trong lòng bàn tay, lại là độc nhất vô nhị, thậm chí đường vân màu đỏ, cũng là giống nhau như đúc.

Trong đầu tự dưng chợt lóe qua bóng dáng của Hạ Lan Tuyết, con người đen nhánh của Cơ Hoa Âm càng thêm thâm trầm.

18. Chương 18: Đáng Tiếc

Hạ Lan Tuyết chật vật chạy ra khỏi Hoa phủ, quay đầu lại nhìn thấy hắc y nhân kia không có đuổi theo, lúc này mới tựa vào góc tường cuối hẻm, thở ra.

“Tiểu thư.” Đột nhiên, một thanh âm mang theo tiếng khóc nức nở truyền đến, Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu, nhìn thấy Đàn Hương chạy đến.

“Tiểu thư, hơn nửa ngày ngài chạy đi đâu?” Đàn Hương chạy đến bên cạnh, con mắt hồng hồng nhìn nàng, đột nhiên nhìn thấy vết thương trên cổ nàng, sợ ngây ngẩn cả người, “Tiểu thư, ai làm ngài bị thương?”

“Không đề cập tới cũng được.” Nói đến, trong lòng Hạ Lan Tuyết lại nổi giận.

Vịn tay Đàn Hương, không còn tâm tình đi đến cửa hàng, nàng trực tiếp ngồi lên xe ngựa, nghĩ hồi phủ nghỉ ngơi một chút.

Không nghĩ, vừa mới bước vào cửa chính Hạ Lan phủ, liền bắt gặp quản gia Trần ma ma đang vội vã từ trong cửa đi ra.

Trần ma ma vừa thấy Hạ Lan Tuyết, lập tức như gặp được cứu tinh, vội đi lên trước thỉnh an, liền vội vàng nói, “Đại tiểu thư, ngài đã trở lại rồi, xảy ra án mạng.”

“Ai chết rồi?” Hạ Lan Tuyết trêu chọc nàng, phối hợp đi lên phía trước.

Trần ma ma vội vàng đi ở phía sau, hừ thanh thở dài nói, “Còn không phải là nhị phu nhân, nói nhị tiểu thư trộm kim trâm của nàng, ép nhị tiểu thư phải treo cổ.”

Hạ Lan Tuyết thân hình dừng lại, mắt sắc bén nhìn nàng chăm chăm, hừ lạnh, “Như vậy, là nhị tiểu thư chết rồi?”

“Không?” Hạ Lan Tuyết thần sắc có chút khó lường, làm cho Trần ma ma cảm thấy bất an, vội vàng nói, “Cái này không có, may mắn Nhị di nương phát hiện kịp thời, cứu nhị tiểu thư xuống.”

“À.” Hạ Lan Tuyết thở phào nhẹ nhõm, khoe môi hơi vênh, lẩm bẩm, “Đáng tiếc.”

“Cái gì đáng tiếc?” Trần ma ma khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết không đáp chỉ hỏi, “Nếu như nhị tiểu thư đã được cứu xuống. Người nào chết rồi?”

Trần ma ma ngừng lại, sắc mặt có chút khó coi, “Cũng, cũng không có ai chết.”

“Vô liêm sỉ.” Hạ Lan Tuyết đột ngột dừng bước, thần sắc nghiêm khắc nhìn chăm chăm nàng, “Mọi người đều tốt, tại sao miệng người lại nói vậy ‘Xảy ra án mạng’, bổn tiểu thư thấy người muốn chết là người rồi.”

Ánh mắt kia lạnh lẽo, khí thế uy nghiêm, làm cho Trần ma ma toát mồ hôi lạnh, nháy mắt mờ mịt không biết làm sao.

“Đàn Hương, vả miệng, đánh đến khi nào nàng không dám nói lung tung mới thôi.”

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng phân phó xong trực tiếp đi thẳng.

Trần ma ma có thể lúc trời đang nóng bức thế này, sốt ruột gấp rút chạy đi tìm nàng, chính là muốn nàng trở lại bệnh vực Hạ Lan Chi.

Nếu như không có lợi, nàng ta có thể nhiệt tình như vậy?

Hạ Lan Tuyết cười lạnh, một nô tài không biết chủ tử của mình là ai, nàng giữ lại có ích lợi gì?

Nhưng mà, trở lại Tuyết Uyển, lại cũng không thể sống yên ổn, vết thương trên cổ còn chưa xử lý tốt, lại có người đến làm phiền, hơn nữa còn là vì chuyện của Hạ Lan Chi.

Xem ra, tay mẹ con Trần di nương này đủ dài, che lấp bên trong phủ, không chỉ có Trần ma ma, ngay cả lão phu nhân cũng ra mặt.

Nha hoàn Cẩm Tú bên người lão phu nhân đang đứng đợi ở bên ngoài, tựa hồ Hạ Lan Tuyết hôm nay không đi chủ trì công đạo, nàng ta sẽ không rời đi.

Bích Văn vịn chặt đôi mi thanh tú, nhìn Hạ Lan Tuyết, thấp giọng nói, “Đại tiểu thư, trên người ngài có thương tích, hãy để cho nô tỳ xử lý đi?”

“Người không nghe các nàng luôn miệng nói muốn đại tiểu thư làm chủ sao? Ta không đi, lại phụ bạc tín nhiệm của các nàng như vậy.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, không có người chú ý tới đáy mắt nàng chợt lóe hàn quang.

--

Trầm di nương cùng nhị tiểu thư Hạ Lan Chi, ở tại tây sương biệt viện, khuôn viên không lớn, nhưng phong cảnh rất đẹp, hoa cỏ sum xuê, thanh u lịch sự tao nhã.

Mà giờ khắc này, thanh âm la hét âm ỉ phá hủy hết thảy.

Cho đến khi Ấp Nguyệt hô, “Đại tiểu thư đến đây.”

Âm thanh la hét âm ỉ dần dần ngừng, chỉ còn lại tiếng thiếu nữ cúi đầu nức nở, nghe phá lệ đáng thương.

“Đại tiểu thư, ngài đã đến rồi.”

Trước ánh mắt của mọi người, Trầm di nương dắt tay Hạ Lan Chi nước mắt như mưa, quỳ xuống trước mặt Hạ Lan Tuyết.

“Cầu xin đại tiểu thư làm chủ.”

19. Chương 19: Làm Chủ

Làm chủ? Khóe môi Hạ Lan Tuyết xẹt qua giọng cười mỉa mai.

Liên tưởng tới kiếp trước sau khi nàng mất, sắc mặt của hai mẹ con này, Hạ Lan Tuyết cảm thấy bộ dáng tiều tụy đáng yêu của các nàng như bây giờ, quả thực làm cho người ta nôn mửa.

Chỉ nhàn nhạt quét các nàng một cái, liền lạnh lùng dời ánh mắt đi, ánh mắt chậm rãi đã rơi vào trên người nhị phu nhân.

Nhị phu nhân Đường thị vốn là ngồi ngay ngắn ở trên ghế, cho dù Hạ Lan Tuyết đến đây, nàng vẫn không có đứng dậy, một bộ dáng căn bản không đem tiểu nha đầu này để vào mắt.

Nhưng mà, ánh mắt lãnh u của Hạ Lan Tuyết đảo qua, nàng theo bản năng đứng lên, ước chừng cũng bị nô tính (tính tình hèn mọn) nhiều năm của chính mình chọc tức, vì vậy, rất nhanh liền lại thay đổi một bộ trào phúng khẩu khí, cười lạnh nói, “Ồ, đại tiểu thư, làm sao mà một chút chuyện nhỏ lại gây náo động làm người đến đây? Nhắc tới đương gia, người so ra với mẫu thân người còn kém lắm, nên cần phải chăm sóc tốt cho thân thể mình nha.”

Hạ Lan Tuyết nhàn nhạt xem xét nàng, chưa động thanh sắc, mà cùng tới Bích Văn, sớm đã sẵn sàng cầm chiếc khăn sạch, lau qua mặt ghế nhị phu nhân vừa ngồi, “Tiểu thư, có thể.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết nhàn nhã ngồi xuống, sau đó sâu kín liếc nhìn nhị phu nhân, “Có người nói nơi này xảy ra án mạng, ta không đến được sao?”

Nhị phu nhân không có để ý lời này, ánh mắt không cam lòng của nàng ta nhìn chằm chằm vào Hạ Lan Tuyết.

Đã từng là Phụng Khinh La thì cũng thôi, hiện thời, tiểu nha đầu nức mắt ra cũng không để mình vào mắt.

Đến cùng nàng ta cũng là nhị phu nhân của Hạ Lan gia này.

Sao lại có đạo lý tiểu nha đầu này ngồi, còn nàng ta lại đứng?

“Thúy Sợi, đi lấy ghế dựa cho bốn phu nhân.” Cứ việc không phục, nhưng đến cùng nàng ta cũng không dám đối co với Hạ Lan Tuyết, chỉ đành phải giận dỗi phân phó nha hoàn.

Thúy Sợi gấp rút đáp lời, chạy chậm đi, rất nhanh đưa đến cái ghế, nhị phu nhân cao ngạo hừ một tiếng, ngồi kể bên Hạ Lan Tuyết, rất có ý tứ tranh cao thấp cùng nàng.

Hạ Lan Tuyết chỉ cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, mẫu thân qua đời không đến một năm, nhị phu nhân này thường thêu dệt chuyện gây khó khăn cho nàng, không phải là muốn nàng ủy quyền cho sao?

Chỉ là, gia chủ của Hạ Lan gia này dễ làm ?

Lười nhìn lại sắc mặt ngu xuẩn của Đường thị kia.

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhướng mi, liếc mắt về, “Nói đi, muốn bốn tiểu thư làm chủ như thế nào?”

“Đại tiểu thư.” Quỳnh thật lâu, đại tiểu thư rốt cục hỏi, Trầm di nương vội vàng nghĩ sẽ khóc lóc kể lể oan tình ngày hôm nay.

Nào biết, nàng ta mới vừa mở miệng, nhị phu nhân liền nhanh mồm đoạt nói trước.

“Ôi, nhắc tới cũng không phải là đại sự gì. Là thế này, mấy ngày trước ta tìm mãi không thấy cây trâm vàng mình yêu thích đâu, hôm qua lại có người nói nhìn thấy ở trong phòng nhị tiểu thư, ta liền tới hỏi một chút. Ai ngờ vừa hỏi đến lại chuốc lấy phiền toái, các nàng luôn mồm nói ta vu oan cho các nàng trộm đồ.”

Vừa nói, một tay nhị phu nhân còn chỉ lên trời, làm như đang thề, “Lão Thiên làm chứng, từ đầu tới cuối, ta không nói các nàng trộm đồ”.

“Nhưng người dẫn người lục soát lung tung phòng ta lên, rõ ràng xem ta là trộm.” Hạ Lan Chi khóc nói.

Nhị phu nhân trợn mắt, không thèm để ý, “Người không giao, bốn phu nhân chỉ có thể lục soát.”

Hạ Lan Tuyết nhận trà Bích Văn đưa tới, nhẹ nhàng nhấp một hớp nhỏ, mới hỏi, “Vậy là nhị thẩm nương lục soát rồi?”

“Dạ, đúng là đã lục soát?” Nhị phu nhân gấp rút nhổ một quả kim trâm từ trên đầu xuống, nói, “Nếu là cái trâm khác ta cũng không nhắc đến, nhưng cây trâm vàng này là nhị thúc đặt mua cho ta, ta không thể để mất được?”

“Không phải vậy, rõ ràng là người hãm hại ta, căn bản ta không biết dưới gối nằm có cây trâm.” Hạ Lan Chi mắt nhắm lệ trừng nhị phu nhân.

Trầm thị cũng nói, “Đúng vậy, đại tiểu thư, oan uổng quá, Chi Nhi chắc chắn không trộm đồ.”

Sẽ không sao? Kịp trước không phải nàng ta trộm Nam Cung Khế sao?

20. Chương 20: Song Hoàng

Trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết lộ ra thần sắc khó xử, ánh mắt đảo qua lại cả hai bên, mới nói, “Di nương một mực chắc chắn không phải là Nhị muội muội trộm, nhưng nhị thẩm rõ ràng lục soát thấy ở dưới gối. Vậy là như thế nào đây? Hoặc là, nhị muội muội người cũng nên đưa chứng cứ ra đi, chứng minh không phải là người gây nên, như thế nào?”

“A?” Hạ Lan Chi sững sốt, “Cái này như thế nào ta có thể chứng minh được?”

“Đúng vậy, đại tiểu thư, ngài không phải đang làm khó chúng ta sao? Nếu chúng ta biết rõ dưới gối có đồ, còn phát sinh chuyện này sao?” Vành mắt Trầm thị hồng hồng, ủy khuất nhìn Hạ Lan Tuyết

“Phải không?” Hạ Lan Tuyết chẳng nói đúng sai hừ một tiếng, ánh mắt đột nhiên sắc bén nhìn chằm chằm Trầm thị, chậm rãi mở miệng, “Ở Tây Uyển này trừ hai mẹ con người ra, cũng chỉ có mấy nha hoàn, ngoại nhân há có thể tùy tiện xuất nhập, hơn nữa còn có thể đem cây trâm kia để ở dưới gối?”

Trầm thị bị hỏi khó, mắt tròn, một bộ mờ mịt không biết làm sao.

“Đại tiểu thư, chẳng lẽ ngài cũng cho rằng là Chi Nhi trộm?”

“Đại tỷ tỷ, Chi Nhi không có trộm đồ.” Hạ Lan Chi ngạc nhiên chớp mắt một cái, liền khóc to lên, khóc như muốn ngắt xiu ở trong lòng Trầm thị.

Sau đó, lẩm bẩm khóc ròng, “Di nương, vì sao ngài lại cứu ta? Không bằng để ta chết đi cho xong? Ô ô.”

“Đứa nhỏ ngốc, ngươi là người trong sạch, cho dù muốn chết, cũng không thể chết ở chuyện này được, huống chi, còn có đại tỷ tỷ ngươi ở đây, nàng tất nhiên có thể làm chủ cho ngươi, vì ngươi lấy lại công đạo.” Trầm thị vội vàng dụ dỗ nữ nhi, một mặt cầu khẩn nhìn Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt trầm trầm, đột nhiên, quay mặt hỏi nhị phu nhân Đường thị, “Nhị thẩm nương, người cảm thấy là nhị muội muội trộm cây trâm sao?”

“A?” Bóng cao su đá cho mình? Đường thị hơi sững sờ, chợt cười nói, “Đại tiểu thư hỏi lời này, từ đầu tới đuôi, chưa khi nào ta nói là nàng trộm.”

“A, vậy đúng rồi.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng gõ đầu, cũng nói, “Ta cũng không tin Chi Nhi muội muội lại là người có kiến thức hạn hẹp như vậy, cũng chỉ là một cây kim trâm mà thôi, nếu nàng muốn, nói cho tỷ tỷ ta một tiếng, ta có thể đưa cho nàng một sọt, nàng không cần hành động bí ối đi trộm đồ của người khác?”

Một phen lời nói ẩn giấu sự châm chọc, vốn là vì Hạ Lan Chi nói tốt, nhưng người ở đây nghe xong, người người lại thay đổi sắc mặt.

Đặc biệt là Hạ Lan Chi, khuôn mặt thanh lệ tựa vào trong lòng Trầm thị cứng đờ, con mắt rưng rưng chợt lóe tia lạnh âm độc.

“Thế nhưng.” Thấy không ai nói gì, Hạ Lan Tuyết đột nhiên đổi giọng, thần sắc lạnh lùng, “Nếu như không phải là Chi Nhi trộm, như vậy tất nhiên là có người hãm hại, Nhị thẩm nương, người cảm thấy ai sẽ hại Chi Nhi muội muội đây?”

“A?” Sắc mặt Đường thị chợt biến, tức giận la ầm lên, “Đại tiểu thư, lời này của ngài có ý gì? Chẳng lẽ hoài nghi ta hãm hại nàng ta hay sao?”

“Ta lại không có ý này. Thế nhưng, một cây trâm, làm sao có thể tự mọc chân chạy xuống dưới gối của nhị muội muội được?” Hạ Lan Tuyết hơi nhíu mày, hỏi.

“Này?” Đường thị cứng họng, một hồi lâu, tức giận la ầm lên, “Bổn phu nhân đang yên đang lành vì sao phải hãm hại nàng?”

“Đúng vậy, đại tiểu thư, chúng ta cũng không tin nhị phu nhân lại hãm hại, trong chuyện này tất nhiên là có hiểu lầm.” Thái độ Trầm thị lúc này lại thay đổi, ngả theo hướng của Đường thị.

21. Chương 21: Cười Giỡn

Hạ Lan Tuyết khẽ vênh môi lên, tốt vừa rồi kể tung người húng, các nàng liên thủ tạo ra tuồng vui này, không phải là muốn gây chuyện thị phi để nàng mang tiếng xấu không phân biệt được đúng sai sao.

A, nếu như thế, liền thỏa mãn các nàng.

“Di nương sao lại nói như vậy, ta có nói nhị thẩm nương hãm hại đâu?” Đôi mắt xinh đẹp của Hạ Lan Tuyết khẽ liếc nhìn Trầm thị, tiện đà lại nói, “Nhưng chuyện đã xảy ra, tất nhiên phải có nguyên nhân, vẫn là câu nói kia, cây trâm không thể tự nhiên chạy đến được.”

“Nói như vậy có nghĩa là gì?” Trầm thị giả vờ không hiểu hỏi.

Hạ Lan Tuyết khẽ khép mi, đáy mắt ánh lên tia lạnh lùng sắc bén, “Cái này sao, tự nhiên là thẩm vấn mới biết. Bích Văn, lập tức bắt toàn bộ nô tỳ ở Tây Uyển và nô tỳ của nhị phu nhân mang đến Đông viện giam lại.”

Nghe vậy, tất cả mọi người ngẩn ngơ.

Đường thị lại bất mãn, “Đại tiểu thư, rõ ràng là ta bị mất cây trâm sao người của ta cũng bị giam lại?”

“Người có thể bảo đảm, không phải là một người trong số đó trộm cây trâm để hãm hại Chi Nhi? Hồng phá hư quan hệ của người với Trâm di nương sao?”

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, ánh mắt đảo qua khuôn mặt bị ghen khuất của nàng ta, “Nhị thẩm nương, sao ngài không nghĩ kỹ, kẻ trộm này trộm đi cây trâm mà không bị ai phát giác, nhất định là có một chút bản lĩnh. Người như vậy như ở bên cạnh ngài, rất là nguy hiểm nha, lần này là cây trâm, lần sau người ta nhất thời thú tính quá trớn, trộm cái đầu ngài, bổn tiểu thư muốn làm chủ cũng đã muộn.”

Lời này vừa nói ra làm cho Đường thị chợt thấy cổ lạnh ngắt, giống như trong chớp mắt sẽ bị người ta ngắt mất.

Mà một bên, mẹ con Trâm thị nhìn nhau, mắt lộ ra ngượng ngùng.

“Đại tỷ tỷ, Ấp Nguyệt các nàng từ nhỏ đã đi theo ra, tuyệt đối trung thành với ta, nhất định sẽ không làm ra chuyện này, người có thể hay không...”

“Không thể.” Lạnh lùng cắt đứt lời nói Hạ Lan Chi, Hạ Lan Tuyết từ từ đứng dậy, ánh mắt sâu kín nhìn qua nàng ta, khóe môi khẽ cong lên như cười như không,

”Nhị muội muội, người chính là quá thiện lương, mới để cho người xấu có cơ hội ra tay. Người yên tâm, chuyện ngày hôm nay, tỷ tỷ ta nhất định làm chủ cho người, nhất định đem người vu oan người bất được, nếu không, hôm nay người đã bị oan khuất thất cổ tự vẫn rồi?”

“À?” Về mặt điềm đạm đáng yêu của Hạ Lan Chi trong nháy mắt vỡ vụn, “Đại tỷ tỷ, ta...”

Hạ Lan Tuyết vỗ nhẹ vai của nàng ta, ôn nhu an ủi, “Tốt lắm, về sau ngàn vạn không thể làm việc ngốc, di nương sinh người ra cũng không dễ dàng, nàng chỉ có thể dựa vào tương lai người bay lên đầu cành làm phượng hoàng, người nói nhờ người thất cổ chết thì sao, lúc người chết rồi bỏ lại di nương một mình biết trông cậy vào ai đây?”

Nói một hồi làm cho mặt mẹ con Trâm thị cũng biến sắc.

Hạ Lan Tuyết lại ha ha cười, “Được rồi, ta nói đùa đấy, đừng coi là thật, hôm nay trên người tỷ tỷ bị thương, nên không ở lại giúp người.”

Nói xong, cũng không nhìn sắc mặt khó coi của mẹ con Trâm thị, trực tiếp rời đi.

Bên này, tự có Bích Văn dẫn người, mang bọn nô tỳ của Tây uyển và của Đường thị, toàn bộ giải đến Đông viện trông coi thẩm vấn.

Trở lại chỗ ở, Hạ Lan Tuyết liền nằm ở trên giường, dặn dò đám người Thu Hương, không có phân phó, bất luận kẻ nào cũng không được quấy nhiễu.

Nhưng mà, ban đêm, Thu Hương lại vội vàng chạy vào trong phòng, ngay cả lễ nghi cũng bất chấp, vội vàng la lên

“Tiểu thư, không xong, Hạ chương quỹ của Bách Thảo Đường tự mình tới, nói là ti lễ giám tổng quản Thiệu Khâm đại nhân muốn gặp ngài.”

22. Chương 22: Thiệu Khâm Đại Nhân

Ti lễ giám Thiệu Khâm đại nhân?

Hạ Lan Tuyết hơi hơi nhú mồm, kiếp trước cái tên này có thể nói như sấm bên tai, chỉ là, chưa từng nhìn thấy, đối với hắn, cũng chỉ là tin đồn mà thôi.

Tin đồn hấn khinh mạn cuồng ngạo, hung tàn thành tính, ỷ vào lão hoàng đế sủng ái, làm không ít chuyện độc ác như giết hại quan lại triều đình hay dân chúng.

Vì vậy, lão hoàng đế vừa chết, hấn liền thành mục tiêu công kích, cuối cùng táng thân biển lửa, hóa thành tro bụi.

Chắc do sự tàn bạo của hấn quá lớn, thế cho nên sau khi hấn chết rất nhiều năm, mọi người nhắc tới hấn vẫn cảm thấy kinh hồn táng đảm, thậm chí, để dụ dỗ trẻ nhỏ người ta cũng lấy tên hấn ra dọa.

Bởi vậy mới có câu: Thiếu Khâm vừa ra, trẻ con ngừng tiếng khóc.

Một cái nhân vật được yêu ma hóa như vậy muốn gặp nàng, tất nhiên không có chuyện tốt.

Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt mi tâm, tâm tình hơi có chút bức bối.

Lần đầu tiên gặp mặt Cơ Hoa Âm, buổi chiều xử lý chuyện Hạ Lan Chi, còn có lão thái giám mà kiếp trước chưa từng gặp mặt...

Mỗi một việc dần dần làm cho nàng hiểu rõ một số chuyện.

Trùng sinh rồi, người còn là người kia, nhưng rất nhiều việc không giống với kiếp trước.

Hoặc là nói, nàng trùng sinh, là bắt đầu một cuộc đời khác, không phải là lặp lại những việc của kiếp trước.

Việc này không biết là may mắn hay bất hạnh đây?

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Hay đi tìm lão gia đi.” Thu Hương khẩn trương làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn cũng biến sắc.

Tiếng xấu của Thiếu Khâm đại nhân có thể nói là rất lớn, già trẻ đều biết, những người muốn yên ổn sinh sống đều nghĩ không nên đi chọc vào cái người này, hoặc là nói bị người này nhớ thương.

“Lão gia sao?” Nhớ tới kiếp trước, nữ nhi là nàng chết rồi, nam nhân này còn ở trong phòng chỉ lo cùng Trầm thị khoái hoạt, Hạ Lan Tuyết liền sinh lòng bi thương.

“Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.” Nàng cười lạnh.

Thu Hương không hiểu.

Hạ Lan Tuyết sửa sang lại quần áo của chính mình, phân phó, “Chuẩn bị kiệu.”

“Tiểu thư, ngài không thể đi, người nọ giết người không chớp mắt.” Thu Hương vội la lên.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Hấn tại sao phải giết ta?”

Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi.

Huống chi, lão hoàng đế là vì được, nàng đưa được là xong.

Về phần vị Thiếu Khâm đại nhân này, thật đúng là có thể giữa ban ngày ban mặt, cướp đoạt tính mạng của người ta?

Không để ý sự ngăn cản của đám người Thu Hương, Hạ Lan Tuyết ngồi kiệu nhỏ, thừa dịp mặt trời lặn hoàng hôn, đi tới Bách Thảo Đường.

Mặc dù đã hoàng hôn, thời tiết vẫn còn oi nóng, khó chịu ở trong kiệu rất lâu, Hạ Lan Tuyết ngồi một lúc toát cả mồ hôi.

Ở cửa Bách Thảo đường có hai thái giám đứng canh gác, Hạ chương quỹ phải đi lên trước nói mấy câu, hai người này mới cho đi vào.

Hạ Lan Tuyết quét mắt nhìn hai người này một cái, có chút không vui.

Bách Thảo Đường là chỗ nghiêm chỉnh trị bệnh cứu người, cũng không làm chuyện gì phi pháp, tại sao lại có hai gã thái giám đứng canh ở cửa?

Thật đúng là không chấp nhận được.

Nhưng mà, chuyện ở phía sau còn đáng giận hơn.

Vừa vào sân nhỏ, chỉ thấy một đám đại phu cùng tiểu đồng của Bách Thảo đường, đồng loạt quỳ ở trong sân, đầu cơ hồ muốn rũ xuống đến trong đũng quần, bộ dáng nơm nớp lo sợ như có đao kề lên trên cổ, bất cứ lúc nào đầu cũng có thể dọn nhà.

Khóe môi Hạ Lan Tuyết nhếch lên, giống như cười mà như không vậy nhìn về phía Hạ chương quỳ, “Ồ, hôm nay thế này là tình huống gì? Là phương pháp dưỡng sinh mới của Hạ bá bá sao?”

Đến lúc nào rồi, tiểu thư còn có tâm tư cười giỡn?

Hạ chương quỳ vẻ mặt đau khổ, dè dặt nói, “Đại tiểu thư, Thiếu Khâm đại nhân đang ở bên trong.”

“À.” Hạ Lan Tuyết theo tầm mắt của hắn nhìn vào.

Bởi vì không có đèn, bên trong được đường có chút tối, không thấy rõ lão yêu ở bên trong, nhưng tự dưng, nàng lại cảm giác được một tia lạnh.

Một tia từ trong nhà tản mát ra làm cho người ta không rét mà run

23. Chương 23: Người Tuyết Vời

Hạ Lan Tuyết không thích cảm giác này, nhưng vẫn đi về phía được đường.

“Tiểu thư, lão già cổ hủ này cùng đi vào với ngài.” Hạ chương quỳ theo sát phía sau, không yên tâm nói.

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, trong lúc vô tình lại nhìn thấy một hàng người đang quỳ kia, trong lòng lại thấy khó chịu, vung lên làn váy, đi tới, liền đạp lên móng của một người trong số đó.

“Đây là cái tình trạng gì, nguyên một đám lười biếng quỳ chơi ở đây? Đều đứng dậy đi làm việc hết cho bốn tiểu thư.”

Một hàng người đang quỳ kia, bởi vì sợ hãi, bởi vì nắng nóng, từ sớm đã trở nên ngốc trệ, may mắn, một cước này của Hạ Lan Tuyết, còn có âm thanh lạnh lùng khiển trách, giống như một hồi chuông báo, lập tức làm cho bọn họ thanh tỉnh, cũng có thêm dũng khí.

“Đại tiểu thư.” Ánh mắt của mọi người rồi rít nhảy vào hướng nàng, sợ hãi lẫn vui mừng còn có cả yêu thương lên tiếng.

Giờ khắc này, Hạ Lan Tuyết cảm giác mình giống như chúa cứu thế, không khỏi cười nói, “Được rồi, bốn tiểu thư cũng biết, các ngươi yên tâm, bốn tiểu thư sẽ không để các ngươi bị tổn thương một chút nào.”

Nói xong, hơi đứng thẳng, nàng xoay người bình thân đi về hướng được đường.

Tuy nhiên, nàng hiện ngang lăm liệt như vậy, đi tới cửa, lại bị một thanh lợi kiếm ngăn cản.

“Người nào?” Thái giám cản người, thanh âm bén nhọn, Hạ Lan Tuyết nghe thấy nổi cả da gà.

Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt cánh tay, nhìn hắn khẽ mỉm cười, “Người đại nhân người đang chờ.”

Thái giám kia hơi sững sờ, liền nghe thấy giọng nam trầm thấp vui mừng từ bên trong truyền ra, “Để cho nàng đi vào.”

“Vâng ạ.” Thanh âm này lại rất dễ nghe, Hạ Lan Tuyết cảm thấy khẽ kinh ngạc, thế nhưng, nàng lại không nghe theo đi vào nhà ngay, mà phân phó đám người Hạ chương quỳ.

“Hạ bá bá, phân phó thấp đèn, đúng rồi, hôm qua, được liệu được phơi kia, các ngươi đã nhập kho chưa?”

Hạ chương quỳ hoang mang trả lời, “Còn chưa có.”

“Vậy mau lên, hôm nay sắc trời ảm đạm lại nóng, xem ra là muốn mưa đấy, nhập kho nhanh đi, không lại bị ẩm.” Hạ Lan Tuyết lái nhải phân phó, rất nhanh, bên trong Bách Thảo đường đèn đuốc sáng trưng, duy chỉ còn được đường này là đen thui lụi, tiểu nhị đưa đèn đến cũng không dám tiến vào.

“Đưa cho ta.” Hạ Lan Tuyết tiếp nhận đèn ngọc lưu ly từ trong tay hần, sau đó nhìn tên thái giám bột mỳ đứng canh cửa, suy nghĩ một chút, nhưng không nói gì, trực tiếp vào phòng.

Trong phòng nháy mắt sáng lên, làm cho nàng thấy rõ một nam tử áo trắng ngồi nghiêng trên ghế đọc sách, ánh sáng màu da cam nhẹ chiếu đến, làm cho mặt hần càng thêm sinh động.

“Thiếu Khâm đại nhân thật chăm nha, chỉ là, ở đây thiếu ánh sáng, đọc sách rất hại mắt nha.” Hạ Lan Tuyết đem đèn để trên bàn, cười đùa nhìn người nam nhân này.

Áo trắng hơn tuyết, bên trên dùng kim tuyến theo hoa văn tinh mỹ, tóc đen như mực, chỉ được cố định bằng một cây trâm bạch ngọc, mặt mày như vẽ, xinh đẹp quan ngọc, nhất là môi khê nhếch lên kia, hồng rục như hoa đang nở rộ tháng ba, nồng đậm mà diễm lệ.

Người này so với nữ tử còn xinh đẹp hơn, quả thực là cái yêu vật, cùng với tưởng tượng về lão thái giám tàn bạo biến thái trong đầu Hạ Lan Tuyết, thật không giống nhau.

Hần như thế này, tuổi chỉ khoảng hai mươi sao?

Hạ Lan Tuyết rất hoài nghi, hai đầu lông mày cũng bởi vì cái người trẻ tuổi vô hại xinh đẹp này mà giãn ra không ít.

Thiếu Khâm khép trang sách lại, khê ngẩng đầu lên, một đôi mắt dài nhỏ tà mị khê liếc đến nàng

“Hạ Lan đại tiểu thư?” Hần nhìn qua nàng, khóe miệng nổi lên một nụ cười thần nhiên, “Kỳ hạn mười ngày đã đến, Bản Đốc phụng mệnh Hoàng thượng, đặc biệt tới lấy được.”

24. Chương 24: Gấp Gáp

“Lấy thuốc sao?” Hạ Lan Tuyết nghe vậy lông mày nhướn lên, trong lỗ mũi hừ ra một tiếng cười khê, “Ta còn tưởng là Thiếu Khâm đại nhân tới xét nhà đây, bên trong bên ngoài đều là thái giám cầm kiếm, dọa chết người.”

Ước chừng cũng chỉ có Đại Chu này mới có cảnh hoang đường thế, thái giám bội kiếm, ba nghìn cấm vệ quân lại do thái giám tạo thành.

Lão hoàng đế này cũng không sợ ngày nào đó thái giám mưu phản, trực tiếp cầm kiếm chém mình?

“Hạ Lan tiểu thư hiểu lầm.” Sắc mặt Thiếu Khâm không đổi, môi đỏ mọng rất nhỏ quyến rũ ra, “Dược của hoàng thượng, không giống với dược của người khác, Bản Đốc tự nhiên không thể buông lỏng cảnh giác.”

“Vậy cũng không thể cáo mượn oai hùm, dưới trời nóng như này lại bắt toàn bộ người của ta quỳ ở trong sân đi?” Hạ Lan Tuyết vênh lên môi, trắng trợn nói ra bất mãn.

“A, có việc này?” Thiếu Khâm cực kỳ vô tội nhìn nàng, dưới ánh nến lung linh, khuôn mặt càng thêm xinh đẹp, sạch sẽ mà tốt đẹp.

Trong chớp mắt Hạ Lan Tuyết như có ảo giác, chắc lời đồn đại hần giết người thành tinh sai rồi? Hần dám giết gà sao?

Nhưng vào lúc này, Thiếu Khâm cực kỳ bình thản nói thêm một câu, “Chỉ là Bản đốc có phân phó, nếu như một canh giờ mà không thấy Hạ Lan đại tiểu thư xuất hiện, liền cắt xuống đầu của một người, hai canh giờ không xuất hiện, liền cắt xuống hai cái, lại cho chính bọn họ rút thăm quyết định trước sau... thôi.”

Còn thôi?

Hạ Lan Tuyết lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, “Người, người, ”

Nói ra lời tàn nhẫn như vậy, thế nhưng khuôn mặt không thay đổi, quả nhiên là biến thái .

“Hạ Lan tiểu thư, hình như là đến giờ rồi.” Thiếu Khâm thoáng nghiêng đầu qua, nhìn về phía đồng hồ cát trên bệ cửa sổ.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, đồng hồ cát này là lúc rảnh rồi nàng để ở bệ cửa sổ để tiêu khiển, cát ở bên trong chảy hết xuống toàn bộ, vừa vặn cần một canh giờ.

Mà bây giờ, cát bên trong thủy tinh đã chảy xuống gần hết.

“Này, ta không có mang theo, ta từ trong phủ chạy tới, cũng phải mất hơn nửa canh giờ.” Hạ Lan Tuyết tức giận trừng mắt hắt.

Trên mặt Thiếu Khâm mang nét vui vẻ quen thuộc, nghiêm túc nhắc nhở, “Cho nên, Hạ Lan tiểu thư phải nhanh chút ít, chớ nên ở nơi này lãng phí nước miếng cùng bản đốc. Nếu thật sự yêu thích bản đốc như lời nói, xong chuyện này, bản đốc sẽ tìm cơ hội nói chuyện tiếp với Hạ Lan tiểu thư.”

Phốc, Hạ Lan Tuyết suýt nữa cười thành tiếng, nam nhân này đã trở thành thái giám còn muốn diễn, thật muốn trêu chọc nàng sao?

Thật sự muốn tức giận, hắn có thể chịu được sao? Hừ.

“Được rồi, người chờ, ta đi lấy.” Hung hăng nghiêng rằng, nàng hằm hừ xoay người liền đi vào phòng trong được đường.

Đáng chết, nàng chỉ nhớ rõ chuyện lão hoàng đế đuổi theo muốn được, lại không nhớ rõ còn có kỳ hạn mười ngày.

Nàng đột nhiên trùng sinh, còn rất nhiều việc cần làm, sao còn để ý đến việc chế được cơ chứ?

Trong được này của lão hoàng đế, có hoa của cà độc được làm thuốc dẫn, vật này một khi dùng đến, sẽ gây nghiện, sợ là lão hoàng đế đã không còn chịu nổi nên mới điều người của ti lễ giám đến trực tiếp đòi được.

Lần này phiền toái.

Cũng không biết mẹ ruột của mình, vì sao lại cho lão hoàng đế dùng được này?

Chỗ nào là thuốc bổ, rõ ràng là độc được.

Sau khi mẫu thân qua đời, muốn tìm hiểu chuyện này cũng không dễ.

Chỉ là, nếu muốn chế thuốc, tất phải có hoa của cà độc được, nhưng hoa này rất khó tìm, không biết mẫu thân tìm đâu được.

Mới nghĩ tới, trong đầu nàng đột nhiên chột lóe qua một món vật - - khuyên tai ngọc.

25. Chương 25: Cười Giỡn

A, không xong, đã xảy ra chuyện.”

Hạ Lan Tuyết vào nội thất của được đường, chỉ chốc lát liền quá sợ hãi chạy ra.

Thiếu Khâm đứng dậy, sai bước nghênh đón, “Chuyện gì xảy ra?”

“Được, được không thấy.” khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết trắng bệch, hoảng loạn nhìn hắt, “Làm sao bây giờ? Ta rõ ràng để được ở hộp trong ngăn kéo kia , nhưng mà, vừa rồi mở ra nhìn vào, bên trong trống không, tìm mãi cũng không thấy, Thiếu Khâm đại nhân, nhất định là có người trộm thuốc rồi, làm sao bây giờ?”

Hạ Lan Tuyết nhanh chóng khóc lên.

Nhưng mà, Thiếu Khâm nghe xong, lại chưa động thanh sắc, một đôi mắt màu hổ phách chăm chú nhìn nàng.

Nhìn đến khi trong lòng Hạ Lan Tuyết cũng cảm thấy sợ hãi, bất đắc dĩ, hai ngón tay bấm mạnh một cái vào bắp đùi, vành mắt liền hồng hồng, âm thanh nghe cũng nghẹn ngào.

“Thiếu Khâm đại nhân, Hoàng thượng còn đang chờ được, nhưng tiểu nữ tử lại gây ra chuyện này, vậy phải làm thế nào đây? Ô ô, lần này thật là chết chắc rồi, phải làm sao bây giờ?”

Thiếu Khâm không nói, bộ dáng cúi đầu kia, nhìn qua, thật là rất hiểu chuyện.

Hạ Lan Tuyết mở to đôi mắt ướt át, cầu khẩn nhìn hắn, “Hay là, Thiếu Khâm đại nhân ngài cầu xin hoàng thượng cho tiểu nữ, cho tiểu nữ thêm thời gian mười ngày, ta bảo đảm, mười ngày sau, nhất định lại luyện được được nữa, lần này, tuyết sẽ không làm mất nữa”

“Vâng”. Thiếu Khâm khó xử nhấp môi dưới, từ trong lồng ngực móc ra một phương tuyết khăn đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết vội vàng từ chối, một mặt hít mũi một cái, cố dùng giọng mũi rất nồng nức nữ nói, “Đa tạ, không cần rồi.”

“Mở ra xem một chút.” Thiếu Khâm đem khăn nhét vào trên tay nàng.

Hạ Lan Tuyết sững sờ, không phải là cho nàng lau nước mắt sao? Còn bắt mở?

Nhưng là, mở ra vừa nhìn, nàng kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Này trên cái khăn dĩ nhiên là hoàng thượng thủ dụ, đại khái ý tứ liền là, như lần này lấy không được được, liền đem Hạ Lan bộ tộc toàn bộ tập nã, nhốt vào thiên lao.

Thật sự là hôn quân, khó trách mẫu thân lại cho hắn ăn độc được.

“Hạ Lan tiểu thư có gì dị nghị không?” Thiếu Khâm trầm mặc rất lâu, mới lên tiếng hỏi.

Hạ Lan Tuyết xé hạ khóe miệng, cười khan một tiếng, “Hoàng thượng lão nhân gia ông ta chữ viết khả thật không tệ, khỏe mạnh hữu lực, bảo đao chưa lão đâu.”

Thiếu Khâm ánh mắt mênh mông, vô cùng có tính nhẫn nại nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết biết rõ không cách nào, từ trong tay áo móc ra một cái hộp đưa cho hắn, “Được.”

“A?” Lòng mày Thiếu Khâm khẽ nhíu, nhưng vô cùng biết điều không nói gì.

Nhưng hắn không hỏi, Hạ Lan Tuyết liền giải thích.

Nhất nhún vai, nàng như hải tử lì lợm cười nói, “Mới vừa rồi là nói giỡn, Thiếu Khâm đại nhân chớ để ý.”

Thiếu Khâm lại đem cái hộp ở trước mắt nàng nhoáng một cái, ngưng mi hỏi, “Người khẳng định đây là được.”

“Đương nhiên.” Hạ Lan Tuyết cảm thấy cả kinh, vội vàng đoạt lại cái hộp để kiểm chứng.

Thiếu Khâm vốc người cao lớn, cánh tay thoáng vừa nhấc, nàng kiễng chân cũng không thể với tới.

Nhìn nàng tức khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồng, Thiếu Khâm cười, “Thiếu Khâm cũng cùng Hạ Lan tiểu thư chỉ đùa một chút mà thôi, đừng sợ.”

Lúc nói chuyện, ngón tay thon dài của hắn còn để trên vai nàng, gõ hai cái như trấn an.

Hạ Lan Tuyết toàn thân cứng đờ, có cảm giác quỷ dị tràn ngập toàn thân.

Nhìn hai tròng mắt ngạc nhiên của nàng, Thiếu Khâm cười, “Có được được rồi, bản đốc liền cáo từ, khăn của bản đốc, Hạ Lan tiểu thư có thể trả lại hay không?”

“À.” Hạ Lan Tuyết vừa định trả lại, đột nhiên nghĩ tới đây là Hoàng thượng viết thủ dụ về Hạ Lan gia, sao có thể đưa lại cho hắn.

Nàng vội vã co rút tay lại, nào biết, động tác của hắn nhanh hơn, hai ngón tay vừa kéo, đã đoạt khăn từ trong tay nàng, cười nói, “Chữ của bản đốc không thể đưa cho người ngoài, xin lỗi.”

26. Chương 26: Không Thú Vị

Chữ của hắn? Hắn dám giả mạo thủ dụ Hoàng thượng?

Hình như người ta từ đầu tới đuôi đều không có nói là hoàng thượng, mà là nàng khi nhìn thấy nội dung bên trên, cho là hoàng thượng hạ ý chỉ.

Đáng chết, vậy mà hắn lại làm nàng bị lừa?

Hạ Lan Tuyết đang định bộc phát nhưng lại nuốt trở lại trong bụng, khóe môi nhếch lên, khẽ cười nói, “Thiếu Khâm đại nhân quả nhiên khôi hài hài hước, không trách được có thể được Hoàng thượng yêu mến, tiểu nữ tử hôm nay lĩnh giáo.”

“Bản Đốc cũng cảm thấy Hạ Lan tiểu thư thú vị hết sức, cũng không giống với lời đồn là...” Thiếu Khâm thông thả ung dung đem hộp thuốc cất kỹ, ôn hòa nhìn nàng cười.

Hạ Lan Tuyết khẽ nhíu lông mày, “Lời đồn?”

Nhìn khuôn mặt biểu tình sinh động của nàng, Thiếu Khâm trong mắt mỉm cười, đột nhiên cúi đầu, đôi môi đỏ thắm hạ sát tai nàng, thấp giọng nói, “Không thú vị.”

Cũng không biết là cố ý hay là vô ý, hắn nhẹ nhàng đọc nhấn từng chữ một, trong nháy mắt tựa hồ có cái lưỡi mềm mại liếm qua tai nàng, làm cho nàng toàn thân không khỏi cứng đờ.

“A” Theo bản năng nàng dùng tay hất ra, mà thân thể hắn sớm đã đi xa chỗ nàng, chỉ còn lưu lại từng trận mùi thơm.

“Người.” Hạ Lan Tuyết trên mặt mang cười, nhưng trong ánh mắt lại chỉ còn lại lạnh, “Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, có thể nào tin hoàn toàn, thí dụ như Thiếu Khâm đại nhân đây, lời đồn nói rằng ngài là yêu ma không chuyện ác nào mà không dám làm, nhưng có phải là sự thật đâu...”

Dừng một chút, đôi mắt xinh đẹp của nàng xoáy vào hắn, trào phúng cười nói, “Không nói đến những lời đồn nữa, ngài chẳng những không chuyện ác nào không làm, ngay cả một tiểu cô nương như ta mà cũng đi chiếm tiện nghi, quả thực là – cầm thú.”

Hóa ra, môi hồng răng trắng, ôn hòa vô hại, đều con mẹ nó là biểu hiện giả dối.

Ở hàng âm, tà, vô sỉ, thay đổi, thái, mới là thật .

Đối với sự nhục mạ của nàng, Thiếu Khâm không tính toán cong môi, cười trừ, “Yêu nhân, cầm thú, Hạ Lan tiểu thư mắng chửi người quả nhiên không giống người thường, Thiếu Khâm hôm nay thọ giáo. Thời gian không còn sớm, Bản Đốc cáo từ trước.”

Nói xong, hắn hoàn lễ quay về phía nàng chấp tay, sau đó, mới xoay người ra cửa.

Nhìn nhìn bóng lưng cao lớn kia, một lúc lâu Hạ Lan Tuyết chưa tỉnh hồn lại.

Cảnh mắng chửi của nàng, bị cầm, thú biến thành liếc mắt đưa tình giữa tình nhân rồi?

Vừa nghĩ tới lúc hắn gần đi, ánh mắt kia bao hàm thâm ý, làm cho nàng thấy rét lạnh từ trong lòng.

Một gã thái giám? Ngắm lại liền đủ làm cho người ta tê dại da đầu rồi.

Hồ.

Nàng thở một hơi dài nhẹ nhõm, không nghĩ chớp mũi còn quanh quẩn mùi hương của hắn.

Một người nam nhân thể nhưng còn thơm hơn so với nàng, cho dù mùi thơm này sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, tuy nhiên làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

“Tiểu thư.” Tiễn đám người của ti lễ giám đi rồi, Hạ chương quý vội vàng tiến đến, tò mò hỏi, “Thiếu Khâm đại nhân lấy được thuốc rồi sao?”

Rõ ràng bọn họ nghiên cứu chế tạo nửa năm, cũng không thành công mà.

Bởi vì kỳ hạn sắp đến, tối hôm qua một mình đại tiểu thư ngồi trong được đường đến đêm khuya, về sau sức lực đã cạn kiệt, mọi người sợ có ngoài ý muốn, mới cưỡng chế đưa nàng về nhà.

Không hiểu sao bây giờ lại có thuốc rồi.

“Không lấy được hắn có thể đi sao?” Ngay cả thánh dụ giả cũng lấy ra rồi...

Không đúng, Hạ Lan Tuyết đột nhiên giật mình, chữ có thể bắt chước, nhưng con dấu của hoàng thượng sao có thể làm giả được?

Chẳng lẽ thủ dụ là thật? Nếu chỉ riêng là vì lấy thuốc thì cũng không thể hạ một ý chỉ như vậy được.

Như vậy, có thể hoàng đế đã có ý muốn diệt Lan gia từ sớm.

Mà yêu nhân kia, muốn mượn cơ hội nhắc nhở nàng.

27. Chương 27: Không Cam Lòng

Chuyện Hạ Lan Tuyết bị ti lễ giám mời đi nhanh chóng truyền khắp phủ Thượng Quan.

Trong phòng Hạ Lan lão phu nhân, không khí đột nhiên thay đổi.

Nhị phu nhân mới còn khóc sụt sùi cùng lão phu nhân oán hận Hạ Lan Tuyết, trong khoảnh khắc, rút khăn, khóe mắt đuôi mày không còn tí nước mắt nào mà thay vào đó là nhìn còn có chút hả hê cười.

“Đáng đời, người bị ti lễ giám mời đi, còn có thể tốt sao? Hừ, cầu mong nàng ta bị tháo ra tám khối mới tốt.”

“Đường thị.” Hạ Lan lão phu nhân không vui liếc nhìn nàng, “Người cũng là người làm phu nhân, nói chuyện cần phải có chừng mực.”

“Đúng vậy, cẩn thận tai vách mạch rừng.” Nhị di nương Trần thị cũng nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Nhị phu nhân Đường thị bĩu môi, giọng mỉa mai cười, “Sợ cái gì? Ta nói chính là lời nói thật, chẳng lẽ các ngươi không nghĩ?”

Cái nhà này, trên danh nghĩa là họ Hạ Lan, nhưng trước kia là Phụng Kinh La đương gia, nàng chết rồi, liền đổi sang con gái của nàng Hạ Lan Tuyết đương gia.

Mà những người khác của Hạ Lan gia, căn bản chính là dùng để trang trí, một chút quyền cũng không có.

Ví dụ như ngày hôm nay, chỉ cần một câu nói của nàng ta, toàn bộ người làm trong viện của nàng đều bị bắt lại, nàng dù có phản đối nữa cũng không được cái gì.

Cuộc sống như vậy, ai còn muốn nữa?

Nhưng chỉ khi Hạ Lan Tuyết chết, bọn họ mới có khả năng làm đương gia.

Thật là một người ngu xuẩn, thiếu kiên nhẫn như thế, Hạ Lan lão phu nhân sắc mặt trầm xuống, “Đường thị, đừng trách lão phu nhân ta không có nhắc nhở ngươi, cái nhà này là do Tuyết Nhi làm chủ, ngươi nói

như thế nếu truyền vào tai nàng, chính người tự ứng biến đi, đến lúc đó có đến chỗ ta khóc lóc cũng vô dụng.”

“Biết rõ, nha đầu kia chưa từng đem lão phu nhân ngài để vào trong mắt rồi.” Đường thị khinh miệt cười.

Hạ Lan lão phu nhân thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói, “Làm càn, Đường thị, Thanh nhi không ở nhà, ta tạm thời không so đo với người, đợi hần hồi phủ, ta sẽ bàn bạc lại với hần, hần vẫn nói con dâu hiền, vậy mà dám cãi lại lời của mẹ chồng?”

“Ồ, lão phu nhân, sao ngài lại nói như thế, tức phụ nào dám đâu? Ta chỉ nói là nha đầu Tuyết Nhi kia, chẳng lẽ không phải? Nàng nếu đem ngài để vào mắt, làm sao lại bắt toàn bộ người của ta cùng Trầm thị? Nàng đây rõ ràng là giết gà dọa khỉ đấy, hôm nay bắt người của chúng ta, sáng mai nói không chừng sẽ đến người của lão phu nhân ngài.” Đường thị kia há miệng cũng là lợi hại, nói ra triệt để, làm cho da mặt lão phu nhân cũng run lên.

Liên tục yên lặng ngồi ở dưới tay lão phu nhân, Nhị di nương Trầm thị cùng nữ nhi Hạ Lan Chi, thấy thế, vội vàng tiến lên, một người đỡ lão phu nhân, một người mừng nhị phu nhân.

“Nhị thẩm nương, hiện tại đến lúc nào rồi, người ở đây tức giận với tổ mẫu có ích lợi gì? Chúng ta nên nghĩ đối sách, như Đại tỷ tỷ thực bị ti lễ giám bắt được, có thể làm chúng ta bị vạ lây hay không.” Hạ Lan Chi trừng mắt nhị phu nhân nói.

Nhị phu nhân hừ cười, “Chuyện luyện chế được cho hoàng thượng vẫn luôn do nữ nhân Phượng Khinh La kia đảm nhận, hiện tại, truyền sang cho con gái nàng, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?”

“Ồ đồ.” Hạ Lan lão phu nhân tức giận mắng, “Đầu óc của người mà được bằng một nửa cái miệng của người thì tốt, cũng được rồi. Người không ngầm lại, Tuyết nhi là người nhà ai à? Nếu nàng xảy ra chuyện, Hạ Lan gia chúng ta còn có thể giữ được?”

“Hoàng thượng sẽ giận chó đánh mèo đến chúng ta?” Nhị phu nhân lấy làm kinh hãi.

Hạ Lan Chi mắt lộ khinh bỉ, “Đây là rõ ràng.”

“Vậy phải làm như thế nào đây?” Nhị phu nhân âm thầm kêu khổ, mới còn mong chờ Hạ Lan Tuyết có thể bị ti lễ giám kết tội, bây giờ lại phải cầu mong nàng không có chuyện gì sao?

Thật không cam lòng a!

28. Chương 28: Tiên Phát Chế Nhân

Thấy thần sắc nhị phu nhân hoảng loạn, Hạ Lan Chi khinh miệt hừ cười một tiếng, có lòng muốn khoe khoang một phen ở trước mặt Hạ Lan lão phu nhân, nhân tiện nói, “Theo chủ ý của con, trước mắt việc làm cần thiết nhất là phủ sạch quan hệ với đại tỷ.”

” Phủi bỏ như thế nào?” Nhị phu nhân hỏi.

Hạ Lan Chi nhìn cũng chưa từng nhìn nàng ta, chỉ nhìn lão phu nhân, nghiêm túc nói, “Tổ mẫu, Đại tỷ tỷ đã bị ti lễ giám mời đi rồi, chúng ta nên tìm cha về, làm cho lão nhân gia ông ta đi kể tội, để tiên phát chế nhân.”

“Như thế nào tiên phát chế nhân?” Con mắt lão phu nhân ánh sáng loe loe, bình tĩnh nhìn về phía Hạ Lan Chi.

Hạ Lan Chi khóe môi nhếch lên, lạnh bạc nở nụ cười, “Hạ Lan Tuyết đại nghịch bất đạo, sau khi đại phu nhân chết, một người độc thủ bí truyền không giao, cũng không chuyên tâm vì Hoàng thượng chế được, một hai khát lần, không để ý long thể hoàng thượng, đối với việc lần này Hạ Lan gia chúng ta bày tỏ đau lòng cùng tự trách sâu sắc, không biết làm thế nào, phụ thân khuyên bảo nhiều lần, nàng đều không nghe, mà nàng vô tài vô năng, cho dù có phương thuốc cũng không thể nào luyện chế được cho hoàng thượng. Cho

nên, liền làm cho phụ thân khẩn cầu Hoàng thượng, làm cho Hạ Lan Tuyết giao bí truyền ra, phụ thân thay nàng bảo quản cùng luyện chế.”

“Cha người?” đôi mắt đục ngầu của Hạ Lan lão phu nhân trong trẻo rất nhiều.

Hạ Lan Chi ‘Vâng’ một tiếng, “Những năm này, Hoàng thượng coi trọng nhà chúng ta, không phải cũng bởi đại phu nhân có bí dược kia sao? Nếu như thuốc này thuộc về chúng ta, cho dù không có Hạ Lan Tuyết, chúng ta vẫn sẽ được Hoàng thượng coi trọng, không phải sao?”

“Đúng vậy.” Nhị phu nhân vừa nghe, kích động vỗ tay bảo hay, “Đã không có Hoàng thượng làm hậu thuẫn, xem tiểu nha đầu Hạ Lan Tuyết còn làm bừa được hay không”

“Tốt thì tốt, nhưng mà, Tuyết nhi tự nguyện giao ra sao?” Nhị di nương Trần thị có chút bận tâm.

Hạ Lan Chi an ủi nắm chặt tay của mẫu thân, nói, “Sợ cái gì? Nếu có ý chỉ hoàng thượng, nàng dám không theo?”

“Đúng vậy.” Nhị phu nhân Đường thị lại vui vẻ, “Nàng nếu không theo, Hoàng thượng chém nàng còn không tốt hơn sao. Nàng như theo, nộp bí truyền, về sau cũng liền không có chỗ dùng, hừ, đến lúc đó còn không tùy ý chúng ta nhào nặn sao.”

“Này.” Nhị di nương mặt lộ vẻ chần chờ, “Không tốt lắm đâu, đại phu nhân nàng mới đi không đến một năm, hiện nay chúng ta đối Tuyết nhi như vậy...”

“Nương, người còn có thể thương nàng sao?” Hạ Lan Chi chỉ tiếc rên rỉ không thành thép vậy tròng mắt mẫu thân, tức giận nói, “Người đã quên trong những năm này nàng ta bắt nạt người thế nào sao? Vốn là người là thanh mai trúc mã với cha, có hôn ước trong người, liền là nàng vượt qua thêm vào một đòn tiến đến, làm cho ca ca của ta chưa ra đời đã chết từ trong trứng nước, làm cho người cả đời chỉ làm di nương, nữ nhi vĩnh viễn chỉ là thứ nữ.”

“Chi Nhi.” Nhị di nương vành mắt đỏ lên, áy náy nhìn nữ nhi, “Đều là vì nương quá vô dụng.”

“Tốt lắm, ” Hạ Lan lão phu nhân thần sắc khỏe không vui, dặn dò, “Chi Nhi, lời này về sau đừng vội nhắc lại, cũng không nên gào ra với cha người.”

“Biết rồi.” Hạ Lan Chi nhẹ nhàng dụi dụi con mắt, sau đó nói, “Vậy tổ mẫu liền phái người đi tìm cha trở lại, thương nghị chuyện này đi.”

“Ừ.” Hạ Lan lão phu nhân cũng cảm thấy chuyện này không nên chậm trễ, phải nhanh làm xong, tốt nhất ở ti lễ giám xử trí Hạ Lan Tuyết trước, lấy phương thuốc đến tay, mới có thể bảo vệ được Hạ Lan gia.

Nhưng mà, người của nàng ta phái đi, không lâu sau, liền có người đến báo: Đại tiểu thư trở lại rồi.

29. Chương 29: Chết Không Có Gì Đáng Tiếc

“Trở lại rồi? Đang yên đang lành ?” Hạ Lan Chi tàn khóc nhìn chằm chằm nha hoàn báo tin, có chút tiếc nuối trong tiếng nói tràn đầy không cam lòng.

Tiểu nha hoàn kia vội vàng gật đầu, không dám nhìn vào gương mặt giữ tợn của nhị tiểu thư.

Hạ Lan Chi vung tay lên, ý bảo tiểu nha hoàn lui ra, ngược lại nhìn về phía Hạ Lan lão phu nhân.

Hạ Lan lão phu nhân cũng là vẻ mặt kinh ngạc, “Đang yên đang lành đã trở lại rồi? Nha đầu kia chẳng lẽ luyện chế thành công được rồi?”

“Không thể nào.” Hạ Lan Chi lúc này chối bỏ, “Hôm qua nàng hơn nửa đêm mới vừa về, cũng là bởi vì chuyện chế thuốc, nghe nói kéo hơn phân nửa năm, Hoàng thượng đã không đợi được, liền cho kỳ hạn mười ngày, nghĩ đến, hôm qua là ngày cuối cùng của kỳ hạn, làm sao nàng đã luyện chế thành được, nếu xong đã sớm đưa vào cung rồi, sao còn đợi ti lễ giám đến đòi được?”

“Cái này hiếm thấy rồi, nhưng nói không có được, làm sao ti lễ giám lại thả nàng ra?” Nhị di nương cũng là lòng tràn đầy nghi hoặc.

Nhị phu nhân cười lạnh một tiếng, “Nha đầu kia gian xảo vô cùng, ai biết xuất ra chiêu gì? Chúng ta có nên sai người đi hỏi thăm một tý không?”

Hạ Lan Chi cũng không cam lòng, liền khuyến khích Hạ Lan lão phu nhân, “Tổ mẫu, không bằng ngài sai người gọi nàng đến một chuyến, cháu gái bị ti lễ giám gọi đi một chuyến, tổ mẫu ngài biểu lộ quan tâm một tý, cũng là hợp lý.”

“Đúng vậy đúng vậy, gọi nha đầu kia đến, chúng ta hỏi một chút.” Nhị phu nhân vội vàng phụ họa.

Hạ Lan lão phu nhân cũng gấp muốn biết đã xảy ra chuyện gì, dù sao, đã quyết định chủ ý, Hạ Lan Tuyết lần này lành ít dữ nhiều, nhưng nàng lại đột nhiên quay về, làm cho nàng ta bất ngờ không tin được.

“Được rồi, để ta sai Cẩm Tú đi hỏi.”

--

Hạ Lan lão phu nhân vừa nói ra, nha hoàn tâm phúc Cẩm Tú liền đi đến Tuyết Uyển.

Chỉ là, Hạ Lan Tuyết mệt mỏi một ngày, làm gì còn tâm tư đi tiếp chuyện lão bà tử chỉ đáp một câu “Đã đi ngủ”, liền đuổi Cẩm Tú về.

Hạ Lan lão phu nhân vì thế tức giận không thôi, khá lắm thật là nha đầu không biết phân biệt lớn nhỏ.

Nhị phu nhân nhân cơ hội chế nhạo, “Lão phu nhân, như ta đã nói, trong mắt nha đầu kia chính là không có ngài.”

“Người im miệng.” Hạ Lan lão phu nhân lạnh lùng quát.

Hạ Lan Chi cũng liếc nhìn nhị phu nhân, “Nhị thẩm nương, lúc này chúng ta cũng đừng đấu tranh nội bộ nữa, chọc tức tổ mẫu, thì người có ích lợi gì?”

Nhị phu nhân bĩu môi, nghĩ thầm, cũng không có chỗ xấu, nếu không có Hạ Lan Tuyết, lại không có lão yêu bà này, thì nữ chủ nhân của Hạ Lan gia chính là nàng ta rồi?

Thấy nàng ta không nói, Hạ Lan Chi lại nói, “Tổ mẫu, ngài trước xin bớt giận, một hồi chờ cha trở lại, chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn.”

“Cha người?” Nghĩ đến con lớn nhất, Hạ Lan lão phu nhân lại là nhụt chí, “Hắn nếu có tác dụng, Hạ Lan gia chúng ta cũng không rơi vào tay nữ nhân đến từ bên ngoài kia mấy chục năm nay.”

Nhắc tới cái này, Hạ Lan Chi cũng là một bụng phẫn hận, thế nhưng, hiện thời Phượng Kinh La đã chết, nàng ta không tin con bé mồ coi Hạ Lan Tuyết còn có thể lật trời được, huống chi, trong tay nàng ta còn nắm bí mật của nha đầu kia, một ngày nào đó, nhất định có thể làm cho danh dự của nha đầu kia mất hết, vĩnh viễn không thể ngẩng đầu làm người.

Trước mắt chuyện cần thiết nhất, là lấy được phương thuốc bí truyền chế được cho hoàng thượng, chỉ cần được bí truyền, liền là ngày nàng Hạ Lan Chi ra mặt, mà Hạ Lan Tuyết, chết không có gì đáng tiếc!

30. Chương 30: Đau Đầu

Hạ Lan Tuyết trở lại, liền chui đầu vào trong chăn.

Đau đầu!

Đau đầu nhất là chuyện, bí mật bên trong được.

Nàng cũng là dưới tình thế cấp bách trong lúc vô tình đụng phải , ai biết tử thuốc tàng dưới chót thể nhưng còn ẩn dấu một cái hốc tối, bên trong hốc tối là được chuẩn bị cho hoàng thượng, tổng cộng có mười hai miếng, vừa vặn đủ Hoàng thượng dùng một năm.

Hiển nhiên, đây là mẫu thân đã sớm chuẩn bị tốt, chẳng lẽ là đã sớm tính đến nàng có ngày này, hay là còn có mục đích khác?

Mà chuyện này càng làm liên tưởng đến việc mẫu thân mất, không biết có liên quan gì đến nhau không, dù sao lúc trước thì thể ngã xuống trong cốc hàn mai, ngoại trừ ăn mặc, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi, căn bản không phân biệt ra.

Chuyện thứ hai đau đầu, còn là được, giấu ở bên trong khuyên tai của Cơ Hoa Âm bột phấn hoa mạn đà la.

Kiếp trước, nàng ốm đau khó chịu, nên trong người lúc nào cũng mang theo bột phấn hoa này để giảm đau.

Vật này đối với người bình thường không tốt.

Chuyện thứ ba đau đầu nhất, vẫn là được.

Hôm nay ngay trước mặt yêu nhân Thiếu Khâm, nàng chần chừ không biết có nên giao được ra không, dù sao thuốc này có độc, ăn nhiều không tốt, huống chi uống thuốc này còn là đương kim hoàng thượng, vạn nhất bị phát hiện ra, liên lụy đến bao nhiêu người rơi đầu, nàng cũng không muốn nghĩ tới nữa.

Nàng còn chưa nghĩ ra đối sách, Thiếu Khâm kia lại xuất ra thủ dụ làm cho nàng chỉ còn cách giao được ra .

Đáng giận!

Nhờ ra hoàng thượng phát hiện được, cho kiểm tra, yêu nhân Thiếu Khâm kia cũng không thoát được.

Nghĩ tới nghĩ lui cả đêm, Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy lấy lại khuyên tai ngọc là chuyện gấp, quyết định trời vừa sáng, liền đi Hoa phủ tìm họ Cơ .

Nào biết, sáng sớm nàng vừa dậy, mới rửa mặt đang định ra ngoài, đã bị nha hoàn của Hạ Lan lão phu nhân chặn ở cửa.

“Đại tiểu thư, hôm qua lão phu nhân được tin ngài bị ti lễ giám mời đi, sợ ngài bị kinh hãi, sáng sớm đặc biệt sai người chuẩn bị ít cháo, muốn ngài bình tĩnh lại.”

Sáng sớm uống bát cháo an ủi? Cũng không sợ nàng buồn nôn? ‘Người thay ta tạ ơn lão phu nhân, hiện tại ta có việc gấp cần ra ngoài, lúc về ta sẽ đến thỉnh an lão nhân gia ngài.’

Hạ Lan Tuyết nói xong, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Cầm Tú sợ vội đuổi theo, “Đại tiểu thư, lão phu nhân lo lắng cho ngài, hôm qua cả đêm đều ngủ không ngon, phong thấp đau nhức lại tái phát, nếu không có việc gì ngài ghé qua hỏi thăm lão phu nhân một chút?”

Lo lắng? Cả đêm ngủ không ngon? Còn phát bệnh rồi?

Hạ Lan Tuyết nghe được câu này, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười

Sợ là biết mình bị ti lễ giám mời đi, lại bình yên trở lại, lúc này mới ảo não ngủ không yên đi? Chỉ là, cái tâm ý này chiếu theo hoàn cảnh cũng là hợp lý?

Ôi, xong, trước hết đi uống bát cháo rồi nói tiếp.

Sửa lại đường thẳng, Hạ Lan Tuyết đi đến chỗ ở của lão phu nhân, vừa bước vào, ôi, cả phòng toàn người, nguyên một đám con mắt đều nhìn vào nàng, không giống như an ủi nàng mà là khởi binh vấn tội đi.

Nhất là nhị phu nhân, trong mắt như có dao găm, từng nhát từng nhát như muốn xuyên vào người nàng.

“Ô, Tuyết nhi, người đã đến rồi, người không biết, hôm qua nghe nói người bị ti lễ giám mời đi, chúng ta đều rất lo lắng.”

“A, làm cho Nhị thẩm nương lo lắng.” Hạ Lan Tuyết khách khí nói, liền nhìn về phía lão phu nhân, vẫn an, “Tổ mẫu, Tuyết nhi trên người có thương, không thể đập đầu thỉnh an ngài, còn xin thứ tội.”

Nói xong, tìm chiếc ghế dựa trống trực tiếp ngồi xuống.

Ngay trước mặt vài người vãn bối nhi tức cháu gái còn có nha hoàn bà tử, Hạ Lan lão phu nhân có chút ít không vừa ý, nhưng nhìn cổ Hạ Lan Tuyết có quần một tầng bằng gạc, cũng không tiện chất vấn, chỉ đành phải cố gắng cười vui, làm ra vẻ ân cần.

Mà những thứ nữ tiểu bối khác như Hạ Lan Chi, vẫn còn muốn đứng dậy, rồi rít hành lễ với Hạ Lan Tuyết, “Thỉnh an đại tỷ tỷ.”

31. Chương 31: Tâm Ý

“Đều ngồi đi.” Hạ Lan Tuyết nhìn về phía đám người Hạ Lan Chi ý bảo các nàng ngồi xuống.

Mọi người mới vừa ngồi xuống, nhị phu nhân không đợi được đã giành hỏi trước, “Tuyết nhi, hôm qua ngươi bị người của ti lễ giám mời đi, là vì được của hoàng thượng à? Như thế nào rồi? Thuốc đã luyện được chưa?”

“A, không có được sao ta có thể trở về được.” Hạ Lan Tuyết khê cười, ngược lại nói, “Tổ mẫu, nghe Cẩm Tú nói, sáng sớm ngài đặc biệt sai người chuẩn bị cháo cho ta, ta đến để uống cháo đấy.”

Lão phu nhân nghe vậy, vội cười nói, “Phải rồi, sớm đã chuẩn bị xong rồi, Cẩm Tú, ngươi tự mình đi phòng bếp bê lên đi.”

“Vâng ạ” Đại nha hoàn Cẩm Tú gấp rút đi.

Hạ Lan Chi liền nhân cơ hội truy vấn, “Đại tỷ tỷ, thuốc này luyện hơn phân nửa năm cũng không thành, như thế nào đột nhiên lại có vậy?”

“A, ” Hạ Lan Tuyết trêu chọc mắt nhìn nàng, nhếch môi cười, nửa thật nửa giả nói, “Nghe giọng nói của nhị muội muội, giống như ước gì thuốc này không luyện chế thành được?”

Hạ Lan Chi vẻ mặt cứng lại, cười khan một tiếng, “Làm sao thể được? Trước nghe nói đại tỷ tỷ cố gắng mãi cũng không luyện ra thuốc, ta cũng lo lắng không thôi, nhưng lại không hiểu về việc điều chế được liệu, có lòng giúp đỡ, cũng không biết làm thế nào, chỉ có thể ngày ngày chấp tay cầu trời để tỷ tỷ mau chóng luyện thành được.”

Nói xong, nàng chấp tay trước ngực, thành kính nói, “Quả nhiên, trên trời nghe được lời ta cầu khẩn, đại tỷ tỷ đã luyện chế thành công được này rồi.”

“Phốc.” Hạ Lan Tuyết kìm không được bật cười, chỉ Hạ Lan Chi nói, “Nhị muội muội, ngươi thật là tài giỏi, ngày mai trong phủ ta có chuyện không giải quyết được, đều đưa cho ngươi cầu nguyện với trời là được rồi. Đúng rồi, tổ mẫu, chân ngài bị phong thấp đau nhức, đều nhiều năm rồi? Tìm đại phu cũng không có tác dụng, hay để nhị muội muội cầu khẩn ông trời đi?”

Mọi người sắc mặt cứng đờ, đặc biệt là Hạ Lan Chi, vốn là khuôn mặt nhỏ nhắn thành kính, bị nghẹn giống như là ăn phải con ruồi chết bị táo bón, làm cho sắc mặt cũng xanh tím.

Hạ Lan Tuyết lại hồn nhiên chưa phát giác ra, vẫn nhìn nàng ta lại nói, “Theo lý thuyết, việc này cũng không cần phải để tổ mẫu nhắc nhở, Nhị muội muội là người hiểu thuận như vậy, phải làm sớm rồi chứ.”

Tầm mắt của mọi người không khỏi đều hướng về phía Hạ Lan Chi, Nhị di nương biết rõ nữ nhi khó xử, vội vàng giải vây nói, “Tuyết nhi ngươi nói đúng lắm, Chi Nhi nha đầu này, chuyện khác không dám nói, nói đến hiểu thuận, ngay cả người làm nương như ta cũng không bằng nàng đâu. Vì bệnh phong thấp đau nhức của lão phu nhân, ngày ngày Chi Nhi đều cầu nguyện không dưới một canh giờ đâu.”

“Thế sao không thấy hiệu quả? Ta nghe nói tối hôm qua tổ mẫu phong thấp đau nhức không ngủ được đấy.” Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ một tiếng, ngắt lời nàng, “Chẳng lẽ tâm ý không đủ?”

Nhị đi nương ngược ngược đỏ mặt, vô tội cúi đầu, đáy mắt thoáng qua tia oán hận.

Những người khác cũng là kinh ngạc, phải nói Hạ Lan Tuyết, cho tới nay đều là người tốt tính, không cay độc xảo trá giống nương nàng, thậm chí, trước kia khi Phượng Khinh La còn sống, nha đầu kia còn nhiều lần vì người ngoài mà trở mặt với mẹ ruột mình.

Nhưng giờ khắc này, mọi người bưng tỉnh phát hiện, Hạ Lan Tuyết này càng lúc càng giống Phượng Khinh La rồi, nói chuyện chanh chua không nể mặt.

Ngược lại lão phu nhân, ước chừng sợ không khí náo loạn, cười nói, “Cái chân này của ta, bị bao nhiêu năm rồi, tật xấu rồi, làm sao có thể khỏi nhanh được? Chi Nhi à, có tâm ý này là đủ rồi.”

“Theo ta thấy, không có tâm ý vẫn không được, chân này của tổ mẫu nhiều năm bị bệnh, phải có nhiều tâm ý mới tốt được.” Hạ Lan Tuyết nói.

Đây là nói nàng tâm ý còn chưa đủ sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Chi đã trắng bệch rồi, “Đại tỷ tỷ này là ý gì?”

“Ý tứ sao, rất đơn giản, Nhị muội muội là người hiếu thuận như vậy, phải biết Thiên Lộc Tự đi?” Hạ Lan Tuyết sóng mắt nhẹ chuyển, sâu kín liếc về phía Hạ Lan Chi.

32. Chương 32: Xử Trí

Hạ Lan Chi thầm giật mình, nhìn đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Hạ Lan Tuyết kia, mà cảm thấy trong lòng bất an.

Trong phòng lập tức trầm mặc một cách quỷ dị.

Hạ Lan Tuyết lướt nhìn mọi người, cuối cùng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Hạ Lan Chi, “Ta nghe nói, Thiên Lộc Tự này rất linh thiêng, bất luận là cầu tiền tài, con cái hay tuổi thọ, chỉ cần người cầu thành kính, thì sẽ đạt được ước nguyện. Nhị muội muội, hiện thời tổ mẫu tuổi tác đã cao, thân thể cũng không được khỏe mạnh như lúc trước, đặc biệt là lúc này đang bị phong thấp đau nhức, đau giống như là bị kim châm vậy, ngay cả đi đường cũng không thể. Nhị muội muội rất hiếu thuận, hay là nhân cơ hội này, đi Thiên Lộc Tự cầu phúc cho tổ mẫu đi.”

“Ta?” Hạ Lan Chi mặt lộ vẻ sầu khổ, không nghĩ ra câu trả lời, nhưng nếu không đồng ý thì trước mắt bao người thừa nhận mình bất hiếu ư? Nếu đáp ứng, nàng là một tiểu thư khuê các, đi chờ đợi ở bên trong miếu tự, mỗi ngày nương tựa cửa chùa, cơm rau dưa, sống qua ngày như thế nào đây?

Hạ Lan Tuyết giống như biết rõ tâm tư của nàng, an ủi, “Ta biết rõ người lo lắng cho Nhị di nương, như vậy đi, hay là để Nhị di nương đi cùng người, vừa vặn thời gian qua thân thể Nhị di nương cũng không tốt, dường như mỗi ngày đều khó chịu, lần này đi Thiên Lộc Tự, nói không chừng sẽ tốt lên đấy.”

Nhị di nương nhìn về phía lão phu nhân cầu cứu.

Hạ Lan Tuyết nhạy cảm cảm giác được, cảm thấy thập phần nghi hoặc, nếu nói là một cái đi nương, so với con cháu dòng chính còn được bà bà sủng ái hơn, việc này cũng làm cho người ta nghi ngờ rồi.

Hơn nữa, lúc trước, ở sau khi nàng mất, lão phu nhân ở nhắc tới Hạ Lan Chi lúc giọng nói cùng thái độ, thật giống như nàng mới là ruột thịt cháu gái, liền càng thêm nghi ngờ.

Lão phu nhân quả nhiên xin tha, “Tuyết nhi lời này của người nguyên không tồi, như làm cho mẹ con các nàng đi Thiên Lộc Tự cầu phúc, cũng là chuyện tốt. Chỉ là, dưới mắt thời tiết nóng bức, này Thiên Lộc Tự trung đều là nhất giúp tăng chúng, sợ là bất tiện.”

“Cái này tổ mẫu cứ yên tâm đi.” Hạ Lan Tuyết đã tính trước nói, “Mẫu thân của ta khi còn sống, cùng này Thiên Lộc Tự trụ trì Trống Không đại sư thậm chí giao, chỉ cần ta viết một lá thư, làm cho hắn dọn ra một

gian thanh tịnh sân nhỏ, bảo quản làm cho Nhị di nương cùng Chi Nhi muối muối thanh tịnh không người nào nhiễu.”

Một phen thành công ngăn chặn lão phu nhân miệng.

Trong lòng lão phu nhân âm thầm kêu khổ, đây là tìm nha đầu kia đến để hỏi về chuyện ti lễ giám tìm được, nhưng tại sao lại vòng thành chuyện mẹ con Hạ Lan Chi đi miếu cầu phúc rồi?

May mắn, lúc này Cẩm Tú bê bát cháo tiến vào.

Lão phu nhân vội vàng đổi chủ đề, cười nói, “Chuyện này sau này hãy nói, Tuyết nhi, con mau nếm thử cháo có ngon không?”

“Tâm ý của tổ mẫu, tất nhiên là ngon rồi.” Hạ Lan Tuyết tiếp nhận, nhẹ nhàng nhấp một miếng, mùi vị xác thực cũng không tệ lắm, liền uống một hơi cạn sạch.

Để xuống chén không, Hạ Lan Tuyết chuẩn bị đứng dậy đi, khả đột nhiên lại nghĩ tới điều gì, liền ngồi xuống, nói, “Đúng rồi, tổ mẫu, Tuyết nhi còn có chuyện muốn bàn với người một chút.”

“Chuyện gì?” Lão trong lòng lão phu nhân hơi động.

Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới nói, “Cũng không phải là chuyện gì lớn, chính là hôm qua Nhị thẩm nương cùng Chi Nhi muối muối ồn ào một chuyện, những hạ nhân kia ta đều thẩm vấn qua. Các nàng không ai nhận mình trộm cây trâm còn luôn mồm nói chuyện này do một tay nhị thẩm nương và nhị di nương bày ra. Nguyên nhân chính là nhân lúc Tuyết nhi đang bận chuyện chế được cho hoàng thượng tìm chút chuyện gây ồn ào, để cháu gái không thể chuyên tâm vào chế được được.”

“Này, bọn họ ngấm máu phun người.” Nhị di nương sắc mặt đại biến, bởi vì tức giận, thanh âm đều cao lên rồi.

Nhị phu nhân cũng giận chửi bới, “Thật là bọn gian xảo, ăn bẩn phu nhân ở bẩn phu nhân, đến cùng là còn dám vu oan bẩn phu nhân, xem lần này bẩn phu nhân không lột da bọn họ?”

“Nhị thẩm nương bớt giận.” Hạ Lan Tuyết sắc mặt bình tĩnh, chậm rãi nói, “Việc này còn cần người tự động thủ sao? Tuyết nhi đã thay ngài làm, mỗi người đánh hai mươi đại bản, sớm đã kêu bà tử lòi đi rồi. Các người yên tâm, hai ngày sau, ta sẽ đích thân chọn lại vài người tốt, đưa đến cho mọi người sai sử.”

33. Chương 33: Đụng Vào

Nhị phu nhân cùng Nhị di nương hai mặt nhìn nhau, tất cả tâm phúc bên người hai nàng, cứ như vậy bị nhỏ đi không còn một móng?

“Tuyết nhi.” Hai nàng không cam lòng nhìn Hạ Lan Tuyết, “Tại sao lại không thương lượng với chúng ta trước mà cứ như thế đuổi đi? Dầu gì...”

“Ừ, đây là lời khai của bọn họ.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên đứng dậy, từ trong lồng ngực móc ra lời khai, chụp ở trên bàn, “Các người từ từ xem đi, Tuyết nhi có việc đi trước một bước.”

“Tuyết nhi.” Hạ Lan lão phu nhân cũng là không cam lòng gọi lại nàng, hôm nay việc gì cũng đều là Hạ Lan Tuyết toàn thắng.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, khẽ mỉm cười, “Tổ mẫu yên tâm, Tuyết nhi cũng không tin lời khai này, Nhị thẩm nương cùng Nhị di nương đối với cháu tốt, trong tâm của cháu vẫn nhớ kỹ mà.”

Nói xong, nàng trực tiếp rời đi.

Nhưng là, nàng lúc gần đi tươi cười, tại sao lại làm cho trong lòng người ta có cảm giác bất an?

Hạ Lan Chi cướp lời khai trên bàn đầu tiên, vừa nhìn nội dung, tức giận ngã ngửa.

--

Hạ Lan Tuyết cười đi ra .

Bích Văn ở sau lưng nàng, sắc mặt ngưng trọng, “Tiểu thư, cứ như vậy buông tha các nàng?”

“Nếu không thì sao? Cũng phải để bọn họ nghỉ ngơi chút ít?” Hạ Lan Tuyết cười liếc nhìn nàng, phân phó, “Người đi về trước, dựa theo ý của ta, bảo Thu Hương viết một lá thư gửi cho Trống Không đại sư, còn có, người và Thu Văn, tự mình chọn hai nha đầu đưa đến cho Đường thị đi. Nếu có thể làm.”

Một câu cuối cùng ‘Có thể làm’, nàng nói cực kỳ ý tứ sâu xa.

Bích Văn hiểu ý, trên mặt rốt cục có chút tán đồng vui vẻ, “Tiểu thư không trở về sao?”

“Ta còn có việc, phải đi ra ngoài một chuyến.” Hạ Lan Tuyết giải thích.

Nghĩ đến người nam nhân bên trong Hoa phủ kia, vết thương trên cổ Hạ Lan Tuyết lại mơ hồ đau nhức, chỉ là, trong lòng nhưng là ngọt, một loại vội vàng muốn gặp hắn, khiến cho nàng bước nhanh hơn.

Nhưng mà, vào Hoa phủ, cả người Hạ Lan Tuyết đều bối rối.

Không thấy tiểu trúc lầu hai tầng đâu, còn vương lại ít tro tàn.

Nhà họ Hoa này nghe nói đã ở đây mấy chục năm rồi.

Vô luận Hạ Lan Tuyết như thế nào theo chân bọn họ miêu tả Cơ Hoa Âm tuyệt thế dung mạo, bọn họ cũng chỉ cho là gặp phải nữ nhân điên khùng háo sắc, kém một chút liền cầm rượu vàng gọi nàng.

Ôi, trong một đêm tung tích hủy diệt thật sạch sẽ.

Vì trốn nàng sao? Chắc không phải chứ.

Đúng rồi, hôm đó nghe Tôn lão đầu nói họ Cơ chính là cái gì thần võ Đại tướng quân.

Cái này hiếm thấy rồi, kiếp trước, chỉ biết hắn là trưởng tử của Cơ gia, chưa bao giờ biết còn có danh tiếng đại tướng quân nữa.

Hạ Lan Tuyết đột nhiên thấy rầu rĩ .

Ngẩng đầu nhìn trời, chẳng biết lúc nào, mặt trời đã bị mây che, trời lại đen đi.

Trời muốn mưa sao?

Mới nghĩ tới, giọt mưa trong suốt thi nhau rơi xuống, rất nhanh, mưa rơi lớn, mưa rơi mù trời, trên đường người đi đường rồi rít chạy đến mái hiên hoặc cửa hàng gần nhất trú mưa.

Hạ Lan Tuyết cũng vội vàng ôm đầu hướng về bên trong một cửa tiệm cạnh đó chạy đi, chạy quá nhanh, cũng không thấy rõ ràng người bên trong đi ra, vừa vận dụng phải người ta.

“Ai ui.” Chỉ nghe một tiếng nữ tử mảnh mai kêu đau.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nữ tử xinh đẹp bị ngã xuống đất, vội vàng muốn tiến lên đỡ, lại bị một đứa nha hoàn ngăn lại.

“Người người này như thế nào không có mắt? Đụng đau tiểu thư nhà ta, người chịu trách nhiệm được sao?”

34. Chương 34: Tô Đại Tiểu Thư

Oài, cô gái nhỏ này cũng đánh đá quá đi!

Hạ Lan Tuyết khẽ đứng thẳng mi, rút tay về chỉ đứng ở một bên, áy náy nói với cô nương đang ngồi dưới đất, “Xin lỗi, cô nương, vừa rồi ta chạy quá gấp, cô có còn đau không?”

“Không ngại.” Nàng kia nhẹ nhàng lắc đầu, nhanh chóng bỏ khăn che mặt xuống, lúc này mới vịn tay nha hoàn từ từ đứng lên.

“Tiểu thư, ngài lúc nào cũng tốt như vậy.” Tiểu nha hoàn giúp đỡ nữ tử sửa sang lại làn váy, sau đó, chưa hết tức giận trừng mắt với Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vô tội sờ sờ mũi, nói một câu: “Bên ngoài mưa lớn.”

Đúng là, giờ phút này, bên ngoài trời mưa như trút nước, hành lang trước cửa hàng tụ tập không ít người, ước chừng là cảm thấy nữ tử bên trong khí độ bất phàm, mọi người liền thức thời không đi vào, đều chen chúc tại cửa tò mò nhìn vào trong .

“Nhìn cái gì vậy? Tránh ra.” Nha hoàn tên gọi Hân Nhi kia, cực kỳ danh đá, đưa tay gạt đám người đang đứng ở cửa ra, cứ thể mở ra một con đường cho tiểu thư nhà mình, sau đó mở ô ra, cẩn thận đỡ nữ tử.

“Tiểu thư, chậm đã.”

Đột nhiên, một trận gió nhẹ phát qua, lay động cái khăn che mặt của nữ tử, lộ ra một mảnh da mặt bạch ngọc không tì vết, làm mọi ánh mắt không rời được.

Cả đám chỉ ngây ngốc nhìn nữ tử như tiên nhân kia bước lên xe ngựa, lại đưa mắt nhìn chiếc xe ngựa đang chạy chậm rãi trong làn mưa kia, cho đến khi không nhìn thấy, mọi người vẫn còn đang thất thần.

“Oa, thơm quá.” Đột nhiên, có một người vui mừng kêu to.

Ngay sau đó, trên hành lang dưới mái hiên vang lên tiếng tranh nhau hít không khí, thỉnh thoảng có người vui mừng hô to, “Là hương thơm trên người tiên nữ kia.”

Còn có mùi thơm trên cơ thể? Trong phòng, Hạ Lan Tuyết nghe những người kia nói chỉ cảm thấy buồn cười.

“Tiên nữ cái gì? Đó là Tô gia đại tiểu thư.”

Tô gia? Lỡ tai Hạ Lan Tuyết dựng lên, theo bản năng đi gần đến phía cửa, nhìn về phía lão bà tử đang bát quái.

Bên ngoài mưa rơi chưa dứt, mọi người cũng không đi được, lão bà tử vừa vặn tìm được cái cơ hội khoe khoang, liền tự mình thêm dầu thêm mỡ như đang kể chuyện cổ tích nói.

“Nhắc tới Tô gia đại tiểu thư Tô Minh Ngọc, người này không khác gì so với tiên nữ trên trời, nghe nói, nàng vừa ra đời, thân thể có mùi thơm lạ lùng, dẫn bướm bướm cách cả mấy dặm đều bay về Tô phủ, tụ tập ngoài cửa phòng của nàng, chậm chạp không tiêu tan đâu.”

“A, việc này ta cũng biết, năm đó xem như chấn động kinh thành, có thuật sĩ nói, đây chính là ngàn năm khó gặp kỳ nữ tử, có đại phú đại quý tướng. Ngay cả lão nhân gia thái hậu cũng cho người đến hỏi thăm, còn thưởng Tô gia rất nhiều đồ.”

“Đúng vậy, hiện tại cũng đã sắp qua hai mươi năm rồi?”

“Mười tám năm, toàn bộ là mười tám năm.” Lão bà tử kia dựng lên ngón tay, kiên trì mà chắc chắn nói, “Năm ấy, Tam tiểu tử nhà ta cũng đúng lúc xuất thế, cũng có thể nói cùng lứa với Tô tiểu th này”.

“Đều mười tám à.” Hạ Lan Tuyết dựa vào ở bên cửa, khó chịu nhàm chán, cũng đúc kết tiến đến, hưng trí bừng bừng hỏi, “Nàng đã có người để gả chưa?”

“Nhắc tới cái này, cũng là nghiệt duyên.” Lão bà tử kia nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, nhẹ khẽ thở dài.

Hạ Lan Tuyết thích nghe chuyện phức tạp ly kỳ , vội hỏi, “Chuyện gì xảy ra?”

“Tô đại tiểu thư sinh ra không lâu, thái hậu nương nương có lần nhìn thấy, liền yêu thích, nên làm chủ ban hôn cho nàng với hoàng tử thứ mười một lúc đó mới năm tuổi.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?” Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi.

“Ai nói không phải đâu? Tô gia cũng vui mừng đấy chứ. Nhưng mà trời còn mưa gió bất thường, ai biết, năm hoàng tử thứ mười một tuổi bị rơi vào trong hồ chết đuối. Haizz.”

Mọi người một trận thốn thức.

35. Chương 35: Bị Đen

Còn chưa lập gia đình, liền thành quả phụ, mệnh của Tô đại tiểu thư cũng thật xui xẻo? Thuật sĩ nói thật không thể tin.

Hạ Lan Tuyết nhìn bên ngoài trời mưa càng to, cũng tự than thở, “Một cô nương ôn nhu động lòng người mà đáng thương như vậy, sẽ phải cả đời chết già ở khuê phòng hay sao?”

Nếu như phu gia là người nhà bình thường thì không sao, nhưng là hoàng tử của hoàng thất, nên nàng muốn thay đổi gả đi cũng khó.

“Ai nói là như vậy đâu?” Lão bà tử cũng thở dài nói. “Sau khi hoàng tử mười một qua đời, thái hậu nương nương thương cảm Tô đại tiểu thư tuổi còn quá nhỏ, liền hủy bỏ hôn ước, để cho nàng tự do kết hôn. Nhưng mà, Tô đại tiểu thư là người trọng tình trọng nghĩa, không có hoàng tử thứ mười một, thề cả đời không lấy chồng, cho dù bà mối cơ hồ muốn đập phá ngưỡng cửa Tô gia, nàng cũng không hề bị lay động.”

Mọi người nghe nói, rói rít gíu ngón tay cái lên, “Quả thật là trinh tiết can trường nữ tử.”

Nữ tử tốt? Hạ Lan Tuyết khê bĩu môi, nếu không phải bị bức ép bất đắc dĩ, chính là đầu óc ngu ngốc.

Ngẫm lại, thời điểm hoàng tử thứ mười một qua đời, Tô đại tiểu thư cũng mới năm tuổi, một tiểu cô nương năm tuổi thì biết cái gì? Hiện tại mười ba năm đã qua đi, nàng có còn nhớ được dung mạo của thập nhất hoàng tử hay không cũng khó nói, mà có thể vì một người như vậy cả đời không lấy chồng sao?

Nhìn thấy lão bà tử kia nước bọt bay tứ tung, một bộ dáng như được nhìn thấy tận mắt, Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên cảm thấy cổ quái, liền hỏi, “Đại nương, người biết được thật là rõ ràng, không phải là người Tô gia chứ? Nếu không, chuyện riêng tư của cô nương khuê các nhà người ta như vậy, tại sao người lại biết rõ được?”

Mọi người vừa nghe, đúng vậy, nếu nói là lúc Tô đại tiểu thư sinh ra quá mức chấn động, mọi người biết được không kỳ quái, mà dù sao cũng qua vài chục năm rồi, rồi sau đó, thập nhất hoàng tử qua đời, thái hậu hủy bỏ hôn ước, Tô đại tiểu thư thề cả đời không lấy chồng...

Mỗi một việc này người bình thường cũng không thể biết được.

Lão bà tử kia trên mặt ngượng ngùng, hừ nói, “Sự thật là như thế, lão bà ta không có nói láo.”

“Dù là không nói láo, cũng nên tích chút đức, chuyện cô nương nhà người ta đem ra tán gẫu cũng không hay.” Hạ Lan Tuyết sâu kín nói một tiếng, nhớ tới trước kia nhìn thoáng qua.

Tô đại tiểu thư đúng là xinh đẹp vô song, nhưng một cô nương xinh đẹp như vậy mà đến mười tám tuổi rồi chưa gả, thật sự là không muốn gả sao?

Nàng không tin.

Sợ là bị những thứ này thoát nhìn rất mỹ lệ hào quang liên lụy? Mà những lời đồn đại này, mới nghe rất đẹp đẽ nhưng cũng là một loại gông xiềng.

Một câu trinh tiết can trường, liền làm cho nàng muốn gả cũng không thể.

Chỉ là, một cô nương khuê các như vậy lại đắc tội với ai? Mới bị người ta biến thành như vậy...

Thế nhưng, một cái Hạ Lan phủ, đều có nhiều việc vụn vặt như vậy, một Tô phủ to như vậy, bên trong âm u sợ là còn hơn nhiều.

Lão bà tử bị Hạ Lan Tuyết móc một câu, sắc mặt liền có chút ít bất thiện, đôi mắt nhỏ bén nhọn nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, “Ồ, ở đâu xuất hiện cô nhóc, cũng dám giáo huấn lão bà ta rồi?”

“A.” Hạ Lan Tuyết trêu chọc cười, giọng mỉa mai nói, “Đại nương tuổi cũng cao, tính tình còn xấu như vậy. Ngay cả lời nói tốt xấu nghe cũng không hiểu sao? Bỏn tiểu thư đó là khuyên nhủ, không coi là dạy dỗ.”

“Hừ, lão bà ta lười so đo cùng với con nhóc như ngươi.” Lão bà tử khinh thường hừ lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục cùng người bên cạnh nói dông dài, “Nhắc tới Tô đại tiểu thư, vậy cũng thật là tấm gương đức hạnh của phụ nữ, bình thường cửa lớn không ra, cửa sau không gần, cho dù bất đắc dĩ muốn ra cửa, cũng dùng khăn che mặt, để người ngoài không nhìn thấy mặt. Mặt khác, có thể nói Tô đại tiểu thư là nữ tử tốt không gả hai lần, nhưng mà nếu lại có người đến cửa cầu hôn, liền tình nguyện cạo đầu làm ni cô.”

36. Chương 36: Phá Án

Mưa mùa hè chính là như vậy, ào xuống một trận, sau đó mưa đột nhiên ngừng, mặt trời lại lộ ra.

Trên đầu mặt trời chói chang, giẫm lên đường phố ướt nhẹp, cảm giác này rất đặc biệt.

Hạ Lan Tuyết nhàn tản đi trong đám người, mắt sắc liền liếc về phía bà tử đang cầm nước bọt tung bay ở đằng trước, vì vậy, thật lòng không có mục đích gì, nên nhàn rãi bí mật đi theo.

Sau đó, quả nhiên...

Ở trong góc một đường phố, lão bà tử này có người chặn đầu.

Hạ Lan Tuyết đặc ý nhếch lên khóe môi, nhìn đi, một chút thủ đoạn như vậy sao lọt qua mắt nàng được?

Nàng đã nói, lão bà tử này nhất định là bị người sai sử, mới có thể vui lòng như vậy nói chuyện nước miếng tung bay chứ.

Chỉ là, nha hoàn kia sau khi trao bạc cho lão bà tử vội vàng quay đi, chỉ trong thời gian chốc lát như vậy, nhưng Hạ Lan Tuyết rõ ràng thấy được hình dáng của nàng ta.

Lại là người trước kia đi theo phía sau Tô đại tiểu thư, còn đối với nàng ồm ồm tiểu nha hoàn - - Hân nhi. Đây? ? ? ?

Hạ Lan Tuyết định đi theo sau dò xét nguyên nhân, tình hình bị người đụng phải một tý, còn chưa đứng vững, chỉ thấy trên đường người đi đường vội rút tránh lui hai bên, nàng cũng bị chen vào trong ngõ ngách.

Rất nhanh, liền có một thị vệ cưỡi ngựa ầm ầm chạy qua, vừa đi vừa hô: Thiếu Khâm đại nhân phá án, nhàn tạp nhân đẳng lần tránh.

Đường phố thật dài, trước một khắc còn nhộn nhịp xôn xao ồn ào, trong chớp mắt yên tĩnh có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Thiếu Khâm? Hạ Lan Tuyết theo bản năng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy phía sau thị vệ, Thiếu Khâm đại nhân xinh đẹp khuynh thành, ngồi ngay ngắn trong kiệu trúc bốn người khiêng, thần sắc vui vẻ, khóe môi mỉm cười, bộ dáng kia nhìn không giống như đi phá án, giống như đang dạo chơi công viên ngắm cảnh.

Có lẽ là cảm thấy được ánh mắt khác thường, Thiếu Khâm khẽ nghiêng đầu, ánh mắt chuẩn xác nhìn xuyên qua đám người, rơi vào trên người Hạ Lan Tuyết.

Một đôi mắt màu hổ phách kia, khẽ nheo lại, mơ hồ lộ ra thủy quang trong trẻo, hiện ra ánh sáng mê người.

Hắn nhìn thấy mình rồi? Hạ Lan Tuyết tim nhảy dựng, theo bản năng cúi đầu tránh ánh mắt của hắn, mà lúc này, ánh mắt hắn nhẹ nhàng, quét qua từng dãy dân chúng bên đường, giống như ánh mắt vừa rơi vào trên người nàng kia là hắn tùy ý nhìn, không chú ý đến bất cứ ai.

Nhưng Hạ Lan Tuyết vẫn cảm thấy, hắn vừa rồi đích xác là đang nhìn nàng.

Lúc này, đám người bắt đầu chuyển động, cùng nhau tuôn về hướng Thiếu Khâm đại nhân đi.

Người chính là như vậy, chỉ cần việc không liên quan đến mình, liền có thể yên tâm hơn nữa hưng trí bừng bừng đi xem người khác gặp khó khăn.

Thậm chí, mọi người đã bắt đầu suy đoán, hôm nay là ai gặp xui xẻo, rơi vào tay ti lễ giám.

Hạ Lan Tuyết rất tự giác cũng đi theo đám người cùng nhau xem náo nhiệt, sau đó liền bị chen đến trước cửa kỹ viện lớn nhất kinh thành - - Túy tiên lầu.

Cửa có mấy thị vệ gác, bên trong tiếng động nhộn nhạo vọng ra, nhưng không nhìn thấy tình huống cụ thể, tựa hồ bên trong có tiếng đánh nhau.

Mọi người bắt đầu suy đoán chuyện phát sinh bên trong, phần lớn là một chút **, thí dụ như lại là công tử nhà ai vì tranh đoạt cô nương đầu bảng mà đánh nhau...

Đối với chuyện này, Hạ Lan Tuyết nghĩ không thể suy đoán bừa.

Nếu là chuyện nhỏ, sẽ không đến lượt ti lễ giám ra tay, ít nhất, Thiếu Khâm không tự mình xuất mã.

Quả nhiên, không lâu sau, thị vệ lại tới mở đường, mấy cỗ thi thể đang đắp vải trắng được khiêng ra, sau đó chất chồng lên xe kéo đi, ngay sau đó là tiếng khóc sụt sùi của cả trai lẫn gái bị bắt đi ra, đều là những cô nương của lầu và khách đến mua vui.

Không thể tưởng được lần này lại đánh chết người? Mọi người tranh nhau suy đoán đến cùng ai là người chết.

Mà Hạ Lan Tuyết lại đang nhìn đến một bóng dáng nho nhỏ đang bị thị vệ lôi đi, lúc nhìn thấy liền sững sờ...

37. Chương 37: An Ủi

Hạ Lan Thiên Ý cũng không nhìn thấy tỷ tỷ trong đám người, cảnh tượng ngoài ý muốn này sớm đã dọa hấn sợ bề mặt rồi, giờ phút này, chỉ ngây ngốc đi theo những người khác.

Bên cạnh hấn nhị thúc Hạ Lan Thanh, cũng là cúi gằm đầu, bộ dáng gặp xúi quẩy.

“Vô liêm sỉ!” Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sắc bén nhìn chằm chằm hai chú cháu kia, nhất là Hạ Lan Thanh, hận đến ngứa răng.

Không trách được lúc trước còn là đệ đệ ngoan ngoãn nghe lời, về sau lại biến thành kẻ vô liêm sỉ không có đức hạnh, hóa ra là hiện tại bị người dạy hư rồi.

Bao nhiêu? Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, hiện giờ đệ đệ cũng chỉ mười tuổi, mang một tiểu hài tử mười tuổi đến thanh lâu? Người này quả thực nên lột từng miếng thịt.

Đáng hận hơn nữa, người, còn phải đi cứu.

Mất thấy người bị ti lễ giám mang đi, Hạ Lan Tuyết cũng khấn trương theo.

Đang rầu rĩ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng rào rào, chỉ thấy phía bên thái giám thị vệ đang áp giải người, đột nhiên có hai nữ tử phi thân lên, hô to : Thái giám chết bầm, chịu chết đi.

Lụa trắng trong tay giống như lợi kiếm, đâm thẳng về hướng Thiếu Khâm đang ngồi trong kiệu trúc.

Đám dân chúng liền rối loạn, dân chúng đang vây xem gào thét bỏ chạy, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Hạ Lan Tuyết thấy có cơ hội, chui vào đội ngũ phạm nhân, nắm lấy cánh tay đệ đệ, kéo hấn bỏ chạy.

Chạy một mạch hết ba con phố, bên tai cuối cùng thanh tĩnh.

Hạ Lan Thiên Ý không nghĩ tới là tỷ tỷ mình, sững sốt một lúc sau đó, nước mắt liền rơi xuống, ôm tỷ tỷ khóc rống lên.

“Nói, chuyện gì xảy ra?” Hạ Lan Tuyết đẩy hẳn ra, cũng không để hẳn khóc lóc lâu.

Hạ Lan Thiên Ý hít hít mũi, chỉ lắc đầu.

“Là nhị thúc dẫn người đi Túy tiên lâu?” Hạ Lan Tuyết nghiêm nghị hỏi.

Hạ Lan Thiên Ý nước mắt đầy mắt, hơi có chần chờ, nhị thúc dặn dò qua, đây là việc bí mật giữa hai nam nhân họ, đặc biệt không thể nói cho tỷ tỷ.

“Nói.” Hạ Lan Tuyết ánh mắt lạnh xuống.

“Vâng.” Hạ Lan Thiên Ý sợ tim co rút lại, nghẹn ngào hừ một tiếng.

“Khi nào thì bắt đầu?” Hạ Lan Tuyết nhẩn nại lại hỏi.

“Là, là...” Hạ Lan Thiên Ý ánh mắt tránh né.

Hạ Lan Tuyết khoé môi cong lên, uy hiếp nói, “Lại không trả lời, ta lập tức ném người cho đám thái giám kia mang đi.”

“Đừng.” Nhớ tới cảnh tượng lúc giết người bên trong Túy Tiên lâu của đám thái giám kia, Hạ Lan Thiên Ý mặt thảm trắng như tờ giấy, cả người không tự giác run lên.

“Là, là nửa năm trước bắt đầu.”

“Nửa năm trước?” Khi đó mẫu thân mới qua đời không lâu.

“Đã đi được mấy lần, ta, ta thật là không nhớ được.” Nhìn thấy ánh mắt như muốn giết người của tỷ tỷ, Hạ Lan Thiên Ý vội vàng giải thích.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt đưa ngang một cái, liếc nhìn hẳn, lại hỏi, “Vừa rồi ở bên trong Túy Tiên Lâu đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta...” Hạ Lan Thiên Ý nghĩ tới điều gì, vội vàng nắm tay tỷ tỷ, vội vã năn nỉ, “Tỷ, nhị thúc cũng bị bắt, mau cứu cứu hẳn.”

Cứu cái kẻ bại hoại kia? Hạ Lan Tuyết nhướng nhướng mày, hỏi hẳn, “Làm sao cứu được?”

Hạ Lan Thiên Ý bị hỏi khó rồi, tỷ tỷ dù sao là một nữ tử, làm sao có thể cứu người từ trong tay đám thái giám công phu thâm hậu kia được?

“Nhị thúc người không phải người ngu, vừa rồi loạn như vậy, ta với người còn có thể chạy, hẳn chân dài như vậy cũng chạy thoát được.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên nắm bàn tay lạnh buốt của hẳn, an ủi.

Hạ Lan Thiên Ý ngây ngẩn cả người, đây là, lần đầu tiên tỷ tỷ nói với hẳn như vậy từ sau khi mẫu thân mất, giọng nói vẫn còn gay gắt nhưng vẫn nghe ra được vừa rồi nàng đang an ủi hẳn.

38. Chương 38: Không Đếm Xỉa Đến

“Nhìn ta làm gì? Nếu người không yên tâm, bây giờ chúng ta quay lại đó.” Hạ Lan Tuyết kéo đệ đệ đi.

Hạ Lan Thiên Ý tất nhiên không dám đi, “Tỷ, chúng ta về nhà đi.”

Hiện tại, hẳn chỉ cảm thấy trong nhà là an toàn.

“Về nhà?” Hạ Lan Tuyết khế nhướng mày, “Không cứu nhị thúc người?”

Hạ Lan Thiên Ý sắc mặt biến thành hơi đỏ, nhẹ nhàng nói, “Nhị thúc thông minh như vậy, tự mình chạy được.”

“Ừm, đi, chúng ta về nhà.” Hạ Lan Tuyết nắm tay đệ đệ, lần đầu tiên giống như một đại tỷ tỷ, dẫn hần về nhà.

Sau khi hồi phủ, Hạ Lan Tuyết sắp xếp tốt cho đệ đệ, hơn nữa cảnh cáo hần, chuyện ngày hôm nay không được phép nói với bên ngoài, nhất là chuyện đi thanh lâu với nhị thúc, nếu không, người ti lễ giám sẽ bắt hần.

Hạ Lan Thiên Ý quả thực rất sợ, thề tuyệt đối không nói ra.

Hạ Lan Tuyết yên tâm.

Nhưng mà, Hạ Lan Thanh có lẽ cũng không phải là người thông minh, không thấy hần về nhà.

Mãi cho đến trời tối, hần còn chưa trở lại, Đường thị khóc suốt mướt chạy đến tìm Hạ Lan Tuyết, náo loạn chỉ nói là có chuyện hiểu lầm, bị ti lễ giám bắt đi, chứ không nói nguyên nhân vì sao bị bắt.

Sau hơn nửa buổi chiều, Hạ Lan Tuyết cũng nghe được chuyện của Túy Tiên Lầu.

Hóa ra, thái tử háo sắc, thường hay cải trang đi Túy Tiên Lầu lêu lổng, tin tức này cũng không biết như thế nào lại bị người của Viêm Môn biết.

Vì vậy, nữ tử của Viêm Môn giả dạng hoa khôi đầu bảng, ám sát thái tử.

Thái tử hiện thời sống hay chết, cũng không biết được, ti lễ giám bắt được rất nhiều người bị nghi ngờ, tất nhiên sẽ không bỏ qua rồi.

Lúc này lại muốn nàng đi ti lễ giám cứu người?

Hạ Lan Tuyết đáy lòng cười lạnh, dù là không phải ti lễ giám bắt đi, nàng cũng sẽ nghĩ cách làm cho Hạ Lan Thanh bị dạy dỗ một chút, hiện tại có người thay nàng xuất thủ, nàng càng được nhàn hạ.

Thế nhưng, sợ Đường thị la hét ầm ĩ nhiều, ngoài miệng Hạ Lan Tuyết vẫn đáp ứng sẽ gấp rút giúp đỡ, còn có thể cứu được người về hay không, cũng không chắc được.

Nàng đã nói đến nước này rồi, Đường thị cũng không tiện thúc giục thêm nữa, đành khóc suốt mướt đi tìm lão phu nhân.

“Tiểu thư, người thật định đi ti lễ giám cứu người?” Thấy ngoài miệng Hạ Lan Tuyết luôn mồm đáp ứng, Thu Hương nghi hoặc hỏi.

Hạ Lan Tuyết bắt đắc dĩ cười, “Có thể có biện pháp khác sao? Cũng là nhị thúc của ta đấy. Đúng rồi, chuyện buổi sáng ta dặn dò các người làm xong chưa?”

“Đều xong rồi ạ.” Bích Văn trả lời, “Nô tỳ đưa Yến Nhi và Vô Song sang hầu hạ nhị phu nhân rồi, mặt khác cũng viết xong thư gửi Trống Không đại sư, tiểu thư muốn xem qua không?”

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết nhàn nhã ăn bò đào, nhớ tới đệ đệ, phỉ tay, nói, “Quả bò đào này ăn ngon? Chọn một ít mang sang cho Thiên Ý đi.”

Thu Hương sững sờ, hơn nửa năm qua tiểu thư cũng không nhắc tới tiểu thiếu gia?

“Đã không còn?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

“A, không, còn, nô tỳ đi ngay ạ.” Thu Văn kích động gật đầu, phải nói, người thân nhất với tiểu thư tất nhiên là tiểu thiếu gia rồi.

Lúc bình thường, đại tiểu thư đi thân cận lão phu nhân, Nhị di nương, nhưng lại không thân tiểu thiếu gia, làm cho nô tỳ các nàng đều cảm thấy không được, cảm thấy tiểu thiếu gia quá đáng thương.

Hiện tại tốt rồi, đại tiểu thư cuối cùng biết rõ yêu thương thân đệ đệ rồi.

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, thần sắc sung sướng.

Trong nhà này, ngoại trừ đệ đệ, những người khác đã không còn được nàng để tâm nữa rồi.

Cho nên, ai chết ai sống, nàng chẳng hề để ý.

Chỉ là, đánh chết nàng cũng không nghĩ tới, nàng không muốn dây dưa, nhưng chuyện phiền hà cứ bám lấy nàng.

Khuya khoắt, Thiếu Khâm thái giám chết bầm lại đột ngột xông vào khuê phòng của nàng.

39. Chương 39: Quen Thuộc

Hạ Lan Tuyết ngủ rất say, nhưng trời sinh nàng có giác quan rất nhạy.

Lúc chớp mũi có mùi thơm mát nhàn nhạt, nàng giật cả mình, mở trừng mắt ra, trước mặt hiện lên một đôi mắt yêu dã, cả người liền cứng đờ.

“Tỉnh?” Lúc này Thiếu Khâm, đang cúi người xuống, hơi thở nóng rực phun lên mặt nàng, hương vị rất dễ chịu, là hương thơm thuộc về hắc nhệ nhàn khoan khoái.

Hạ Lan Tuyết nhú mày, nhắc chân định đạp lên người hắc.

Thiếu Khâm lách mình, nhanh nhẹn né được, bên trong mờ tối, trên gương mặt yêu mị vẫn treo nụ cười nhàn nhạt: “Hạ Lan tiểu thư bớt giận, Bản Đốc theo mệnh của hoàng thượng, đặc biệt mời người tiền cung một chuyến”.

“Tiến cái đầu mẹ ngươi!” Hạ Lan Tuyết nổi giận rống giận với hắc.

Thời tiết nóng bức, buổi tối nàng đi ngủ, chẳng những không đắp chăn, thậm chí quần áo mặc cũng không nhiều, chỉ mặc một bộ quần áo lót, rộng lưng thùng, cánh tay chân lộ hết ra ngoài.

Đạp thái giám chết bầm ra, Hạ Lan Tuyết vội vã hướng về đầu giường tìm xiêm y, nhưng mà, sờ loạn một hồi cũng không tìm thấy cái gì.

“Đang tìm cái này sao?” Thiếu Khâm đột nhiên vung vẩy xiêm y trên tay, u ám, đôi mắt yêu dã sáng lấp lánh, nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết uất nghẹn, nhưng mà, sau khi tức giận, lại thấy tỉnh táo ra.

Cái người trước mắt này, căn bản không được coi là nam nhân, nàng sợ cái gì?

“Thiếu Khâm đại nhân, khuya khoắt ngươi đến phòng ta, thật sự là phụng hoàng mệnh?”

“Đúng vậy ?” Nhìn cánh tay trắng non mềm lác lư trước mắt, Thiếu Khâm bỗng nhiên nhìn đi chỗ khác, đem xiêm y ném vào trong ngực nàng.

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh tiếp xiêm y, từng cái từng cái mặc vào người, chuẩn bị ổn thỏa, mới nói, “Đi thôi.”

Ngoanngoãn như vậy? Đôi mắt xinh đẹp của Thiếu Khâm xẹt qua tia sáng khác lạ, “Hạ Lan tiểu thư cứ như vậy đi theo ta? Không sợ ta...”

“Ngươi?” Không đợi hắc nói hết câu, Hạ Lan Tuyết giọng mỉa mai thoáng nhìn qua hắc, ánh mắt ý tứ sâu xa rơi vào vị trí dưới bụng hắc, nhẹ nhàng lắc đầu, “Không sợ.”

Gương mặt tuấn tú của Thiếu Khâm khẽ cứng đờ, chột không tiếng động cười nhạt, vươn cánh tay dài ra, đột nhiên ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng.

“Ngươi làm cái gì?” Toàn thân Hạ Lan Tuyết nổi da gà, ánh mắt lộ ra sát khí.

“Không phải là không sợ sao?” Thiếu Khâm tay nắm thật chặt, ôm nàng phi thân qua cửa sổ ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết lý sự, “Thả ta ra.”

Thiếu Khâm liếc nhìn nàng, tốc độ nhanh hơn.

“Thái tử trọng thương, thái y viện bó tay toàn tập.”

Đây coi như là giải thích?

Nhưng mà, chuyện này không có nửa xu quan hệ đối với nàng?

“Ta không phải là thái y.” Hạ Lan Tuyết ở trong lòng hần giãy giụa, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ yêu dã của hần, trong lòng lại xẹt qua cảm giác quý dị, ánh mắt bí mật chậm rãi, muốn nhìn xuống cổ của hần...

Nhưng mà, nhìn không tới.

“Hoàng thượng muốn người đi chữa, người phải đi chữa.” Hần cúi đầu, liếc nhìn nàng.

Cái nhìn này, làm cho nàng có cảm giác quen thuộc.

Giống như, trước kia hần cũng đã từng nhìn nàng như vậy.

40. Chương 40: Chỗ Đau

Hạ Lan Tuyết rủ mi xuống không nói, cực lực tìm tòi trong trí nhớ, nhưng không biết đã từng gặp gỡ người này ở đâu.

Kiếp trước, thậm chí chỉ nghe thấy danh tiếng của hần, chứ chưa từng gặp mặt.

Đời này, cũng đã gặp mặt hần, nhưng cũng mới gặp có hai lần, làm sao có cảm giác quen thuộc được?

Nàng đột nhiên trầm mặc, làm cho trên mặt Thiếu Khâm lộ ra vẻ ôn nhu, cánh tay không tự giác gia tăng thêm lực đạo, đem nàng ôm vào lòng càng chặt.

Hạ Lan Tuyết giật mình, mùi hương đánh thức nàng khỏi hồi tưởng, khê nường mảy, như cười như không nhìn hần, thật không rõ, một gã thái giám, còn có hứng thú với nữ nhân như vậy?

“Nhìn cái gì?” Thiếu Khâm khê cúi đầu, đôi mắt màu hổ phách nhìn nàng dò xét.

“Nhìn người.” Hạ Lan Tuyết mặt mảy mỉm cười, xinh đẹp động lòng người, tay đột nhiên vòng qua eo hần, giống như là yêu thương nhưng nhớ vậy.

Thân hình Thiếu Khâm cứng lại, đáy mắt thoáng tối tăm, “Phải không? Bản Đốc đẹp không?”

“Đẹp, so với cô nương Tiên Tiên của Túy Tiên Lâu còn đẹp hơn.” Hạ Lan Tuyết lặng lẽ thu tay về, khê gương cao khuôn mặt nhỏ nhắn, kinh diễm nhìn hần, đôi mắt mỉm cười lộ ra nét giảo hoạt.

Đem hần so sánh với cô nương trong thanh lâu? Thiếu Khâm cũng không giận, trên mặt vẫn như cũ vui vẻ nhàn nhạt, hỏi, “Người đã gặp Tiên Tiên cô nương?” “A, chưa gặp, nghe nói.” Hạ Lan Tuyết ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào mặt hần, đột nhiên, khóe miệng nhếch lên, ngược lại lại chắc chắn thở dài, “Chỉ là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Thiếu Khâm rũ mắt xuống, có chút thích thú nhìn biến hóa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Hạ Lan Tuyết lại ‘Ai’ một tiếng, ánh mắt nhỏ u oán nhìn thoáng qua hần, “Đáng tiếc người là... Gì kia sao, nếu không, sợ rằng nữ tử trong khắp thiên hạ này đều bị người mê hoặc rồi.”

Mặt Thiếu Khâm, lập tức đen xuống, lông mi dài rũ xuống, cố ý che đi ánh tối tăm trong đáy mắt.

Hạ Lan Tuyết khê đứng thẳng mi, cuối cùng trong lòng sung sướng vài phần.

Kỳ thật, nàng cũng không là loại người có thù tất báo, nhưng đêm nay nàng thật sự căm tức.

Tự xông khuê phòng, cưỡng chế dẫn người, ôi, thật xem nàng như là tiểu bạch hoa tùy tiện hái à.

Biện pháp chinh người, nàng có rất nhiều, nhưng muốn chinh phải xoáy vào chỗ đau của người ta.

Từ xưa đến nay, điều kiêng kỵ nhất của nam nhân chính là bản thân mình là thái giám, đây không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích tôn nghiêm.

Còn đối với bọn thái giám, kiêng kỵ nhất là bị người khác nói như vậy.

Nàng nghĩ, vị mỹ nhân Thiếu Khâm này sợ càng là như vậy đi?

Rõ ràng một gã thái giám tổng quản, cả ngày áo trắng hơn tuyết, xuất trần như tiên, giống như một quý công tử thanh nhã thoát tục vậy.

Ôi, biết rõ không thể, lại như vậy nguy trang, ước chừng cũng là để an ủi trong lòng đi.

Hạ Lan Tuyết khoe môi nhếch lên, lại không sợ chết hỏi một câu, “Đúng rồi, người tại sao phải làm thái giám nhỉ?”

“Người muốn biết?” Thiếu Khâm mi mắt nhẹ mở ra, ánh mắt hơi đổi, đôi mắt màu hổ phách ánh lên tia yêu dã.

Tim Hạ Lan Tuyết có chút dừng lại, cười khan, “Người không muốn nói liền không nói đi, dù sao, cái này cũng coi như là chuyện đau lòng của người đi?”

“A.” Thiếu Khâm mím môi cười, giữa đêm hè thanh vắng, đúng là yêu khí mười phần, “Nếu người muốn nghe? Muốn nghe ta sẽ nói.”

41. Chương 41: Thái Tử

Hạ Lan Tuyết không muốn nghe.

“Lần sau đi, thái tử trọng thương, chúng ta nên tiến cung trước.” Nàng chớp đôi mắt trong suốt, bộ dáng như thầy thuốc có trách nhiệm cao.

“Vậy, ôm chặt.” Thiếu Khâm khẽ mỉm cười, kéo nàng lại gần thêm một chút.

Người này nhìn gầy, nhưng sức lực lại rất lớn?

Hạ Lan Tuyết nhú mày, cảm giác bên tai xẹt qua âm thanh thanh vù vù của gió.

Kinh công của người này cũng không thể xem thường?

Thành thái giám, quả thực ủy khuất hán.

--

Rất nhanh, hai người tới hoàng cung.

Thiếu Khâm mang luôn nàng tới tẩm cung của thái tử Trường Nhạc Cung.

Bên trong Trường Nhạc Cung là không khí khấn trương, thỉnh thoảng có cung nữ ra ra vào vào bận rộn.

“Đi theo ta.” Đến cửa, Thiếu Khâm mới buông nàng ra.

Nhưng là, không cần đi trước thông báo sao? Hạ Lan Tuyết rất kinh ngạc hán có thể tự do ra vào cung của thái tử?

Thế nhưng, đây cũng không phải là chuyện nàng có thể thắc mắc.

Nhu thuận đi theo hán vào nội điện, cảm giác ngọt ngào, căng thẳng phi thường rõ ràng.

Sau tầng tầng màn che, Thiếu Khâm mang nàng đến gặp không phải là thái tử, mà là một phụ nữ trẻ tuổi nhan sắc rất xinh đẹp.

“Khởi bẩm Hiền Phi nương nương, người đã mang tới.”

Hiền Phi lệch người dựa vào trên tháp mỹ nhân, nghe vậy, lông mi thật dài nhẹ nhấc lên, đôi mắt sáng trong như nước thoáng nhìn qua Hạ Lan Tuyết.

“Người chính là nữ nhi của Phượng Khanh gia?” Thanh âm nàng ta khàn khàn, mang theo vẻ uể oải, nhưng rất dễ nghe.

Hạ Lan Tuyết cung kính hành lễ, “Đúng ạ, dân nữ Hạ Lan Tuyết bái kiến Hiền Phi nương nương.”

“Đứng lên đi.” Hiền Phi duỗi ra hai ngón tay, vuốt vuốt mi tâm, sau đó nói, “Đêm khuya như này còn gọi người tới hắt người đã biết lý do rồi?”

“Thiếu Khâm đại nhân đã nói qua cho dân nữ rồi ạ.” Hạ Lan Tuyết không tự giác hướng về phía Thiếu Khâm nhìn thoáng qua, lại nói, “Chỉ là, dân nữ y thuật không tinh, sợ cô phụ kỳ vọng của Hoàng thượng và nương nương.”

Thả tay xuống, ánh mắt Hiền Phi có chút sắc bén, “Không tinh? Ý của ngươi là trị không hết bệnh của thái tử sao?”

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, cũng không biết thái tử bị thương thành cái dạng gì, nàng sao dám cam đoan?

“Dân nữ chỉ có thể đem hết toàn lực.”

“Hừ, mấy người các ngươi cũng chỉ biết nói lời này.” Cũng không biết mình giận vô lý, Hiền Phi nương nương đột nhiên đứng lên, thần sắc bén nhọn, tràn đầy bức bối cùng không kiên nhẫn.

“Ngươi nghe kỹ cho bản cung, thái tử sống, Bản cung sẽ trọng thưởng, thái tử chết, Bản cung liền đem ngươi lăng trì.”

Phốc - -, Hạ Lan Tuyết thiếu chút nữa hộc máu, nói còn bất chấp lý lẽ như vậy ?

Thấy ánh mắt ngạc nhiên của nàng, Hiền Phi lại nghiêm nghị rống lên một câu, “Còn đứng ngốc ở đó làm gì? Không mau đi xem bệnh tình của thái tử?”

“Xin hỏi thái tử ở nơi nào?” Hạ Lan Tuyết chịu đựng tính tình, hỏi.

“Thiếu Khâm, ngươi dẫn nàng đi.” Hiền Phi nhìn sang Thiếu Khâm, giọng nói và thái độ nhu hòa đi không ít.

Hạ Lan Tuyết đáy lòng khinh thường ‘Cắt’ một tiếng, xoay người, lại cùng Thiếu Khâm vào phòng ngủ phía trong.

Vừa vào trong phòng ngủ, một mùi khó ngửi xông vào mũi, làm cho Hạ Lan Tuyết thiếu chút nữa muốn phun ra.

Trong phòng tất cả rèm cửa đều buông xuống, ánh sáng rất tối tăm.

Hạ Lan Tuyết thích ứng một hồi lâu, mới nhìn rõ ràng bóng người nằm trên giường, gầy gò, không còn sinh khí.

“Biến, định để bản thái tử chết rồi tính hả.” Ước chừng người trên giường cảm thấy có người vào trong phòng, rống lên một câu, nhưng mà, thanh âm lại rất suy yếu.

42. Chương 42: Tương Tự

Chết? Hạ Lan Tuyết cũng không dám làm cho hắn chết, huống chi, nghe hắn tức giận quát mắng như vậy rõ ràng là nói ngược.

Hắn nghĩ sống!

Đi đến bên cửa sổ, Hạ Lan Tuyết kéo rèm cửa sổ ra, để cho gió đêm bên ngoài thổi vào phòng, xua tan đi mùi khó ngửi.

Nhưng mà, chỉ mở ra một cánh cửa sổ, thái tử điện hạ liền bị kích thích la hoảng lên, “Đóng kín, đóng kín...”

Hạ Lan Tuyết quả thật bị bộ dáng dữ tợn kia của hắc dọa sợ, may là Thiếu Khâm nhanh tay đem rèm cửa kéo lại.

“Thái tử, sợ gió?” Hạ Lan Tuyết thử hỏi một tiếng, một mặt quay đầu đối Thiếu Khâm hỏi, “Có thể đốt đèn hay không?”

“Không cần, ai dám đốt đèn, bản thái tử muốn đầu của hắc.” Trên giường, thái tử lại lên tiếng uy hiếp, có lẽ là cố gắng lắm rồi, sau khi dùng hết sức lực, lại tê liệt ngã xuống, còn kịch liệt ho khan.

Hạ Lan Tuyết ngưng mi, khó xử nhìn Thiếu Khâm, “Này muốn như thế nào cho phải?”

“Người chờ.” Thiếu Khâm ra cửa, rất nhanh, cầm một chiếc đèn ngọc lưu ly đến.

Ánh sáng mờ nhạt, nhưng mà chiếu sáng cả gian phòng.

“Không cần.” Trên giường vị thái tử kia, lại kêu rên một tiếng, kéo chăn mền trùm kín mình lại.

Cũng sợ? Hạ Lan Tuyết khóe miệng rụt rụt, trước sau hai đời, vị thái tử này đều là như vậy, sinh bệnh rồi tính tình y hết một hài tử.

“Đi qua.” Thiếu Khâm giấu đèn đi, hướng về nàng nháy mắt.

Hạ Lan Tuyết nhướn mày, “Cùng nhau?”

Giường bên kia mùi phát ra càng khó ngửi, không giống như là vết thương đao kiếm...

Hơn nữa, vừa rồi gian phòng sáng lên, nàng nhìn thấy bộ dạng thái tử, mơ hồ như là bị bệnh truyền nhiễm thì đúng hơn.

Không trách được thái y viện bất lực, liên tính có thể trị, sợ cũng không dám đi.

Lúc này nửa đêm mới kéo nàng tới làm đệm lưng.

Thiếu Khâm nghe vậy, khẽ ngưng mi.

“Ta nhất gan.” Ngay tại thời khắc hắc chân chờ, Hạ Lan Tuyết bổ nhào vào bên cạnh hắc, ôm chặt lấy cánh tay hắc, kéo hắc tới bên cạnh giường.

Hừ, nếu muốn chết? Mọi người cùng nhau chết.

Thiếu Khâm nhìn nàng, cũng không cự tuyệt, đi theo nàng đi đến bên giường, nhẹ giọng khuyên nhủ, “Thái tử, vị này là Hạ Lan tiểu thư, là nữ nhi ruột thịt của Phượng Y tiên, nàng nhất định có thể trị được bệnh của ngài.”

“Phượng y tiên?” Trong chăn truyền ra thanh âm rầu rĩ nỉ non, đột nhiên, chăn mền quăng ra, bộ dáng thảm thiết của thái tử hiện ra.

Lại một lần nữa bị dọa sợ, trái tim nho nhỏ của Hạ Lan Tuyết nhảy lên.

Hình tiêu mảnh dẻ, khuôn mặt gầy gò tiêu tụy, khí sắc tím xanh, sợi tóc khô vàng rối tung, một đôi mắt lõm xuống, đục ngầu mà vô thần, cho dù giờ phút này hắc đầy mong mỏi nhìn Hạ Lan Tuyết, nhưng trong đôi mắt vẫn vô hồn như vậy.

Người này giống như là người đã chết vậy.

Người này thật sự là thái tử?

So với thái tử phong lưu phóng khoáng, đa tình thành tính ở kiếp trước đúng là một trời một vực.

“Người thật sự là nữ nhi của Phượng y tiên? Thật sự người có thể chữa lành cho bản thái tử” Hắc tay che ngực, vội vàng hỏi.

Loại cầu xin khát vọng như thế này thật sự làm cho Hạ Lan Tuyết cảm động, nàng cả người cũng nghiêm túc, phân phó Thiếu Khâm, “Đem đèn tới đây.”

Ánh sáng tối tăm, bất lợi với xem bệnh.

Thiếu Khâm đem đèn đưa đến, ánh sáng sáng ngời làm cho Hạ Lan Tuyết thấy hình dáng của thái tử rõ ràng hơn, đồng thời, trong lòng cũng âm thầm lấy làm kinh hãi.

Mặc dù dung mạo của thái tử rất tiêu tụy, nhưng lại có đến năm phần giống Cơ Hoa Âm.

43. Chương 43: Sắc Giới

Kiếp trước có nghe nói, Cơ gia có nữ tử làm phi ở trong cung, chẳng lẽ chính là vị Hiền phi này?

Vì thế, Cơ Hoa Âm và vị thái tử này có họ hàng với nhau, tướng mạo có chút giống nhau cũng là hợp lẽ thường.

“Làm sao thế?” Thiếu Khâm bên cạnh, thấy nàng sững sờ, nhẹ nhàng đụng nàng một tý.

Hạ Lan Tuyết nhận lấy đèn trong tay hắn, phân phó, “Cởi bỏ y phục.”

“Được rồi?” Mi phải Thiếu Khâm chau lên, trong đôi mắt hẹp dài ánh lên vẻ yêu dã, “Người xác định, nơi này?”

“Ta nói chính là hắn.” Khinh thường ánh mắt vô cùng nóng bỏng của hắn, mặt không đổi sắc ngón tay chỉ đến thái tử gia đang ngồi trên giường.

“Ôi.” Thiếu Khâm cúi đầu cười, lại thật sự cúi gập thắt lưng, đưa tay lột bỏ xiêm y của thái tử.

Gầy như que củi, ngực, dưới nách, còn có háng nhiều chỗ mọc đầy mụn nước, có chỗ đã bị loét, rửa nát.

Sắc mặt Hạ Lan Tuyết dần dần lạnh xuống.

“Như thế nào? Bản thái tử còn có thể cứu được hay không?” Thái tử gia khẩn trương hỏi, thanh âm kia khàn khàn giống như ống bễ bị vỡ.

“Há mồm.” Hạ Lan Tuyết không có trực tiếp trả lời.

Đợi hắn há mồm, nàng lại giơ đèn lên, thấy rõ ràng trong cổ họng hắn cũng toàn vết loét, không trách được nói chuyện thành như vậy.

“Như thế nào?” Đợi nàng kiểm tra hết, thái tử gia lại vội vàng hỏi.

Hạ Lan Tuyết thành thật trả lời, “Bệnh này muốn trị hết bệnh có chút phiền phức.”

Ai có thể nghĩ tới đường đường là thái tử lại mắc bệnh liên quan đến đường sinh dục? Không trách được thái y viện bó tay toàn tập, ai dám nói thẳng thái tử bị bệnh hoa liễu?

Như vậy, chuyện phát sinh vào buổi sáng bên trong Túy Tiên lâu là giả rồi.

Thái tử căn bản không bị đâm, mà là bị bệnh hoa liễu luôn luôn nhốt mình trong tấm cung.

Bị bệnh này có quan hệ chặt chẽ đến lối sống hàng ngày của hắn.

Như vậy, chuyện đồn đãi về hắn thường ngày cũng có vài phần là thật.

Ước chừng thái tử gia phong lưu, thường xuyên đi chơi Túy Tiên lâu, bị nhiễm bệnh hoa liễu.

Những chuyện như vậy không thể đồn ra ngoài được.

Nhưng thái tử gia bị lây loại bệnh này, làm cha mẹ Hoàng thượng và Hiền Phi nương nương sao có thể nuốt được cục tức này đây.

Vì vậy, vào buổi sáng Túy Tiên lâu liền phát sinh chuyện thái tử gia bị hành thích, sợ là do một tay ti lễ giám bày ra, toàn bộ từ trên xuống dưới Túy Tiên lâu, thậm chí khách chơi gái vô tội, không một ai may mắn chạy thoát, đều bị bắt giữ, sợ rằng kết cục cũng không hay ho gì.

“Có chút phiền phức?” Nghe nói, thái tử gia chẳng những không phiền muộn, con mắt kia còn có vài phần ánh sáng, “Như vậy nói cách khác, là có thể trị khỏi?”

“Dân nữ tự nhiên đem hết toàn lực.” Hạ Lan Tuyết nói.

Thái tử gia mừng rỡ không thôi, “Thật tốt, trị như thể nào, bản thái tử đều nghe theo người, chỉ cần người có thể trị hết bệnh cho bản thái tử, người muốn cái gì đều được? Thậm chí, bản thái tử có thể đáp ứng người, chỉ cần bản thái tử khỏi hẳn, liền phong người làm thái tử phi, sau này để người cùng ngồi hưởng giang sơn với bản thái tử.”

Đây là muốn chữa bệnh đến điên rồi, ngay cả vị trí hoàng hậu cũng mang ra hứa hẹn?

Đáng tiếc, bây giờ nàng, tuyệt đối không mong muốn!

“Thái tử, dân nữ cần nhắc nhở ngài một chút, ngài muốn trị hết bệnh này, đầu tiên cần phải bỏ nữ sắc.” Hạ Lan Tuyết không nề mặt nhắc nhở.

Thái tử bị nghẹn, ánh mắt không khỏi hướng về phía Thiếu Khâm.

Cái nhìn này lại làm cho Hạ Lan Tuyết nhìn ra tràn đầy tình ý, đồng thời toàn thân nổi da gà, lại sâu kín bồi thêm một câu, “Nam sắc, cũng phải bỏ.”

Thái tử vẻ mặt cứng lại.

Thiếu Khâm lại thật giống như không có nghe ra nàng ý tại ngôn ngoại, môi mỏng xinh đẹp khẽ nhếch, cười mà như không cười, tà mị vô cùng.

44. Chương 44: Chọn Giường

Phải thừa nhận rằng người này cười lộ lên nhìn rất đẹp mắt!

Thật là đáng tiếc, trong lòng Hạ Lan Tuyết hung hăng tiếc nuối một phen, sau đó lại hướng về phía vị thái tử gia đang lắc lư kia nói, “Điện hạ, lát nữa ta sẽ kê đơn thuốc cho ngài, có thể tạm thời giảm bớt đau đớn trên người ngài, nhưng mà, nếu muốn khỏi hẳn, điện hạ cần phải kiên nhẫn một chút.”

“Được, bản thái tử đều nghe theo lời người.” Thái tử gật đầu liên tục, “Người muốn làm như thế nào? Cứ căn dặn, nếu kẻ nào dám trái lại, bản thái tử sẽ chém đầu hắn.”

“Ôi, thái tử, không chỉ sắc giới mà còn cần phải tu tâm dưỡng tính, nhất là trong lúc chữa bệnh, cần phải tránh bị kích động, nếu không sẽ làm bệnh lan truyền trong cơ thể nhanh hơn, không dễ trị hết.” Hạ Lan Tuyết nghiêm trang khuyên bảo.

Thái tử lại vội vàng nói, “Được được được, bản thái tử dưỡng tâm dưỡng tính, không chém đầu lung tung nữa.”

“Vậy là được rồi, thái tử, ngài nghỉ ngơi trước, cụ thể làm như thế nào, ta đi ra ngoài an bài.” Hạ Lan Tuyết vui mừng gật đầu, đôi mắt trong suốt nhìn về phía Thiếu Khâm, nói, “Thiếu Khâm đại nhân, phiền ngài theo ta ra ngoài một chuyến, có một số việc ta muốn dặn dò ngài đi làm.”

“Được.” Thiếu Khâm đáp lời, cùng nàng đi ra ngoài.

Hiền Phi nương nương vẫn như cũ dựa vào trên tháp mỹ nhân, thần sắc mang theo vài phần mỏi mệt, nhìn thấy hai người đi ra, liền hỏi, “Như thế nào?”

“Bẩm nương nương.” Hạ Lan Tuyết thành thật trả lời, “Bệnh thái tử có chút phiền phức, trước mắt dân nữ chỉ có thể làm giảm bớt đau đớn cho ngài ấy, nếu muốn khỏi hẳn, còn cần một thời gian nữa.”

“ Bao lâu?” Đôi mi thanh tú của Hiền Phi nhàn nhạt giống như không kiên nhẫn.

“Cái này khó mà nói, nhưng dân nữ sẽ cố gắng hết sức.” Hạ Lan Tuyết nói những lời này, vì làm thầy thuốc có thể chữa khỏi bệnh, nhưng không thể đi ngược lại số mệnh cho nên không thể khẳng định chắc chắn được.

Hiền Phi không hài lòng đáp án này, mảy liễu dựng lên, nói, “Người có lòng này là tốt rồi, kể từ hôm nay, người hãy ở lại Trường Nhạc Cung, hầu hạ chiếu cố thái tử. Thái tử khỏi bệnh, người có thể rời cung.”

Nếu như thái tử không khỏi bệnh, cả đời này nàng cũng không thể rời cung?

Hạ Lan Tuyết bình sinh kỳ nhất bị người khác uy hiếp, đặc biệt là thái tử bị cái loại bệnh này, bình thường đại phu tránh không kịp, nàng còn có vài phần lương tâm thầy thuốc, mạo hiểm nguy cơ có thể bị lây bệnh, đáp ứng cứu trị, không nghĩ tới Hiền Phi này ép người quá đáng.

“Nương nương, như vậy chỉ sợ không ổn, trong nhà dân nữ trên có già dưới có trẻ, trong có thúc bá thím, di nương thứ muội... Tóm lại, một đồng chuyện lớn nhỏ cần phải giải quyết. Ở tại Trường Nhạc Cung, chỉ sợ bất tiện. Hay là như này, cứ ba ngày dân nữ tiến cung một lần, kiểm tra bệnh tình của thái tử.”

“Ba ngày một chuyến? Nhưng nếu trong ba ngày này, bệnh tình của thái tử trở nên nguy cấp, nửa đêm bản cung lại phải đi bắt người sao?” Hiền Phi không vui nói.

Hóa ra là mệnh lệnh của Hiền Phi?

Nhưng không phải yêu nhân này nói là mệnh lệnh của hoàng thượng sao?

Hạ Lan Tuyết không khỏi hướng về Thiếu Khâm liếc một cái, người này mặt không chút thay đổi, việc không liên quan đến mình đứng ở một bên, dạ mình châu chồi lợi chiếu trên gương mặt, càng thêm khuynh quốc yêu dã.

Khóe môi nhếch lên, Hạ Lan Tuyết nhẹ khẽ cười nói, “Nương nương chớ vội, dân nữ sẽ kê một ít thuốc, tình trạng của thái tử sẽ không đáng ngại.”

“Không được, Bản cung muốn người ở lại, người phải ở lại.” Hiền Phi ngang ngược nói.

Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu lên, nhìn vào cặp mắt xinh đẹp sắc sảo của Hiền Phi, bất đắc dĩ nói, “Nương nương không biết, ngoại trừ sự vụ trong ngoài nhà phức tạp, dân nữ còn có một thói quen rất xấu.”

“Là gì?” Hiền Phi bất mãn liếc nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết khẽ đứng thẳng mi, thở dài nói, “Dân nữ có thói quen chọn giường.”

45. Chương 45: Trúng Gió

“Làm càn, người đang trên Bản cung sao? Thói quen nhỏ nhỏ của người mà cũng dám đánh đồng với an nguy của thái tử? Người đúng là muốn chết rồi.” Hiền Phi trợn mắt quát.

Hạ Lan Tuyết lơ đãng, từ từ giải thích, “Nương nương, dân nữ đúng là vì thái tử suy nghĩ, ngại ngại, nếu như dân nữ không được nghỉ ngơi tốt, sức khỏe không tốt, sức khỏe không tốt sao có thể chữa trị được bệnh cho thái tử? Không từ mà biệt, chính là lúc kê đơn thuốc, tay run một cái, liều lượng thuốc không đúng, hiệu lực của thuốc cũng không tốt, nếu mà bị mất ngủ, hoa mắt chóng mặt, mắt nhìn không rõ, không bốc đúng thuốc, lúc đó còn phiền toái hơn.”

“Người.” Sắc mặt Hiền Phi trở nên không tốt, khiển trách, “Người đang uy hiếp Bản cung sao?”

“Không dám, chuyện ngủ của dân nữ là chuyện nhỏ, nhưng bệnh tình của thái tử là chuyện lớn ạ, dân nữ chỉ luận sự mà thôi, nương nương cố ý muốn dân nữ lưu lại, dân nữ tất nhiên phải lưu lại.” Hạ Lan Tuyết vẻ mặt nhu thuận trả lời.

Hiền Phi lại tức không chịu được, cầm cái chén lên ném về phía Hạ Lan Tuyết, “Tiện tỳ lớn mật, người là cái thứ gì, mà cũng dám nói chuyện như thế với bản cung!”

Kiếp trước Hạ Lan Tuyết nghe nói vị Hiền Phi này ý vào sự xinh đẹp, độc sủng hậu cung vài chục năm, ngang ngược, tính cách nóng nảy, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không để vào mắt.

Hôm nay cuối cùng nàng được lĩnh giáo.

Cũng may, cái chén này không đập vào mặt của nàng mà được Thiếu Khâm bắt lấy.

“Nương nương bớt giận, Hạ Lan tiểu thư còn trẻ, tính tình thẳng thắn, nói chuyện không chú ý đúng mực, nương nương không cần chấp nhặt với nàng.”

Ồi, đây coi như là vì nàng giải vây? Nàng nên cảm kích sao?

Nhưng mà nói đến cùng, nếu không phải tại hấn bắt cóc nàng đến thì có thể xảy ra chuyện lộn xộn này sao?

“Hừ.” Hiền Phi hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh thường nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, lại nói, “Hôm nay Bản cung nể mặt Thiếu Khâm, tha cho ngươi một cái mạng, nếu có lần sau, trước hết bản cung cắt lưỡi ngươi, lại...”

“Nương nương đừng động.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên nhào tới nàng ta, hai ngón tay hướng về huyệt vị bả vai nàng ta ấn nhẹ.

Hiền Phi chỉ cảm thấy nửa bên bả vai tê rần, cả thân thể nghiêng về một bên, không thể động đậy.

“Yêu nữ, ngươi làm gì bản cung?”

“Nương nương, trước đừng nói.” Hạ Lan Tuyết đỡ thân thể Hiền Phi, sau đó phân phó Thiếu Khâm, “Vai nương nương bị trúng gió, nhanh đi cầm ngân châm đến.”

Thiếu Khâm đôi mắt khê lóe lóe.

Hiền Phi lại gọi lớn, “Thiếu Khâm, ngươi không được nghe lời nàng, yêu nữ này muốn hại bản cung.”

“Nương nương, không tin ngài cho gọi vài vị đại phu đến xem xem. Vừa rồi ta thấy lúc ngài nói chuyện, khóe miệng có chút nghiêng lệch, thân thể cũng nghiêng về một bên, dân nữ dám nói mấy ngày này ngài không nghỉ ngơi tốt, hơn nữa còn thức khuya, bị phong tà nhập vào cơ thể, hiện tại chỉ là nửa bên cánh tay, nhưng nếu trị liệu chậm, rất nhanh, chỉ sợ ngài muốn ngồi cũng khó, chỉ có thể nằm, hơn nữa, đáng sợ hơn bị trúng phong, không chỉ không thể cử động, mà miệng mắt cũng bị lệch, nương nương đẹp như vậy, thật đúng là đáng tiếc.”

“Không, sẽ không.” Hiền Phi bị lời của nàng dọa sợ, nửa người vừa đau vừa tê, làm cho nàng không thể không tin, nhưng là, nàng sao dám tin tưởng Hạ Lan Tuyết, liền phân phó, “Người đâu, gọi ngự y.”

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, rất tự giác đứng sang một bên.

Ngự y rất nhanh đã tới, kết quả chuẩn đoán cũng không khác Hạ Lan Tuyết nói là bao nhiêu, nhưng là, lại là kê đơn thuốc, lại là châm cứu, lặn qua lặn lại đến hừng đông, Hiền Phi chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại ngay cả lời nói đều không lưu loát rồi.

Nàng ta lúc này mới thật sự sợ, ánh mắt cầu cứu nhìn Hạ Lan Tuyết.

46. Chương 46: Đùa

Hạ Lan Tuyết lại ngáp, dựa vào góc tường ngủ gật.

Lúc mọi người đang gấp rút thành một đoàn, Thiếu Khâm nhích tới gần nàng, nhẹ nhàng hướng về bên tai nàng thổi khí, “Đừng đùa, không có chuyện gì xảy ra là được.”

“Ừm? Mấy giờ rồi? Ta có thể về nhà không? Ngủ không được.” Hạ Lan Tuyết mắt nhắm mắt mở, liếc nhìn hấn nghiêng mắt nhìn, vẻ mặt mỗi một, thanh âm cũng mang theo giọng mũi.

Thiếu Khâm cúi đầu, để sát vào nàng hừ nhẹ, “Nghịch ngợm nhiều, bản đốc sợ ngươi không thu dọn được cục diện.”

“Nghịch ngợm cái gì?” Con mắt khác cũng mở ra, Hạ Lan Tuyết mở to cặp mắt đen lúng liếng, mờ mịt nhìn hấn, rồi lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, không khỏi ngạc nhiên, theo lý thuyết, thuốc hạ trên người hấn phải phát tác lâu rồi chứ, nhưng sao nhìn hấn không có gì khác thường vậy?

“Cái gì kia, Thiếu Khâm đại nhân, thân thể ngài thật tốt, chịu đựng đến hơn nửa đêm, cũng không có gì khó chịu?” Nàng nháy mắt, hồ nghi nhìn hấn.

Thiếu Khâm môi đỏ mọng rất nhỏ quăn rũ ra, “Người thất vọng rồi?”

Hạ Lan Tuyết trong lòng lộp bộp một tý, nghe lời nói của hấn, tựa hồ hấn biết một chút rồi.

Thế nhưng, rất nhanh, nàng cảm thấy trên người mình có gì đó bất thường, tự nhiên nàng thấy ngứa ngứa.

Mới đầu, chỉ là một chút, từ hông , sau đó lan nhanh đến toàn thân, ngứa đến nỗi nàng không chịu được.

Nàng không tự giác vịn vẹo thân thể, nhưng càng vịn vẹo càng khó chịu, giống như có ngàn vạn con kiến bò trên người nàng, cắn nàng.

Đáng chết, chuyện gì xảy ra?

Nàng vén tay áo lên, trên cổ tay tuyết trắng đã nổi lên chằng chịt vết đỏ .

Đây rõ ràng là phần ngứa của nàng phát tác.

Nhưng... Nàng khó có thể tin ngẩng đầu, trừng mắt với Thiếu Khâm, “Người làm gì ta?”

Một bao phần ngứa kia, rõ ràng là thừa dịp lúc hấn ôm nàng, rắc lên người hấn rồi, nhưng vì sao hấn không có chuyện gì, nàng lại trúng chiêu rồi?

“Ồ?” Thiếu Khâm hai tròng mắt vô tội, tràn đầy lo lắng nhìn nàng, “Người làm sao vậy? Bộ dáng giống như rất khó chịu, a, sao thế này , trên mặt tại sao cũng đỏ hết lên rồi?”

Vừa nói hấn vừa đưa tay sờ soạng trên mặt nàng.

Lan Tuyết muốn đẩy tay hấn ra, nhưng nhúc nhích một chút, thân thể ma sát càng làm cho cảm giác ngứa khó mà nhịn được, nàng không chịu được, khẽ kêu một tiếng, cắn môi nhìn hấn, “Thiếu Khâm đại nhân, ta trúng độc, có thể đưa ta hồi phủ hay không?”

Đáng chết, nhất định là do yêu nghiệt này động tay động chân, đợi nàng khỏe rồi, nhất định phải cho hấn đẹp mặt.

“Trúng độc?” Thiếu Khâm khẽ chớp mắt, một tay ôm eo của nàng, khẩn trương hỏi, “Làm sao lại trúng độc? Vừa vặn có ngự y ở đây, để hấn xem cho người một chút.”

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết vội vàng nắm được tay áo của hấn , nhưng vừa cử động, lại làm cho nàng càng khó chịu, ngay cả giọng nói cũng run rẩy, “Chính ta có thể giải, người đưa ta hồi phủ... A, không.”

Không còn kịp rồi, nàng có chút chịu không nổi, nắm chặt cánh tay của hấn, cầu khẩn nói, “Ta muốn nước tắm rửa, lập tức, lập tức.”

“Này?” Thiếu Khâm cúi thấp đầu, đôi mắt thâm thúy, lẳng lặng nhìn nàng, giống như khó xử.

“Van người.” Hạ Lan Tuyết cực kỳ khó chịu, không tự giác dựa vào trong lòng hấn.

Ý thức nàng có chút mơ hồ, nếu không, nàng có thể phát hiện đáy mắt hấn có tia giảo hoạt.

“Sớm cảnh cáo người đừng đùa, người không tin.” Thiếu Khâm cười nhẹ một tiếng, ôm lấy eo nàng, sải bước đi ra phía ngoài điện.

47. Chương 47: Cẩn Chết Hẩn

Chơi đùa? Hẩn nói không phải chuyện Hiền Phi?

Quả nhiên, yêu nhân này sớm đã biết chuyện bị nàng ám toán, không chỉ như thế, hẩn tránh được ám toán, còn phản pháo lại trên người nàng nữa, thế mà mặt còn không đổi sắc cùng nàng diễn nửa ngày.

Không trách được mọi người nói: Hoạn quan gian xảo.

Hạ Lan Tuyết rất phục mình, có thể kiềm chế không nổi điên, trong tình huống này còn có thể phân tích tình hình một cách rõ ràng minh bạch.

Chỉ là, đầu óc nàng chỉ tỉnh táo được một lúc, rất nhanh, một trận khó chịu mới ập đến, làm cho nàng ở trong lòng hẩn không yên liên tục ngọ nguậy, không chỉ thế nàng còn bắt đầu xé rách xiêm y, đưa tay gãi khắp nơi.

Nhìn thấy cần cổ tuyết trắng bị nàng gãi đến chảy máu, mày Thiếu Khâm nhíu chặt, không khách khí kéo tay áo nàng ra, buộc chặt tay nàng lại.

Trói chặt nàng lại giống như là cương thi, rồi đem nàng lên vai vác.

Hạ Lan Tuyết khó chịu, giống như có ngàn vạn con kiến bò khắp xương cốt của nàng, gặm cắn, vừa ngứa vừa đau, tay lại không thể gãi, chân cũng không thể đá, làm cho nàng hận chỉ có thể mắng.

“Thiếu Khâm, con mẹ ngươi, ngươi chính là cái yêu nhân, bỉ ổi, ngươi ám toán ta, ngươi không được coi là anh hùng hảo hán, ngươi nhớ kỹ, bốn cô nương cùng ngươi không đội trời chung.”

Bởi vì trên người quá khó chịu, thanh âm của nàng run rẩy không thốt ra rõ ràng, nên chỉ có Thiếu Khâm ngay bên cạnh là nghe được nàng nói cái gì, còn người khác thì không nghe ra, đại để chỉ nghe được thanh âm nhỏ nhỏ gào khóc giống như con thú nhỏ bị thương.

“Cơ tướng quân.” Đột nhiên, Thiếu Khâm ngừng lại, một tiếng “Cơ tướng quân” kia làm cho Hạ Lan Tuyết đang nổi điên bỗng im bật.

Sắc sỡ dưới bóng đêm, Cơ Hoa Âm mặt mày lạnh lùng, đặc biệt sau khi nhìn thấy Thiếu Khâm đang khiêng một nữ tử bị trói chặt trên vai, dưới đáy mắt xẹt qua một tia sáng lạnh.

“A, nữ nhân này trúng độc, Bản Đốc sợ nàng sẽ làm bị thương chính mình, nên mới trói nàng lại.” Ước chừng đoán được suy nghĩ Cơ Hoa Âm, Thiếu Khâm chủ động giải thích.

Cơ Hoa Âm cười lạnh, “Mộ Dung tổng quản những năm qua tạo nghiệt còn thiếu sao? Không cần giải thích với bốn tướng quân.”

Nói xong, trực tiếp rời đi.

Thật sự là Cơ Hoa Âm? Nàng nghe ra thanh âm của hẩn.

Nàng muốn gọi hẩn, nhưng há miệng ra lại hung hãn cắn vào cổ Thiếu Khâm.

Yêu nhân chết tiết, hại nàng ra cái bộ dạng này, còn mặt mũi nào mà gặp người yêu nữa?

Đều do yêu nhân này, cắn chết hẩn!

Cảm giác được nữ nhân trên vai có chút khác thường, trong đôi mắt yêu dã của Thiếu Khâm nổi lên trận trận hàn quang, cũng không để ý tới đau đớn trên cổ, bước nhanh về phía tấm điện của mình.

Đúng vậy, toàn bộ Đại Chu, ngoại trừ con em quý tộc, không còn ai giống như hẩn, trong hoàng cung cũng có tấm điện của riêng mình.

Trở lại tấm điện, cho tất cả mọi người lui, Thiếu Khâm mặt lạnh, đem cô nương trên vai đang cắn mình không tha trực tiếp ném vào hồ nước lạnh.

Hồ tắm này xây bằng bạch ngọc, rất lớn, đủ chỗ cho rất nhiều người cùng bơi lội vui chơi rồi.

Nước bên trong hồ là nước hôm qua hẩn dùng để tắm, vì có chuyện gấp nên cũng chưa thay nước.

Cho nên, vốn là nước ấm áp, qua một đêm, sớm đã lạnh thấu.

Bị nước lạnh buốt ập vào, Hạ Lan Tuyết tỉnh táo chút ít, nhưng mà, thân thể lại không có chút sức nào từ từ chìm xuống, toàn thân nàng không thể động đậy, mới vừa muốn mở miệng, nước liền ập vào, chỉ lưu lại từng chuỗi bọt khí trên mặt nước.

48. Chương 48: Chế Nhạo

Chẳng lẽ lại phải chết một lần nữa?

Hạ Lan Tuyết không cam lòng, chân đạp lung tung, đột nhiên có một cánh tay kéo nàng lên.

Nàng còn không phản ứng kịp, cứ như vậy, cả người bị kéo lên.

Nước trong miệng phun ra, nhưng lại chảy ngược lên mắt mũi, nàng bị sặc ho liên tục, nước mắt nước mũi cùng nhau chảy ra.

Con mẹ nó, nàng thật muốn giết người.

Đột nhiên, cả người bị cuốn lên, đầu của nàng cuối cùng dừng được lên, chỉ là, bị nước làm cho choáng váng cơ hồ trước mắt hiện lên vô số ánh sáng, ngay cả mặt yêu nhân kia cũng như cách một tầng nước nhìn không rõ lắm.

Nhưng là, cho dù là ảo ảnh, yêu nhân này cũng đủ làm nàng thống hận rồi.

“Nôn.” Một tiếng, đột nhiên nàng hướng thân thể đụng về phía yêu nhân kia, định nôn toàn bộ lên người hắn.

Nhưng nôn mãi cũng không ra được cái gì, liền phun nước miếng lên người hắn .

Người cận bã, cảm, thú, lại đem tiểu cô nương đang bị phản ngựa hành hạ ném thẳng xuống hồ nước lạnh, sau đó lại xách ngược người đó lên .

Nước miếng phun cũng không ra, người nàng lại không còn chút hơi sức nào, người lại nhũn như bún.

Thiếu Khâm mặt không chút thay đổi lại nhắc nàng lên, mặt lại không đổi sắc nhìn nàng chật vật.

Trước kia không biết tính tình nàng lại ương ngạnh như vậy.

“Biết sai chưa?” Hắn hỏi, trên gương mặt yêu dã vẫn mang nét cười nhạt nhẽo như cũ, nhưng ý vui chưa đến đáy mắt.

Phun ra rất lâu, Hạ Lan Tuyết đã tỉnh táo, nhìn thấy trong mắt Thiếu Khâm toàn là khí lạnh, nàng nở nụ cười, hỏi ngược lại, “Thiếu Khâm đại nhân, chắc là giận đủ rồi?”

Thiếu Khâm môi đỏ mọng quyến rũ ra, hừ nhẹ, “Người cũng biết Bản Đốc đang tức giận.”

“Đương nhiên biết rồi.” Hạ Lan Tuyết bị nước làm cho hai mắt đỏ bừng, ý cười rõ ràng, không giấu tia giả hoạt dưới đáy mắt .

“Thái tử điện hạ thân nhiễm trọng tật, không thể gần sắc, sợ là một mình Thiếu Khâm đại nhân trông phòng đã lâu rồi. Dục này không được tiết ra, sẽ làm cho người phiền lòng nóng nảy, nổi trận lôi đình, nên Thiếu Khâm đại nhân mới đối đãi như thế với bản tiểu thư, cái này cũng là hợp tình hợp lý, bản tiểu thư có thể hiểu được.”

“Lá gan quả nhiên không nhỏ.” Dám chế nhạo hắn.

Thiếu Khâm khoe môi quyến rũ ra lạnh lạnh vui vẻ, mạnh mẽ kéo cổ áo nàng, làm cho nàng gần sát mình.

“A Tuyết, người chẳng lẽ đã quên, cho dù Bản Đốc là gã thái giám, lại có rất nhiều biện pháp có thể làm cho nữ nhân khoái hoạt... Hận không thể chết đi, người muốn thử xem không?”

Không đợi nàng trả lời, bàn tay hần dùng lực, vắt nàng lên giường êm cạnh hồ tắm.

Hạ Lan Tuyết bị ném thất điên bát đảo, đầu óc quay cuồng, không để ý đến ý tứ trong lời nói của hần, thậm chí, đã quên vừa rồi hần gọi nàng ‘A Tuyết’, mà không phải ‘Hạ Lan tiểu thư’ như ngày thường .

Nàng đỏ hồng mặt, nhìn nam nhân thân hình cao to đi từ phía hồ tắm vào, từ từ đến gần nàng, từ từ lấn người mà lên, từ từ cởi y phục nàng ra...

Nàng kinh ngạc không thôi, một đôi con ngươi đen nhánh phản chiếu gương mặt yêu mị mê hoặc chúng sinh của yêu nhân này, còn có một bóng dáng cao lớn khác đột nhiên xuất hiện phía sau hần, giống như quỷ vậy, không đợi Thiếu Khâm trở tay công kích, đầu ngón tay người nọ bắn ra.

Thiếu Khâm liền từ trên người nàng tuột xuống.

Mà cái nam nhân thân hình cao lớn kia, lại vuốt vuốt sợi tóc ướt bên cằm nàng, sau đó, không nói tiếng nào bế nàng lên.

49. Chương 49: Tiểu Tặc

Nam nhân này giống như thần vậy, trong thời khắc nàng nguy cấp, hạ xuống cứu nàng.

Con mắt Hạ Lan Tuyết nhìn đến ngây dại.

Đây là nàng đang nằm mơ sao? Từ trong ngực hần nàng vươn tay ra, véo lên má mình một cái, ui da, rất đau.

Không phải là mộng!

Thật tốt quá.

“Cư Hoa Âm.” Thanh âm nhỏ nhẹ gọi tên hần.

Chớp chớp hai mắt to, ngẩng nhìn gò má như ngọc của hần, trong lòng nàng ầm ập dễ chịu , càng nhìn trong lòng càng thích, cơ hồ nhịn không được vươn tay, muốn sờ một cái mặt của hần.

Nhưng mà, nam nhân đột nhiên cúi đầu xuống, một cái ánh mắt sắc bén, làm cho nàng bỏ qua sờ mặt của hần, ngược lại ôm lấy eo của hần, đem mặt cọ cọ vào ngực hần, giống như con mèo nhỏ vui vẻ, hận không thể vạch da thịt hần ra, chui vào bên trong xương cốt của hần, hòa cùng một thể với hần.

“Đủ rồi.” Cư Hoa Âm lạnh lùng quát.

Hạ Lan Tuyết từ trong ngực hần ngẩng đầu lên, vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, u oán nhìn hần, “Không có đủ.”

Âm rơi, nàng mở miệng, cách xiêm y, hung hăng cắn một cái vào bộ ngực hần

Khàn một tiếng, Cư Hoa Âm tức giận muốn ném nàng ra ngoài.

Nhưng nha đầu kia tứ chi gắt gao cuốn lấy hần, treo trên người hần như con gấu koloa, trong miệng còn ngáy thò hô, “Người ném, ngã chết ta, ta tính sổ với người.”

Cư Hoa Âm hai tròng mắt híp lại, lộ ra hàn mang, tay kia không biết dùng biện pháp gì, ấn một cái lên vai nàng, đau đớn như kim châm, nàng theo bản năng buông lỏng cánh tay, kêu rên một tiếng, từ trên người hần rớt xuống đất, cái mông chạm đất.

Sau đó, hần cứ như vậy từ trên cao nhìn xuống nàng, vẻ mặt lạnh lùng.

Hạ Lan Tuyết phát hỏa, trên mông đau đớn nhắc nhở nàng, nam nhân này thực ném ngã nàng.

“Cư Hoa Âm, người khốn kiếp, người ném ta, vậy mà người thật sự ném ta?”

Thời gian qua nàng không thích khóc, cho dù muốn khóc, cũng khóc không ra nước mắt, lần này cũng giống vậy, khóc nức nở gào khan, còn có cố tình gây sự ngồi dưới đất chân đạp đá lung tung, giờ phút này có thể để cho cảm xúc của nàng phát tiết ra ngoài.

“Đủ rồi.” Cơ Hoa Âm một tay kéo nàng lên, từ khi sinh ra đến giờ còn chưa thấy nữ tử nào ảm ỉ như nàng.

“Hiền Phi nương nương ốm đau, gia không có tâm trạng gây rối với người.”

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết sững sốt, “Người cứu ta từ tay yêu nhân kia là vì Hiền Phi nương nương?”

“Nếu không người nghĩ như thế nào?” Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lùng vô tình, làm cho tiểu tâm can của Hạ Lan Tuyết run rẩy, lần này là thật sự khó chịu.

Vừa rồi nàng gây náo loạn, đều là bởi bị yêu nhân kia bắt nạt, nghĩ ở đây phát tiết ra, muốn hấn an ủi, muốn hấn dụ dỗ nàng.

“Người không phải là bởi vì yêu thích ta mới cứu ta sao?” Nàng không cam lòng, lại rất ngu dần hỏi thêm.

Nàng một chút cũng không có cảm thấy này có cái gì không ổn, nhưng khi Cơ Hoa Âm nghe thấy, lại như một truyện cười, “Gia biết người sao? Vì sao phải thích người?”

“Người?” Hạ Lan Tuyết lập tức lại bị chọc nổi trận lôi đình, rống lên với hấn, “Họ Cơ, người đừng chơi xỏ lá, lần trước người trúng huyết cổ độc, nếu không phải bổn tiểu thư xuất thủ cứu giúp, không biết xương cốt người đã nát trong đất từ đời nào rồi.”

“A?” Cơ Hoa Âm khẽ mị con mắt, tinh tế đánh giá nàng, như bình tĩnh đại ngộ vậy nói nhỏ, “Hóa ra người là tiểu tặc hôm đó trộm khuyên tai ngọc, nói như vậy, nhìn lại đúng là có vài phần giống nhau.”

50. Chương 50: Đồ Cười

Hạ Lan Tuyết bình tĩnh nhìn hấn, trong con người đen láy hiện lên nét ủy khuất, rất đáng thương.

“Cơ Hoa Âm, người không có lương tâm.” Thanh âm nàng nức nở lên án, đột nhiên, trước mặt bỗng tối sầm, giống như rốt cuộc không chịu nổi vậy, nàng ngã quy hướng về ngực của hấn.

Cơ Hoa Âm thân hình chưa động, hai tay chấp sau lưng, nhưng nha đầu nằm sấp trong ngực kia, cho dù là ngất đi, mặc dù ngất đi nhưng hai tay vẫn có thể quán chặt lấy eo hấn, mặt còn thoải mái áp vào lồng ngực của hấn, nhìn không giống như một người bị té xỉu có thể làm được.

“Tránh ra.” Gương mặt tuấn tú của hấn trầm xuống.

Tránh ra? Còn lâu!

Hạ Lan Tuyết lén mở một con mắt, bí mật liếc nhìn lên sắc mặt đã xanh mét của hấn, trong lòng thỏa mãn vui vẻ.

Tức đi? Giận đi? Có phải là có một loại xúc động muốn sát chết nàng đúng không?

Hừ, bây giờ có thể biết được tâm tình của nàng đi?

Cứu nàng, dù chết cũng không thừa nhận là thích nàng.

Đánh ngã nàng, không có nửa câu an ủi.

Ghe gớm hơn chính là, giả bộ không biết nàng?

Hiện tại, nàng chỉ muốn nhìn một chút xem thái độ của hấn như thế nào? Có phải muốn giết chết nàng hay không.

“Gia đếm đến ba, nếu không đứng ra, gia không khách khí.” Cơ Hoa Âm đáy mắt hiện ra lãnh túy ánh sáng, vừa nói, bàn tay vừa nắm lấy cổ áo nàng, không chút nghĩ ngợi nhấc nàng ra.

Đáng thương Hạ Lan Tuyết giống như tượng gỗ treo ở đầu bàn tay hắc, nhưng vẫn cúi gằm đầu không mở mắt

Không phải nói đếm đến ba sao? Tên lừa đảo, một tiếng cũng chưa đếm, đã kéo nàng ra rồi, nàng liền giả điếc.

Cơ Hoa Âm nhìn tiểu bộ dáng vô lại của nàng, khóe môi khẽ nâng, đột nhiên nhẹ buông tay, cả thân hình nàng lắc lư hai cái, không nghĩ, rất chuẩn xác ngã đổ về phía ngực hắc.

Lần này, thân hình Cơ Hoa Âm nhanh nhẹn lùi về phía sau.

“Hiền Phi nương nương nếu có mệnh hệ gì, người cứ chờ nhìn gia tộc Hạ Lan bị chu di cửu tộc đi.”

“A!” Hạ Lan Tuyết cái miệng nhỏ nhắn kinh ngạc mở to như quả trứng vịt, đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt tròn vo hàm chứa vui vẻ, thừa dịp hắc không kịp phản ứng bổ nhào vào ngực của hắc, ai oán, “Khốn kiếp, không phải là không biết ta sao? Nhưng lại biết ta là người Hạ Lan gia?”

Lúc nói chuyện, bàn tay nhỏ bé của nàng cũng không nhàn rỗi, vỗ nhẹ từng cái từng cái vào trước ngực hắc, giọng nói kia u oán, nhưng vẻ mặt nhưng là cực sung sướng “Ta cũng biết là người nghĩ một đằng nói một nẻo, ngoài miệng không thừa nhận, nhưng trong lòng người tất nhiên là có ta. Lúc người đụng phải yêu nhân kia, cũng biết trên vai hắc khiêng người là ta rồi, đúng không? Cho nên, người mới có thể kịp thời xuất hiện cứu ta.”

Kỳ thật, phần ngực trên người nàng gặp nước lập tức được giải, thế nhưng, khi đó nàng muốn đối phó yêu nhân kia đúng là không dễ, nàng đang chuẩn bị tung ám chiêu để yêu nhân kia trở lại làm thái giám, thì hắc xuất hiện.

Đúng là nam nhân trong mộng của nàng, xuất hiện như quỷ thần, còn cứu nàng.

Cảm giác được nam nhân mình yêu mến cứu thoát khỏi nguy khốn, quá tuyệt vời.

Kỳ thật, chỉ cần hắc nói mấy câu quan tâm, hay chỉ cần hắc nhìn nàng bằng ánh mắt ôn nhu thôi, nàng lập tức thu hồi tính tình nghịch ngợm, cái gì cũng nghe theo hắc.

“Đừng chối nữa, Hạ Lan gia cùng người có quan hệ gì, người lo lắng sẽ bị diệt tộc sao? Hắc hắc, là lo lắng cho ta đi? Khẩu thị tâm phi, lo lắng ta bị Hiền Phi nương nương trách phạt, có đúng hay không?” Nói thẳng ra thì tốt rồi, còn quanh co lòng vòng, Hạ Lan Tuyết buồn cười chớp mắt to dương dương đắc ý nhìn hắc.

“Người?” Một đôi con mắt lạnh lùng của Cơ Hoa Âm lẳng lẳng nhìn nàng chăm chăm, bỗng nhiên không tìm được lời nào thích hợp để phản bác nàng, chỉ thở dài nói, “Chờ người cứu được Hiền phi rồi, gia sẽ cầu nương nương cho người một ân điển.”

“Ân điển gì?” Con mắt Hạ Lan Tuyết sáng long lanh hỏi.

“Bộ dáng người như này muốn tìm một nhà khá giả sợ là khó, để nương nương làm chủ, lại cho người thật nhiều đồ cưới, lúc đó sẽ có nam tử muốn lấy người.” Cơ Hoa Âm mặt tràn đầy vẻ thương hại.

Ôi, đây là cố ý châm chọc nói người nàng xấu không ai thèm lấy đây mà, còn là cười nhạo nàng muốn nam nhân đến điên rồi?

Hạ Lan Tuyết buông lỏng eo của hắc, đổi thành nắm tay của hắc, cười tủm tỉm nhìn hắc chăm chăm, nói, “Tốt lắm, ta muốn gả cho người, muốn bao nhiêu đồ cưới?”

51. Chương 51: Ước Hẹn Ba Năm

Vốn là nửa thật nửa giả nói đùa, nhưng lúc hắc nhìn nàng chăm chú, tim Hạ Lan Tuyết đập lỡ một nhịp, không nói gì rung động đầy dẫy nội tâm của nàng.

Nàng nghĩ đến kiếp trước sau khi nàng mất, nam nhân này ngồi ở trên xe lăn, nhìn chăm chăm vào chậu tro vàng mã, đáy mắt thoáng qua tia trong suốt.

Tự nhiên, nàng quyết định, chỉ cần hắn chịu cưới nàng, dù nàng có tán gia bại sản cũng nguyện ý.

Ai bảo kiếp trước nàng nợ hắn cơ chứ?

“Muốn gả ta?” Cơ Hoa Âm giống như cười mà như không nhìn nàng.

Nụ cười này làm cho Hạ Lan Tuyết có chút chột dạ, vội vàng nắm chặt tay của hắn nói, “Sính lễ ta cũng không cần, được không?”

Nói vậy, hắn liền như vậy không mất gì mà được một cô nương như hoa như ngọc, còn có lượng lớn đồ cưới nữa, như vậy hắn cũng không thiệt thòi.

“Ừm.” Cơ Hoa Âm mặt mày lạnh lùng suy xét nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Nét mặt đánh giá, làm cho Hạ Lan Tuyết thấy chột dạ, nàng gấp rút lại nói, “Ta biết rõ, hiện tại người ta nhỏ một tý, tướng mạo cùng vóc người cũng không nẩy nở, nhưng người yên tâm, không tới ba năm, ta tất nhiên sẽ trở mã khuynh quốc khuynh thành, sẽ không để cho người thua thiệt.”

“Vậy ba năm sau, đợi người lớn lên xinh đẹp hãy đến tìm gia.” Cơ Hoa Âm tránh ra tay của nàng, anh tuấn xoay người rời đi.

Mà được câu hứa hẹn này Hạ Lan Tuyết, giống như được ăn mật ong, ha ha cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đều hồi hộp.

“Này, người chờ ta một chút.” Nhìn hắn đi xa rồi, nàng vội vàng bay nhào tới chỗ hắn, ôm lấy cánh tay của hắn, ngọt ngào nói, “Nói lời giữ lời, ba năm sau, người liền là người của ta rồi.” Cơ Hoa Âm đột nhiên dừng lại, mặt không chút thay đổi nhìn qua nàng, “Gốc thói sao kết được quả tốt?”

“Hả?” Hạ Lan Tuyết phản ứng chậm một nhịp, sau khi hắn đi xa, nàng mới nghĩ đến, đây là hắn nói bên trong nàng không tốt, tương lai đáng về sao có thể khuynh quốc khuynh thành được?

Không thể chịu được nữa!

Hạ Lan Tuyết tức giận chân, chỉ phía sau lưng của hắn liền mắng, “Họ Cơ, ánh mắt của người bị đui rồi, bốn tiểu thư thiên sinh lệ chất, tướng mạo đẹp khuynh thành. Ta nói cho người biết, cơ hội không có đến hai lần, người cho rằng ai cũng nguyện ý như bốn tiểu thư, không cần sính lễ liền theo người?”

Vừa dứt lời, một vật đen thui bay về phía nàng, trườn lên đầu của nàng.

Sợ hãi nàng vội dùng tay kéo xuống.

Kéo xuống mới biết được, hóa ra là áo bào màu đen của hắn.

Đầu ngón tay bóp xiêm y của hắn, Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, “Khốn kiếp, không thể đưa tử tế sao?”

Biết rõ nàng hiện tại toàn thân ướt nhẹp, nên cởi áo khoác cho nàng, rõ ràng sờ sờ nàng như vậy, nhưng lại tỏ ra lạnh lùng, lãnh khốc, không cảm thấy mệt sao?

Vội vã khoác áo của hắn vào, Hạ Lan Tuyết còn hít một hơi thật sâu, trên áo choàng còn vương mùi của hắn, a, thật là thơm.

Nàng chạy chậm về phía hắn, ôm cánh tay của hắn liền nói, “Cám ơn người nha.”

“Gia không muốn nghe người om sòm.” Cơ Hoa Âm rút cánh tay về.

Hạ Lan Tuyết chẳng hề để ý lại quần lên, đến khi nhìn thấy sắc mặt hắn khẩn trương, vội vàng nói, “Đi nhanh chút, bệnh Hiền phi nương nương chậm nữa không được.”

Cơ Hoa Âm đôi mắt tối lại, rút về cánh tay, phũ phũ tay áo bị nàng túm nhãn, nói, “Đi đường cho tử tế.”

“Ta đang đi rất tử tế mà.” Hạ Lan Tuyết cũng không thừa nhận có cái gì không ổn, khóe miệng nhếch lên, ngay cả khi ánh mắt của hắn lạnh lùng, vẫn tỏ ra vô lại ôm chặt cánh tay của hắn.

Kỳ thật, nàng cũng không nghĩ chọc giận hắn , nhưng chính là kỳ quái , dù là đời trước hay đời này, cái gì hắn ghét, nàng lại cứ thích làm, tâm ngứa một chút liền muốn làm.

52. Chương 52: Bá Đạo

Chẳng lẽ, đây gọi là 'Không phải oan gia không đụng mặt' ?

Hạ Lan Tuyết nhìn qua tuần nhan như điêu khắc của nam nhân bên cạnh, vui tươi hơn hớn cười, nghĩ tới nam nhân này là của mình, cảm giác giống như vô cớ nhặt được bảo bối vậy, ngoại trừ vui vẻ cũng là vui vẻ.

Nhưng thường là như vậy, ngay lúc người vui vẻ, ông trời ghen tức cho người đến quấy rối.

Đột nhiên, một luồng lực đánh tới, kéo nàng ra khỏi bên cạnh Cơ Hoa Âm, thân hình chưa ổn, chỉ nghe thấy một tiếng nũng nịu quát tháo.

“Này, người là ai? Lại dám ôm Hoa Âm ca ca?”

Thân thể Hạ Lan Tuyết chấn động, Hoa Âm ca ca? Cách gọi thân mật kia, giống như là người nhà của nàng ta vậy.

Ánh mắt trêu chọc nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, tuổi cũng khoảng bằng nàng, mười bốn mười lăm tuổi, mắt ngọc mây ngài, má phấn hồng mây kẻ đen, toàn thân lộ ra bông bột hiệu động.

Tư sắc xem ra kém Tô đại tiểu thư kia, nhưng cũng đủ hấp dẫn người.

“Ta là người như thế nào?” Cũng không biết xuất phát từ tâm tình gì Hạ Lan Tuyết cười nhẹ, bỗng nhiên lại tiến lên bá đạo ôm lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, như tuyên bố quyền sở hữu nhìn thiếu nữ kia hỏi, “Nghe cho kỹ, ta là nữ nhân của Cơ Hoa Âm.”

“Khụ.” Nàng vừa dứt lời, nam tử sau lưng thiếu nữ áo đỏ tựa hồ bị sặc, nhin không được ho khan vài tiếng, gương mặt anh tuấn kia đều nghẹn hồng rồi.

Nam Cung Triệt cố nén cười, nhìn Hạ Lan Tuyết nói, “Xin lỗi, tối hôm qua bị lạnh, còn chưa tốt được, cô nương, người tiếp tục...”

“Không có gì.” Hạ Lan Tuyết chớp mắt to vô tội nói, “Ta chính là muốn nói, ta là thê tử tương lai của hắn.”

“Phóng...” Đột nhiên ý thức được Cơ Hoa Âm ở đây, Nam Cung Nguyệt vốn định mắng thô tục lại nuốt trở vào, chỉ dùng hai mắt to trừng Hạ Lan Tuyết, “Người nói vậy, Hoa Âm ca ca không thể nào cười người.”

“A.” Hạ Lan Tuyết xinh đẹp cười, ngược lên khuôn mặt nhỏ nhắn thâm tình nhìn qua Cơ Hoa Âm, nhu nhu làm nũng, “Tam lang, nàng nói chàng sẽ không cưới ta, phải không?”

Theo Hạ Lan Tuyết biết, ở Cơ gia Cơ Hoa Âm là hàng thứ ba, nên gọi hắn là Tam lang biểu thị sự thân mật.

Cơ Hoa Âm nghe vậy, trong mắt xẹt qua ánh sáng khác thường, cúi đầu, ý tứ sâu xa hừ một tiếng, “Người cảm thấy thế nào?”

Quyết đoán rút về cánh tay, hắn lại lạnh lùng đi rồi.

Không phối hợp như vậy? Hạ Lan Tuyết có chút phiền muộn.

Nam Cung Triệt lại đột nhiên tiến gần đến cạnh tai nàng, nhỏ giọng nhắc nhở một câu, “Phía trên Tử Sơ còn tám huynh trưởng nữa.”

Tử Sơ là tên chữ của Cơ Hoa Âm, cái này Hạ Lan Tuyết biết rõ, nhưng là, hắn có tám huynh trưởng, cũng quá khoa trương đi? Nàng nhớ rõ ràng chỉ có hai người thôi mà.

Chẳng lẽ sau khi nàng trùng sinh, liền làm cho cha mẹ của hần phần khởi, lại làm cho hần thoát cái từ Lão Tam biến thành Lão Cửu?

Không đợi nàng lên tiếng hỏi lại, Nam Cung Triệt liền hưng trí bừng bừng đuổi theo Cơ Hoa Âm, mà Nam Cung Nguyệt là nhìn có chút hả hê nhìn nàng, cười lạnh, “Hừ, ngươi nhìn thấy đi? Hoa Âm ca ca làm sao sẽ thích người xấu xí bất quá như vậy? Còn cười ngươi? Đừng có mà cóc đòi ăn thịt thiên nga. Ngươi nha, không xứng.”

Trong lúc nói chuyện nàng ta còn lắc lắc tay thon dài chỉ chỉ Hạ Lan Tuyết, vẻ mặt khinh bỉ.

“Phải không? Hần có khẳng định nói không cười ta sao?” Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt áo choàng, hít sâu một hơi, sau đó, vẻ mặt đắc ý nhìn nàng ta chớp chớp mắt nói, “Thấy rõ ràng chưa? Áo choàng trên người ta chính là của phu quân tương lai, hần sợ ta cảm lạnh, cố ý cởi ra cho ta mặc.”

53. Chương 53: Nhãn Dao Tử

“Không thể nào.” Nam Cung Nguyệt nhướng mày lên, một ngụm phủ quyết.

“Muốn nhìn một chút không?” Hạ Lan Tuyết vén áo bào lên, để cho nàng ta xem cho rõ ràng, “Nhìn thấy chưa? Đây là xiêm y của hần, ngươi phải nhận ra mới đúng.”

“Này?” Nam Cung Nguyệt tròn mắt đều muốn lọt ra rồi, đưa tay ra kéo, “Y phục của Hoa Âm ca ca sao lại trên người ngươi? Mau cởi ra.”

“Đương nhiên là hần tự mình khoác lên trên người ta nha, nếu không, ngươi nghĩ rằng ta một tiểu nữ tử tay trái gà không chặt có thể đoạt đồ trên tay hần sao?” Khiêu khích hướng về nàng ta nhướng nhướng mày, Hạ Lan Tuyết lại cầm vạt áo bọc kín mình lại, sau đó hướng về phía Cơ Hoa Âm đuổi theo.

Nam Cung Nguyệt tức đến giậm chân, “Ngươi đứng lại cho bản công chúa, hôm nay không nói chuyện rõ ràng, Bản công chúa không để yên cho ngươi.”

Hạ Lan Tuyết mới mặc kệ nàng có la hét hay không, tóm lại, đuổi theo Cơ Hoa Âm là đúng đắn.

Đằng trước, Nam Cung Triệt theo sát bên người Cơ Hoa Âm, vẻ mặt bất quá bộ dáng, “Tử Sơ, ngươi cũng thật không tốt, khi nào thì nhảy ra một tiểu tức phụ như thế, sao một chút tin tức ta đều không biết nhỉ?”

“Gia có cần phải báo cáo mọi chuyện cho ngươi không?” Cơ Hoa Âm lạnh lạnh nhìn hần.

Nam Cung Triệt nhất ngẹn, chột lại chẳng hề để ý nở nụ cười, hưng trí bừng bừng hỏi, “Nha đầu kia nhà ai? Trước kia như thế nào cho tới bây giờ chưa thấy qua, cập kê chưa? Sao ta thấy còn nhỏ hơn Nguyệt Nhi? Ngươi xác định, ngươi thật sự là thích thứ này?”

Cơ Hoa Âm dừng lại, ánh mắt trầm trầm nhìn qua hần, vừa muốn mở miệng, phía sau Hạ Lan Tuyết đã chạy tới, theo thói quen nắm lấy tay áo của hần, vẻ mặt hiếu kỳ cực kỳ nhìn qua hần, hỏi, “Đang nói chuyện gì nha?”

Xì, Nam Cung Triệt thấy nét mặt Cơ Hoa Âm xanh mét, nhìn có chút hả hê cười thành tiếng.

Hạ Lan Tuyết vẻ mặt không hiểu.

“Đi theo ta.” Cơ Hoa Âm hất tay của nàng ra, trở tay bắt lấy cổ áo của nàng, trực tiếp nhấc nàng kéo đi, sải bước đi về phía Trường Nhạc cung.

Bị người kéo đi, rất khó chịu.

Hạ Lan Tuyết mũi chân chạm đất, cố gắng lắm cũng không theo kịp bước chân hần, bị kéo đi như một hình nhân.

“Này, buông ra, khó chịu.” Cổ áo siết chặt lấy cổ, người này lại nổi điên gì rồi.

Cơ Hoa Âm không để ý nàng, chỉ kéo theo nàng đi về phía trước.

Hạ Lan Tuyết không có phản kháng, dứt khoát tỏ ra tiếp tục vô lại, hai tay đột nhiên ôm lấy eo của hắn, dựa hẳn nửa người vào hắn, để cho hắn kéo đi.

Như thế, người không thoải mái trở thành hắn.

“Buông ra.” Lần này lên tiếng là Cơ Hoa Âm.

“Không buông.” Hạ Lan Tuyết ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hướng hắn chớp mắt to vô tội.

Nam Cung Triệt theo tới, nhìn bộ dáng hai nười, gấp rút lấy tay che mắt, nói, “Bản vương thật là chưa nhìn thấy cái gì, các người tiếp tục.”

Cơ Hoa Âm mắt lộ ra màu sắc trang nhã, giơ chưởng định bỏ vào gáy nàng.

Hạ Lan Tuyết co rụt cổ lại, gấp rút đáng thương gọi, “Chân ta bị rút gân mà.”

“Buông ra.” Cơ Hoa Âm lãnh tiếng khiển trách, ánh mắt lạnh như băng bên trong tựa hồ như giấu vô số cây kim.

Hạ Lan Tuyết cảm giác mình giống như bị châm thành tổ ong, vội vàng buông tay, đặt mông ngồi dưới đất, ủy khuất méo miệng, “Chân ta thực sự bị rút gân nha.”

“Đệ muội.” Nam Cung Triệt đột nhiên hướng về nàng đưa tay, giọng nói ôn hòa mà thân mật, “Dưới đất lạnh, mau đứng lên đi.”

Đệ muội? Hạ Lan Tuyết bởi vì từ này, trong nháy mắt liên tưởng đến nàng có quan hệ với Cơ Hoa Âm, gấp rút đáp, “Cảm ơn.”

Quả nhiên, trai đẹp này có nhãn lực, một cái có thể nhìn ra quan hệ giữa bọn họ.

Nàng phối hợp vươn tay, muốn để Nam Cung Triệt đỡ mình dậy, để bày tỏ hữu hảo, nhưng đầu ngón tay còn chưa đụng vào trai đẹp, Cơ Hoa Âm vất ánh mắt như đao đòi mạng đến, phát tay áo rời đi.

54. Chương 54: Hung Ác

Hạ Lan Tuyết gấp rút rút tay về, lưu loát đứng lên, áy náy nhìn Cung Nam Triệt cười, “Xin lỗi, hắn không thích ta chạm vào nam nhân khác.”

Nói xong, cầm vạt áo lên, nhanh chóng đuổi theo Cơ Hoa Âm.

Nam Cung Triệt đứng nguyên tại chỗ, nhìn tiểu bóng dáng đang chạy như bay ở phía trước, đáy mắt lộ ra ánh sáng hứng thú, có lẽ, tiểu nha đầu này thật sự có bản lĩnh bắt lại khối băng Tử Sơ kia đâu.

“Lục ca, sao huynh lại để cho tiểu tiện nhân kia chạy đi?” Nam Cung Nguyệt khinh công không được việc, đuổi theo Hạ Lan Tuyết nửa ngày mà không được, làm cho chính mình mệt mỏi thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi.

“Không để cho nàng chạy còn có thể thế nào? Lục ca cũng không dám bắt nàng.” Nghĩ tới vừa rồi ánh mắt lúc rời đi của Cơ Hoa Âm, khóe môi Nam Cung Triệt vui vẻ càng sâu.

Nam Cung Nguyệt nhìn hắn như vậy, tức giận chân, “Sao phải sợ? Huynh rõ ràng là không muốn Cơ Hoa Âm ca ca yêu thích ta. Cho nên, nghĩ biện pháp đưa nữ nhân khác tiếp cận hắn.”

Nam Cung Triệt nghe nói kích linh một tý, đưa tay liền gõ vào đầu muội muội một cái, “Nha đầu chết tiệt kia, lời này của người mà bị người khác nghe được, lại làm cho người ta hiểu lầm Lục ca người thích nam nhân.”

“Chẳng lẽ không phải?” Nam Cung Nguyệt che lấy cái trán, hung dữ trừng mắt hấn, “Huynh đừng nghĩ dụ dỗ ta, kỳ thật, huynh cũng thích Hoa Âm ca ca, đúng không?”

“Khụ...” Càng nói càng ngoại hạng, hấn đường đường Đại Chu quốc Lục hoàng tử, nhưng là 100% thuần khiết đàn ông, thích cũng là cái loại da trắng tướng mạo đẹp, trước sau lồ lôm nũng nịu tiểu mỹ nhân, sao lại truyền ra lời đồn đại thái quá như thế này chứ?

Nhưng, nếu là người khác bị truyền ra như vậy, không nổi điên tới thiểu cũng phải giải thích, nhưng Nam Cung Triệt là loại người chỉ sợ không có mình thiên hạ không loạn.

Hấn khẽ nhú mi, vẻ mặt tịch mịch ưu thương, “Ai, Thất muội, trên đời này chỉ sợ cũng chỉ có ngươi là hiểu biết ta. Từ Sơ kia ngu ngốc, uống ta đối hấn một phen thâm tình, hấn lại làm như không thấy, thế nhưng lại động tâm với tiểu nha đầu kia, ngươi nói, điều này làm cho ta làm sao mà chịu nổi? Luận tư sắc, mỹ mạo của Lục ca ngươi kém tiểu nha đầu kia sao?”

Nam Cung Nguyệt nhìn hấn tình chân ý thiết, bi thương đau thương, quả thật làm nổi hết cả da gà, một bên xoa xoa cánh tay, một bên không phục hồi, “Ngươi nói Hoa Âm ca ca thực sự động tâm với nha đầu kia?”

“Ừm.” Nam Cung Triệt ghen ngào gật đầu nhẹ.

Nam Cung Nguyệt cắn cắn môi, vẻ mặt phẫn uất, “Làm sao có thể? Hấn ngay cả Minh Ngọc tỷ tỷ đều không thích, như thế nào lại vừa ý cái nha đầu xấu xí kia?”

“Ta đây lại không biết, hay là ngươi tự đi hỏi hấn đi.” Nam Cung Triệt hướng về nàng nháy mắt mấy cái.

Nam Cung Nguyệt hừ lạnh một tiếng, “Ta phải đi hỏi ngay.”

“Vậy ta cũng đi.” Nam Cung Triệt vội vàng đi theo muội muội, muốn xem tiếp kịch hay.

Phía trước, Hạ Lan Tuyết giống như tiểu tức phụ đi theo bên người Cơ Hoa Âm, dè dặt hỏi, “Ngươi ghen tị? Ta cũng không để hấn dỗ ta mà.”

Hơn nữa, ai bảo hấn làm cho nàng ngã chứ.

Cơ Hoa Âm đột nhiên lại bắt được cánh tay của nàng, lần này không cùng nàng đồng dài, trực tiếp tổng nàng tiến Trường Nhạc Cung, uy hiếp nói, “Gia cho ngươi nửa canh giờ, nếu như Hiền phi nương nương không tốt lên, trước hết gia rút lưỡi ngươi sau đó phế đi cặp chân ngươi.”

“Này, không nên ác độc như vậy?” Hạ Lan Tuyết lập tức không đồng ý, như thú nhỏ kéo xiêm y của hấn, đòi giải thích, “Đến cùng ngươi đối với ta là như nào? Không phải là muốn ta làm tức phụ sao? Sao lại hung ác với ta? Lại là tuốt đầu lưỡi, lại là phế chân. Ta thật muốn bị tàn phế thành như vậy, để cuối cùng người chịu khổ cũng là ngươi. Thấy tức phụ của mình bị tàn phế như vậy, ngươi có thể chịu được sao?”

55. Chương 55: Suy Đoán

Cơ Hoa Âm không để ý tới nàng om sòm, phân phó người cầm cái đồng hồ cát bày ở trên bàn, sau đó nhẹ liếc nàng một cái, ý kia rất rõ ràng, tính giờ đã bắt đầu, sau nửa canh giờ, hấn thực sẽ tra tấn nàng.

“Xi, ngươi thật ác độc.” Hạ Lan Tuyết trừng mắt liếc hấn một cái, nhìn lại Hiền Phi nằm tại trên sập kia đáng vẻ nửa chết nửa sống, nghĩ tới thời điểm cũng không xê xích gì nhiều, cũng không đấu khẩu cùng Cơ Hoa Âm nữa, đơn giản lấy lại tinh thần, rút ngắn châm từ trong tay áo ra.

Kỳ thật, nàng chỉ châm làm cho Hiền phi nương nương bị tê liệt mà thôi, thế nhưng, các đại phu khác không biết được, cũng bởi vì độc nàng chấm lên ngân châm kia là loại không có màu sắc mùi vị nên không dễ dàng phát hiện ra được, không nguy hiểm đến tính mạng, lại có thể làm cho người ta toàn thân từ từ mất đi tri giác, không thể động đậy.

Nàng chỉ cần giả vờ châm cứu cho Hiền phi nương nương, đem giải được đâm vào là được.

Không cần đến nửa canh giờ, không quá nửa chung trà, Hiền Phi nương nương từ từ tỉnh dậy, đôi mắt đẹp mở ra nhìn thấy Hạ Lan Tuyết, lập tức chứa đầy lửa giận, “Người này bí ổi... Ai ui.”

“Nương nương ngàn vạn không thể tức giận.” Hạ Lan Tuyết vội vàng đỡ nàng ngồi dậy, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Vừa rồi dân nữ châm cứu qua cho ngài, nhưng cũng chỉ có thể tạm thời giảm bớt khó chịu cho ngài, muốn hoàn toàn tốt, nương nương cần phải kiên trì trị liệu mới được.”

“Kiên trì trị liệu?” Hiền Phi oán hận trừng nhìn về Hạ Lan Tuyết, “Là người bí ổi giả trò có phải không?”

Quả nhiên, còn nên để nàng ta đau thêm lúc nữa mới được.

“Nương nương nếu không tin dân nữ, không bằng xin mời thái y đến xem. Kỳ thật, dân nữ sớm đã nói qua, dân nữ y thuật không tinh, không xứng trị bệnh cho nương nương và thái tử điện hạ.” Hạ Lan Tuyết vẻ mặt nhàn nhạt, không kiêng không nịnh.

Hiền Phi đôi mi thanh tú nheo một cái, đang định phát tác tiếp thì liếc nhìn thấy Cơ Hoa Âm đang ngồi bên cửa sổ, đôi mắt trong nháy mắt sáng ngời, “Âm nhi, người trở lại rồi?”

Cơ Hoa Âm sắc mặt chưa động, chỉ nhàn nhạt nhìn nàng ta nói, “Nương nương thân thể không tốt, nên thu liễm tính tình mới được, nếu ngài cảm thấy vị cô nương này y thuật không được vậy hạ thần mang nàng đi ngay.”

“Là người mang nàng đến ?” Hiền Phi nghi hoặc nhìn Hạ Lan Tuyết.

Cơ Hoa Âm mấp máy môi, khẽ hừ nhẹ thanh.

Hiền Phi mặt lập tức nhu hòa rất nhiều, thậm chí nặn ra thật lớn tươi cười, nói, “Bản cung còn tưởng là Hoàng thượng gọi tới đâu. Nếu là người người mang đến, y thuật tự nhiên tốt.”

A? Hạ Lan Tuyết nghe thấy lời này, trong lòng nghi vấn thật lớn, nghe vị nương nương này nói tựa hồ không tin tưởng hoàng thượng nhưng lại tin vị nam thần này.

Nàng có quan hệ gì với Cơ Hoa Âm nhỉ?

Nhớ tới mặt mũi vị thái tử kia có vài phần tương tự Cơ Hoa Âm, trong lòng nàng nghi ngờ càng lớn?

Đột nhiên, bên tai lại vang lên tiếng Hiền phi không kiên nhẫn quát khê, “Còn lo lắng cái gì? Không phải nói muốn kiên trì trị liệu sao? Dùng biện pháp như thế nào?”

“Vâng ạ?” Hạ Lan Tuyết phục hồi tinh thần lại, vội hỏi, “A, này rất đơn giản, lát nữa ta viết phương thuốc, nương nương cứ theo đó mà làm là được.”

“Vậy người đi ra đơn thuốc đi.” Hiền Phi tựa hồ không muốn nàng lưu lại trong phòng.

Hạ Lan Tuyết hồ nghi nhìn nàng, lại nhìn qua khuôn mặt lạnh của Cơ Hoa Âm, trước bởi vì Hiền Phi, cái kia dạng thúc giục nàng còn ury hiếp nàng, hiện tại, Hiền Phi tỉnh, hẳn lại bày ra thái độ người khác chứ đến gần, đến tốt cùng vì sao?

Chẳng lẽ giữa hai người bọn họ có gian tình?

56. Chương 56: Đản Độn

“Còn không mau đi viết đơn thuốc.” Hiền Phi thấy Hạ Lan Tuyết đang nhìn lên Cơ Hoa Âm, mày liễu dựng lên, lại nhịn không được bộc phát quát.

Ôi, nhìn xem vị Hiền phi nương nương này đẹp như thiên tiên mà tính tình lại nóng nảy như vậy? Hạ Lan Tuyết âm thầm nhún nhún mi, xoay người đi ra ngoài.

Hiền Phi nhìn bóng lưng nàng rời đi, nhìn một chút, chợt thấy có cái gì không đúng, gấp rút lớn tiếng quát, “Đứng lại.”

“Ta sao?” Hạ Lan Tuyết theo bản năng xoay người, nghi hoặc dùng tay chỉ chóp mũi của mình.

Hiền Phi ngưng mi tinh tế đánh giá áo bào không phù hợp với thân thể nàng, rốt cục phát hiện không đúng, “Áo choàng trên người ngươi là ai đưa cho ngươi?”

“A?” Nhắc tới cái này, Hạ Lan Tuyết mặt mày khẽ cong, vui vẻ thản nhiên, ngón tay chỉ vào Cơ Hoa Âm đang tĩnh tọa ở bên cạnh, “Chính là hắn.”

“Âm nhi, người đưa cho nàng mặc ?” Hiền Phi khó có thể tin nhìn về phía Cơ Hoa Âm.

Hạ Lan Tuyết ngưng tại nguyên chỗ, cũng có chút hăng hái nhìn Cơ Hoa Âm, muốn nghe xem hắn trả lời thế nào.

Nhưng Cơ Hoa Âm đột nhiên đứng dậy, “Nương nương nếu đã không có gì đáng ngại, vi thần liền cáo lui trước.”

“Âm nhi.” Hiền Phi quỳnh lên, thiếu chút nữa từ trên giường nhỏ ngã lăn xuống đất.

Cơ Hoa Âm bước chân khẽ dừng, Hạ Lan Tuyết nhạy cảm phát hiện, trước tiên hắn muốn xông lên đỡ , nhưng là, hắn đột nhiên ngưng lại, lạnh lùng nhìn bộ dáng Hiền phi chật vật.

Này tình huống của hai người này thật quái lạ, Hạ Lan Tuyết nhìn nhưng cũng tiến lên đỡ Hiền phi ngồi dậy.

Thế nhưng nữ nhân này đúng là bạch nhãn lang , một khi ngồi lại tốt rồi, liền gạt tay Hạ Lan Tuyết ra, một bộ dáng thánh khiết cao quý, bề nghệ nàng, “Tại sao ngươi còn ở đây? Bản cung bảo ngươi đi khai phương thuốc, ngươi coi lời nói của bản cung là gió thoảng bên tai sao?”

Ông nội ơi , không phải là nàng ta gọi mình đứng lại hỏi mình chuyện xiêm y sao?

Hạ Lan Tuyết khước miệng co quắp lại, trả lời, “Vâng, vậy dân nữ xin đi khai phương thuốc.”

Viết phương thuốc hành hạ chết nàng ta, hừ.

“Đần độn.” Hiền Phi nhìn nàng, khinh bỉ hừ lạnh.

Hạ Lan Tuyết lão đảo một cái, đáy lòng có ngọn lửa đang muốn bùng lên, nàng cố gắng hít vào một hơi mới nhìn xuống được.

Xong, cái này là lão nữ nhân ghen ghét tướng mạo tươi trẻ thanh xuân của nàng đi.

Nàng đi ra ngoài, Hiền Phi lúc này mới hướng về Cơ Hoa Âm phát tác, “Âm nhi, đây là chuyện gì xảy ra? Sao ngươi lại đưa áo choàng của mình cho nha đầu xấu xí kia mặc? Trước kia, ngay cả vạt áo ngươi cũng không cho nữ nhân đụng vào.”

“Đây là chuyện của vi thần.” Cơ Hoa Âm nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt đen tối nhìn qua ngoài cửa sổ.

Lúc này, trời đã sáng choang, mà hắn cũng biết, Hiền Phi vì chiếu cố thái tử, ở tại Trường Nhạc Cung đã nhiều đêm rồi không ngủ nghỉ.

“Là đồ xấu xí kia giả trò, có đúng hay không?” Hiền Phi đột nhiên cười lạnh, vẻ mặt hiểu rõ, ” Nữ nhân Phụng Khinh La kia từ trước đến nay là đồ yêu quái , đồ xấu xí này là con gái của nàng, chỉ sợ cũng biết chút ít yêu pháp, Âm nhi, ngàn vạn lần ngươi không được để nàng mê hoặc.”

“Nương nương ngài đưa mười mấy phong thư báo tin nguy cấp, chính là thúc giục vi thần đến nói chuyện này sao?” Trong giọng nói lạnh như băng của Cơ Hoa Âm lộ ra không kiên nhẫn.

Hiền Phi vẻ mặt cứng lại, lại có chút ít không cam lòng, “Chẳng lẽ ta bệnh sắp chết, không thể gọi ngươi sang đây xem một cái sao?”

Cơ Hoa Âm ánh mắt trầm trầm nhìn nàng, mím môi không nói.

Hiền Phi nhứt chí thở dài, “Thôi thôi thôi, bệnh của ta không đáng gì, nhưng là, bộ dáng của đệ đệ người, người cũng thấy đấy, người nếu không giúp hần, hần thực xong rồi, ta cũng xong rồi, chẳng lẽ, người thật sự nhẫn tâm?”

57. Chương 57: Nhớ Không Rõ

Ngay cả phương thuốc cho thái tử Hạ Lan Tuyết cũng viết xong rồi, lại đi vào một lần nữa phục mệnh với Hiền phi nương nương.

Nhưng lúc đi vào, chỉ thấy một mình Hiền phi chán nản lệch nghiêng dựa vào ở trên giường nệm, bên cạnh ngay cả một người hầu hạ cũng không có, thậm chí, Cơ Hoa Âm cũng không có ở đây.

“Nương nương, phương thuốc đã kê xong rồi.” Nàng lớn tiếng hô.

Còn tưởng rằng Hiền phi sẽ nổi giận, không thể tưởng được nàng ta không cả ngẩng đầu lên, chỉ vô lực hừ một tiếng, “Đi xuống đi.”

Chuyện gì xảy ra? Vừa rồi nàng không có ở đây, không hiểu giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì rồi?

“Phương thuốc đã kê xong rồi, nương nương có muốn xem qua hay không?” Hạ Lan Tuyết có chút không cam lòng, ngược mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy có phải Cơ Hoa Âm trốn trong xó nào rồi? Vì cái gì mà không chờ nàng quay lại cùng đi? Hần đã thừa nhận với Hiền phi là mang nàng đến đây mà.

“Cút ra ngoài.” Hiền Phi gào to một tiếng.

Ôi! Hạ Lan Tuyết run lên, xác định Cơ Hoa Âm cũng không có ở đây, có chút nhứt chí cùng thất vọng, xoay người đi ra, tìm được chủ sự thái giám Trường Nhạc Cung, đem phương thuốc của thái tử cùng Hiền Phi giao cho hần, sau đó, lại dặn dò, “Hiền Phi nương nương tạm không có gì đáng ngại, nhưng là thái tử bên kia, ngài cần quan tâm nhiều, đầu tiên, ta có phương thuốc kê được để ngâm tắm, các người đi chuẩn bị trước, để thái tử ngâm một phút, lại dùng được này thoa ngoài da rồi băng bó lại, nhớ kỹ, mỗi ba canh giờ đổi một lần được, còn có, thừa dịp thái tử tắm, người dẫn người đem tất cả chăn màn, giường đệm trong tắm cung của thái tử đi đốt, lại đổi một bộ mới, mặt khác, ở đây còn có được trừ độc, mỗi ngày dùng để tiêu độc ở tắm cung thái tử, về phần các người, những người lưu lại ở trong phòng hầu hạ thái tử, mọi ngày cũng phải tiến hành tiêu độc, nhớ rõ chưa?”

“Vâng.” Chủ sự cầm lấy phương thuốc, gật đầu liên tục, xong lại nhìn ngó lung tung, thấy không có ai, liền hạ thấp giọng hỏi thêm một câu, “Cô nương, xin hỏi thái tử bị bệnh gì?”

Kỳ thật, những người kề cận như bọn họ đều cảm thấy bệnh của thái tử không hề nhẹ, có người lén lút truyền đi là bệnh lây nhiễm, làm cho hiện tại Trường Nhạc Cung lòng người sợ hãi.

Hần có tâm tư gì, Hạ Lan Tuyết một cái biết ngay, khóe môi nhất câu, giống như cười mà như không nói, “Chuyện của thái tử điện hạ, là việc người nên nói đến sao?”

“Nô mới không dám.” Chủ sự vội vàng cúi đầu.

Hạ Lan Tuyết hài lòng hừ một tiếng, “Thời gian cụ thể cùng số lần dùng được, ở trong đây ta đều viết rất rõ ràng, hiện tại người lập tức đi làm đi, ba ngày sau, ta tới nữa. Nếu thái tử có gì bất thường có thể đến Bách Thảo Đường tìm ta.”

“Vâng ạ.” Chủ sự đáp ứng rồi cầm lấy phương thuốc, mang theo bọn cung nữ thái giám đi làm.

Xem người khác bận rộn, Hạ Lan Tuyết cũng có chút ít mệt nhọc, giăng co hơn nửa đêm, không một sao được?

Nàng duỗi duỗi cái lưng mỏi, đang chuẩn bị rời đi, tự mình hồi phủ.

Nhưng mới ra Trường Nhạc Cung, liền bị một nhóm cung nữ ngăn cản.

“Gì vậy ?” Hạ Lan Tuyết kéo kéo áo choàng, ánh mắt trêu chọc nhìn các nàng.

Cung nữ tản ra, Nam Cung Nguyệt vênh vang đắc ý đi tới trước mặt nàng, thần sắc khinh miệt nhìn nàng, cười lạnh, “Ồ, Bốn công chúa còn tưởng là thiên kim tiểu thư của cái gia đình giàu có nào? Hóa ra là cái con nhà bán thuốc .”

“Công chúa?” Hạ Lan Tuyết thoáng lách nghiêng cái đầu, dò xét cẩn thận Nam Cung Nguyệt, trong đầu tìm kiếm trí nhớ kiếp trước, tựa hồ chưa từng gặp qua cái tiểu điều ngoa này.

“Người là công chúa sao?” Nàng hỏi, dù sao, trong cung công chúa quá nhiều, nàng nhớ không rõ cũng dễ hiểu.

58. Chương 58: Trêu Chọc

Nghe thấy Hạ Lan Tuyết hỏi như vậy, Nam Cung Nguyệt hất cằm, càng tỏ ra kiêu ngạo như khổng tước, đại cung nữ bên người nàng, vội vàng nịnh nọt trả lời thay, “Đây là người được hoàng thượng Đại Chu quốc sủng ái nhất thất công chúa.”

“Thất công chúa?” Hạ Lan Tuyết nhú mồm, kiếp trước cũng không nghe qua vị thất công chúa này, ngược lại có một yêu nữ chuyên thù ghét chuyện cứu công chúa, hơi có phần làm cho nàng hận hàm răng ngứa.

“Hừ!” Thấy nàng không nói gì, Nam Cung Nguyệt hừ lạnh một tiếng, một bộ ‘Người biết sợ rồi sao’ thần sắc, ngón tay chỉ áo choàng trên người nàng, quát lên, “Còn không mau cởi bỏ xiêm y của Cơ Hoa Âm ca ra.”

“Người muốn?” Hạ Lan Tuyết cười hỏi ngược lại.

Nam Cung Nguyệt khuôn mặt nhỏ đỏ lên, nói, “Tại sao bốn công chúa lại muốn có y phục của nam nhân? Người cho rằng ai cũng như người không biết xấu hổ như vậy.”

“A, nếu công chúa đã không muốn, vậy quên đi.” Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, lại đem áo choàng che kín chính mình, dự định ghènh ngang rồi đi.

Nam Cung Nguyệt đưa tay chặn nàng lại, lạnh lùng nói, “Khá lắm đúng là bỉ ổi, coi lời nói của bản công chúa là gió thoảng bên tai sao, người đâu, mau lột xiêm y trên người nàng ra cho bốn công chúa.”

Bàn tay nhỏ bé của nàng vung lên, bốn cung nữ lập tức vây Hạ Lan Tuyết lại, đưa tay định xé rách xiêm y của Hạ Lan Tuyết.

“Chậm đã!” Hạ Lan Tuyết đột nhiên đưa tay, hướng về Nam Cung Nguyệt vẫy vẫy, “Công chúa điện hạ, không biết ngài đã từng nghe qua bốn chữ này chưa?”

“Bốn chữ gì?” Nam Cung Nguyệt sững sờ.

Hạ Lan Tuyết khóe môi nhếch lên, cười cười nhìn nàng ta, “Bốn chữ dâm loạn hậu cung, công chúa nên nghe qua đi?”

Nam Cung Nguyệt sững sờ, không hiểu tại sao xé rách y phục của nàng mà lại thành dâm loạn hậu cung rồi.

Hạ Lan Tuyết khóe môi vẫn như cũ mang theo vui vẻ, con mắt không có hảo ý liếc Nam Cung Nguyệt, lại trêu chọc nói, “Cho dù công chúa đối với ta nhất kiến chung tình, quấn quýt chặt lấy, cũng không thể ban ngày ban mặt lột y phục của người ta nha, chưa kể, người cũng chưa hỏi ta có đồng ý hay không đâu? Bốn tiểu thư lại là cô nương gia trong trắng, không phải loại đàn bà trước sau lời lôm lẳng lơ. Cho nên, công chúa nếu như khó nhịn, nên đi tìm người khác đi, ừm, vị bên cạnh người kia cũng không tệ lắm.”

Vừa nói nàng vừa chỉ chỉ cung nữ vừa nói chuyện thay cho Nam Cung Nguyệt.

Chủ tớ Nam Cung Nguyệt hai mặt nhìn nhau, nháy mắt sau hiểu rõ, khuôn mặt đều đỏ bừng lên.

“Tiện nhân, người dám vu oan Bồn công chúa? Người đâu, bắt nàng lại, cắt đầu lưỡi của nàng.”

Nam Cung Nguyệt nổi trận lôi đình, nhắc chân định đá tới Hạ Lan Tuyết.

“Hoa Âm, người đã đến rồi?” Hạ Lan Tuyết đột nhiên hướng về phía sau nàng hô một tiếng, Nam Cung Nguyệt tim ngừng lại, vội vàng thu hồi chân, bởi vì thu quá nhanh, làm cho thân thể không yên, thiếu chút nữa ngã xuống.

Nhưng thân hình chưa ổn, nàng ta đã nặn ra một nụ cười tươi, vội vã quay đầu lại gọi, “Hoa Âm ca ca...”

Nhưng là, sau lưng nơi nào có bóng dáng Cơ Hoa Âm.

Mà cùng lúc đó, mũi chân Hạ Lan Tuyết nhẹ điểm một cái, bay thoát khỏi vòng vây của đám cung nữ, vừa chạy trên đường vừa vui vẻ tung tin, “Công chúa điện hạ, bồn tiểu thư rất bận rộn, không chơi cùng ngài được rồi.”

Thật sự là nàng rất bận rộn, hơn nửa đêm cũng chưa được ngủ, không dễ dàng đi mòn giày sắt chẳng tìm được, gặp được Cơ Hoa Âm, kết quả, không kịp nói chuyện tử tế một câu, người đã không thấy.

Được, nàng còn phải đi tìm, dù sao, khuyên tai ngọc kia ở trên người hắn cũng không tốt.

“Công chúa.” Cẩm Tú vội lấy Nam Cung Nguyệt, hỏi, “Nàng chạy xa, có muốn đuổi theo hay không?”

Pằng - - Nam Cung Nguyệt hất tay liền tát nàng một cái, quát lên, “Đương nhiên phải đuổi theo, đem nàng bắt trở lại, Bồn công chúa muốn đích thân chôn sống nàng.”

59. Chương 59: Khiến Trách

Đối với hoàng cung, Hạ Lan Tuyết quá dỗi quen thuộc, làm sao để Nam Cung Nguyệt bắt được nàng.

Xuất cung, nàng về thẳng nhà, tắm rửa sạch sẽ, thay đổi xiêm y lại vội vã muốn ra khỏi cửa.

Nàng muốn tìm Cơ Hoa Âm, muốn lấy khuyên tai ngọc về.

“Tiểu thư.” Nửa đêm mất tích rồi cuộc tiểu thư đã trở lại, nhưng chưa nói một câu, liền lại muốn ra cửa, vài nha hoàn ở Tuyết Uyển không yên tâm, xếp một hàng dài ngăn ở trước mặt nàng.

” Tối hôm qua ngài đi đâu vậy?” Thu Hương lo lắng hỏi, đặc biệt là nghĩ đến bộ dáng chật vật lúc mới về của tiểu thư, trên người còn khoác áo bào của nam nhân, làm cho trái tim nhỏ của các nàng không chịu nổi nha.

“Chuyện này nói rất dài dòng.” Hạ Lan Tuyết vỗ nhẹ nhàng gương mặt xinh đẹp của Thu Hương, cười hì hì nói, “Ngoan ngoan, chờ ta làm xong việc , trở lại sẽ nói tỉ mỉ với các người sau”.

“Tiểu thư lại muốn làm chuyện gì? Để cho Bích Văn đi theo không được sao?” Thu Hương lui về phía sau một bước, tránh thoát bàn tay nhỏ bé không đứng đắn kia của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt tóc ướt bên cạnh tai, cười nói, “Lần này ta đi ra ngoài để giải quyết việc gấp, lần tới sẽ mang các người theo sau.”

“Tiểu thư, sáng sớm lão gia đã phái người tìm ngài.” Thu Văn nói.

“Chuyện gì?” Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới hỏi.

Đàn Hương trả lời, “Ước chừng là vì chuyện nhị tiểu thư đi Thiên Lộc Tự.”

“Chính là vì chuyện này, hôm qua nô tì sai người sang hộ tống nhị di nương và nhị tiểu thư đi Thiên Lộc Tự, Nhị di nương nói đầu đầu, muốn nghỉ một đêm rồi đi. Nô tì nghĩ, chắc là buổi tối chờ lão gia trở về, làm cho lão gia ngăn cản việc này.” Thu Văn nói tiếp.

Hạ Lan Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Mặc kệ nó, lão gia không thể nào ở mãi trong phủ, Thu Hương, người phái người theo dõi, lão gia vừa ra phủ, người liền dẫn người đem Nhị di nương cùng nhị tiểu thư đưa ra phủ đi.”

“Nhưng nhờ Nhị di nương lại giả bộ bệnh?” Thu Hương chần chờ hỏi.

Hạ Lan Tuyết ha ha một tiếng, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn lộ ra xấu xa cười đến, “Này không tốt hơn? Ta lại không phải là làm cho nàng đi nông trang làm việc, làm cho nàng đi Thiên Lộc Tự đâu, có Bồ Tát phù hộ, chính là dù nàng có bệnh nan y cũng sẽ khỏe lên”.

“Đúng vậy, Nhị di nương thường ngày vì nịnh nọt lão phu nhân, liền yêu ăn chay niệm phật, lúc này nha, đại tiểu thư xem như thành toàn nàng đâu.” Đàn Hương chế nhạo cười nói.

“Tốt lắm, bên trong phủ vậy là được rồi.” Thần sắc Hạ Lan Tuyết nghiêm nghị, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại nói, “Thu Hương, gã sai vặt Thuận Thiên Ý là kẻ nào?”

“Là con thứ hai của Trần má má Thuận tử.” Thu Hương trả lời.

“Không phải là Trần ma ma bị đuổi ra khỏi phủ rồi sao?” Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi.

Thu Hương trả lời, “Vâng, lần trước bởi vì nàng bịa chuyện xảy ra án mạng ở trong phủ, bị đại tiểu thư phạt. Chỉ là, lão phu nhân về sau cầu tình, nói là Trần má má trong phủ khổ cực vài chục năm, cũng coi như là lão nhân trong phủ, cứ như vậy đuổi ra ngoài, sẽ làm cho lòng người sợ hãi thất vọng, cho nên, liền lưu lại.”

“Vô liêm sỉ.” Hạ Lan Tuyết thần sắc lạnh lẽo.

Thu Hương vài cái sợ quỳ xuống, “Nô tỳ đáng chết.”

“Chết tiệt không phải là các người. Đều đứng lên cho ta.” Hạ Lan Tuyết trầm giọng phân phó.

Trước kia, lúc mẫu thân còn sống, muốn đuổi người cần gì phải trải qua người khác đồng ý? Hiện thời, mẫu thân không có ở đây, bọn họ nguyên một đám ngược lại gan lớn muốn từng bước thử dò xét thái độ nàng, dần dần muốn biến nàng thành bù nhìn rồi.

“Nghe.” Hạ Lan Tuyết ngồi đến trên ghế dựa, cười lạnh phân phó, “Thu Văn, tìm người đem Trần má má đuổi ra khỏi phủ. Còn có người phái người đi theo dõi từng cử động của gã sai vặt Thuận Thiên Ý đi, nếu có gì bất ổn báo cáo lại cho ta ngay.”

“Vâng ạ.” Thu Hương gật đầu.

60. Chương 60: Chải Đầu

“Bích Văn.” Nghĩ tới đã muộn rồi, Hạ Lan Tuyết dứt khoát đem mọi chuyện rườm rà ở hậu trạch tính giao lại một lần cho rõ ràng.

“Có nô tỳ.” Bích Văn bước lên một bước, cảm giác giống như mình là tướng quân trước giờ ra trận vậy.

Hạ Lan Tuyết bị chọc cười rồi, hướng về nàng vẫy vẫy tay, “Được, chớ khấn trương, ta chỉ là muốn hỏi người, hắc y nhân lên vào Bách Thảo Đường đêm đó đã có đầu mối chưa?”

“Chưa có đầu mối nào ạ.” Bích Văn lắc đầu, nhớ tới đêm đó, tiểu thư thức đêm ở được các chế được, nhưng có một người áo đen âm thầm theo dõi, nàng trong lúc vô tình phát hiện, lại không bắt được người nọ.

Về sau mỗi lần nghĩ đến chuyện này, nàng đều có chút sợ, nếu như lúc ấy hắc y nhân kia không phải là rình coi, mà là trực tiếp đánh lén tiểu thư, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Thật đúng là bí ẩn.” Hạ Lan Tuyết cười nhẹ, phân phó “Vay người tiếp tục bí mật quan sát cho ta, ta tin tưởng, hẳn sẽ tái xuất sớm thôi.”

Nàng dám khẳng định đêm đó hắc y nhân nhất định đến vì phương thuốc của Hạ Lan gia, hiện nay, nàng đem được của hoàng thượng trình lên, tin tức này vừa ra, tất sẽ có kẻ muốn giở trò với nàng để đoạt phương thuốc.

Thế nhưng, nàng cũng tò mò, không biết ai muốn cướp của nàng đây.

“Vâng, lần này nô tỳ nhất định bắt được hắn.” Bích Văn kiên quyết nói.

“Không.” Hạ Lan Tuyết khoát tay chặn lại, nhìn nàng, nghiêm túc nói, “Ta có trực giác, Hắc y nhân kia là thay người bán mạng mà thôi, nếu như xuất hiện, người liền theo dõi, xem kẻ sai khiến phía sau là ai.”

“Người phía sau?” Bích Văn sững sờ, chợt gật đầu, “Vâng ạ.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết gật gù đầu, quét bốn nha đầu một cái, lại cười nói, “Còn có việc sao? Có việc mau bẩm, vô sự bãi triều.”

“Tiểu thư.” Thu Hương sợ hết hồn, bãi triều lời này cũng có thể nói lung tung.

“A.” Hạ Lan Tuyết cũng là theo thói quen thuận mồm nói ra, “Xong, bốn tiểu thư gần đây rất bận rộn, chuyện trong phủ vụ liền giao cho các người, đem những thứ kia không nghe lời, sau lưng giở trò gây chuyện, đều xử lý cho bốn tiểu thư.”

“Vâng ạ.” Bốn nha hoàn cùng nhau lên tiếng.

Thanh âm này lạnh lẽo dễ nghe, Hạ Lan Tuyết hài lòng gật đầu, “Được rồi, ta muốn ra cửa.”

Nàng đứng dậy, bởi vì tấm tóc chưa khô, liền chưa cài trâm đã đi ra ngoài.

Thực tại Thu Hương chưa gặp qua cái tiểu thư nào lời thôi léch thếch như thế, sít sao đi theo, “Tiểu thư, dầu gì chờ tóc khô, chải đầu gọn gàng rồi hãy đi.”

“Không có việc gì, ta mang theo cái này.” Hạ Lan Tuyết kéo tay áo lên, lộ ra dây buộc tóc trên cổ tay

Thu Hương đầu đầy hắc tuyến, “Tiểu thư, vẫn là chải đầu một chút đi, mỗi sáng nhị tiểu thư chải đầu cũng phải mất một canh giờ”

“A, cũng không biết nàng chải ra cái dạng đầu gì nữa.” Hạ Lan Tuyết lơ đãng, nhưng đột nhiên nghĩ đến, Hạ Lan Chi mặc dù dung mạo không đủ kinh diễm, nhưng mà có thể cướp đi Nam Cung Khế, tự nhiên là có năng lực của nàng.

Có lẽ, chải kiểu tóc đẹp đẽ, thật có thể làm cho người ta hai mắt tỏa sáng đấy.

“Được rồi, vậy người chải cho ta kiểu đầu đẹp nhất đi.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên quay vào phòng, ngoan ngoãn ngồi xuống trước bàn trang điểm, cầm gương đồng, không ngừng soi.

Phải nói, cô nương trong gương đồng, mặt mày như vẽ, da trắng môi hồng, mắt to sáng ngời, thật sự là không có chỗ nào xấu, không có chỗ nào không đáng yêu nha.

Nhưng nghĩ đến lúc Cơ Hoa Âm nhìn thấy nàng vẽ mặt lại rất lạnh nhạt, nàng thật thất vọng, chẳng lẽ kiếp trước dung mạo của nàng khác sao?

Vì sao nam nhân kiếp trước si mê lưu luyến nàng như vậy, nhưng kiếp này vừa nhìn thấy nàng đã muốn đẩy nàng ra xa rồi?

61. Chương 61: Không Được Vào Cửa

Cả hai đời, Hạ Lan Tuyết không phải là cô nương hiểu tình yêu, hiểu nam nhân.

Phượng Khinh La nuôi dưỡng nàng rất tự do thoải mái, ngoại trừ bốn nha hoàn lớn lên cùng với nàng, bên người nàng cũng không có ma ma giáo dưỡng.

Mà các tiểu thư khuê các khác bình thường là phải học lễ nghi, cầm kỳ thư họa nữ công, nhưng nàng lại không biết tý gì.

Từ nhỏ, nàng ngoại trừ học võ thì là học được lý.

Phượng Khinh La liên tục dạy bảo nàng, nữ nhân nếu muốn sống tiêu dao tự tại, thì phải dựa vào chính mình, nam nhân, chỉ là đồ chơi giải trí lúc nhàn rỗi chán nản mà thôi.

Những thứ này, Hạ Lan Tuyết tất nhiên không tin, nàng nhìn lên qua không ít tiểu thuyết tình yêu, thấy rõ ràng trong sách nói tình yêu là cả hai bên đều có tình cảm với nhau.

Ở kiếp trước, cho dù đến cuối đời nàng mới tỉnh lại khỏi mộng đẹp, nhưng nàng vẫn tin tưởng, tình yêu, phải là cả hai bên tình nguyện.

Nhưng hôm nay, rõ ràng chỉ có một mình nàng là có tình cảm với Cơ Hoa Âm, còn tình cảm của đối phương như thế nào nàng không rõ.

Như vậy, nàng chỉ còn một cách duy nhất, là phải ở bên cạnh hắn thật nhiều, chỉ cần tiếp xúc nhiều rồi, tự nhiên hắn sẽ cảm nhận được sự tồn tại của nàng.

Đầu tóc đã búi xong, nàng nhìn lại gương, rất hài lòng.

“Thu Hương, tay nghề của người càng ngày càng tốt, về sau bốn tiểu thư nhất định sẽ tìm một vị hôn phu tốt cho người.”

Cười hì hì xong, không đợi Thu Hương e lệ phản bác, Hạ Lan Tuyết liền thi triển khinh công, bay mất.

Lần này, nàng không có đi Hoa phủ, mà là trực tiếp đi phủ tướng quân.

Đi vào góc tường, nàng đang định leo tường vào, đột nhiên nghĩ đến, nàng cùng Cơ Hoa Âm ôm đầu ôm qua rồi, còn ước hẹn ba năm cưới nàng nữa, tại sao còn phải lén la lén lút nhỉ?

Vỗ đầu một cái, cười thầm chính mình có tật giết mình, nàng nhẹ thở phào, bày ra tư thái rất thực nữ, đi đến cửa chính phủ tướng quân, cực kỳ lễ phép vỗ vỗ cửa.

Cửa mở ra, hai người thị vệ đi ra, mặt lạnh nhìn nàng, “Người là người nào?”

“Làm phiền nhị vị tiểu ca vào bẩm báo một tiếng với tướng quân các người, nói Hạ Lan tiểu thư có việc cần gặp mặt.” Hạ Lan Tuyết mặt ngậm mỉm cười, giọng nói hiền hòa.

Nhưng hai thị vệ kia lại bày ra bộ mặt cương thi, “Tướng quân không trong phủ, cô nương mời trở về đi.”

“Không có ở đây? Vậy hắn đi đâu rồi?” Hạ Lan Tuyết hiểu kỳ, chẳng lẽ còn trong hoàng cung?

Nhưng mà, trả lời nàng là tiếng đóng cửa phịch một cái.

“Ồ...” Hạ Lan Tuyết không cam lòng lại muốn gõ cửa, lúc này, sau lưng một chiếc kiệu nhỏ ngừng lại.

“Tiểu thư, đến rồi.” Hân Nhi xốc màn kiệu, đỡ mỹ nhân trong kiệu xuống.

Hạ Lan Tuyết nhìn lên mỹ nhân này, nở nụ cười, tiến lên khẽ chấp tay nói, “Ôi, thật là đúng dịp, cô nương cũng là tìm đến chủ tử nhà này?”

“Người là ai? Đúng ở chỗ này làm cái gì?” Hân Nhi bảo hộ ở đằng trước mỹ nhân, ánh mắt tà ác đánh giá Hạ Lan Tuyết.

Ồ, lúc này mới vài ngày, liền không nhớ rõ? Hạ Lan Tuyết đang nghĩ muốn giải thích, mỹ nhân ôn nhu phân phó, “Hân nhi, không được làm khó dễ người khác, mau gõ cửa đi.”

“Vâng ạ.” Hân Nhi nhìn thấy bộ dáng vội vàng của tiểu thư, hé miệng cười một tiếng, đưa tay gõ cửa.

Cửa, lần nữa bị mở ra, vẫn là hai cái thị vệ cương thi kia đi ra.

Nhưng mà, lần này, bọn họ lại không hỏi một tiếng liền để chủ tử mỹ nhân tiến vào.

Hạ Lan Tuyết không tiện tức giận, nhắc chân định đi theo vào, lại bị hai thị vệ đưa tay cản lại, “Phủ tướng quân, người không có phận sự không được vào.”

62. Chương 62: Hưởng Thụ

Một câu “Người không phận sự” thành công chọc giận Hạ Lan Tuyết, nhưng nàng là người ngược đời, càng tức giận trong lòng thì trên mặt càng là tươi cười.

Cho nên, dù dung mạo nàng chưa phát triển đầy đủ, nhưng mà khi nở nụ cười tươi nhìn rất đáng yêu, đặc biệt là một đôi núm đồng tiền như ẩn như hiện ở má càng làm cho người ta thấy đáng yêu.

“Tiểu ca, nếu ta là người không có phận sự vậy vị cô nương phía trước là ai vậy?”

Lúc nói chuyện, một tay nàng vỗ nhẹ vào tay thị vệ, một tay khác chỉ về hướng Tô mỹ nhân ở đằng trước.

Thị vệ kia thấy nàng tuổi còn nhỏ, cười lên còn thấy xinh đẹp, cũng không nở nặng lời, mà nhỏ giọng khuyên nhủ.

“Tiểu cô nương, người nha, vẫn nên đi đi, vừa rồi cô nương kia là Tô gia đại tiểu thư, là bạn tri kỷ của tướng quân nhà ta.”

Ý là nàng không thể so sánh được.

“Bạn tri kỷ? Thanh mai trúc mã?” Hạ Lan Tuyết nghĩ đến Tôn lão đầu đã từng trong lúc vô tình tiết lộ, nói là Cơ Hoa Âm trong lòng chỉ có Tô tiểu thư, thật chẳng lẽ là vị vừa đi vào kia?

Đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng đã từng được hứa gả cho hoàng tử, hẳn vẫn muốn sao?

“Đúng là vậy đấy, người đi nhanh đi, hôm nay tướng quân phân phó, đóng cửa không tiếp khách.” Vừa nói, thị vệ kia vừa đóng cổng chính lại.

Đóng cửa từ chối tiếp khách? Hạ Lan Tuyết nhìn cánh cửa sơn đen đóng chặt, trong đầu lại hiện lên cảnh Cơ Hoa Âm cùng tô mỹ nhân chàng chàng thiếp thiếp, tình ý triền miên, không khỏi nổi giận.

Không có nàng, lại chơi bởi vui vẻ cùng nữ nhân khác ở trong phòng sao?

Vừa định đập cửa, đột nhiên lại nghĩ đến hai cái thị vệ không biết điều kia, Hạ Lan Tuyết ngẫm lại dù sao cũng không phải là lần đầu tiên leo tường, thấy vẫn thuận tiện hơn.

Mà sau cửa lớn, hai thị vệ nhìn nhau nói nhỏ.

“Tướng quân thật là lợi hại, lại có thể biết trước có vị tiểu thư Hạ Lan gia tìm đến?”

“Ta thấy, nhất định là tướng quân bị cô nương này làm phiền, nên mới trốn nàng.”

“Ta thấy tiểu cô nương này cũng không tồi nha.”

“Tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, sao dám so với Tô đại tiểu thư đoan trang hiền thực, ai u... Tại sao trên người ta tự nhiên ngứa thế này, thật là nhột, ta chịu không nổi.”

“A, tiểu tử hay tại người không chịu tắm rửa, trên người có rận rồi? Mau cách lão tử xa một chút.”

Hạ Lan Tuyết nhảy vào bên trong phủ, núp ở phía sau đại thụ, nhìn thị vệ kia nhảy loạn giống như khỉ, che miệng cười, lúc này mới xoay người đi vào trong tìm kiếm.

Nàng không biết lúc này Cơ Hoa Âm ở chỗ nào, nhưng là, nàng trời sinh khứu giác nhạy bén, vừa rồi đến gần Tô Minh Ngọc chào hỏi, liền ngửi thấy trên người nàng ta có mùi hoa nhài thơm ngát, nên giờ phút này trực tiếp đi tìm theo mùi này vậy.

Quả nhiên, rất nhanh liền tìm thấy nam nhân muốn tìm.

Giờ phút này, trong đình bên cạnh hồ, gió mát vi lướt nhẹ qua, nam tử khuôn mặt tuấn tú ngồi nghiêng, ngón tay thon dài vuốt khe ly rượu bạch ngọc, từ từ thưởng thức.

Mà một bên, Tô Minh Ngọc tay áo tung bay, bàn tay trắng nõn gầy nhẹ, làm cho đàn cổ trước người phát ra âm thanh uyển chuyển.

Trời nóng bức như thế này, thật là một bức tranh tao nhã.

Hạ Lan Tuyết không hiểu âm luật, đối với vẻ mặt lúc đánh đàn rất là tự đắc của Tô Mỹ Nhân kia rất khinh thường, đặc biệt là thấy nàng thỉnh thoảng khẽ ngẩng mặt lên, như có như không nhìn về phía Cơ Hoa Âm, con mắt kia như muốn nói biết bao nhiêu tình ý, làm cho trong lòng người quả thực không yên.

Nàng không phục bĩu môi, cúi người theo một chỗ lùm cây dời đến một chỗ khác, như thế, liền có thể chính diện thấy rõ Cơ Hoa Âm, cũng có thể làm cho nàng biết rõ, ở cùng mỹ nhân hân có hưởng thụ hay không?

Tốt nhất là khó có thể chịu được, nếu không, hừ....

63. Chương 63: Nghe Lén

Một khúc kết thúc, Tô Minh Ngọc ưu nhã đứng dậy, mỉm cười hướng về Cơ Hoa Âm đi đến, ngồi xuống vị trí đối diện với hân, mắt lộ ra thẹn thùng, ôn nhu khiêm tốn hỏi, “Rất lâu không có chạm vào, tay đều cứng, làm khó người phải nghe.”

Nôn - - nếu đã biết rõ đàn không tốt, tại sao còn đàn?

Hạ Lan Tuyết âm thầm buồn cười, lần đầu tiên chạm mặt, đã cảm thấy mỹ nhân này quá giả, một cái chủ tử nhỏ nhắn mềm mại, dịu dàng như vậy làm sao có thể dạy dỗ ra một nha hoàn đanh đá, chua ngoa như Hân Nhi được.

Huống chi, còn có chuyện Hân Nhi âm thầm thuê bà tử kia bịa chuyện.

Mặc kệ mục đích vì sao, nàng cảm thấy, mỹ nhân này không có đơn giản như bề ngoài đâu.

Lúc này, nhìn thấy nàng ở trước mặt Cơ Hoa Âm có bộ dáng hết sức lấy lòng, lại xác nhận suy đoán của mình.

“So với lần trước, đã hay hơn rất nhiều, nghĩ đến Nhị ca ở trên người của người hao tổn không ít công phu.” Cơ Hoa Âm để ly xuống, nhàn nhạt cười.

Tô Minh Ngọc lại bởi vì lời này, thần sắc cứng đờ, trong mắt đẹp lập tức tràn ngập hơi nước, “Người còn không tin ta sao? Ta cùng Hoa Quân trong lúc đó thật sự không có gì cả.”

“Người suy nghĩ nhiều, ta cũng không thêm để ý giữa các người là quan hệ như thế nào.” Cơ Hoa Âm vẫn như cũ mây trôi nước chảy, thậm chí, tự tay chấp bình, rót cho nàng ta một ly rượu, “Rượu này rất ngon, rất hợp với khẩu vị của người.”

Tô Minh Ngọc không cam lòng cắn môi dưới, chợt tự giấu nhẹ nhàng cười, ánh mắt vừa yêu vừa giận hướng hân liếc nhìn, “Xong, sau khi biết người, những chuyện khác không nói đến, nhưng tửu lượng tiến bộ không ít. Hiện nay ta nghiêm nhiên cũng là tửu đồ rồi.”

Cơ Hoa Âm không đáp, chỉ là tự rót uống một mình một ly.

Ồi, bộ dáng cao lãnh như vậy, làm cho trong lòng Hạ Lan Tuyết rất là sáng khoái.

Hắc, nàng muốn nam nhân nên như thế, ngoại trừ nàng, nữ nhân khác dù thế nào cũng không thể làm hân lung lay.

Tô Minh Ngọc tự làm mất mặt, khô khốc uống một ly rượu xong đột nhiên đoạt lấy bầu rượu trong tay hân, lại rót cho mình một chén, sau đó, nâng chén cười nói, “Nào, hôm nay khó được người cao hứng như vậy, ta liền liều mình bồi quân tử, cùng người uống thống khoái.”

Ồi, uống thống khoái? Không phải là xác định chuyện uống quá chén để mỹ nam giúp đỡ đấy chứ?

Hạ Lan Tuyết lập tức thấy khinh bỉ mỹ nhân này, nhìn lại thấy nàng ta tự mình uống rất nhiều chén, uống vừa nhanh lại mạnh, nhưng lại làm nước mắt nàng ta ngày càng rơi nhiều.

Ông nội ơi , uống rượu là nguy trang, cái này, phải nói là cái đuôi hồ ly tinh đã lộ ra rồi?

Nàng khinh thường thờ ơ lạnh nhạt, chỉ thấy Tô Minh Ngọc ho khan một hồi lâu, mới lau đi nước mắt ở khóe mắt, khỏ sở chất vấn, “Được rồi, là ta không giỏi, ta không có biện pháp diễn cùng người, Hoa Âm, người chẳng lẽ nhìn không ra, ta hôm nay đến...”

“Minh Ngọc.” Cơ Hoa Âm thanh âm trầm thấp cắt đứt lời của nàng, đột nhiên, ánh mắt lạnh lẽo, hướng về phía Hạ Lan Tuyết đang ẩn nấp.

“Đi ra!”

“Hả?” Tô Minh Ngọc sửng sốt.

Hạ Lan Tuyết cũng có chút dần dộn, còn muốn nghe xem Tô hồ ly kia định nói cái gì.

“Đi ngang qua mà thôi.” Nàng chậm chạp đứng lên từ bụi cỏ, cười dài nhìn Cơ Hoa Âm, ngay cả chính mình cũng không tin lời nói láo này.

Dù sao, nàng biết rõ nói cái gì hần đều không tin, cho nên, nói láo như thế nào cũng không sao cả.

Tô Minh Ngọc nhìn thấy nàng, đột nhiên nghĩ tới, kinh ngạc hỏi, “Cô nương, làm sao người có thể chui vào đây được?”

64. Chương 64: Chất Vấn

Chui? Cái chữ này hình dung thật đúng là chuẩn xác, nhìn như là bị Tô Minh Ngọc thuận mồm nói đi ra, nhưng lại tràn đầy ý tứ châm chọc.

Nếu là nữ tử bình thường khác nghe được, chỉ sợ là hận không thể lập tức có cái hố để chui xuống.

Nhưng da mặt Hạ Lan Tuyết lại dày , nghe vậy nhưng không thềm đếm xỉa đến khóe miệng khê vênh lên, ánh mắt nhỏ u oán dán vào trên người Cơ Hoa Âm, nhìn vạn phần ủy khuất.

“Không chui, ta có thể đi vào sao? Rõ ràng ta là người đập cửa trước nàng, nhưng hộ vệ giữ cửa nhà người lại cho ta là người không có phận sự ngăn không cho ta vào.”

Vừa nói xong, nàng trực tiếp đi tới trong đình, tự nhiên ngồi xuống mặt ghế đá bên cạnh người Cơ Hoa Âm, một đôi mắt to đen láy, càng phát ra đáng thương nhìn hần chăm chăm, “Ta hỏi người, ta là người không có phận sự sao?”

Một loạt hành động hồn nhiên trôi chảy này, làm cho Tô Minh Ngọc bị chấn động trợn mắt, há hốc mồm.

“Cô nương, xin hỏi người là?” Lúc hỏi câu này, đôi mắt đẹp của nàng ta nghi hoặc liếc về phía Cơ Hoa Âm, rất kinh ngạc hần lại để cho cô nương xa lạ này tự do làm càn.

“Còn người là ai?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày hỏi ngược lại.

“Ta?” Tô Minh Ngọc sửng sờ, từ nhỏ đến lớn, ở bên ngoài thanh danh của nàng rất nổi, chỉ cần nàng vừa xuất hiện, vô luận là dung mạo hay là khí độ, đều là bậc nhất, do vậy, gần như không có ai là không biết nàng.

Nhưng thấy thái độ của Hạ Lan Tuyết như vậy? Làm cho trong lòng nàng hơi có chút không vui, theo trực giác của nàng, không biết là giả, khiêu khích là thật.

Nhưng là, từ nhỏ đến lớn, Tô Minh Ngọc nàng chưa bao giờ e ngại trước mặt bất cứ nữ nhân nào cả.

“A.” Rất nhanh, Tô Minh Ngọc hào phóng mỉm cười cười khê, ôn nhu đáp, “Tiểu nữ tử Tô Minh Ngọc, gia phụ tô tướng...”

“Ta chỉ hỏi ngươi, không có hỏi đến cha ngươi.” Hạ Lan Tuyết không có tim không có phổi ngắt lời nàng, sau khi, nhếch miệng cười, lại nói, “Ta gọi Hạ Lan Tuyết.”

“Hạ Lan Tuyết?” Tô Minh Ngọc trong đầu tinh tế tìm tòi, danh môn thiên kim trong kinh thành nàng ta biết hơn phân nửa, lại chưa từng nghe qua có người tên là Hạ Lan Tuyết .

Đợi chút, Hạ Lan?

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Minh Ngọc hơi biến sắc, “Ngươi cũng họ Hạ Lan? Là Hạ lan quý phủ ở thành đông ? Lệnh đường là ngự y Phượng Khinh La?”

“Tô tiểu thư cũng biết ta?” Nói ra một cái tên lại có thể biết được nhiều như vậy, Hạ Lan Tuyết không tự chủ cảm thấy tự đắc một chút.

Làm cho Tô Minh Ngọc lúng túng cười cười, Hạ Lan Tuyết nhận ra sự lúng túng của nàng ta không phải xuất phát từ chính bản thân mình, mà xuất phát từ thân thế của Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết biết ở bên ngoài có nhiều lời đồn đại không hay về thân nương, tự nhiên bản thân mình là con cũng không có tiếng tăm gì tốt .

Cũng may, trước sau hai đời, nàng là người không chú trọng đến những lời đồn đại bên ngoài, Tô Minh Ngọc kia tự cho mình không phải là người nhỏ mọn so đo, nhưng lại hoàn toàn giải thích rõ người này cực kỳ không phóng khoáng.

Hạ Lan Tuyết lười để ý tới nàng, chỉ nhìn Cơ Hoa Âm, đột nhiên phát hiện, hôm nay hắn mặc một thân áo bào nguyệt sắc, lại thiếu vài phần lạnh lùng, nhiều chút ít ôn nhã hiền hoà, đặc biệt là, khóe môi khêu gợi nhẹ nhàng quyến rũ ra, giống như cười mà như không, ánh mắt càng phát ra thâm thúy làm cho người ta không tự giác liền bị hấp dẫn.

Trước kia làm sao lại không cảm thấy hắn đẹp mắt như vậy? Kỳ quái.

“Ui, đừng chỉ uống rượu nha, ngươi vẫn chưa trả lời ta đấy? Có phải là chủ ý của ngươi hay không nên hai người thủ vệ mới ngăn cản ta, không ngăn cản nàng.” Nàng một tay nắm lấy Cơ Hoa Âm, tay khác chỉ hướng Tô Minh Ngọc.

Nàng chỉ thẳng mặt như vậy, Tô Minh Ngọc ngẩn ra trừng to mắt, đặc biệt là nhìn bàn tay nhỏ trắng nõn kia đang sít sao nắm lấy tay áo Cơ Hoa Âm, mà hắn lại không có đẩy nàng ra...

Đây là cái gì tình huống? Tô Minh Ngọc ngốc luôn rồi.

65. Chương 65: Kim Ốc Tàng Kiêu

Đối mặt với sự chất vấn ngang ngược của Hạ Lan Tuyết, Cơ Hoa Âm có chút bất đắc dĩ cúi đầu cười, nhặt lên đầu ngón tay nhỏ trắng trẻo của nàng đang đặt trên tay áo hắn lấy ra, mới nói, “Ngoan ngoan ngồi đi.”

Giọng nói trầm thấp rõ ràng lộ ra sủng ái.

Mặt Tô Minh Ngọc trắng bệnh.

Hạ Lan Tuyết lại càng phát ra khoe mẽ, nín lấy ống tay áo của hắn xoa nắn, đúng là nhất quyết không tha, “Ngươi phải nói với ta rõ ràng, hôm nay có phải ngươi phân phó người cản ta lại ở cửa? Ngươi không muốn gặp ta sao?”

“Cửa này có thể ngăn cản được ngươi sao?” Tự hồ bị nàng vô cớ gây rối không cách nào, Cơ Hoa Âm đành phải uyển chuyển hỏi ngược lại.

Mắt to vô tội trong suốt của Hạ Lan Tuyết bỗng nhiên híp lại, cong thành hình trăng lưỡi liềm, thần sắc có vài phần lên mặt, “Coi như ngươi thức thời, chính là dù ở cánh cổng tăng thêm hai kẻ ngu ngốc, đương nhiên ngăn không được ta.”

“Cho nên.” Cơ Hoa Âm lại đem móng vuốt của nàng ở trên tay áo gầy ra, bắt đắc dĩ thở dài nói, “Gia nếu có tâm can người, cũng không chỉ thêm hai kẻ ngu ngốc vào bên cánh cửa.”

Cái giọng nói nghiêm trang cùng bắt đắc dĩ kia, chọc cười Hạ Lan Tuyết, nàng cười hì hì nhìn qua hắn, “Được rồi, nếu việc này với người không quan hệ, bổn tiểu thư liền đại nhân đại lượng, không tính toán với người rồi.”

Nói, nàng đột nhiên bưng lên ly rượu Cơ Hoa Âm đã dùng qua, phối hợp châm một ly rượu, đặt ở chóp mũi hít hà, “Ừm, hương được, rượu ngon như vậy tại sao không gọi ta đến?”

Hồn dỗi liếc nhìn hắn, cứ như vậy ở trước mặt hắn, nàng đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, xong rồi còn tát chặc lưỡi, lại rót một chén.

Đang định ngửa cổ uống tiếp, đột nhiên Cơ Hoa Âm vươn ngón tay ra đoạt mất cái ly, “A Tuyết, nói cho người biết, rượu không phải là nước, phải từ từ phẩm mới có thể phẩm ra tư vị trong đó, uống thả cửa như người một ly lại một ly, dễ dàng say.”

“A, ta thiếu chút nữa đã quên rồi, vừa rồi Tô tiểu thư cũng là một ly đón một ly, kết quả uống sặc.” Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu hướng về Tô Minh Ngọc mở trừng hai mắt.

Hết thấy mọi thứ đều làm cho Tô Minh Ngọc sững sờ một cái chớp mắt cũng không, gò má xinh đẹp trắng xanh, nhìn thập phần đáng thương.

“Hoa Âm, khi nào thì người quen biết với Hạ Lan cô nương?” Vì sao biết hắn gần mười năm, chưa từng nghe nói qua?

“A, ha ha.” Hạ Lan Tuyết cười dịu dàng đoạt lời nói, “Ta cùng Hoa Âm khi nào thì biết nha? Nếu nói một cách nghiêm túc, thì từ rất lâu rồi, từ kiếp trước đi.”

Ánh mắt nàng sáng quắc nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, hắn cũng ôn nhu có tình đang nhìn mình, giờ khắc này, thiếu chút nữa làm cho nàng hoảng hốt, người này không phải là đang diễn trò, mà là thật đối với nàng có... Cảm giác.

“Kiếp trước? Hạ Lan cô nương thật biết nói đùa.” Tô Minh Ngọc tất nhiên là không tin tưởng, ngược lại lại không cam lòng hỏi Cơ Hoa Âm, “Hoa Âm, Hạ Lan cô nương khả ái như thế, sao trước đến giờ không thấy người cùng nàng xuất hiện bao giờ?”

“Kim ốc tàng kiều mà.” Hạ Lan Tuyết da mặt dày lên mặt một câu.

Cơ Hoa Âm khước mắt khê nhú, ánh mắt thâm thúy liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ước chừng cảm thấy có chút không tự nhiên, lại không để lại dấu vết dời đi.

Mà Tô Minh Ngọc nghe nàng nói lời này, lại thiếu chút nữa phun ra, bộ dáng của nàng như vậy cũng tự xưng là kiều? Còn phải cất giấu?

Nhưng mà, lời nói này của Hạ Lan Tuyết cũng không hoàn toàn là giả, kiếp trước, Cơ Hoa Âm đã từng tà ác, bá đạo tuyên bố với nàng, muốn nhốt nàng lại, để cho nàng không thể trốn đi, cả đời chỉ có thể dựa vào hắn mà sống tiếp.

Ừm, mặc dù lao tù cùng kim ốc khác nhau cũng không nhỏ, nhưng thực tế ý nghĩa lại không sai biệt lắm.

Không phải cũng là nói rõ, hắn sẽ không rời bỏ nàng sao?

Hắc hắc, trong lòng tiểu tiểu đắc ý một phen, Hạ Lan Tuyết xoay người lại, lại nhích tới gần Tô Minh Ngọc một chút, cố ý hạ thấp giọng, giống như oán giận kì thực khoe khoang mà nói, “Tô tỷ tỷ, người không biết, Hoa Âm tính tình hơi khó, hắn không thích ta thường thường xuất đầu lộ diện ở bên ngoài, đặc biệt là không thích nam nhân khác nhìn ta. Hắn nha, chuyện khác đều rất hào phóng, duy chỉ có đối với ta, là hẹp hòi, cũng giống như, hôm nay buổi sáng trong cung, cũng bởi vì ta ngã xuống, rồi Lục hoàng tử muốn đỡ ta, hắn liền tỏ ra tức giận. Cho nên, vừa rồi ta mới cho là hắn cố ý phân phó thị vệ không cho ta vào cửa”

66. Chương 66: Người Thô Lỗ

Nhưng mà, lần này Hạ Lan Tuyết cũng thật khinh thường Tô Mỹ Nhân, người ta nghe nói như vậy, chẳng những không có như nàng tưởng tượng là khó thở hoặc khóc rồi đi, ngược lại, rất phối hợp nàng diễn, làm như có thật gật đầu.

“Đúng vậy đấy, ta quen biết Hoa Âm mười năm rồi, tính tình này của hắn ta biết rõ nhất.”

“A, vậy sao?” đuôi mắt Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng liếc về phía Cơ Hoa Âm, người này đang yên lặng thưởng thức quang cảnh trong ao, dung nhan bình tĩnh, mặt trầm như nước, tựa hồ cũng không có so đo hai nữ nhân đang nói thắm cái gì đó.

“Ừm, không chỉ đối với người, đối với vật cũng giống như vậy.” Tô Minh Ngọc nhẹ nhàng cười, thẹn thùng chỉ đàn cổ sau lưng, nói tiếp, “Cái đàn lục cầm này là bảo bối mà Cơ Hoa Âm quý nhất, người bình thường đừng nói đụng phải, chính là nhìn một cái cũng không thể. Người xem hắn như thế có hẹp hòi không?” Cho nên, không cần nói cũng biết, Tô Mỹ Nhân này không những đụng vào mà còn ngồi gậy, đủ để giải thích rõ hắn đối xử với nàng ta đặc biệt.

Hạ Lan Tuyết giống như cười mà như không, “Là bảo bối quý nhất sao?”

Ánh mắt giảo hoạt của nàng chăm chú nhìn cây đàn cổ kia, càng nhìn càng cảm thấy gai mắt, càng nhìn càng cảm thấy đậm tâm.

Tự nhiên nàng đột ngột đứng lên, đi về phía đàn lục cầm, bàn tay nhỏ bé trắng trẻo sờ vào dây đàn ngẫu nhiên còn cúi đầu xuống, ngửi ngửi xung quanh cây đàn.

Cơ Hoa Âm khẽ nhíu mi, nhẹ kêu một tiếng, “A Tuyết.”

“Hoa Âm, ta thấy Tuyết muội muội cũng là người am hiểu âm luật, hay là người hào phóng một lần, cho phép nàng ấy gảy một khúc đi.” Tô Minh Ngọc nhìn thấy vẻ mặt Hạ Lan Tuyết giống như chó săn thấy thức ăn vậy liền cười trộm.

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết mạnh khoát tay chặn lại, nhẹ nhàng đứng thẳng mi, nói tiếp, “Ta không hiểu âm luật, chẳng qua là cảm thấy hoa văn trên đàn này rất đẹp mắt thôi.”

Nói xong, nàng lại ngồi trở lại, đôi mắt linh động nhìn Tô Minh Ngọc, thấy đáy mắt nàng ta lóe lên tia khinh miệt, không khỏi nở nụ cười.

“Tô tỷ tỷ, vừa rồi người gảy khúc gì vậy? Thật là dễ nghe, nghe có chút thương cảm.”

Tô Minh Ngọc tất nhiên là khó mà nói ra khúc vừa rồi là “Đích tôn oán”, chỉ dịu dàng cười nói, “Nếu Tuyết muội muội đã thích nghe như vậy. Ta liền vì muội muội mà gảy lại một khúc vậy?”

“Vậy thì tốt quá. Ta xin rửa tai lắng nghe vậy.” Hạ Lan Tuyết vừa cười đùa vừa dùng đầu ngón tay đào đào lỗ tai.

Loại hành vi thiếu lễ độ này, lại làm cho Tô Minh Ngọc sững sờ, nhưng rất nhanh lại coi như không nhìn thấy gì, nhưng hành động đó của nàng ta cũng không làm cho Hạ Lan Tuyết thấy cảm kích.

Không phải ghét bỏ nàng lỗ mãng sao? Lại còn giả bộ mình thanh cao tao nhã nữa.

Hạ Lan Tuyết nàng tuy hành vi có hơi thô lỗ nhưng tâm lại không, nhìn mặt mà nói chuyện, đoán biết lòng người nàng cũng là rất rõ.

Trưng ra bộ mặt vô tư vui vẻ, Hạ Lan Tuyết nghiêng nghiêng người, đưa lưng về phía Cơ Hoa Âm, một tay đỡ chân, đôi mắt hơi khép, làm rat ư thể nghiêm túc thưởng thức âm nhạc, nhưng không ai có thể đoán được, ánh mắt nàng vẫn chăm chú quan sát một con nhện nhỏ đang leo lên leo xuống trên xà mộc đình.

Tô Minh Ngọc ưu nhã ngồi xuống, đầu cup xuống, đôi tay nhỏ trắng nõn nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, tức thì từng tiếng đàn dễ nghe vang lên như nước chảy mây trôi.

Quả nhiên là cầm kỹ cao siêu, xem ra ở phương diện này cô nương nhà người ta bỏ không ít công sức.

Đúng rồi, Cơ Hoa Âm là người hiểu biết, cũng rất tinh thông âm luật.

A, không khó tưởng tượng, sở dĩ cầm kỹ của Tô Minh Ngọc cao siêu cũng là để nịnh nọt Cơ Hoa Âm đi.

Thế nhưng... khi nhìn thấy bộ dáng say mê tập trung đàn của Tô Minh Ngọc dư quang trong mắt Hạ Lan Tuyết chợt lóe , đầu ngón tay gầy nhẹ, một hạt đào vừa vắn đánh trúng con nhện trên mái đình, không nghiêng lệch , rơi trúng vào cổ áo Tô Minh Ngọc.

67. Chương 67: Trừng Phạt

“A!” Tô Minh Ngọc sợ hãi kêu nhảy dựng lên, lại không nghĩ rằng, động tác quá mạnh làm cho đàn cổ trước mặt rơi xuống mặt đất.

Hơn nữa rơi xuống lại rất cổ quái, rơi xuống một cái lại bật lên rồi lại rơi xuống..

Bởi vì chỗ ngồi của Hạ Lan Tuyết, không những cản trở tầm mắt của Cơ Hoa Âm, mà còn cản trở động tác hần cứu đàn.

Thật là bi ai, đàn cổ bị rớt lên bật xuống hai lần gãy mất rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc sợ hãi trắng bệch, bất chấp có con vật nhỏ đang chạy trong cổ áo ấp úng.

“Hoa Âm, ta... A.” Cũng không biết là do bị tiểu động vật kia cắn hay là bị làm sao, nàng ta vừa định giải thích, khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên lại vắn vẹo, cả thân thể căng thẳng, sợ hãi vừa thống khổ nhìn Cơ Hoa Âm, đột nhiên, như không chịu được nữa, vành mắt đỏ lên, chạy đi mất.

“Ui cha.” Hạ Lan Tuyết hậu tri hậu giác đứng dậy, đi đến bên cạnh đàn cổ bị rơi, lại nhìn qua bóng dáng Tô Minh Ngọc đang bỏ chạy, vẻ mặt rất ngạc nhiên cùng khó hiểu, “A, Tô tỷ tỷ làm rơi đàn của người, bỏ chạy mất rồi ?”

“Nên chạy không phải là người sao?” Cơ Hoa Âm ngẩng đầu lên, đáy mắt thoáng cái ngưng tụ ánh sáng lạnh lẽo.

“A? Thế nào lại là ta?” Hạ Lan Tuyết giả bộ hồ đồ, ngượng ngùng cười cười, nhìn thân hình cao lớn của hần đứng lên, sợ xoay người bỏ chạy, “Ui, ta thiếu chút nữa đã quên mất, cha ta bị bệnh, đang đợi ta mua thuốc về nhà.”

Nhưng mà, hiển nhiên nàng không có vận may như Tô Minh Ngọc, cho dù nàng dùng khinh công, đã nhảy lên ngọn cây cao như vậy rồi còn bị hần bắt được .

Trên cây ngô đồng cạnh đó, tay hần đang nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của nàng.

“Không có làm việc trái với lương tâm, chạy cái gì?” Giọng nói hần không có tí cảm xúc nào, nhưng ánh mắt hần lại như lưỡi dao, nhìn nàng chằm chằm như nhìn một con mồi đợi làm thịt.

“Ta nói là, cha ta bị bệnh, đang chờ ta mua thuốc về.” Bất chấp trên cổ đau đớn, nàng cố gắng nhìn hần cười nịnh nọt, cười hết sức nhu thuận, biết điều.

“Tiếp tục đi.” Hần lẳng lẳng nhìn nàng, trên tay độ mạnh yếu từng điểm từng điểm buộc chặt.

Hồ hấp Hạ Lan Tuyết không thoải mái, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng, vội giãy giụa la ầm lên, “Được rồi được rồi, cha ta không có bệnh, tổ mẫu ta bị bệnh, được chưa?”

“Nói năng bậy bạ.” Cơ Hoa Âm đột nhiên nhẹ buông tay, thân thể Hạ Lan Tuyết mềm nhũn, thiếu chút nữa té xuống, giật mình một cái, sợ hãi vội vàng nhắm mắt lại, đột nhiên bên hông bị túm lại.

A, vẫn không nỡ bỏ nàng đi?

Bên môi nàng mới sung sướng cong lên, liền cảm giác trước ngực chợt lạnh, quần áo như bị tuột ra, chẳng những lộ ra quần lót bên trong, còn lộ ra cعن cổ bạch ngọc cùng với xương quai xanh tinh xảo.

“Này, người làm gì thế? Ban ngày ban mặt đùa giỡn bốn tiểu thư **?” Hạ Lan Tuyết tiểu tâm can run rẩy, người này sẽ không phải mượn cố tức giận mà ba ba bằng bằng nàng trên tàng cây chứ?

Mặc dù nàng cũng là vui lòng, nhưng lại có cảm giác sự việc tiến triển quá nhanh hơn nữa, lần đầu tiên của nàng không thể ầm áp một chút sao?

Mới suy nghĩ miên man, chỉ thấy Cơ Hoa Âm đem nàng hai tay giơ lên cao đỉnh đầu, một tay khác cầm lấy thắt lưng của nàng, rồi buộc chặt hai tay nàng lại.

“Cơ Hoa Âm, người muốn làm gì? Sẽ không phải là chơi mấy trò biến thái kia chứ? Lão nương không làm, mau buông ta ra, không phải vậy... A...”

Đai lưng bị buộc vào cành cây, cả người nàng bị đẩy ra ngoài, đứng đưa vài vòng trong không trung.

Một hồi qua đi, Hạ Lan Tuyết mới bị thống nhận ra rằng, nàng bị tên khốn kiếp kia treo trên cây to.

68. Chương 68: Yêu Cầu

Cánh tay cùng thân thể tựa hồ muốn tách rời, đau như có vô số kim châm vào.

Lại còn mặt trời chói chang đang chiếu trên đỉnh đầu, ánh sáng nóng rực làm cho trông mắt nàng muốn cũng không thể mở ra được, Hạ Lan Tuyết cảm thấy, chỉ cần vài phút đồng hồ nữa là nàng bị phơi nắng đến ngốc luôn rồi.

Mà tên nam nhân khốn kia đã bỏ nàng lại, không thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Nhưng Hạ Lan Tuyết biết rõ, nhất định hắn đang ở gần đây.

“Này” Nàng lớn tiếng hô, “Người đủ rồi nha, không phải chỉ phá của người một cái đàn sao? Bốn tiểu thư đền cho người một cái y chang là được chứ gì?”

Không người nào trả lời.

Nàng lại gọi, “Họ Cơ, người không có nhân tính, người mượn cớ giết lừa, qua sông liền rút cầu, lợi dụng ta xong rồi treo lên không để ý nữa à? Đàn cầm kia nếu không ném có thể dọa cho Tô mỹ nữ bỏ đi sao? Huống chi, bằng bản lãnh của người, nếu như không muốn cho đàn rơi không phải là dễ như trở bàn tay sao?”

Không có ai hồi âm, bên tai, thậm chí ngay cả một ít tiếng gió cũng không thấy.

Khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn của nàng đã đỏ đầy mồ hôi rồi.

Dựa vào, thật đúng là ném nàng đi không để ý đến? Đáng giận.

Hạ Lan Tuyết hít sâu một cái, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn bỗng nhiên dùng lực, hai chân ngoắc lên cành cây, sau đó, chuyển tay đang bị trói lên phía trước người, há mồm cắn lên chỗ thắt, phí rất nhiều nước miếng, rốt cục cũng cởi bỏ được đai lưng, cả người thuận thể nhảy lên, vội dựa vào cây thở hổn hển.

Đại gia, lần này nàng thật sự là thua thiệt lớn, cả khổ nhục kế cũng mang ra.

Mà dưới bóng cây bên kia, Tô Minh Ngọc đứng dưới tán cây, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn hận đến nổi xé nát khăn trong tay.

Quả nhiên, như nàng ta nghĩ, tiểu nha đầu này là người mà Cơ Hoa Âm muốn dùng để làm cho nàng lộ lố ngụy trang.

Nàng không sợ hắn tìm nữ nhân khác đến đối phó nàng, bởi vì nàng ta biết hắn chỉ chơi bởi chứ không có tình cảm thật, nàng không cần bận tâm đến con nhóc lỗ mãng Hạ Lan Tuyết này.

Nhưng cái nàng ta để ý chính là, từ trước đến nay Cơ Hoa Âm làm việc gì cũng quang minh chính đại, nhưng giờ để gây xích mích với nàng, lại dùng biện pháp như vậy, còn cố ý phá hủy đi đàn cổ mà hấn vẫn trân quý.

Chẳng lẽ, hấn thật sự hy vọng nàng rời xa cuộc sống của hấn sao?

Không cam lòng a!

Dư quang ở khóe mắt sau khi liếc nhìn bóng dáng kia một lần nữa rồi cuộc cũng rời đi, Hạ Lan Tuyết thở một hơi dài nhẹ nhõm, đứng dậy, đứng ở trên thân cây, đem đai lưng buộc tốt.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang, khóe môi cong lên nụ cười yêu dã.

Khổ là thế, nhưng kế tiếp nàng có thể yêu cầu vật mình muốn rồi.

Nhảy khỏi cây, nàng vô cùng lo lắng chạy về hướng đình nghỉ mát, quả nhiên, Cơ Hoa Âm tĩnh tọa ở trong lương đình, vẫn như cũ thích ý tự rót uống một mình.

“Ồ, người trong giống như là người nhàn rồi ngồi đây uống rượu một mình thế? Có thấy cô nương người ta khóc rồi đi không .” Hạ Lan Tuyết vài bước vượt lên bên cạnh, đồng loạt nhắc lên bầu rượu, liền đổ vào trong miệng, rót quá mau, chất lỏng trong suốt kia liền theo khóe miệng của nàng chảy xuôi xuống, làm ướt quần áo trước ngực nàng.

Cơ Hoa Âm khẽ mị con mắt, lẳng lẳng nhìn nàng, môi mím thành một đường thẳng.

“Khà, đã ghiền.” Để bầu rượu xuống, Hạ Lan Tuyết tùy ý dùng tay áo chùi miệng, liền ánh mắt sáng quắc nhìn qua hấn, vội vàng muốn phần thưởng, “Hôm nay, giúp được người một việc lớn, có phải người nên bày tỏ chút thành ý không?”

“Làm gì để bày tỏ thành ý?” Cơ Hoa Âm bày tỏ không hiểu, xem rượu trong chén hết, mới nghĩ đưa tay cầm bầu rượu, vừa nghĩ tới Hạ Lan Tuyết vừa rồi mới uống, tay liền dừng lại.

Hạ Lan Tuyết cúi mặt, cười tủm tỉm nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé đưa về phía hấn, như cái hài tử muốn có đường ăn, “Không cần gì khác, đưa khuyên tai ngọc trả cho ta là được.”

69. Chương 69: Minh Đoạt

Cơ Hoa Âm vẫn bình tĩnh quan sát nàng, không biết là do vừa phơi nắng hay do mới uống rượu, làm cho hai má phúng phính của nàng ửng đỏ , nhìn rất đáng yêu chọc cho người ta hận không thể véo một cái.

“Người nhìn ta làm gì? Không thể đáp ứng sao?” Hạ Lan Tuyết nhăn lên đôi mi thanh tú, hai mắt to nhìn về phía cổ hấn , trong lòng tính kế , người này chắc là không đáp ứng rồi, xem ra chỉ có thể trực tiếp cướp đoạt thôi.

Nhìn đôi mắt to của nàng khẽ chuyển, Cơ Hoa Âm nhíu mày hỏi, “Trên người gia có khuyên tai ngọc của người sao?”

Xem đi xem đi, chối luôn rồi? Giả vờ mất trí nhớ sao? Chiêu thức này của hấn nàng gặp qua rồi, kiếp trước lúc ở trong sơn động, làm hết chuyện xấu với nàng, xong lại chối cãi do nàng chủ động, chứng cứ phạm tội là bản “đông cung ba mươi sáu thức” mà nàng mang theo bên mình, làm cho nàng ước chừng biệt khuất rất nhiều năm, thậm chí, về sau cùng Nam Cung Khê trong lúc đó, cũng bởi vì chuyện này mà sinh không ít hiềm khích.

Nhìn xuống cơn tức, nàng bĩu môi, nhìn hấn cười rạn rỡ , từng chữ từng câu nhắc nhở, “Gia, không thể tưởng được ngài tuổi còn trẻ, đầu óc lại không được tốt như vậy. Lần trước tiểu nữ tử thiếu chút nữa bị mất tính mạng, vì cổ độc khó giải trên người ngài, lúc hồi ngài tiền khám bệnh, ngài không những không đưa còn đoạt mất khuyên tai ngọc trên người ta. Nói thực cho ngài biết, khuyên tai đó là di vật mà mẹ ta khi còn sống để lại cho ta...”

Vừa nói, vành mắt ửng hồng, u oán nhìn hấn chăm chăm.

Cơ Hoa Âm lẳng lặng nghe xong lời của nàng, hai đầu lông mày chợt lóe qua nghi hoặc, “Lại còn có chuyện này?”

“Người còn dám nói không nhớ nổi?” Hạ Lan Tuyết nắm lấy quả đấm nhỏ, rất muốn một quyền đập hấn ngất, sau đó trực tiếp vạch áo hấn, lấy khuyên tai ngọc đi, rồi đem hấn treo lên cây to phơi nắng.

Cơ Hoa Âm nghiêm trang, “Không phải là không nhớ nổi, mà là chưa từng phát sinh chuyện này, gia làm sao mà nhớ nổi?”

“Người?” Hạ Lan Tuyết nổi giận, vọt đứng lên, ánh mắt hung ác nhìn chăm chăm hấn, suy tính tấn công như thế nào mới có thể làm hấn ngất đi?

Nhưng trong đầu thiết tưởng nhiều cái phương án đều lập tức bị đập chết, nguyên nhân chỉ có một, người này công phu so với nàng không biết cao gấp bao nhiêu lần, chính diện, đằng sau, mặt bên, cao thấp, tựa hồ dù ở góc độ nào cũng không thắng được hấn.

Nàng cắn cắn môi, dứt khoát đem thể diện ném đi, thân hình chưa nẩy nở liền nhào vào người hấn, giở thói ăn vạ.

“Ta mặc kệ, tóm lại là đồ đạc của ta, người phải trả lại ta, nếu không ta cắn chết người.”

Nhưng đầu nhỏ của nàng lại bị tay hấn cản lại, hấn cau chặt lông mày, không vui nhìn nàng, “Vật nhỏ quá điều ngoa, gia chỉ nhớ rõ là người trộm khuyên tai ngọc của gia, gia thu hồi đồ, còn hảo tâm thả người. Người không biết hối cải, hiện tại lại một lần nữa lên vào, ý định muốn đoạt đồ một lần nữa, người cho rằng gia là người hiền lành dễ bắt nạt sao?”

“A, người cứ cho là vậy đi?” Hạ Lan Tuyết ở trong lòng hấn, đắc ý gào lên.

Cơ Hoa Âm mặt không đổi sắc, trầm giọng nói, “Gia nói chính là người trộm khuyên tai ngọc của gia, gia tha cho người một cái mạng là tốt rồi. Nhưng như trong miệng người nói thì hình như là gia đoạt mất đi vật của nương người để lại vậy.”

Kết? Hạ Lan Tuyết chớp mắt to, giống như nghe hiểu ý hấn.

Cảm nhận được nhiệt độ của tiểu thân thể ở trong lòng, thật là không dễ chịu, Cơ Hoa Âm liếc nhìn nàng ngu ngơ tiểu bộ dáng, ánh mắt trầm trầm uy hiếp, “Còn không tránh ra, nếu không, đừng trách gia không khách khí.”

Hạ Lan Tuyết không cam lòng vênh lên cái miệng nhỏ nhắn, lắc lắc thân thể giống như nghe lời muốn đứng lên, nhưng ngay tại lúc hai chân vừa đặt xuống đất, nàng đột nhiên nghiêng người, há mồm liền cắn lên cổ của hấn, đầu lưỡi nhanh nhẹn bóc lên một sợi dây đỏ dẫu trong cổ áo, hàm răng dùng sức cắn một cái.

Cắn đứt dây đỏ, trong miệng ngậm khuyên tai ngọc, cũng bất chấp phản ứng của hấn, nàng xoay người bỏ chạy.

70. Chương 70: Trộm?

Cơ Hoa Quân vừa mới đi đến bên cạnh đình nghỉ mát, đã nhìn thấy một cảnh tượng như thế này.

Một tiểu cô nương xinh đẹp vừa bò dậy từ trên người Cơ Hoa Âm, xoay người, bỏ chạy thật nhanh, thiếu chút nữa đụng phải hấn.

Ngay tại thời điểm hai người lướt qua nhau, hấn thấy rõ ràng hai gò má tiểu cô nương đều ửng đỏ.

Lại nhìn Cơ Hoa Âm ngồi vững như thái sơn, Cơ Hoa Quân nở nụ cười, lắc lắc quạt xếp phong lưu phóng khoáng đi vào trong đình, ranh mãnh quan sát thần đệ mặt lạnh này.

“Ôi nói cho nhị ca biết chuyện gì vừa xảy ra thế ?”

“Chuyện gì vừa xảy ra là sao?” Cơ Hoa Âm đơn giản nhìn qua hắn, đứng dậy, trực tiếp nhặt đàn cổ bị rơi trên đất lên.

Khuôn mặt tuần lãng của Cơ Hoa Âm khẽ cứng đờ, rất kinh ngạc, “Vừa nghe Ngọc nhi nói làm rơi bảo bối của ngươi, ta còn không tin, không nghĩ tới là thật.”

“Ngươi tới có việc?” Cơ Hoa Âm nhàn nhạt nhìn hắn.

“A, không có việc gì liên không thể tới tìm ngươi?” Cơ Hoa Quân khó chịu liếc nhìn hắn.

“Vậy xin cứ tự nhiên.” Cơ Hoa Âm ôm cổ cầm, đi thẳng ra khỏi đình.

“Ừm?” Cơ Hoa Quân thu hồi quạt xếp, mắt phượng hẹp dài khẽ nheo lại, nhìn về hướng bóng lưng Cơ Hoa Âm, khóe môi nhất câu, vẫn nở nụ cười.

Bằng trực giác của hắn, người đệ đệ này nhất định có bí mật gì đây.

Chẳng lẽ có quan hệ mờ ám với tiểu cô nương vừa rồi?

“Cửu đệ.” Cơ Hoa Quân phi thân đuổi theo, trời rất nóng, cũng không sợ bị người ta nói, một tay khoác lên trên vai Cơ Hoa Âm, hưng phấn hỏi, “Cô nương vừa rồi là ai vậy? Ta thấy hình như có gì đó không ổn? Có phải người làm gì nàng ấy không?”

Vừa hỏi, tầm mắt của hắn chậm rãi dời xuống, lại rơi xuống vị trí dưới eo Cơ Hoa Âm.

Bằng tưởng tượng của một người nam nhân, hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, trước khi tiểu cô nương kia trốn đi, đang nằm ở trên người Cơ Hoa Âm làm cái chuyện gì?

Không thể tưởng được Cửu đệ là nam nhân ngoài mặt lạnh nhưng thân nóng? Lại có thể bắt buộc tiểu cô nương chưa trưởng thành làm cái chuyện này?

Cơ Hoa Âm vừa chạm vào ánh mắt của hắn, liền đoán được tâm tư đen tối kia, lạnh lùng khẽ hừ, “Không trách được Minh Ngọc lại thờ ơ với ngươi. Ngu ngốc như vậy.”

“Ngươi có ý gì?” Cơ Hoa Quân bị đâm chột chỗ đau, lập tức giậm chân, “Nếu không phải là do ngươi phá, Minh Ngọc đã sớm trở thành nhị tẩu của ngươi rồi.”

“Vậy sao?” Cơ Hoa Âm nhướn mày, không tin.

Cơ Hoa Quân nhất nghẹn, có chút không nhịn được nói, “Đang hỏi chuyện của ngươi, xuyên sang chuyện của ta làm gì? Vừa rồi tiểu cô nương kia là ai? Ngươi muốn giữ nàng lại? Nàng có thể trốn sao?”

“Nàng đoạt khuyên tai ngọc của ta.” Cơ Hoa Âm mặt không chút thay đổi nói thật.

Cơ Hoa Quân ngạc nhiên, “Trộm?”

Cơ Hoa Âm ném cho hắn một cái mắt lạnh, trực tiếp rời đi.

Cơ Hoa Quân sờ lên cằm, nghiền ngẫm nở nụ cười, thiên hạ này lại có tiểu tặc trộm được đồ từ trên người Cơ Hoa Âm, có sao? Huống chi còn là cái loại nhóc con miệng còn hôi sữa đó?

--

Hạ Lan Tuyết không dễ dàng trốn khỏi đình nghỉ mát, núp ở một chỗ góc tường, lấy khuyên tai ngọc đang ngậm trong miệng ra, đặt trong lòng bàn tay nhìn.

Ngọc này là của Cơ Hoa Âm, nhưng không phải là cái mà hắn lấy của nàng.

Việc này làm cho nàng khó hiểu.

Hồn nàng từ kiếp trước xuyên đến, lại cầm theo khuyên tai ngọc của hắn.

Mà ở kiếp này, Cơ Hoa Âm cũng chưa đưa khuyên tai ngọc cho nàng, vì vậy, trên người hắn lúc này vẫn còn nguyên khối ngọc đó.

Chỉ duy nhất một khối ngọc bội, mà do sự khác biệt về không gian mà biến thành hai khối, thật sự là quý dị.

Thế nhưng, trong khối ngọc của nàng có chứa phần hoa mạn đà la, mà khối ngọc này lại không có.

Cho nên nói, nàng vất vả nửa ngày, cướp về được cái ngọc bội không phải cái nàng muốn.

71. Chương 71: Bất Tiện

Cơ Hoa Âm trực tiếp trở về phòng, đem đàn cầm bị phá hủy đặt xuống kệ để đàn, ngón tay thon dài vuốt ve chỗ bị hỏng của đàn, mơ hồ có mùi hương hoa băng thanh mát tản ra.

Hoa băng ở vùng Liêu Đông được tôn sùng là thần cỏ, lúc hắc còn rất nhỏ, đã nhìn thấy một lần, đến nay trong trí nhớ vẫn còn hình ảnh xinh đẹp của hoa.

Chỉ là, mới trước đây hắc cũng không biết, hoa tuy đẹp nhưng cũng có độc, ví dụ như hoa băng này sau khi gặp rượu độc tính càng mạnh.

Mà hắc là người thích uống rượu.

Thậm chí, Hiền Phi nương nương còn thưởng ban rượu ngon trong cung cho phủ của hắc.

Ngón tay vuốt chỗ bị hư hại kia, tay có cảm giác lạnh lạnh, bị phá hủy như này cũng tốt.

Róc rách...

Đầu ngón tay hắc ngừng lại.

Người tập võ nhĩ lực kinh người, cho nên, cho dù cách vài bức tường, Cơ Hoa Âm vẫn nghe thấy tiếng nước róc rách.

Ánh mắt lạnh lùng sắc bén của hắc bắn về phía phòng trong. Có người cả gan thừa dịp hắc không có ở đây lên vào phòng tắm của hắc?

Lặng lặng đi vào phía trong, hơi thở quen thuộc kia không khỏi làm cho hắc ngừng lại.

Cách một tầng rèm che, hắc liền nhìn thấy, trong bồn tắm to như vậy, một cô nương nho nhỏ đang ngâm trong nước kia, chơi phi thường cao hứng, thật đúng là coi hồ tắm của hắc giống như hồ tắm ở nhà nàng rồi.

Nhưng mà, hắc không biết là ngay khi hắc lại gần, Hạ Lan Tuyết đã phát giác, đặc biệt là ánh mắt lạnh lùng sắc bén kia liên tục bắn về phía mình, làm cho toàn thân khấn trương, đôi bàn tay trắng nõn nhỏ bé đang chơi đùa dưới nước cũng chậm chậm lại.

Đột nhiên, nàng xoay người, té nước về phía nam nhân đang rình xem ở sau màn che.

“Xem chiêu!” Mắt thấy bọt nước trong suốt kia sắp bắn lên mặt nam nhân, trong lòng Hạ Lan Tuyết thật sáng khoái.

Lại không nghĩ, hắc trở tay dùng chưởng, chưởng phong liền đem bọt nước đánh trở lại, hơn nữa viên viên như đạn châu, chuẩn xác đánh vào trên người Hạ Lan Tuyết.

“Ui da.” Hạ Lan Tuyết tránh không kịp, bị bọt nước hung hăng đánh vào người, chặt vật ngã vào trong nước, uống mấy ngụm nước tắm

Khó khăn lắm mới đứng lên được, lau trên bọt nước trên mặt, nàng hung dữ trừng mắt hắc, “Này, người có nhân tính không vậy?”

Nàng vung nước về phía hắc cũng chỉ là trên chộc hắc mà thôi, nhưng nước từ tay hắc bắn về, có thể lấy được mạng người.

Để ý một chút có thể thấy trên cánh tay bị nước bắn vào của nàng đã xuất hiện những điểm xanh tím..

“Đoạt gia gì đó, còn dám trở lại?” Xốc bức rèm che, Cơ Hoa Âm đi từ từ đến, ánh mắt sắc bén giống như muốn bắn thủng người nàng vậy.

“Người lá gan quả thật không nhỏ.” Hắc trầm trầm khẽ hừ.

“Quá khen quá khen.” Hạ Lan Tuyết bĩu môi cười cười, đưa tay vung lên một mảnh bọt nước trong suốt rơi trên da thịt tuyết trắng của nàng, không đếm xỉa tới thở dài nói, “Nếu không phải ngươi không hiểu đạo lý, ta cũng không phải cướp đoạt như vậy.”

Cơ Hoa Âm đứng ở bên hồ tắm, từ trên cao nhìn nàng, đôi con ngươi đen như mực không thấy đáy.

Đột nhiên bị nhìn chằm chằm, Hạ Lan Tuyết cảm thấy không được tự nhiên, thân thể không tự giác chui chui vào trong nước, giận hằn nói, “Ồi, ta làm nhiều chuyện cho ngươi như vậy, mượn hồ tắm của ngươi dùng một chút, chẳng lẽ ngươi lại hẹp hòi thế sao?”

“A? Nói thử xem ngươi làm cái gì cho gia?” Hắc hai tay sau lưng, đứng chấp tay, một bộ khí định thần nhàn nhưng lại vô hình tạo áp lực rất lớn cho Hạ Lan Tuyết, mặc dù ở kiếp trước Hạ Lan Tuyết đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng hiện tại vẫn là một tiểu cô nương chưa cập kê, tắm rửa trước mặt một đại nam nhân như vậy vẫn cảm thấy thẹn thùng.

“Gia, muốn nói cái gì có thể chờ tiểu nữ mặc quần áo xong không, mặc quần áo vào lại tán gẫu tiếp? Hiện tại người ta không mặc quần áo rất bất tiện”

Ồn ào – lạnh lùng nghiêm nghị chưởng phong đột nhiên đánh úp về phía nàng, làm một mảnh bọt nước bắn lên, thân thể nàng hiện ra trước mắt hắc.

Mặc dù không giống trong miệng nàng thân thể trần truồng, nhưng bộ quần áo lót kia bị nước làm cho ướt nhẹp dính sát vào người lộ ra những đường nét cơ thể, so với không có mặc càng quyến rũ mê hoặc hơn.

“Đúng là không có phương tiện.” Hắc thu hồi tay, ánh mắt sâu kín nhìn nàng.

Cơ Hoa Âm, người thật lưu manh, vô lại.

“Vậy ngươi còn nhìn?” Hạ Lan Tuyết hai tay ôm ngực, giận dữ rống lên với hắc, “Còn không mau cút đi?”

72. Chương 72-1: Cơ Hoa Âm, Ta Sai Rồi (1)

Cơ Hoa Âm lãnh lãnh nhìn nàng, đuôi lông mày đáy mắt đều là đùa cợt, “Ngươi hao tổn tâm cơ biến thành như vậy, không phải là muốn cho gia xem sao?”

“...” Hạ Lan Tuyết bị tức điên lên, nếu không phải do tiểu súc sinh chết tiệt ở trên đầu nàng làm loạn, làm nàng không chịu nổi mới phải chạy đến đây.

“Hừ!” Khóe môi nhất câu, nàng cười tà tứ, hai tròng mắt trong suốt, lông lánh quyến rũ không phù hợp với tuổi, “Gia, ngài thật thông minh, ngay cả tiểu tâm tư này của ta cũng nhìn thấu? Ai, nếu sớm biết ngài đến nhìn, thì ngay cả bộ đồ lót ta cũng không mặc đâu.”

Vừa nói, ngón tay nàng vãn về đai áo, nhẹ nhàng kéo xuống, đôi mắt đen như thạch nhìn hắc dụ hoặc.

“Hay bây giờ ta cởi xuống để ngài nhìn một chút vậy?”

“Không biết xấu hổ!” Cơ Hoa Âm mặt lạnh, phát tay áo, xoay người, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Hạ Lan Tuyết đáy mắt lóe qua thoáng cái ám quang, phi thân ra hồ tắm, ướt chèm nhẹp liền bổ nhào về phía hắc, từ sau ôm lấy hắc, mạnh mẽ kéo hắc ngã xuống hồ tắm.

Mắng nàng không biết xấu hổ? ‘Để ngươi uống nước tắm của bà đây!’

Nhưng mà, thành hồ tắm bằng bạch ngọc, hơi dính nước, trơn trượt, hơn nữa lực đạo không đủ, thân thể nhỏ nhỏ của nàng cùng ngã xuống nước với hắn, mà hắn lại ở phía trên nàng.

Phịch một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, nàng lại bị hắn đẩy xuống dưới đáy hồ, nước hồ tắm lạnh buốt không ngừng đập vào người nàng, nàng mới nghĩ mở miệng hít thở một cái, nước lạnh lại nhanh chóng ủa vào.

Ồ ô ô ô, nàng sai rồi, cảm giác hít thở không thông, làm cho người ta thật muốn tắc thở.

Cứu mạng, nàng liều mạng đưa tay, bắt được tay áo của hắn, mặt tràn đầy đáng thương lại cầu khẩn nhìn hắn.

Đáng chết, nếu không phải hắn ở trên đê nàng xuống, nàng cũng có thể tự ngồi lên được.

Nhưng tên hỗn đản này, lại đẩy tay nàng ra, để nàng rơi xuống đáy hồ, còn mình thì ngồi lên.

Nàng giang hai cánh tay, liều mạng quơ đập ở trong nước.

Khi cảm nhận được sắp nổi lên được rồi, cũng không biết như thế nào liền gặp xui, lại bị đê xuống, trong bụng uống no nước, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Mẹ nó, lần này thoát được về nhất định phải thỉnh thầy cúng xem xem có phải mạng nàng kỳ nước không? Trước thì bị yêu nhân Thiếu Khâm kia dìm, giờ lại bị tên họ Cơ này dìm, hơn nữa, đều là trong hồ tắm, làm cho nàng uống no nước tắm.

Cũng không biết ai oán kêu la trong bao lâu, đột nhiên da đầu nàng căng lên, bị ai đó kéo lên khỏi mặt nước.

“Này, người, nôn...” Bị bọt nước làm cho mờ hết mắt, nàng nhìn không rõ khuôn mặt của hắn nhưng cũng cảm nhận được lãnh ý phát ra từ hắn.

Nàng biết rõ hắn tức giận, kỳ thật nàng lại xúi quẩy, không phải là?

Đang định giải thích, đột nhiên bụng quặn lên, nàng bấu lấy tay hắn, nôn đầy ra hồ tắm.

Lập tức, mặt nước đang trong suốt lẫn đầy những thứ khó ngửi, Cơ Hoa Âm vặn chặt tuyến mi, không đợi nàng nôn xong, đỡ lấy tay nàng kéo nàng lên trên bờ.

Hạ Lan Tuyết bị ném xuống đất, như con cá chết, hít thở không ngừng, muốn mở miệng mắng Cơ Hoa Âm hai câu, cũng không còn khí lực rồi, chỉ có thể lấy ánh mắt vô thần trừng hắn.

Nàng cũng chỉ còn dư lại nửa cái mạng nhỏ, cũng không thể đối với nàng nhẹ nhàng hơn một chút à?

Đúng là oan gia, kiếp trước nợ hắn quá nhiều, kiếp này gặp phải báo ứng rồi.

Lại phun ra mấy ngụm nước, cuối cùng cũng ngừng, nàng đang muốn đứng lên nhưng vừa thử đứng dậy lại ngã xuống.

“Này, không có mắt à, đỡ ta đứng lên.” Nàng ngược mặt lên, mắt to ướt nhep trừng hắn.

Nhưng Cơ Hoa Âm lại đưa lưng về phía nàng, không biết đang làm cái gì.

Nàng trừng mãi cũng không thấy động tĩnh gì, than nhẹ một cái, quyết định tiếp tục nằm sấp xuống.

“A, gặp người là ta lại xúi quẩy.” Nàng rừ cụp lấy mí mắt, chỉ có thể nhìn thấy gót chân hắn.

Cơ Hoa Âm lau khô mặt, xoay người, thấy bộ dáng chật vật của nàng, mặt càng lạnh lùng, “Tự làm tự chịu.”

Hắn không chút lưu tình phất tay áo rời đi, nước trên tay áo bắn lên mặt nàng.

“Chớ đi.” Một chút sức lực nàng cũng không còn, chắc chỉ còn nửa cái mạng.

Nàng cần đại phu, cần đổi một bộ quần áo sạch, cần nghỉ ngơi trên giường lớn thoải mái.

Nhưng là, người nam nhân này lại từ từ biến mất trước ánh mắt đang mơ hồ của nàng.

Nàng buồn bực nhắm mắt lại, thầm nói, thật sự là tự làm tự chịu.

Không dễ dàng được trọng sinh sống lại, thế nhưng việc đầu tiên nàng làm là tìm đến hắn, mỗi ngày nhìn về mặt lạnh lùng của hắn, vẫn vui vẻ chịu đựng?

Hay tại nàng chết một lần, đi làm việc ngu ngốc rồi?

Cũng không biết mơ hồ bao lâu, trong thoáng chốc, giống như có một cái áo khoác trùm lên trên người nàng, oa, thật là ấm áp.

Nàng mơ hồ mở mắt ra, muốn nhìn một chút khuôn mặt của ân nhân cứu mạng, nhưng đập vào mắt nàng là khuôn mặt lạnh lùng của Cơ Hoa Âm.

Nàng mờ mịt tròn to hai mắt, nghi ngờ nhìn con mắt to thâm thúy của hắn, hóa ra mắt hắn lại đẹp như vậy? Long mi cũng rất dài.

Nàng lúc này, mới ý thức tới, hắn dùng áo khoác bao nàng lại, bế nàng lên, không trách được nàng có thể khoảng cách gần như vậy, như thế rõ ràng nhìn hắn?

Cuối cùng hắn cũng không thể đối xử độc ác với nàng?

A...

Nàng nở nụ cười, phần thất thần cùng buồn bã trong đáy lòng phút chốc bị đập tan, nàng quả nhiên là anh minh cơ trí, hắn tuyệt đối là nam nhân đáng tin cậy nhất đối với nàng ở trên đời này.

“Tĩnh?” Hắn cúi đầu liếc nàng, thấy nàng mở to hai mắt, bộ dạng như cá chết gặp nước lại linh hoạt lên, làm bộ như muốn đặt nàng xuống đất.

Hạ Lan Tuyết gấp rút níu lấy xiêm y trên người hắn, cái đầu nhỏ hướng trong ngực hắn cọ cọ, “Đừng thả ta xuống, ta còn rất yếu.”

“Mảnh mai?” Cái từ này đặt ở trên người nàng, Cơ Hoa Âm thật không dám gạt bừa, nha đầu này mặc dù quyền cước không ra sao, nhưng toàn thân đều đầy sức sống, vừa nãy còn đánh lên sau lưng hắn sức lực cũng không nhỏ.

“Thật sự, lần này không có lừa ngươi.” Sợ hắn không tin, nàng từ trong ngực hắn kê nâng lên cái đầu nhỏ, yếu đuối nhìn hắn, “Thật sự? Ta toàn thân bủn rủn, tứ chi vô lực, chắc bị bệnh rồi, ngươi tìm giúp ta một đại phu đi?”

Bị bệnh cũng là đáng đời, Cơ Hoa Âm đang muốn nói, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng có chút hồng, hắn cũng không bỏ nàng xuống, ôm nàng trực tiếp đi ra khỏi phòng tắm.

Vừa thấy chủ tử ôm người đi ra, người hầu đứng ở cửa sợ ngáy người.

Vừa rồi chủ tử toàn thân là nước đi ra, cũng đã đủ làm cho người ta kinh ngạc rồi, hiện tại, còn từ bên trong ôm người đi ra, liền lại không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng người nọ bị áo khoác bao chặt chẽ, ngay cả cái đầu nhỏ cũng bị trùm kín, không rõ là nam hay nữ mà thôi.

Chỉ là, nhìn thân hình nhỏ nhắn xinh xắn kia, tất cả mọi người đều nhất trí cho rằng: Là nữ không thể nghi ngờ gì nữa.

Hạ Lan Tuyết cũng không biết bị người vây xem, giờ phút này, nàng đang thoải mái hưởng thụ được người nam nhân này ôm, nhất là bàn tay nhỏ bé không an phận trượt vào trong quần áo của hắn, nàng thế mới hiểu, hóa ra, hắn cũng chỉ là choàng cái áo khoác, bên trong y phục ẩm ướt cũng chưa kịp thay, đã vội quay lại tìm nàng rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng nàng liền ngọt ngào giống như là được xoa mặt.

Đột nhiên, nghe được một trận bước chân dồn dập, nàng nhìn trộm theo khe hở ở khuỷu tay hắn, chỉ thấy một cái thái giám béo trắng như cục bột, vừa lau mồ hôi túa ra, vừa theo sát bên người Cơ Hoa Âm.

“Gia, để cho nô tài lo nốt đi, trên người ngài còn ướt , nên đi thay y phục ngay thôi, nếu không, sẽ lạnh .”

“Đi một bên.” Cơ Hoa Âm mặt lạnh phân phó.

Khuôn mặt béo tròn của Tiểu Chủy nhăn lại, không cam lòng lại kêu một tiếng, “Gia.”

“Cút!” Cơ Hoa Âm tức giận thấp giọng khiển trách.

Nhìn bộ dạng ghen khuất của thái giám béo, Hạ Lan Tuyết hé miệng cười trộm, hắc, muốn ôm nàng? Mơ đi? Nam nhân này nhìn lạnh lùng , bộ dạng như không quan tâm đến bất cứ cái gì, nhưng thật ra rất hẹp hòi.

“Hoa Âm.” Nàng đột nhiên đem cái đầu nhỏ từ trong áo khoác hiện ra, mặt mũi tràn đầy tiểu đắc ý nhìn hắc, một tiếng này khê gọi, mềm mại ngọt ngào, rất có tư thái của một tiểu nữ nhân.

Cơ Hoa Âm lại ghét bỏ vắn chặt mi, một cước đá mở cửa phòng, tổng nàng vào phòng bên trong, thả ở trên một cái ghế, sau đó, liền vào đến nội thất.

Đây là phòng ngủ của hắc sao? Hạ Lan Tuyết tò mò từ trên ghế đứng lên, hưng trí bưng bưng đánh giá căn phòng.

Sau khi nhìn một lượt, nàng liền xác định không thể nghi ngờ.

Phong cách bố trí đơn giản như vậy, trừ hắc ra, còn có ai không thú vị như vậy? Thậm chí ngay cả rèm cửa sổ đều là màu xám tro cứng ngắc?

“Thay.”

Thanh âm trầm thấp của hắc đột nhiên vang lên ở phía sau, Hạ Lan Tuyết quay đầu lại, còn không thấy rõ hắc, một bộ xiêm y sạch sẽ liền trùm lên đầu nàng.

Nàng kéo xuống dưới, là một bộ quần cộc màu trắng...

Mồ hôi lạnh trên trán đầm đìa .

“Này, người để cho ta mặc cái này?” Nàng cầm bộ quần cộc kia kéo xuống, đưa cho hắc xem.

Cơ Hoa Âm khước mắt khê hạ, mặt không đổi sắc xoay người lại tiến vào nội thất, rất nhanh, lại ném cho nàng một bộ áo choàng màu trắng.

Lần này Hạ Lan Tuyết vừa nhìn đến, nở nụ cười, đây chắc là áo bào bình thường hắc vẫn mặc, rộng thùng thình như vậy? Mặc kiểu gì đây?

“Không có quần áo của nữ nhân sao?” Nàng một tay cầm trường bào, một tay cầm theo quần áo lót, một tay cầm áo choàng, lại nhìn đến mình.

Cơ Hoa Âm sắc mặt xanh mét, “Nơi này của gia nên có y phục của nữ nhân sao?”

“Trong phủ của người chẳng lẽ không có nha hoàn sao? Tùy tiện mượn một bộ cho ta” Hạ Lan Tuyết buồn cười cách suy nghĩ của hắc.

“Không đổi thì thôi, quý phủ này của gia không có nữ nhân.” Cơ Hoa Âm lạnh nhạt liếc nhìn nàng.

“A?” Hạ Lan Tuyết cái miệng nhỏ nhắn trương thành ‘o’, mặt tràn đầy hồ nghi nhìn hắc, “Thật hay giả? Không có nữ nhân, vậy những chuyện vặt như giặt quần áo, nấu cơm đều do nam nhân làm?”

“Người định cứ như vậy tán gẫu với ta sao?” Thấy nàng lải nhải, Cơ Hoa Âm tĩnh mịch ánh mắt ở trên người nàng đơn giản nhìn lướt qua.

Hạ Lan Tuyết hướng trên thân mình nhìn lên, lập tức đỏ mặt, hóa ra, vừa rồi vì kích động nàng đã bỏ áo khoác ra, lại quên mất trên người chỉ có một bộ đồ lót ướt dính chặt lấy người, thậm chí hai luồng tiểu bánh bao khê nhô lên trước ngực kia, cũng nhìn rõ mồn một.

“Cái kia, ta thật là không cố ý .” Nàng bên tai nóng, đỏ mặt, dưới con mắt cười như không cười của hắc, ôm quần áo đi vào nội thất .

Nhìn bóng dáng ở sau bức rèm che, khóe môi Cơ Hoa Âm không tự giác khẽ cong.

Rất nhanh, Hạ Lan Tuyết thay đổi xiêm y đi ra.

“Như thế nào? Đẹp không?” Nàng kích động nhảy đến trước mặt hắn, còn hớn hờ xoay một vòng.

Áo choàng của hắn thật quá to so với người của nàng, cho dù nàng dùng eo mang buộc lại, áo choàng vẫn bị kéo lê một đoạn dài trên mặt đất, giống như váy dài của nữ tử vậy.

“Nhìn người sinh long hoạt hổ, chắc không sao rồi, tỷ nữa gia sai người đưa người trở về.” Cơ Hoa Âm thả ly trà, thản nhiên nói.

“Trở về? Trở về chỗ nào?” Nàng xắn tay áo, lộ ra tay thon dài cổ tay, chống ở trên bàn, tò mò nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm một cái liền nhìn thấy bên trong cổ áo rộng thùng thình của nàng, da thịt trắng nõn tinh xảo, không khỏi đứng dậy, mở to mắt, quát, “Tất nhiên là trở về Hạ Lan phủ.”

Nói xong, hắn trực tiếp đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Hạ Lan Tuyết đuổi vài bước, ở cửa bắt được tay áo của hắn, vẻ mặt như trẻ con cầu khẩn nhìn hắn, “Ta không muốn về nhà, có thể để ta ở trong phủ người thêm mấy ngày không?”

“Sống thêm mấy ngày?” Cơ Hoa Âm sắc mặt triệt để chìm xuống, đẩy ngón tay của nàng ra, run sợ hỏi, “Người có biết đây là nơi nào không?”

Tại sao có vẻ mặt như ăn thịt người như vậy? Cũng bởi vì nàng nghĩ muốn thân cận hắn thêm mấy ngày sao?

“Không phải là địa bàn của người sao? Chỗ người ở nhiều phòng như vậy, tùy tiện cho ta một phòng không được sao?” Nàng ủy khuất nhìn hắn.

Đây là vấn đề nhiều phòng hay ít sao? Cơ Hoa Âm bỗng nhiên có chút đau đầu, lai lịch của nàng hắn là biết được, chính là bởi vì biết rõ mới sẽ cảm thấy lại đau đầu, “Chẳng lẽ không ai dạy qua người, nam nữ thụ thụ bất thân?”

Hạ Lan Tuyết lắc lắc đầu, kỳ quái hỏi, “Lời này có vấn đề, nam nữ nên qua lại thân cận mới được. Giống như ta với người vậy”

Nàng bỗng nhiên ôm lấy cánh tay của hắn, cười hì hì nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm thấy nàng bá đạo ôm, bỗng nhiên không đành lòng đẩy nàng, chỉ bất đắc dĩ nói, “Người có biết, người ở chỗ ta một ngày, nếu truyền ra, danh dự cũng mất.”

“Thật vậy sao?” Hạ Lan Tuyết nghe vậy, vui mừng tròn to hai mắt, “Tốt lắm, vậy ta dứt khoát ở chỗ người thêm vài ngày, để cho mấy cái danh dự chó má không còn nữa”.

Cơ Hoa Âm đầu đầy hắc tuyến, “Rốt cuộc người có phải là nữ tử hay không?”

“Không thể giả được nha, không phải người đều nhìn thấy rồi sao?” Hạ Lan Tuyết trêu chọc hắn.

“Ồ nháo!” Cơ Hoa Âm rút tay về, lập tức kéo cửa, đi ra ngoài.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún vai, đối với bóng lưng cao to đẹp mắt của hắn, cười đùa gọi, “Gia, sớm một chút trở lại, ta chờ người nha.”

Cơ Hoa Âm lão đảo một cái, lần đầu tiên trong đời trước mặt người khác mất ưu nhã.

Tiểu Chử đã đứng rất lâu dưới ánh mặt trời rồi, khuôn mặt béo trắng đã ra một lớp dầu, lại tựa hồ như trắng hơn rồi, chứng kiến Cơ Hoa Âm tỷ nữa bị vấp té, hắn liền vội vàng tiến lên, đưa tay muốn đỡ.

“Gia, ngài không có sao chứ?”

“Đi, tìm chiếc xe đến.” Cơ Hoa Âm trầm giọng phân phó, tiếng cười của nàng ở sau lưng kia thật quá làm cần.

Tiểu Chủ “vâng dạ” một tiếng, ánh mắt lại nhìn về phía người đang khom lưng cười ở cửa phòng của gia kia ... Là cô nương sao?

Nàng quá nhỏ nhắn xinh xắn, thực chưa nảy nở, mà trên người lại mặc áo khoác của chủ tử, đầu tóc còn ướt tản ra, cũng thật là không nhận ra rốt cuộc là nam hay nữ.

Nghe tiếng cười tựa hồ là nữ, nhưng hành động lớn lối kia lại không giống nữ tử.

“Còn không mau đi làm?” Thấy hắn nhìn vào nhà, Cơ Hoa Âm lạnh lùng quát.

“Dạ.” Tiểu Chủ sợ thịt béo trên người run lên, cuống quýt chạy ra, trong lòng lại tiếp tục suy đoán về Hạ Lan Tuyết đang ở cửa phòng.

Là nữ tử, không thể nghi ngờ.

Bởi vì chỉ có nữ tử mới có thể làm cho chủ tử gia ghét như thế, hận chỉ có thể nhượng bộ lui binh.

Chờ bóng dáng của Cơ Hoa Âm biến mất rồi, Hạ Lan Tuyết lúc này mới trở về trong phòng, đóng cửa phòng lại, rất thanh thoi đi dạo ở trong phòng.

Một hồi sờ sờ cái này, một hồi chạm chạm vào cái kia, tự hồ chỉ cần là đồ đạc của hắn, dù chỉ là một cái ly uống nước, nàng cũng muốn tự tay cảm nhận, cảm thấy thật thoải mái.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến hắn mới nói nam nữ thụ thụ bất thân, đáy mắt lóe qua thoáng cái quang mang kỳ lạ.

Là hắn nhắc nhở nàng sao.

Để cái ly xuống, nàng nằm chết dí trên giường lớn khắc hoa của hắn, ôm gối đầu của hắn, ngửi ngửi đệm chăn hắn đã dùng qua, ừm, trong thân thể mỗi cái tế bào đều cảm thụ được hơi thở của hắn.

Tựa hồ, nàng cùng hắn đã hòa làm một thể, tựa như...

Tự dưng, một màn quần quýt si mê trong sơn động, ở kiếp trước hiện lên rõ ràng trong đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng tự dưng hồng lên như mông khỉ.

“Chẳng lẽ thật sự là lão tử chủ động?” Vuốt vuốt gò má đang nóng lên, Hạ Lan Tuyết cảm thấy thẹn thùng.

Nhưng kỳ quái là, nàng cùng Cơ Hoa Âm chỉ có đêm hôm đó, lại khắc sâu vào ký ức, cùng Nam Cung Khế mười năm vợ chồng, đến cùng là, nàng chỉ nhớ rõ được khuôn mặt ngoan độc của hắn, cảnh ân ái bây giờ suy nghĩ lại, chỉ là một mảng mơ hồ không rõ.

Mấy ngày nay, nàng ngẫu nhiên cũng sẽ rơi vào mơ hồ, không biết là do nàng sống lại, hay cái gọi là kiếp trước kia, chỉ là một giấc mơ?

Đột nhiên, cửa phòng kết... Một tiếng, theo bản năng lỗ tai nàng dựng lên, nghe kia dần dần tiến gần tiếng bước chân, đoán được là Cơ Hoa Âm, gấp rút nhắm mắt lại, xoay người hướng về giữa giường ngủ.

Cơ Hoa Âm trở lại, liền nhìn đến như vậy một bộ cảnh tượng, tiểu nữ tử này mặc trường bào của hắn, bọc chăn mền của hắn, ôm gối đầu của hắn, ngủ tại trên giường của hắn.

Hơn nữa, tướng ngủ cực kỳ thiếu lễ độ, ước chừng là do nóng, vạt áo bị nàng vén lên, lộ ra hai đoạn bắp chân trắng nõn như nõ sen.

“Dậy đi.” Hắn đứng ở bên giường, hơi hơi nhíu mày.

Không dậy nổi, không dậy nổi, liền không dậy nổi, nàng ngủ thiếp đi đây.

“Xe đã chuẩn bị rồi, gia sẽ cho người đưa ngươi về.” Cơ Hoa Âm nhẫn nại, lại nói một câu.

Khả Hạ Lan Tuyết nhạy cảm phát giác được hắn nhìn như thanh âm bình tĩnh bên trong đã lộ ra không kiên nhẫn, nói không chừng bước tiếp theo hắn sẽ tiến lên kéo nàng ra khỏi chăn mền.

Nàng không khỏi đem gối đầu cùng chăn mền ôm chặt hơn.

“Gia đếm ba tiếng, nếu không đứng dậy, gia không khách khí. Một...”

Thấy nàng co người lại, Cơ Hoa Âm cúi người, kéo lấy chân mền, giữ thân thể nàng ra, làm cho cả thân người nàng lăn ra ngoài, ngã chống vó ra bên ngoài tròng hắt.

“Này, sao ngươi không thể nhẹ nhàng hơn sao?” Hạ Lan Tuyết vọt lên rồi ngồi xuống, tròng mắt bị chính mình dùng sức xoa nhẹ rất lâu mới đỏ lên, tội nghiệp nhìn hắt, oán giận nói, “Tối hôm qua nửa đêm bị yêu nghiệt Thiếu Khâm kia bắt đến hoàng cung, giằng co nửa đêm, ngay cả đến thở một cái cũng không có thời gian, thiếu chút nữa bị hắt làm cho... Nát bết. Ô ô, còn tưởng rằng ngươi là cố ý cứu ta, ta cảm kích thiếu chút là khóc, nghĩ ngươi tốt hơn, nhưng lại là vì Hiền Phi nương nương. Điều này cũng thôi đi, bởi vì là ngươi, ta nhịn, ta nghiêm túc chữa bệnh cho thái tử, cho Hiền Phi, nhưng là ngươi đấy? Ngươi không nói một tiếng liền đi, để ta một mình ở lại hoàng cung, thiếu chút nữa bị cái nhất công chúa chó má gì đấy tìm người đến đánh hội đồng?”

73. Chương 72-2: Cơ Hoa Âm, Ta Sai Rồi (2)

Cái miệng nhỏ của nàng bật ra tiếng ai oán, nhưng Cơ Hoa Âm vẫn nghe rõ.

Nàng này là bị khi dễ, đang tố khổ với hắt.

Hắt mặt trầm như nước, lẳng lặng nghe.

Cho nên, Hạ Lan Tuyết hít hít mũi, lau đi khóe mắt căn bản không có giọt nước mắt nào, lại dùng cái giọng mũi nức nở nói.

“Ngươi một câu nói cũng không để lại mà đi trước, ta lo lắng cho ngươi. Về nhà tắm rửa sạch sẽ thay đổi xiêm y liền tới tìm ngươi, ngay cả thở cũng không kịp...”

Tắm rửa thay quần áo? Chuyện như vậy có thể bỏ qua không nói đến hay không? “Như vậy, ngươi vụng trộm chạy vào phủ, cũng là bởi vì lo lắng gia?”

“Không thì vì gì chứ?” Hạ Lan Tuyết ủy khuất khoát khoát hắt một cái, lúc hắt đang định lên tiếng, nhanh miệng cướp lời, “Ngươi chỗ xen mồm, hãy nghe ta nói. Ta một đường chạy đến phủ tướng quân, rất có lễ phép gõ cửa, nhưng là, thị vệ canh cửa lại nói ta là người không có phận sự, không cho vào. Nhưng con mẹ nó, bọn họ lại để cho Tô đại mỹ nhân tiến vào, nhưng là bọn họ ngay cả một câu cũng không hỏi cô nàng, cứ như vậy để cho đi vào, cái này bảo ta làm sao mà chịu nổi được?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng kéo thật dài âm cuối, như muốn tăng thêm sức thuyết phục.

“Ngươi rõ ràng đã đáp ứng ta, ba năm sau sẽ lấy ta. Nhưng bây giờ không cho ta vào cửa là muốn tính toán chuyện gì? Chẳng lẽ ba năm sau, chúng ta trực tiếp vào động phòng sao? Tình cảm không muốn bồi dưỡng sao?”

“Ngươi nghĩ nhiều rồi.” Gương mặt tuấn tú của Cơ Hoa Âm hơi có chút vận vẹo, “Gia nói ba năm sau, nếu như ngươi trở nên xinh đẹp.”

“Này căn bản không phải vấn đề.” Hạ Lan Tuyết lớn lối vung tay lên, ngạo khí mười phần, “Theo ta thấy hiện nay ta nhìn rất được, lớn lên hắt là không có gì biến đổi lớn, đảm bảo là rất xinh đẹp rồi.”

Vậy mà cũng kéo đến chuyện động phòng được sao? Cơ Hoa Âm muốn nói.

“Nhưng nếu ngươi lo lắng cho gia, sau khi đi vào trông thấy gia bình yên vô sự là được, tại sao còn đoạt khuyển tai ngọc của gia?”

“Cái này?” Hạ Lan Tuyết bị hỏi khó rồi, sắc mặt khế cứng đờ, cười khan một tiếng, vội hỏi, “Ai nói ngươi bình yên vô sự rồi? Đều là ngươi bị Tô mỹ nhân kia hành hạ? Không có ta hao tổn tâm trí ngươi có thể thoát khỏi nước sôi lửa bỏng sao?”

“Ngươi cảm thấy gia cần ngươi cứu sao?” Cơ Hoa Âm hỏi ngược lại.

Hạ Lan Tuyết nghiêng mắt nhìn hắn, hừ cười, “Đừng tưởng qua sông đoạn cầu đâu? Nếu người không muốn gây sự với Tô mỹ nhân kia, tại sao còn phối hợp diễn với ta?”

Kỳ thật, từ lúc nàng đến gần đình nghỉ mát, hắn liền phát giác nàng đi?

Đang lúc Tô mỹ nhân muốn thổ lộ, hắn lại lôi nàng vào không phải là muốn nàng ngăn cản Tô mỹ nhân kia sao ?

Còn có, nàng ở bên cạnh hắn vừa làm nũng vừa cợt nhả , hắn lại vẻ mặt sủng ái.

Cắt, mặc dù đó là nàng muốn, nhưng nàng cũng không ngu ngốc đến nỗi cho đó là thật.

Diễn trò sao? Ai không diễn chứ?

Thậm chí về sau, nàng thiết kế làm đổ đàn của hắn, chạy trốn chết, hắn đuổi theo nàng trốn trên tàng cây, hành động như vậy trong chốn lạt đường như làm nàng nhớ lại.

Kiếp trước hắn thích dùng chiêu này, cứ khi nào nàng náo loạn ở chỗ hắn, cũng đều bị hắn trốn lại, cảnh bị hắn trốn qua trốn lại thoáng xuất hiện trong đầu óc nàng, làm cho nàng hoảng hốt, nhưng đột nhiên nhìn thấy Tô Minh Ngọc đang lên nhìn ở đằng xa, nàng liền không suy nghĩ nhiều nữa.

Hơn nữa, hắn trốn theo kiểu nút thông lọng, mà mặc dù công phu của nàng không ra sao, nhưng dùng một cái dây lưng làm dây trốn có thể làm khó nàng được sao.

Cho nên, nếu hắn thật sự muốn phạt nàng, sẽ không dùng chiêu thức này.

Thế nhưng, làm cho nàng thấy lạ là, giữa hai người trước đó cũng không có thương lượng qua, cũng không có tập qua, nhưng khi ở cùng một chỗ lại có thể ăn ý với nhau như vậy.

Thật giống như, rất tự nhiên biết được suy nghĩ cũng như ý muốn của đối phương vậy.

Giống như hắn đối với nàng lạnh lùng, nhưng nàng lại cảm thấy được sự lạnh lùng đó chỉ là bề ngoài mà thôi.

Loại cảm giác này rất quen thuộc, giống như cảm giác ở kiếp trước hắn mang lại cho nàng vậy.

Thậm chí, lúc hắn trốn nàng, ánh mắt hắn nhìn nàng chằm chằm cũng giống y như kiếp trước.

Nếu không phải cảm thấy quá vô lý, nàng liền cho rằng hắn không phải là người ở kiếp này mà là người kiếp trước cũng trùng sinh trở về.

Thế nhưng, cũng không thể có chuyện này được, bởi vì ở kiếp trước mặc dù Cơ Hoa Âm bị gãy chân nhưng vẫn còn sống sờ sờ mà.

Cái chết của nàng, có lẽ hắn sẽ khó chịu, nhưng cũng không trở thành tự tử vì tình đi?

Nàng cười dịu dàng nhìn hắn, đột nhiên đưa tay liền muốn sờ mặt của hắn, lúc này hắn thật trẻ trung nha, thật hấp dẫn người khác...

“Dám chạm vào một tý, gia bề gãy tay người.” Con mắt lạnh lẽo của Cơ Hoa Âm nhìn chằm chằm bàn tay nhỏ bé đang muốn chạm vào gò má của hắn.

“A?” Hạ Lan Tuyết kinh hãi rút tay về, cười khan nói, “Ta vừa thấy có con muỗi muốn cắn người”.

“Đi thôi.” Hắn đột nhiên xoay người, tựa hồ không muốn nghe nàng nói thêm gì.

Hạ Lan Tuyết còn đắm chìm ở tâm tình của mình, hoàn toàn không để ý đến lời nói của hắn, chỉ ‘A’ một tiếng, như cũ ngồi trên giường kinh ngạc .

Nàng cho là hắn phải đi.

Nhưng Cơ Hoa Âm đi tới cửa, quay đầu lại nhìn nàng

Đang ngồi ngó ngẩn vò vò mái tóc rối, không biết đang suy nghĩ cái gì phức tạp.

“Hửm? Người không đi?” Hạ Lan Tuyết đẩy ra trên trán tóc rối bời, đôi mắt to nhìn qua hắn, bỗng nhiên cong cong cười, “Nếu không có việc gì làm, thì đến tán gẫu cùng với ta đi .”

Cơ Hoa Âm sắc mặt trầm xuống, nghiêng đầu lạnh lùng đi ra.

“Xi”.Hạ Lan Tuyết khinh thường hừ một tiếng, vuốt vuốt đầu, thật đúng là mệt mỏi, ôm gối lại ngã xuống giường.

Lần này, ngã xuống thực liền ngủ mất luôn.

Ước chừng là bốn phía đều phẳng phát hơi thở của hắn, lần này, nàng lại nằm mơ.

Trong mộng, hắn một thân hắc y, toàn thân tản ra hơi thở ma mị, một thanh trường kiếm sắc bén kề bên cổ Cung Nam Khế.

Hắn hỏi nàng, nàng theo hắn đi hay là ở lại cùng với phế vật này?

74. Chương 72-3: Cơ Hoa Âm, Ta Sai Rồi (3)

Bình sinh nàng hận nhất là bị người uy hiếp, nàng cười lạnh, phế vật thì như thế nào? Vẫn hơn loại người cường hãn, chỉ thích đi uy hiếp người khác như hắn, huống chi, nàng có bản lãnh có thể bảo hộ phế vật.

Hắn giờ kiếm muốn đâm xuyên cổ Nam Cung Khế, nàng nhìn có dòng máu đỏ thẩm chảy ra từ cái cổ yếu ớt kia, nàng nghe thấy thanh âm run rẩy đáng thương của Nam Cung Khế, “Hạ Lan tỷ tỷ, người mặc kệ ta, chạy mau. Hắn là kẻ điên.”

Nàng biết rõ, hắn không phải là kẻ điên, nếu hắn muốn giết người, thì Nam Cung Khế sao chỉ có chảy máu, cái đầu đã sớm lìa khỏi cổ rồi.

Nàng biết rõ, hắn chỉ là muốn mang nàng đi.

Nhưng lúc ấy nàng như bị điên vậy, đem toàn bộ châm độc đều ghim vào đầu gối hắn.

Nhìn hắn ngã quy xuống, ánh mắt nàng là một mảnh mơ hồ, không nhìn rõ gương mặt của hắn, nàng lao đảo đưa Nam Cung Khế đang bị thương rời đi.

Đúng vậy, đó là ngày mà nàng bỏ hắn lại.

Từ đó về sau, bọn họ trời nam đất bắc, thật giống như hai người chưa từng xuất hiện trong cuộc đời nhau vậy.

Khi nàng làm hoàng hậu, Nam Cung Khế dường như trăm bề che chở nàng, từ việc nhà đến việc nước mọi thứ đều theo ý muốn của nàng.

Ở Đại Chu quốc, nàng cơ hồ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Toàn bộ hậu cung, mặc dù cũng có vài vị phi tần thiếp thất, nhưng mà, có nàng ở đây, Nam Cung Khế dám sủng hạnh ai?

Vì vậy, cho đến khi nàng chết, Nam Cung Khế cũng không có một người con nối dòng.

Chỉ là, cuộc sống buồn tẻ trôi qua như vậy, nàng lại cho rằng đó là hạnh phúc, từng ngày qua cứ như thế.

Nhưng sau mười năm, nàng từ một thiếu nữ xinh tươi, khỏe mạnh, trở thành một con ma ốm.

Đúng vậy, nàng không dám thừa nhận, từ ngày hủy đi hai chân của Cơ Hoa Âm, nàng cũng đem cuộc sống của chính mình hủy hoại.

Cuộc sống không có hắn, nàng sống như thế nào qua ngày cũng không rõ.

Cho nên, sau này Nam Cung Khế rất hận nàng, suốt mười năm, nàng không chế hắn, nhưng cũng chưa cho hắn muốn, nên đã đem một thiếu niên nhút nhát biến thành một ác ma cố chấp, độc ác như vậy.

Đều là sai lầm của nàng.

Hoa Âm, ta nợ người , đến giờ vẫn còn.

Nam Cung Khế, ta hủy người, người giết ta, hai chúng ta không thiếu nợ nhau, đời này đừng gặp lại nhau nữa.

--

Cơ Hoa Âm ngồi ở đầu giường, lẳng lặng nhìn thiếu nữ đang ngủ không yên ổn trên giường, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mơn trớn nước mắt ở khóe mắt nàng, đôi con ngươi một mảnh sâu và đen như đêm vậy.

“Bóng đèn sao? Trong mộng là ta, hay là hắc? Lại làm cho nàng thương tâm như vậy?”

“Hoa Âm.” Nàng bỗng nhiên mở mắt, đôi mắt đắm lệ mông lung lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt Cơ Hoa Âm, lúng túng hừ nói, “Ta sai rồi, ta không cho người đi, ta chỉ còn lại người.”

Mấy ngày nay đều thấy nàng làm càn, tự nhiên bây giờ nói chuyện dịu dàng như vậy, làm cho người khác không kịp thích ứng.

“Người nên...” Cơ Hoa Âm nắm lên tay của nàng, muốn kéo nàng ngồi dậy, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay nàng nóng bỏng, vội đưa tay đặt lên chân nàng, cũng là phồng tay.

Đáng chết, nàng thật đúng là bị bệnh.

Hắn đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

“Chớ đi.” Ánh mắt Hạ Lan Tuyết tha thiết nhìn bóng lưng hắn rời đi, ủy khuất hít hít mũi, “Ta đã nhận lầm, đừng không để ý đến ta.”

Cơ Hoa Âm đi ra, gọi Tiểu Chủ đến, “Đi, gọi Tôn lão đầu lập tức đến.”

“Ồ? Gia bị bệnh sao?” Tiểu Chủ nghi hoặc.

“Đi nhanh đi.” Cơ Hoa Âm thấp giọng phân phó, thân thể mập mạp của Tiểu Chủ vội lặn đi.

Cơ Hoa Âm xoay người trở vào trong nhà, chỉ thấy nha đầu Hạ Lan Tuyết đã hết chặn mền trên người ra, ngã chổng vó lên trời vô cùng không có hình tượng, nhất là, áo choàng bị kéo lên kia, bên dưới lộ ra đôi chân dài thẳng tắp...

Đáng chết, nàng lại chỉ mặc trường bào, bên trong đúng là chân không .

Hắn vội đem vạt áo kéo xuống, phủ ở chân của nàng.

“Không cần, nóng.” Hạ Lan Tuyết bị sốt có chút hồ đồ, ngay cả hai mắt cũng đỏ lên.

Nàng lại kéo áo choàng lên, giắt lên đai lưng, nhất định để lộ chân ra, nhưng như vậy cũng chưa đủ mát, nàng còn kéo kéo cổ áo, thật giống như muốn lột bỏ xiêm y vướng víu qua một bên.

Cơ Hoa Âm sững sốt giây lát rồi lập tức cuống quýt, đè tay nàng lại, “Chớ lộn xộn.”

Nhưng nàng có phải là cái biết nghe lời đâu, mà còn bị sốt làm cho mơ hồ, “Nóng, nóng chết mất.”

Nàng vừa la hét vừa khó chịu uốn éo người.

“Ngoan ngoan.” Một người vừa bị sốt gây náo loạn, còn không chịu nghe lời, Cơ Hoa Âm dịu dàng, ôn nhu dụ dỗ, nhưng mà, động tác trên tay lại nhanh .

Trực tiếp kéo đai lưng của nàng ra, trói hai tay hai chân lại.

Kỳ quái, sau khi bị trói Hạ Lan Tuyết không khóc không náo loạn, chỉ mở to một đôi mắt thổ, ngu ngơ nhìn hắn.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, nhẹ thở phào, dụ dỗ nói, “Người ngoan ngoan một chút, Tôn lão đầu đến ngay giờ.”

Vừa nói xong, đã nghe thấy thanh âm của Tiểu Chủ ở cửa, “Gia, Tôn bá đến rồi.”

“Vào đi.” Cơ Hoa Âm kéo chăn mỏng đắp lên người Hạ Lan Tuyết, chỉ lộ ra đầu nhỏ.

“Gia, ngài thấy không thoải mái sao?” Tôn lão đầu cống cái hòm thuốc liền vội vã vào phòng.

Cơ Hoa Âm đứng dậy, chỉ người trên giường, “Là nàng.”

75. Chương 73-1: Ép Buộc

Ngay tại lúc Cơ Hoa Âm ra cửa lấy nước, trong đầu Hạ Lan Tuyết không biết nghĩ cái gì, lẫn lộn quấy đạp một hồi làm cho đai lưng buộc nàng thành hình bánh chưng luôn

“Người đang làm cái gì?” Cơ Hoa Âm bùng nước vào nhà, chỉ thấy cô gái nhỏ này quỳ ở trên giường, đang cầm đầu chui vào trong chăn thò ra cái mông nhỏ, giống như là đang tìm cái gì.

Hắn để chậu nước vào giá đỡ, đi đến bên giường, kéo ra chăn mền, chỉ thấy áo nàng rộng mở, trên người còn quần đai lưng, giống như nàng muốn cởi đai lưng ra, nhưng không được, bất lực cắn môi đến trắng bệch.

Không biết, còn tưởng là nàng đang chơi trò buộc người đâu.

Nhìn thấy hai gò má nàng đỏ bừng bừng, Cơ Hoa Âm biết nàng bị bệnh không nhẹ.

Nhưng mà, một khi ngã bệnh còn làm ra được hành động kỳ quái như vậy cũng chỉ có nha đầu chết tiệt này thôi.

Một tay túm lấy nàng đến trước mặt, muốn giúp nàng cởi bỏ, nhưng cũng không biết nàng quần lên thế nào, hắn tìm mãi không thấy nút thắt, hơn nữa y phục trên người nàng xộc xệch, lộ gần hết cơ thể, thật đúng là tra tấn người khác mà.

Cơ hồ không muốn suy nghĩ nhiều, Cơ Hoa Âm định dùng lực phá nát đai lưng,

“Hoa tai của ta không thấy đâu.” Tựa hồ cảm thấy cơn giận của hắn, nàng mở to mắt to vô tội, tha thiết mong chờ nhìn hắn.

“Ta lấy lại rồi.” Cơ Hoa Âm ngồi ở đầu giường, một lần nữa mặc áo choàng lên cho nàng.

“Người lấy lại?” Nàng nghiêng cái đầu nhỏ tinh tế nhìn hắn, tựa hồ không biết hắn, nhưng là, chợt lại nhếch miệng cười, nịnh nọt ôm lấy cánh tay của hắn, nũng nịu cầu khẩn nói, “Người trả ta, được hay không?”

“Hoa tai kia đối với người rất quan trọng sao?” Hắn lẳng lặng nhìn chăm chăm vào hai con mắt đang đỏ lên của nàng.

“Ừm.” Nàng dùng sức gật đầu, “Trả ta, được chứ?”

“Được, nhưng trước hết, người phải nghe lời ta.” Cơ Hoa Âm xoay người đem chậu nước tới, đặt ở trên băng ghế cạnh giường.

Hạ Lan Tuyết lại dùng sức gật đầu, “Ta nghe lời.”

“Ngoan ngoan.” Cơ Hoa Âm vuốt vuốt tóc của nàng, trong lòng đột nhiên tuôn ra cảm giác khổ sở, hắn hít sâu một hơi, vắt khô khăn lông trong chậu, sau đó giúp nàng lau mặt, lại lau tay.

Sau đó, lại đem nhúng khăn lông vào trong chậu, lại vắt khô đưa cho nàng, “Nhớ kỹ ta vừa rồi làm gì?”

“Ừm?” Hạ Lan Tuyết khó hiểu.

“Hiện tại, người chính mình lau đi.” Đem khăn lông nhét vào trong tay nàng, hắn kiên nhẫn chỉ bảo, “Từ cổ đến thân người không phải người thấy nóng sao? Lau đi cho thoải mái.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết gật đầu.

Cơ Hoa Âm đứng dậy, xoay người định đi, nhưng vẫn không yên lòng, lại quay đầu lại dặn dò, “Ta ở ngay bên ngoài, nếu người thấy trong người khó chịu, thì gọi ta vào.”

“Ta hiện tại không thoải mái.” Nàng gấp rút gọi hắn.

Cơ Hoa Âm nhú mi, “Không thoải mái ở đâu.”

“Toàn thân không thoải mái.” Thanh âm nàng khàn khàn, mang theo nồng đậm khoang mũi, nghe tới như làm nũng.

Cơ Hoa Âm dừng lại, ánh mắt thật sâu nhìn nàng, “Tiểu tuyết nhi, ngươi biết mình đang nói cái gì không?”

“Hửm...” Nàng không có trả lời, đầu lông mày khẽ sở nhãn lại, cả thân người thẳng tắp đổ về phía sau.

Bất tỉnh.

Liên tục bị bóng đè, hơn nữa sốt ngày càng cao, thân thể nhỏ bé của nàng rốt cục không chịu đựng được nữa, ngã xuống

“Tuyết nhi.” Cơ Hoa Âm ngưng mi, chạy đến bên giường, vừa nhìn thấy nàng hôn mê bất tỉnh, lập tức, cả khuôn mặt đều căng thẳng.

Sau nửa canh giờ, Tôn lão đầu tự mình đưa được hạ sốt đến.

Nhưng hắn không được đi vào nhà, Cơ Hoa Âm đi ra cầm được vào.

Nhưng mặc dù như vậy, hắn vẫn nhìn ra một chút ít, cái chán chủ tử đầy mồ hôi, vạt áo trước và tay áo đều bị ướt, đây chính là vết tích của nước rồi.

Như vậy, rất có thể là tự gia lau thân mình cho tiểu cô nương trong phòng kia rồi.

Ngẫm lại, mặc dù trời rất nóng nhưng Tôn lão đầu thấy nổi da gà.

Như thế này thật sự là quỷ dị rồi.

Chủ tử lại dụng tâm với một con nhóc như thế? Thế mà từ trước đến nay hắn vẫn cho là Tô gia tiểu thư kia mới là người xứng đáng với gia đầu.

Ai...

“Tôn y, sao ngài lại đứng thờ dài ở chỗ này? Cứu đệ ta ở trong phòng sao?” Vừa hỏi Cơ Hoa Quân vừa muốn đẩy cửa đi vào.

Tôn lão đầu liền vội vàng tiến lên kéo hắn, “Nhị gia, ngài tới lúc nào thế? Thật đúng dịp, ngài đi uống một chén với lão đầu ta đi.”

“A, ta đang đi tìm tiểu phượng, nhưng không thấy đâu, chắc đang ở đây rồi.” Cơ Hoa Quân cười nói.

“Tiểu phượng tính tình nghịch ngợm, không chừng lại bay đi chỗ nào rồi. Đi, đi uống rượu cùng lão nhân nào.” Tôn lão đầu kéo hắn.

Cơ Hoa Quân chính là nhân tinh, vừa rồi hắn nghe được tin tức lão đệ ôm nữ nhân đi ra từ phòng tắm, cho nên, ngay cả tiểu phượng cũng không thêm quan tâm, liền chạy đến nơi này, hiện tại lại thấy Tôn lão đầu như vậy, lại càng thêm khẳng định, nữ nhân kia đang ở trong phòng Cơ Hoa Âm.

Hắc hắc, ban ngày lưu nữ nhân ở trong phòng, còn có thể làm được chuyện gì đây?

Cơ Hoa Quân có lòng muốn coi diễn, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

“Tôn y, ông nhìn xem kia là tiểu phượng phải không?” Đột nhiên ngón tay hắn hướng lên trời chỉ, Tôn lão đầu theo bản năng ngẩng cổ lên trời nhìn, bóng người bên cạnh chợt lóe, Cơ Hoa Quân đã đá văng cửa phòng, vội vàng xông vào trong nhà.

Tôn lão đầu thầm kêu không tốt, lúc đang định đi vào căn người, nhưng lại nghĩ đến tính tình gia, không dám tiến vào nữa, đành đứng ở ngoài cửa .

“Cứu đệ, ngươi ở đâu? Tại sao thấy ta đến lại trốn đi? Mau ra đây đi uống rượu cùng nhị ca.” Cơ Hoa Quân sải bước đi vào trong phòng, hắn không thể trực tiếp nhìn thấy hình ảnh hương diễm kia.

76. Chương 73-2

Nhưng vừa nghe thấy thanh âm của Cơ Hoa Quân, khuôn mặt tuần tú của Cơ Hoa Âm lập tức trầm xuống, tay đang dứt thuốc dừng lại, “Cút ra ngoài!”

Bước chân Cơ Hoa Quân hơi dừng lại, nhưng trong lòng càng khẳng định có chuyện phát sinh rồi.

Hắc, chuyện gì có thể làm cho nam nhân nổi giận như thế? Tự nhiên là do chuyện tốt bị cắt đứt rồi, nghe thấy giọng nói như muốn giết người kia, càng khẳng định chắc chắn là thế rồi.

Bây giờ quay ra ngoài? Làm sao có thể.

Vì để nắm lấy nhược điểm của tiểu đệ, nên tính liều chết xông vào nhìn một tý, hắc cũng muốn nhìn xem không biết nữ tử như thế nào có thể làm cho nam nhân luôn lạnh lùng như vậy nổi lên hứng thú.

“Cửu đệ, người nói cái gì đó? Nhị ca muốn tìm người đi uống rượu?”

Hắn giả bộ không nghe rõ, vào nội thất, đi tới bên cạnh cửa, đang định mở lớp màn cửa cuối cùng kia ra, ai ngờ, ngón tay vừa chạm vào màn cửa, một cổ kinh phong đã đánh tới, hắn cuống quýt tránh né, chưởng phong bén nhọn đánh vào bàn ghế phía sau hắn làm bàn ghế nát tan.

Tiểu tử chết tiệt, thật sự động thủ?

Cơ Hoa Quân lau mồ hôi lạnh trên trán, tay vịn vào cái ghế bên cạnh, khó khăn đứng dậy, chỉ nghe thấy người bên trong khiển trách, “Còn không biến đi, tiếp theo người cũng không may mắn như vậy.”

“Tiểu tử thú vị, người đợi đây.” Cơ Hoa Quân nổi giận, không cam lòng phát tay áo rời đi.

Ở cửa, Tôn lão đầu tất nhiên nghe được động tĩnh bên trong, lại nhìn Cơ Hoa Quân cầm đầu đi ra, nhin không được có chút hả hê mỉm cười, “Nhị gia, ta nói rồi, không đi uống rượu cùng lão nhân ta, lại đi vào để bị đánh?”

“Cắt, ai biết tiểu tử này hỗn như vậy? Gia là hắc Nhị ca. Nữ nhân của gia bị hắn đoạt, ta cũng không đánh hắn. Người nói xem hắn lại đối xử với ta như vậy?” Cơ Hoa Quân vẻ mặt khó chịu.

Tôn lão đầu cười ha ha, lại ác liệt xát muối vào vết thương của hắn, “Nhị gia, Tô tiểu thư cũng không phải nữ nhân của ngài.”

“Người?” Cơ Hoa Quân hung dữ trừng mắt nhìn hắn, “Sớm muộn có một ngày sẽ là.”

“Xong xong xong, uống rượu trước đi.” Tôn lão đầu kéo hắn đi.

Cơ Hoa Quân cũng đang cần chút rượu để giải buồn, dựa vào cái gì, hắn là ca ca, lại không sánh bằng đệ đệ đâu?

Công phu so ra kém, đánh trận so ra kém, thậm chí đòi nữ nhân thích...

Không đúng, điều này hắn thắng tuyệt đối, bởi vì cho tới bây giờ, ngoại trừ Tô Minh Ngọc, trên cơ bản, phàm là nữ nhân hắn tiếp xúc qua, chưa có cô nương nào là không quỳ rạp trước sự phong lưu phóng khoáng của hắn đâu.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn dễ chịu hơn nhiều rồi, cùng Tôn lão đầu đi uống rượu.

Trong phòng, an tĩnh, Cơ Hoa Âm lại từng muống từng muống dứt được, sau khi hôn mê Hạ Lan Tuyết lại ngoan hiền hơn lúc nàng tỉnh nhiều, lúc dứt thuốc, chỉ cần cái muống hơi dính môi của nàng, nàng cũng rất tự nhiên nuốt xuống, một giọt cũng không lãng phí.

Cho nên, chén được này dứt rất nhanh.

Dứt được xong, Cơ Hoa Âm mới đi ra, trong sân, không một tiếng động.

Mà tâm của hắn, cũng rất thanh tĩnh.

“Gia.” Tiểu Chủ chờ rất lâu trong phòng ăn, nhìn thấy chủ tử đi ra, vội vàng chạy ra bắt bái.

Cơ Hoa Âm liếc nhìn hần, không đợi hần mở miệng nói chuyện, liền nói, “Phái vài người giữ cửa, không có lệnh của gia, bất luận kẻ nào không cho phép bước vào sân nhỏ nửa bước.”

“Vâng ạ.” Về mặt Tiểu Chủy đau khổ gật đầu, mới vừa há to miệng, đang định nói chuyện của tiểu phượng.

Cơ Hoa Âm tựa hồ nghĩ tới điều gì, lại nói, “Mặt khác, người tự mình đi xem, tìm một vài bà tử gọn gàng đến.”

“Gia?” Tiểu Chủy giật mình trừng lớn cặp mắt híp, “Ngài là hiền khách nô tài hầu hạ không tốt sao?”

“Làm theo lời ta nói đi.” Cơ Hoa Âm phân phó một câu, cất bước liền đi, này nửa ngày ở trong phòng hầu hạ Hạ Lan Tuyết, hần cũng ra mồ hôi, cần phải tắm rửa thay y phục.

Nhưng đột nhiên nghĩ đến những thứ Hạ Lan Tuyết nôn trong bể tắm, mặt mày nhú chặt, nói với Tiểu Chủy đang đi theo sau, “Gọi vài tên sai vặt đến lau rửa bồn tắm, đổ nước sạch vài ba lần cho gia, phải tẩy rửa thật sạch sẽ.”

“Được ạ.” Thừa nhỏ gật đầu liên tục, hồ tắm vốn chính là mỗi sáng sớm rửa , này cũng không có gì, chỉ là, muốn rửa đi rửa lại ba lần có phải hơi quá hay không?

Hồ tắm tạm thời không thể dùng, Cơ Hoa Âm liền thay đổi hướng, đi tới thư phòng.

Nhưng đột nhiên phát hiện Tiểu Chủy vẫn đang đi theo, không khỏi nói, “Còn đi theo gia làm cái gì? Chuyện gia phân phó làm xong hết chưa?”

“A, nô tài đi ngay đây ạ.” Vừa rồi Tiểu Chủy nghĩ đến chuyện cô nương ở hồ tắm kia, nhất thời quên mất chuyện gì cần làm, đến khi Cơ Hoa Âm nhắc lại, mới vội vã chạy đi.

Chỉ là, chưa chạy vài bước, lại vội vàng quay trở lại hỏi, “Gia, gia, nô tài có chuyện quan trọng hồi bẩm.”

“Chuyện gì?” Cơ Hoa Âm đứng ở cửa thư phòng, hỏi.

Tiểu Chủy lau mồ hôi trên trán, sợ hãi nói, “Không thấy tiểu phượng.”

“Không thấy? Sao lại không thấy?” Cơ Hoa Âm sắc mặt trầm xuống.

Tiểu Chủy gấp rút giải thích, “Sáng sớm nô tài đã cho nàng ăn rồi, nhưng sau đó , đã không thấy tắm hơi, đến bây giờ cũng không có trở lại.”

“Vậy còn không mau sai người đi tìm, nàng cũng không biết bay ra ngoài.” Cơ Hoa Âm nói.

“Vâng ạ.” Tiểu Chủy đành phải kiên trì đáp ứng, mà trên thực tế, trước đây, hần đã tập hợp toàn bộ hạ nhân trong phủ đi tìm rồi, căn bản cũng không thấy bóng dáng chim đâu.

--

Dược của Tôn lão đầu quả nhiên không tệ, lúc chạng vạng, Hạ Lan Tuyết hạ sốt, người cũng tỉnh lại, chỉ là, thân thể không có nhiều sức lực thôi.

77. Chương 73-3

Tròng mắt đảo qua lại, căn phòng xa lạ, cảnh sắc xa lạ, làm cho trong lòng nàng khê hoảng hốt, từng hình ảnh lại lướt qua đầu nàng.

Nhưng tự nhiên nàng thông suốt.

Nàng đang ở trong phòng Cơ Hoa Âm, đúng rồi, gối đầu, chăn mền đều là mùi vị quen thuộc với nàng.

Nàng nở nụ cười, trong lòng ngọt ngào .

Nghĩ ngợi một lúc, nhìn ngoài cửa sổ sắc trời dần tối, nàng giãy giụa người đứng lên, sờ thấy bên gối để một bộ quần áo, mềm mại, chắc là quần áo của phụ nữ rồi.

Nàng cúi xuống nhìn, quả nhiên là.

Không chỉ có áo ngoài, còn có đồ lót bên trong.

“Không bảo là quý phủ không có nữ nhân sao?” Nàng ôm quần áo, lẩm bẩm nói, nhưng nhìn lại thì thấy đều là quần áo mới.

Như vậy, là hắc mua cho nàng?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hạ Lan Tuyết đều cảm thấy vui vẻ, vội vàng cởi bộ quần áo rộng thùng thình đang mặc ra, mặc bộ đồ mới vào.

Oa, thật đúng là vừa người.

Chỉ là, màu sắc trắng toát này, làm nàng nhìn không quen mắt.

Đứng dậy xuống giường, thì thấy một đôi giày thêu tinh xảo trên bệ gỗ.

Nàng thử đi vào, thật vừa chân.

Nàng không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Cơ Hoa Âm thừa dịp nàng ngủ thiếp đi, vụng trộm cầm sợi dây thừng đo chân nàng sao? Cho nên cả giày và quần áo đều vừa vặn như vậy?

Hắc hắc, thật tốt!

Nếu là công lao của hắc, nàng phải tìm hắc ngay mới được.

Ra cửa phòng, Hạ Lan Tuyết không biết đi đâu tìm, phủ tướng quân cũng không phải nhỏ, Cơ Hoa Âm ở chỗ nào đây?

Cũng may, cửa viện có thủ vệ.

Hạ Lan Tuyết lập tức chạy tới hỏi, “Tiểu ca, tướng quân của các người đâu?”

Hai người thủ vệ vừa thấy một tiểu cô nương chạy đến từ bên trong, ánh mắt không khỏi kinh hãi, “Người, người là ai?”

Thảo nào Chủ tử tổng quản bảo họ đến canh cửa viện này, bên trong lại là một vị cô nương.

“Tướng quân phu nhân.” Hạ Lan Tuyết chột nhứ mày, đồng dục nói.

Hai người thị vệ mặt đều méo, “Phu... Phu nhân.”

“Chuyện gì?”

Giọng Cơ Hoa Âm đột nhiên truyền đến, Hạ Lan Tuyết nhìn lại, chỉ thấy Cơ Hoa Âm đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà chiếu lên mái ngói, phản chiếu ra ánh sáng rực, chiếu vào người hắc, làm cho cả người hắc như đang phát sáng.

Ánh mắt Hạ Lan Tuyết sáng lên, giang hai cánh tay, như chim nhỏ chạy đến bên hắc.

Nhưng nàng chưa kịp chạy đến xà vào ngực hắc, bên tai chợt có một trận gió cuốn, chỉ thấy một người béo tròn giống như lăn lại trước mặt Cơ Hoa Âm, “Gia, không xong, tiểu Phượng muốn đi tự tử.”

“Tiểu Phượng?” Hạ Lan Tuyết chạy tới, nghi ngờ nhìn thái giám này, lại nhìn qua Cơ Hoa Âm, “Không phải người nói trong phủ không có nữ nhân sao? Vậy tiểu phượng là ai?”

“Cô nương, tiểu phượng này là gia nuôi dưỡng, còn được gia rất yêu quý nữa.” Tiểu Chủ tử thấy nàng ghen tỵ, vội vàng giải thích.

Nhưng càng giải thích càng gây hiểu lầm, Hạ Lan Tuyết vội nín lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, “Người nuôi ? Còn yêu quý nhất? Không phải là người có sở thích với trẻ con chứ, thích...”

“Làm càn.” Cơ Hoa Âm bỏ qua nàng, đi xuống bậc thang.

Tiểu Chủ gấp rút đi theo.

Hạ Lan Tuyết sững sờ tại chỗ, trong lòng rất oán giận, vậy mà lại nuôi dưỡng một tiểu cô nương ở trong phủ? Không biết xấu hổ.

“Cơ Hoa Âm, người chờ ta một chút.”

Nàng vội vã đuổi tới, muốn nhìn xem vật nhỏ mà hần nuôi hình thù như thế nào.

Mấy người đi vào một viện lộ thiên hoa cỏ xanh um, làm cho Hạ Lan Tuyết cứ ngỡ như đang đi vào một cánh rừng nhỏ?

“Tiểu nữ nhân của gia có sở thích cũng quái lạ nhỉ?” Nàng đưa mắt chế nhạo nhìn về phía Cơ Hoa Âm, nơi này không có phòng xá, đúng là cây cối hoa cỏ, chẳng lẽ tiểu nữ nhân kia thích nơi hoang dã?

Cơ Hoa Âm không có phản ứng lại, cùng với Tiểu Chủ đi vào trong rừng, bỗng nhiên, có vật gì đó từ trên cây bay loạn xạ xuống.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, theo phản xạ đứng chắn trước người Cơ Hoa Âm, mở ra hai tay, giống như gà mẹ bảo vệ con, “Vật gì đó?”

“Tiểu Phượng, đừng làm rộn, gia tới thăm người.” Tiểu Chủ vội vàng gọi.

Hạ Lan Tuyết lúc này mới chứng kiến, đứng ở cạnh mình chính là một con chim lớn.

Chim to kia đang trừng mắt, ánh mắt căm thù nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

“À là tiểu súc sinh này sao!” Hạ Lan Tuyết cũng nhận ra nó, lập tức khơi gợi lên trong lòng cừu hận, hừ, nếu không phải tiểu súc sinh này, nàng cũng sẽ không ngã bệnh.

Đưa tay, đang định bắt nó lại, tuy nhiên, cổ áo lại bị Cơ Hoa Âm túm lại, nàng bị hần xách sang một bên.

“Này, ta cho người biết, chính là tiểu súc sinh này nó...”

Nàng đang định tố cáo tội ác của tiểu súc sinh này với Cơ Hoa Âm, chỉ thấy Cơ Hoa Âm từ từ ngồi xuống, dịu dàng đưa tay về phía tiểu súc sinh kia, chim kia liền kêu lên một tiếng, nhảy vào lòng bàn tay hần.

“Chuyện gì xảy ra?” Cơ Hoa Âm hỏi nó, “Vì sao phải tự tử?”

Chim kia u oán nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết một bộ vô tội, tại sao nó lại nhìn về phía nàng chứ.

“Đúng rồi, người nuôi tiểu súc sinh này sao?” Nàng đến bên cạnh hần, chỉ con vật nhỏ trong lòng bàn tay hần, một vẻ mặt khởi binh vẫn tội.

“Tiểu súc sinh?” Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lạnh nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết bẹp bẹp miệng, nói, “Vốn chính là súc sinh mà? Người cũng không biết, nó rất vô văn hóa, không sạch sẽ, hôm nay nó bay lên đầu ta ỉa đấy”.

78. Chương 73-4

“Sao cô lại nói Tiểu Phượng như thế?” Tiểu Chủ bắt mồm.

“Thì đúng là vậy mà.” Hạ Lan Tuyết nhìn con chim kia, đột nhiên hỏi Cơ Hoa Âm, “Ở đâu người có được nó?”

Sắc mặt Cơ Hoa Âm âm trầm nhìn nàng, “Như vậy chơi rất vui sao?”

“Hả?” Biết rõ hấn giận thật, Hạ Lan Tuyết đang hưng trí bồng bồng vội vàng dịu lại, trên mặt cố nén cười nói, “Được rồi, ta sai rồi, ta không nên tranh chấp với một con chim, còn ác ý vặt sạch lông đuôi nó, hay là, như thế này vậy.”

Bỗng nhiên mặt nàng tràn đầy tươi cười, nói với con chim kia, “Tiểu Phượng, ta thấy ngươi cũng không còn nhỏ nữa? Một mình ngươi ở tại trong rừng này rất cô đơn đúng không? Hôm nào, ta bắt cho ngươi một tiểu thư chim đến làm vợ, được không? Để các ngươi sinh một ổ chim nhỏ?”

Cơ Hoa Âm nghe vậy, khước miệng khẽ kéo.

Chim kia lại như có chút động tâm, chỉ là, đối với một người bĩ ỉu nhỏ lông ở địa phương đó của nó, nó có thể tin nhiệm sao?

Nhưng mà, một giống cái nhỏ, cũng rất hấp dẫn nha.

Nhưng nó cũng rất thông minh, cuối cùng tròn mắt đảo vòng nhìn về phía Cơ Hoa Âm, hừ, hết thấy nghe chủ tử.

Ngoan ngoãn, chim này quả thật thành tinh, Hạ Lan Tuyết cũng nhìn Cơ Hoa Âm, vẻ mặt nịnh nọt cười, “Cứ quyết định như vậy đi? Hôm nào ta tìm bạn đời cho nó, coi như là chuộc lỗi, được không?”

Sắc mặt Cơ Hoa Âm ngưng trọng, đưa chim nhỏ cho Tiểu Chủ, rồi nói với Hạ Lan Tuyết, “Đi cùng ta ra ngoài.”

“Hừm.” Hạ Lan Tuyết lập tức làm ra vẻ như cô dâu nhỏ, nhu thuận đi theo sát bên người hấn.

“Nghe.” Vừa ra khỏi cánh rừng, Cơ Hoa Âm liền lạnh lùng nói, “Sở dĩ gia để cho ngươi ở lại đến bây giờ, là bởi vì ngươi bệnh hôn mê bất tỉnh. Hiện tại, tỉnh rồi liền cút về nhà cho gia.”

“Hoa Âm.” Nàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khuôn mặt vừa hết sốt, thần sắc có chút ít vàng vọt, làm cho nàng bớt đi chút ngang ngược kiêu ngạo thường ngày, thay vào đó là vẻ đáng thương yếu đuối.

Cơ Hoa Âm chỉ liếc nhìn nàng một cái, rồi trừng mắt, “Nhớ kỹ, về sau không cho phép ngươi bước vào trong phủ nữa bước.”

“Ngươi muốn phủ sạch quan hệ với ta?” Hạ Lan Tuyết cúi đầu, sờ sờ mũi, cố gắng nén cảm giác chua xót đang dâng lên, lúc ngẩng lên, vẻ mặt lại vui vẻ.

“Nhưng mà, cái gì của ta cũng bị ngươi thấy hết, ngươi muốn mặc kệ ta sao? Sao thế được?”

“Hừ!” Nghĩ là có ở lại tranh luận cùng với nàng nữa cũng không có kết quả gì, Cơ Hoa Âm phất ống tay áo, rời đi.

“Này, nói cho rõ ràng, cũng không phải bốn tiểu thư vu oan cho ngươi nha, là ngươi chiếm tiện nghi của bốn tiểu thư, làm cho danh dự của bốn tiểu thư mất hết.. Ui, ngươi là ai?”

Nàng đang gấp rút đuổi theo Cơ Hoa Âm, lại bị một hắc y nhân từ trên trời vọt xuống ngăn ở trước mặt.

“Thích khách?” Nàng ngạc nhiên, vội vàng nhìn về hướng Cơ Hoa Âm hô to, “Cứu mạng, có thích khách.”

“Cô nương.” Hắc y nhân kia lại hướng về nàng chấp tay, “Thuộc hạ là vâng mệnh chủ tử đưa cô về nhà, đắc tội.”

Âm Linh, không để ý phản ứng của Hạ Lan Tuyết, liền điểm huyệt ngũ của Hạ Lan Tuyết, khiến nàng trên vai, như khi xuất hiện biến mất không thấy.

--

Nửa đêm Hạ Lan Tuyết tỉnh dậy, lúc tỉnh, nàng thấy Thu Hương cùng vài nha hoàn vẻ mặt căng thẳng đang nhìn nàng.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi?”

“Tại sao ta về được đây?” Hạ Lan Tuyết có chút đau đầu, trong đầu rời rạc, làm cho nàng không nhớ rõ.

Không phải nàng đang ở trong phủ của Cơ Hoa Âm sao? Tại sao lại về rồi?

“Hù chết bọn nô tỳ rồi.” Thu Hương vỗ ngực một cái giải thích, “Lúc ăn cơm tối, cũng không thấy người quay về, nô tỳ và Thu Văn đang định phái người đi ra ngoài tìm. Nhưng không ai có thể ngờ khi quay vào phòng, chỉ thấy người ngủ ở trên giường, ngay cả đám Thu Văn vẫn ở trong sân, cũng không nhìn thấy người về lúc nào ? Tiểu thư, bọn nô tỳ cũng đang muốn biết, ngài vào nhà bằng cách nào thế ?”

“A?” Hạ Lan Tuyết vuốt vuốt đầu, hình như nhớ có một người áo đen, đúng rồi, một người mặc áo đen, “Khốn kiếp, lại dùng biện pháp này bắt ta trở về?”

“Sao vậy ạ?” Đám người Thu Hương lại thót tim.

“Không có việc gì, không liên quan đến các người.” Là ân oán cá nhân giữa nàng và Cơ Hoa Âm.

Đúng rồi, hoa tai của nàng cũng chưa cầm về.

Theo thói quen nàng sờ lên cổ, vừa sờ lên cổ thì thấy hoa tai kia đang đeo trên cổ rồi, nàng tháo ra nhìn, lập tức buồn bực, vẫn là cái của Cơ Hoa Âm, không phải cái trong kiếp trước của nàng.

“A, tiểu thư, hoa tai thật đẹp? Ngài mua ở đâu vậy?” Đoàn Hương vừa thấy, hai mắt tỏa sáng hỏi.

Thu Văn Thu Hương thấy cũng hiếu kỳ, “Tiểu thư, hoa tai này nhìn không giống như vừa được mua? Trước kia sao chưa thấy tiểu thư đeo bao giờ?”

“Mới được.” Hạ Lan Tuyết lại đem hoa tai nhét vào trong quần áo, hỏi, “Giờ gì? Vì sao các người còn chưa đi ngủ?”

“Tiểu thư không tỉnh, bọn nô tỳ cũng không biết có chuyện gì xảy ra, không dám đi ngủ.” Thu Văn giải thích.

“Ừm, giờ ta không sao rồi, về phòng ngủ hết đi.” Hạ Lan Tuyết khoát khoát tay với bọn họ, đột nhiên, nghĩ đến không gặp Bích Văn, liền hỏi, “Bích Văn đâu rồi?”

“Buổi sáng ngài phân phó, nàng ấy vẫn chăm chú ở cửa hàng, chưa thấy về.” Thu Hương trả lời.

“À.” Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, nha đầu Bích Văn kia mặc dù ít nói, nhưng làm việc rất có trách nhiệm, chuyện này giao cho nàng, nếu chưa có manh mối, nàng ấy cũng không quay về.

Sau khi đám Thu Văn lui ra, Hạ Lan Tuyết lại nằm nghỉ, nhưng nàng không ngủ được, hôm nay xảy ra quá nhiều việc, cũng làm cho nàng cảm giác Cơ Hoa Âm đối xử với nàng không giống trước.

Chỉ là, đột nhiên cuối cùng lại cho hắc y nhân làm nàng ngủ mê, đưa nàng trở về.

Điều này làm cho nàng thấy khó hiểu

Thật sự chỉ là vì danh dự của nàng?

Nhưng ở trong phòng tắm, hắc đã thấy hết nàng.

Hơn nữa, theo nàng hiểu, hắc cũng không phải loại người quá coi trọng danh dự.

Ai, suy nghĩ nhiều đầu đau, Hạ Lan Tuyết xoa nhẹ thái dương, không muốn, dù sao, ở kiếp này, nàng quyết định không để cho Cơ Hoa Âm chạy thoát khỏi mình, nếu không nàng trùng sinh còn ý nghĩa gì nữa?

Quyết tâm xong rồi, nàng yên tâm ngủ một giấc, ngày hôm sau muộn mới tỉnh dậy, lúc này tinh thần lại phấn chấn lên rồi.

Khoa chân múa tay ở trong sân một lúc, nàng hưng hăng đắc ý một phen, cảm giác gân cốt của mình rất tốt, rất có lợi cho luyện võ, đợi đến lúc mình gặp được danh sư nhờ người ta chỉ dạy, không chừng có thể trên tài Cơ Hoa Âm ấy chứ.

Đến lúc đó, hắc còn dám bắt nạt nàng, hắc hắc, nàng sẽ dùng võ công bắt hắc thuần phục mình.

Cứ như vậy đi.

Lau mồ hôi, phân phó Thu Hương mang điểm tâm vào trong sân, nàng ăn ngấu nghiến, làm cho một đám người Thu Hương phải tặc lưỡi.

“Tiểu thư, vài ngày rồi ngài mới ăn cơm sao ?” Đạm Hương ít tuổi nhất, nên nói chuyện cũng không kiêng kị gì.

Hạ Lan Tuyết uống một ngụm canh, nuốt cái búng, giải thích, “Hôm qua chưa có một hạt cơm nào vào bụng.”

“A? Ngày hôm qua ngài đi đâu vậy?” Đạm người Thu Hương lại kinh ngạc, quả nhiên, không có người đi theo, tiểu thư cũng không chăm sóc tốt cho bản thân mình mà.

“Hắc hắc.” Nghĩ đến ngày hôm qua nằm trên giường của Cơ Hoa Âm , tắm trong bồn của hắc, trên mặt Hạ Lan Tuyết lộ ra ngọt ngào pha lẫn bí ối.

“Tiểu thư, ngài, ngài sẽ không phải lại đi dạo kỹ viện chứ?” Đạm Hương thấy thế, có cảm giác muốn nổi điên.

“Đi đi đi. Cái loại địa phương đó có cái gì tốt mà đi dạo ?” Thấy vẻ mặt Thu Hương, Thu Văn đều kinh hãi, Hạ Lan Tuyết vội vàng trộn mắt với Đạm Hương, “Nha đầu kia, người nói vớ vẩn cái gì? Tiểu tử đây, đi vào loại địa phương đó bao giờ hả?”

“Nhưng là.” Đạm Hương không dám nói, là có người ở cửa Túy Tiên lâu nhìn thấy tiểu tử đấy.

“Nhưng mà cái gì?” Hạ Lan Tuyết liếc nhìn nàng.

Đạm Hương vội vàng khoát tay, “Không có gì, nô tỳ chỉ đoán bừa như vậy thôi.”

“Nha đầu chết tiệt kia, hay là người nghĩ muốn đi dạo?” Hạ Lan Tuyết nhìn nàng cười xấu xa, “Ta nghe nói, Thanh Phong viện ở đối diện Túy Tiên lâu mới có không ít tiểu quan trẻ tuổi đâu, như thế nào? Hôm nào dẫn người đi nhé?”

“A? Đùng, nô tỳ không cần đâu.” Khuôn mặt nhỏ của Đạm Hương đỏ lên, vội vàng lui về phía sau, dường như sợ tiểu tử ngay lập tức dẫn nàng đi chỗ đó vậy.

Hạ Lan Tuyết ha ha cười, “Trêu chọc người thôi, yên tâm, bản tiểu, tử sao lại cam lòng? Ít nhất, cũng phải lựa vài nam nhân tốt mới xứng đôi với các người chứ.”

Càng nói càng xa rồi, làm cho bọn Thu Hương đều đỏ mặt, vội vàng đổi chủ đề, “Tiểu, tử, hôm qua đã đưa nhị di nương và nhị tiểu thư đi rồi, ngài không biết, lúc đi về mặt các nàng thật buồn cười.”

“A, kể xem buồn cười như thế nào ?” Hạ Lan Tuyết khẽ dựa vào mặt ghế, cười nhẹ nhàng, nói, nàng thích nghe chuyện buồn cười.

“Cũng chỉ là có một chiêu, nói là cần từ biệt lão phu nhân, lại nói phải đợi lão gia trở lại chào từ biệt, hắc, Thu Văn tử tử thật lợi hại, phân phó người, trực tiếp kéo hai mẹ con nhà đó đưa lên xe ngựa.” Đạm Hương cười nói.

Ồi, Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, cũng là tốt cho các nàng thôi, một đôi mẹ con đối trá, đưa đến bên cạnh phạt tổ, cũng để các nàng tích ít phúc đức, tu tâm dưỡng tính.

Nhưng không ai ngờ, lúc các nàng đang nói chuyện, đại nha hoàn Cẩm Tú bên người lão phu nhân đã chạy tới, vội vàng hồi bẩm báo Hạ Lan Tuyết, “Đại tiểu thư không xong, Nhị di nương các nàng bị ép buộc.”

79. Chương 74: Tương Kế Tự Kế

Bất cóc?

Hạ Lan Tuyết lệch nghiêng tựa vào trên ghế, lạnh lạnh nhìn Cẩm Tú, khẽ cười nói, “Cô nương, ban ngày ban mặt cũng đừng dọa người chứ, Nhị di nương và Chi nhi muội muội phải đi Thiên Lộc Tự, làm sao lại là bị người bắt cóc chứ?”

“Là thật, đại tiểu thư, người đi theo mới vừa về nói.” Cẩm Tú lo lắng nói.

“Vậy sao? Người đâu?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

“Lão phu nhân đang tra hỏi, đại tiểu thư, ngài mau qua đó đi? Lão phu nhân sắp nổi điên rồi.” Cẩm Tú như tức giận đến giậm chân.

“Sắp nổi điên sao?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày, lúc trước mẫu thân đi Hàn Mai cốc hái thuốc, mất tích vài ngày, cũng không thấy một ai trong phủ này lo lắng sốt ruột, sau đó quan phủ tìm đến, mọi người mới biểu hiện ra vẻ quan tâm, lo lắng, nhưng mà thật sự là lo lắng cho mẫu thân có mấy người?

Nàng còn nhớ rõ, ngay cả một giọt nước mắt giả tạo lão phu nhân cũng không có rớt đâu, từ đầu đến cuối đều nói không chịu nổi sự đả kích này, liên tục ở trong phòng không chịu ra.

Kiếp trước, nàng còn nhỏ, cứ cho rằng lão phu nhân thật sự chịu không nổi đả kích bệnh nặng không thể đi ra ngoài gặp người, nhưng mà về sau, lúc nàng chết, ha ha, thật đúng là ông trời có mắt để cho nàng thấy chân tướng thật sự.

Sợ rằng lúc mẫu thân qua đời, lão bà này cũng ở trong phòng âm thầm vui sướng đi.

Vậy mà bây giờ, một tiểu thiếp cùng với thứ xuất bị bắt cóc, còn chưa có chết đâu, đã muốn nổi điên rồi? Diễn cho nàng xem sao?

“Vâng, đại tiểu thư, ngài mau sang đi ạ? Hiện tại lão gia không có ở nhà, ngay cả một người để bàn bạc cũng không có, lão phu nhân sao không nóng nảy được?” Cẩm Tú tận tình khuyên bảo.

“Cũng đúng.” Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, “Lão nhân gia bà cũng đã sáu mươi tuổi rồi? Bây giờ trời lại rất nóng bức, rất dễ xảy ra chuyện không may.”

“Đúng vậy, đại tiểu thư.” Cẩm Tú nhanh chóng đáp lời, hận không thể trực tiếp đi lên kéo nàng.

Nhưng Hạ Lan Tuyết bản tính chậm chạp, tuy là nói như vậy, nhưng thân thể vẫn lười biếng ngồi nguyên tại chỗ, “Vậy đã phái người đi thông báo lão gia chưa?”

“Đã phái người đi rồi ạ.” Cẩm Tú nói, “Hay là ngài cũng qua chỗ lão phu nhân, cùng thương lượng đối sách.”

“Đúng vậy, người xem, ta quýnh lên quên mất, đi thôi.” Hạ Lan Tuyết lúc này mới chậm chạp đứng dậy, phân phó, “Thu Văn, người theo ta đi một chuyến, Thu Hương, Đàn Hương, hai người các người chờ ở nhà, đợi ta từ chỗ lão phu nhân về.”

“Vâng ạ.” Thu Hương, Đàn Hương cùng gật đầu.

Sau đó, Cẩm Tú đi thật nhanh phía trước dẫn đường, Hạ Lan Tuyết cùng Thu Văn cũng theo sát, giống như là vì mẹ con Nhị di nương bị bắt cóc mà lo lắng.

Khi đến phòng lão phu nhân, Hạ Lan Tuyết chưa kịp hành lễ, đã nghe thấy Hạ Lan lão phu nhân nức nở, “Tuyết nhi, phải làm sao bây giờ? Trầm thị và Chi nhi muội muội của con bị bọn cướp bắt cóc rồi, ô ô.”

“Lão phu nhân, ngài đừng vội, Tuyết nhi đến rồi, nhất định sẽ tìm cách cứu người.” Nhị phu nhân Đường thị, đứng ở bên cạnh lão thái thái, một bên dùng khăn giúp đỡ lau nước mắt, một bên nhìn nhìn Hạ Lan Tuyết nói.

Ngồi xuống vị trí, thấy Tam phu nhân Trần thị và con gái Hạ Lan Nguyệt đã ở đó, nhưng hai mẹ con nhà này thật ít nói, theo như đám nha hoàn vẫn nghị luận, chính là ba ngày không thấy nói một lời.

Lão phu nhân có việc, từ trước đến nay vẫn xem các nàng là không khí, chưa bao giờ đi tìm.

Lần này thậm chí ngay cả mẹ con các nàng cũng tìm tới, cũng có chút hiếm thấy rồi.

Mẹ con Tam phu nhân thấy Hạ Lan Tuyết đến, vội vàng hành lễ.

“Tam thẩm mau ngồi đi.” Hạ Lan Tuyết nhân thể ngồi xuống bên cạnh Trần thị, hỏi, “Có chuyện gì xảy ra? Mới vừa rồi Cẩm Tú có nói qua, nhưng cháu vẫn chưa hiểu đầu đuôi ra làm sao, vì sao mẹ con Nhị di nương lại bị bắt cóc?”

“Đây”. Lão phu nhân đưa tờ giấy trên mặt bàn cho Cẩm Tú, để nàng ta đưa cho Hạ Lan Tuyết xem.

Hạ Lan Tuyết vừa nhìn, hóa ra là bọn cướp đưa tin.

Trong thư nói, bởi vì huynh đệ bọn họ thiếu tiền, muốn mượn ít tiền của Hạ Lan đại tiểu thư, không nhiều lắm, hai mươi vạn hai.

Tiền đến thả người, nói cách khác, nếu không mang tiền đến sẽ đưa mẹ con Trầm thị bán vào thanh lâu tiếp khách.

“Người mang tin về đâu?” Hạ Lan Tuyết để thư xuống, ngẩng đầu hỏi.

“Mau gọi Hồng Vũ tiến đến.” Lão phu nhân vội vàng nói.

Có nha hoàn vội vàng đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau, Triệu Hồng Vũ chập vọt tiến vào.

“Nô tài thỉnh an Lão phu nhân và đại tiểu thư.” Triệu Hồng Vũ này là người thành thật, bình thường chịu trách nhiệm đánh xe ngựa trong phủ, lần này, là đưa mẹ con Trầm thị đi.

“Chỉ có mình người trở lại?” Hạ Lan Tuyết nghi hoặc hỏi, nàng còn phái hai gã sai vặt trẻ tuổi đi cùng, sợ trên đường xảy ra sự cố.

Triệu Hồng Vũ con mắt đỏ bừng, tựa hồ đã khóc, “Đều chết hết, chỉ có mình nô tài quay về.”

“Đều chết hết?” Sắc mặt Hạ Lan Tuyết trầm xuống, “Ta tưởng bọn chúng chỉ cướp tiền, lại còn giết cả người nữa.”

“Ô ô ô.” Triệu Hồng Vũ chỉ lo khóc, ở Hạ Lan phủ làm người hầu mấy chục năm, sớm đã quen với cuộc sống an ổn, ai biết hôm qua lại xảy ra chuyện như vậy, chính tận mắt chứng kiến hai cái hậu sinh bị người ta chém chết trước mặt mình, cái loại cảm giác khiếp sợ cùng đau khổ đó khó có thể tưởng tượng được.

“Thế nhị di nương và Chi nhi muội muội đâu? Có sao hay không?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Triệu Hồng Vũ lắc đầu, “Những người kia không làm hại đến bọn họ, chỉ đưa ra thời hạn ba ngày phải mang bạc đến chuộc về, nếu không, bọn họ liền...”

Nói, Triệu Hồng Vũ lại khóc lên.

Một đại nam nhân khóc nước mắt nước mũi đầy mặt, Hạ Lan Tuyết quan sát thật sự là hấn bị khiếp sợ.

“Thu Văn, dẫn hấn đi vào, cho người chăm sóc cho hấn.”

“Vâng ạ, đi theo ta đi.” Thu Văn nói.

“Ô ô, Tuyết nhi, người cũng nghe thấy rồi, bọn bắt cóc này không phải là người mà, ngay cả người cũng dám giết, còn có cái gì làm không được? Hiện thời, Trầm thị cùng Chi Nhi rơi vào tay bọn họ, tất nhiên không thể tốt được, chúng ta mau lấy tiền cứu người thôi.” Lão phu nhân dùng khăn chấm nước mắt, đau lòng nói.

“Vâng ạ.” Sắc mặt Hạ Lan Tuyết nghiêm trọng, tán thành gật đầu, “Tổ mẫu nói đúng lắm, vậy thì nhanh lên lấy tiền đi.”

“Đúng vậy,” nhị phu nhân Đường thị là người đầu tiên hòa theo, “Mặc dù bình thường quan hệ của ta với mẹ con Trầm thị cũng không tốt lắm, nhưng cũng là người sống chung một nhà, hiện tại, mẹ con các nàng gặp nạn, ta không thể ngồi yên được. Vậy ta góp hai trăm lượng.”

Hai trăm lượng? Với việc không góp tiền có gì khác nhau đâu?

Hạ Lan Tuyết buồn cười, đúng là mẹ con Trầm thị ở trong mắt nàng ta không đáng giá gì.

Nhị phu nhân đã nói như thế, tam phu nhân cũng chần chờ đứng lên, lắp bắp nói, “Chúng ta, vậy. Cũng góp hai trăm lượng.”

“Tốt rồi, vậy là có bốn trăm lượng rồi.” Nhị phu nhân khí thế giống như được cổ vũ rất lớn, đôi mắt kia rất nhanh liền chuyển về phía Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết mím môi, tựa hồ suy nghĩ rất kỹ, lớn tiếng nói, “Hai thím đều xuất bạc riêng ra, vậy ta cũng không thể làm ngơ rồi, như vậy, ta góp một ngàn lượng.”

“Một ngàn?” Nhị phu nhân khó có thể tin nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, đột nhiên, khóe miệng nhếch lên, trào phúng cười nói, “Tuyết nhi, một ngàn lượng, thêm ta với tam thím người nữa, tổng cộng cũng có một ngàn bốn trăm lượng rồi. Nhưng vẫn còn kém hai mươi vạn rất nhiều, làm sao cứu người đây?”

“Cái này?” Hạ Lan Tuyết buồn buồn nhún mày, bất đắc dĩ hỏi, “Vậy làm sao bây giờ? Tuyết nhi chỉ có bằng đầy bạc thôi, đây là tính cả bạc riêng của mấy nha hoàn ở chỗ cháu nữa rồi đấy.”

Lão phu nhân lập tức nghẹn ngào rồi, “Vậy phải làm thế nào đây? Vừa rồi ta mới đem bạc riêng ra tính toán cũng chỉ có gần năm ngàn lượng thôi. Tính cả vào nữa cũng không đủ rồi.”

“Theo ý của ta.” Nhị phu nhân nhẹ nhàng thở dài, nhìn Hạ Lan Tuyết nói, “Tuyết nhi, nếu là bình thường, ta cũng không nói thế này đâu, nhưng là, trước mắt Chi Nhi muội muội người ở trong tay người xấu, ta mới nói.”

“Nhị thím cứ nói đừng ngại, chỉ cần có thể cứu Nhị di nương và Chi Nhi ra, Tuyết Nhi xin nghe theo.” Hạ Lan Tuyết nghiêm túc nói.

“Ừm, đứa bé ngoan.” Nhị phu nhân tán thưởng gật đầu, nói tiếp, “Nhà chúng ta không có bạc, nhưng Bách Thảo Đường muốn xuất ra hai mươi vạn là có khả năng mà.”

Quả nhiên, cuối cùng cũng đánh chủ ý đến đó.

Hạ Lan Tuyết đáy lòng cười lạnh, nhưng trên mặt như là đang cân nhắc, rất lâu, đành thở dài nói, “Không đối gặt Nhị thím, nếu là một năm trước, khi mẹ cháu còn sống, bỏ ra hai mươi vạn bạc, có lẽ không là vấn đề. Nhưng là bây giờ, mọi người cũng biết, Tuyết nhi còn ít tuổi, không hiểu kinh doanh, hơn nữa năm nay, Bách Thảo Đường hao tổn không ít.”

“Dù hao tổn thế nào, cũng không thể biến thành cái dạng không xuất ra nổi hai mươi vạn chứ.” Nhị phu nhân bĩu môi.

Hạ Lan Tuyết không vội không chậm, giải thích, “Đúng vậy, nhưng là, Nhị thím chẳng lẽ không biết, được liệu cung cấp cho trong cung cả năm đến đầu năm sau mới thanh toán, nhưng là, nương thân vừa đi, trong cung nợ bạc đến nay cũng chưa có trả. Tổ mẫu, chuyện sổ sách này, là cha phụ trách, hơn nữa năm nay cha chạy vạy ở trong cung vì chuyện sổ sách này, cũng tốn không ít bạc rồi? Do vậy, mà Bách Thảo Đường không có một phân bạc thu nhập nào.”

Lão phu nhân nghe vậy, ánh mắt khẽ lóe lóe, vội hỏi, “Cha người tính tình yếu đuối như vậy, việc này giao cho hần làm, ai, cũng là thiếu sót, hần làm sao có thể lấy bạc lại được.”

“Đúng vậy, việc này sao lại giao cho đại ca làm thế? Làm sao hần có thể đi liên hệ với những người kia được, việc này nên giao cho nhị thúc người làm mới đúng.” Nhị phu nhân trong lòng thâm nghĩ, những tiền thuốc mà trong cung nợ kia, tám phần là bị Hạ Lan Phong nuốt riêng.

“Nói đến nhị thúc, Nhị thím, có chuyện, cháu phải nói cho thím đấy.” Hạ Lan Tuyết gấp rút nói, “Lần trước, không phải là ngài bảo cháu cứu nhị thúc sao? Cháu phái người đi làm, nhưng người của ti lễ giám không nghe, không có biện pháp, cháu phải đem tiền mua được sáu tháng cuối năm của Bách Thảo Đường xuất ra, tổng cộng năm vạn bạc, để chuẩn bị lo lót, nếu có thể cứu ra luôn là tốt nhất, nhưng nếu không thể cứu ra được, cũng có thể làm cho nhị thúc ở bên trong không phải chịu khổ nhiều. Dù sao, cái loại địa phương như ti lễ giám, người đi vào trong đó cũng không tốt được.”

Vừa nói đến chuyện này, vành mắt Nhị phu nhân hồng lên, “Vậy, Tuyết nhi, nhanh chuẩn bị đi, vì nhị thúc người, mấy ngày nay ta cũng không thể chợp mắt được.”

“Nhưng mà năm vạn lượng bạc để lo cho nhị thúc, vậy chuyện của Chi Nhi muội muội phải làm sao bây giờ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lan Tuyết xịu xuống, đáng vẻ rất khổ sở.

Nhị phu nhân vội vàng nói, “Tất nhiên là cứu nhị thúc người, chỗ Chi Nhi muội muội người năm vạn lượng cũng không đủ đâu, chúng ta tìm biện pháp khác vậy.”

80. Chương 75

“Vậy ý tứ tổ mẫu?” Hạ Lan Tuyết nhìn về phía Hạ Lan lão phu nhân.

Tay Hạ Lan lão phu nhân liên tục vân vê tràng hạt, trong miệng nói lẩm bẩm.

“Lão phu nhân, ngài nói gì đi ạ.” Lúc này nhị phu nhân đã nóng ruột rồi.

Lão phu nhân chậm rãi mở mắt, khó xử nói, “Thanh nhi phải cứu, nhưng là, mẹ con Chi Nhi cũng phải cứu, ta không thể nhìn mẹ con các nàng bị người ta làm nhục được.”

“Vậy ngài nói phải làm sao bây giờ?” Nhị phu nhân nghe lời này, cũng biết trong lòng lão phu nhân nghiêng về mẹ con nhà kia, sắc mặt kéo xuống, giận.

Hạ Lan lão phu nhân làm sao biết nên làm cái gì bây giờ? Bà chỉ là một lão phu nhân bình thường, lúc tuổi còn trẻ, điều kiện gia đình cũng tốt, cũng được xem là một gia đình khá giả, sinh ba con trai, áo cơm cũng tạm ổn.

Nhưng chính thức có được cuộc sống như hiện tại, áo cơm không lo, nha hoàn thành đàn, là từ khi Phượng Khinh La được gả đến tạo cho.

Cho nên, đối với những chuyện nhỏ nhặt bà không ít mưu kế, nhưng khi chuyện lớn xảy ra, bà cũng không biết làm thế nào.

Sau đó, bà nhìn về phía Hạ Lan Tuyết hỏi, “Tuyết nhi, cháu có thể nghĩ biện pháp vẹn toàn cả hai bên được không?”

“Đúng vậy, Tuyết nhi, người ngẫm lại, xem ở chỗ nào có thể lấy thêm bạc được bây giờ?” Nhị phu nhân nhắc tới bạc con mắt liền nổi lên lục quang.

Hạ Lan Tuyết cắn cắn môi, tựa hồ rất nghiêm túc suy tư, “Bạc tiền, như vậy, cháu có hai cái phương pháp.”

“Thật sự, mau nói.” Nhị phu nhân thúc giục.

Hạ Lan Tuyết ánh mắt trầm xuống, nói, “Thứ nhất, đợi cha về, rồi bảo ông ấy giao tiền nợ ở trong cung ra, nếu mà chưa đòi được thì cháu tự mình đi, trước kia thì không nói làm gì, nhưng hiện giờ nhà ta gặp chuyện như vậy, cháu cũng không tin, bọn họ không động lòng trắc ẩn? Nếu mà họ vẫn không chịu trả, cháu sẽ bấm báo lên hoàng thượng, cháu không tin hoàng thượng lại đi nợ tiền của một đứa bé.”

Hạ Lan lão phu nhân nghe vậy, da mặt cứng đờ, vội hỏi, “Còn biện pháp thứ hai thì sao?”

“Chỉ có thể dựa vào mọi người thôi.” Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, bất đắc dĩ thở dài nói, “Chúng ta mặc dù hiện bạc không nhiều lắm, nhưng là, những năm trước đây, mẫu thân mua không ít đồ tốt bày trong nhà, đem ra ngoài bán lấy bạc, đừng nói là hai mươi vạn hai, hai trăm vạn hai cũng đủ ấy chứ?”

“Nào có nhiều như vậy?” Nhị phu nhân mặt liền biến sắc, ngượng ngùng hừ nói.

“Mặc kệ bao nhiêu, tóm lại trước mang đi bán lấy bạc đã.” Hạ Lan Tuyết vừa nói vừa nhìn về phía cửa, “Thu Văn, có ở đây không?”

“Có nô tỳ.” Thu Văn lập tức tiến đến, vừa rồi dần xếp ỏn thỏa cho Triệu Hồng Vũ, nàng đã trở lại rồi.

Nhị di nương xảy ra chuyện, lão phu nhân cùng nhị phu nhân không lo, cũng không vội vã tìm đại lão gia, mà đem toàn bộ chuyện này đẩy đến trên người một tiểu cô nương như Hạ Lan Tuyết, lại mở mồm ra là đòi tiền, thật đúng là không còn lý lẽ nữa.

Để cho nàng đứng ra mà nàng chỉ mới có mười lăm tuổi, chỉ lớn hơn Hạ Lan Chi có hai tháng mà thôi.

Còn có, lão phu nhân và nhị phu nhân mà không có tiền? Lúc đại phu nhân làm chủ nhà, chi tiền cũng không chi li, trong sáng ngoài tối bị họ gạt đi không biết bao nhiêu bạc rồi, đừng nói đến gần hai mươi vạn, mà một người muốn hai mươi vạn chỉ sợ cũng để cho bọn họ cầm đi.

Vậy mà có chút chuyện lại muốn Hạ Lan Tuyết lấy tiền của Bách Thảo đường chi dùng, bạc này một khi dùng đến, tiền vốn quay vòng của Bách Thảo Đường cũng gặp khó khăn, làm sao có thể tiếp tục buôn bán được ?

Những người này tâm đúng là bị chó tha, các nàng không nghĩ đến nếu không có Bách Thảo Đường một nhà ngu ngốc này có thể sống an nhàn qua ngày hay sao?

Thu Văn ở bên ngoài, đều nghe hết những gì diễn ra trong phòng, trong lòng đã sớm bốc hỏa, nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ xông vào, nhưng bây giờ, nàng tin tưởng Hạ Lan Tuyết sẽ xử lý, cho nên, liên tục chịu đựng.

Hiện tại, Hạ Lan Tuyết gọi nàng, nàng vội vã tiến đến, hỏi, “Tiểu thư có gì phân phó?”

“Người trở về phòng hỏi Thu Hương lấy chìa khóa kho, mang thêm vài người, lựa chút thứ đáng giá, mang đi hiệu cầm đồ đổi lấy ít bạc.” Hạ Lan Tuyết phân phó.

Thu Văn đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, “Tiểu thư, những thứ đó đều là trân bảo mà đại phu nhân khi còn sống yêu thích nhất.”

“Đồ chỉ là vật chết, người là sống. Chỉ cần người ở đây, những vật này sớm muộn sẽ trở lại.” Hạ Lan Tuyết nhìn nàng nháy mắt, an ủi.

“Vâng ạ.” Thu Văn tựa hồ không dám nói nữa cái gì, chỉ đành phải khom người lui.

Bên này, nhị phu nhân và lão phu nhân nhìn nhau, đáy mắt lóe qua ánh tối tăm.

“Nếu đã có bạc bỏ ra rồi, ta cũng yên lòng, lão phu nhân, tức phụ về phòng trước, những ngày này lo lắng nhị gia, thân thể con dâu cũng có chút mệt mỏi rồi.” Nhị phu nhân vội vàng muốn chạy.

“Từ từ đã.” Không đợi lão phu nhân mở miệng, Hạ Lan Tuyết mở miệng cản lại, “Mặc dù đã có bạc xuất ra, nhưng mà, ai đưa bạc chuộc người còn là cái vấn đề đây.”

“Tìm vài gã sai vặt đưa đi là được rồi?” Nhị phu nhân giải thích.

“Vậy cũng không được, nhờ họ cầm tiền chạy trốn thì sao? Chẳng phải là chúng ta mất cả người cả tiền à.” Hạ Lan Tuyết hừ nói.

“Vậy người nói làm sao bây giờ?” Nhị phu nhân có chút không chịu nổi.

“Nên mới nói mọi người cùng bàn bạc. Đúng rồi, tổ mẫu, cha ta đi đâu vậy? Bà nội đã phái người đi tìm chưa?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Hạ Lan lão phu nhân vội vàng gật đầu, “Sớm phái người đi tìm rồi, cha người vô dụng, thường ngày trong nhà môn cũng không có việc gì, chắc hẳn đi dạo đâu đó rồi.”

“Được rồi, vậy chờ ông ấy trở về rồi nói tiếp, dù gì cũng là đàn ông trong gia đình, Nhị di nương và Chi Nhi đều là người của hắn, ta thấy, để cho cha đi đưa bạc là tốt nhất.” Hạ Lan Tuyết đề nghị.

Nhị phu nhân lập tức nở nụ cười, “Đúng vậy, để đại ca đi là tốt nhất.”

“Thúi lắm.” Hạ Lan lão phu nhân lập tức thối nhị phu nhân một ngụm, “Những người kia thổ phỉ, để cho đại ca người đi? Nhỡ ra những người kia cầm bạc không giao người, lại trói cả đại ca người lại thì sao?”

“Cái này, không thể đi?” Nhị phu nhân vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Hạ Lan lão phu nhân hừ lạnh, “Đừng nghĩ ta không biết, người ước gì Phong nhi và Thanh Nhi xảy ra chuyện, còn người thì tốt rồi.”

“Lão phu nhân, lời này ngài cũng nói ra được, làm sao ta có thể ước hai người họ xảy ra chuyện được? Một người là đại ca, một người là tướng công của ta, chính là ta muốn nghĩ người khác không tốt, cũng không thể không nghĩ bọn họ tốt, ngài nói lời này thật làm ta bị tổn thương.” Nhị phu nhân lập tức khóc lóc ôm sòm.

Hạ Lan lão phu nhân sắc mặt xanh mét.

Hạ Lan Tuyết ngồi lẳng lẳng, lẳng lẳng chờ .

Ngay tại lúc Nhị phu nhân huyết lệ lên án những ngày tháng khổ sở ở Hạ Lan gia, Thu Văn đột nhiên tiến đến, cấp bầm, “Đại tiểu thư, không xong, đồ trong kho phòng bị mất rồi.”

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết vỗ bàn một cái, vọt đứng lên, “Mất cái gì?”

“Bị mất rất nhiều thứ đồ tốt rồi.” Thu Văn nhanh chóng sắp khóc rồi, “Ngài mau đi xem một chút đi.”

“Được rồi.” Hạ Lan Tuyết vội vàng nói một câu với mấy người Hạ Lan lão phu nhân rồi đi ra ngoài.

Nhị phu nhân nhìn lão phu nhân một cái, sắc mặt kia cũng không còn như vừa rồi.

“Còn không mau đỡ ta đi xem sao.” Hạ Lan lão phu nhân cảm thấy bất an, quát nhị phu nhân một câu.

Có nha hoàn lại không dùng, còn sai nằng?

Nhị phu nhân mặc dù không phục, nhưng lúc này cũng không dám nhe răng, tiến lên đỡ lão phu nhân dậy, tiến về phía nhà kho.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đến nhà kho, chỉ thấy đồ đạc bên trong lộn xộn, hiển nhiên bị người tìm kiếm qua, hơn nữa, đồ cũng còn rất ít.

Chỉ liếc nhìn lại, nằng liền biết rõ bớt chút cái gì.

A, kiếp trước, lúc sắp chết, nằng mới nhìn thấy trong phòng lão phu nhân, còn có những đồ bọn Nhị phu nhân hiếu kính trong phòng Trầm thị, toàn là bảo vật trên ái của nương thân.

Hóa ra, bọn họ đã sớm trộm không ít bảo vật từ kho phòng rồi.

Từ sớm bọn họ đã mong nương thân qua đời để còn chia nhau bảo vật.

Hạ Lan Tuyết đáy mắt lóe qua ánh sáng lạnh lùng, bỗng nhiên quát lên, “Người trông coi kho đâu?”

“Nô tài ở đây.” Một lão nhân hơn năm mươi tuổi, nơm nớp lo sợ từ trong đám người đi ra, quỳ gối trước mặt Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết lạnh lùng nhìn hẩn chằm chằm, ” Kho hàng này chỉ có một mình ngươi trông coi?” Lão nhân dùng sức gật đầu.

“Được rồi, vậy ta hỏi ngươi, tại sao đồ vật trong kho phòng bị thiếu?” Hạ Lan Tuyết nghiêm nghị hỏi.

Lão nhân vội vàng dập đầu vài cái đầu, hô, “Lão nô không biết ạ, mỗi ngày lão nô chỉ để ý trông coi, cũng không biết bên trong để những đồ gì ạ.”

“Vậy sao? Có người đi vào kho hàng, mà không nói với ngươi sao?” Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi.

Lão nhân không hiểu, chỉ nói, “Lão nô cũng chỉ là nửa năm trước bị điều đến trông kho hàng , Trần ma ma nói bên trong chỉ có chút ít đồ rách nát, lười vất đi nên để đó, bảo lão nô không cần phải trông nom kỹ. Chỉ phụ trách trông coi, thường ngày không có việc gì thì quét dọn sân thôi.”

“Trần ma ma?” Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn về phía Thu Văn.

Thu Văn vội nói, “Còn nhốt ở phòng chứa củi, Thuận Tử con thứ hai của bà ta làm vỡ mất nghiên mực Thiên Ý thiếu gia yêu thích, hiện giờ đã bị giam giữ lại, đợi tiểu thư trở lại xử lý.”

“Được rồi, rất tốt.” May nha đầu Thu Văn chưa đuổi đôi mẹ con này đi, nếu không, muốn điều tra ra cũng phiền toái.

Hạ Lan Tuyết tán thưởng nhìn Thu Văn một cái, phân phó nói, “Mau mang mẹ con Trần ma ma đến cho ta hỏi”

81. Chương 76

“Còn thiếu ba vạn?” Hạ Lan Phong lúc này mặt liền biến sắc, trách cứ Hạ Lan Tuyết nói, “Cái gì cũng lấy rồi, sao còn thiếu những ba vạn? Hiện giờ thiếu nhiều tiền như vậy, chuyện này làm sao giải quyết được?”

Ồi, nghe lời nói hoang đường này, Hạ Lan Tuyết bật cười, “Đại lão gia, ngài thật đúng là không lo việc nhà không biết gạo củi mắc à, ngài cho rằng ba vạn lượng bạc là ít à, tùy tùy tiện tiện có thể lấy ra sao?”

“Vậy người nói làm sao bây giờ? Đồ cũng bán rồi, còn thiếu nhiều như vậy, làm sao để cứu người đây?” Hạ Lan Phong sắc mặt xanh mét, giọng nói cũng không tốt.

Hiện giờ hẳn thật uống là nam nhân, trong nhà xảy ra chuyện, tự mình nghĩ không ra biện pháp, lại đổ toàn bộ cho tiểu nữ nhi mười bốn tuổi.

Nghe cái này xong, trên mặt lão phu nhân cũng hiện lên lo sợ, “Phong nhi, người nói gì vậy, bảo người về cũng chính là để bàn bạc chuyện này. Sao cái gì người cũng hỏi Tuyết Nhi thế, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa bé. Đại sự bên trong phủ còn phải nghe ý kiến của người.”

Thật đúng là mẹ con dâu, Hạ Lan Tuyết cho dù tuổi còn nhỏ, cũng nghe ra, lão phu nhân là muốn mượn cơ hội lần này, làm cho Hạ Lan Phong đoạt quyền chưởng gia đầu.

“Quyết định? Ta làm sao quyết định được? Những năm này ở trong phủ ta được coi là chủ nhà sao? Có một phần bạc nào do ta quản sao?” Hạ Lan Phong lại cười lạnh, ánh mắt lại bén nhọn trừng nhìn về Hạ Lan Tuyết, “Nói cho cùng, chuyện này đều là tại người, nếu người không bắt Trầm thị và Chi Nhi đi Thiên Lộc Tự, còn xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?”

Hạ Lan lão phu nhân nhẹ nhàng thở dài, cũng có chút oán giận nhìn về phía Hạ Lan Tuyết rồi.

“Cha đây là đang trách ta sao?” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng phác thảo môi, thần sắc giống như cười như không, “Thiên Lộc Tự rất linh nghiệm, mà Nhị di nương và Chi Nhi phải đi cầu phúc, theo lý thuyết phải được bỏ tát phù hộ mới đúng. Sao tự nhiên lại phát sinh tai họa này vậy? Chẳng lẽ là các nàng làm chuyện gì xấu, Bồ Tát cố ý giáng tội hay sao?”

“Nói vậy!” Hạ Lan Phong nghiêm nghị gào to.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, “Nếu không, nhiều thiện nam tín nữ như vậy, mỗi ngày đi dâng hương cũng nhiều như vậy, tại sao chỉ mẹ con các nàng bị cướp bắt?”

“Này...” Hạ Lan Phong không ngờ miệng lưỡi nàng lợi hại như vậy, nhất thời không biết nói sao.

Ngay trước mặt một phòng đầy người, hắn bị sượng mặt, dứt khoát phất tay áo một cái, hằm hừ nói, “Được được, người luôn luôn có lý. Vậy đi. Việc này ta không quản, người thích làm sao thì làm đi, dù sao từ trước đến nay là người quản cái nhà này.”

Nói, hắn thở phì phì đứng dậy đi.

Hạ Lan lão phu nhân vội vàng gọi hắn lại, “Phong nhi, lúc này người mà mặc kệ thì ai quản đây?”

“Đứng lại!” Hạ Lan Tuyết cũng đứng dậy theo, tàn khốc nhìn chằm chằm bóng lưng Hạ Lan Phong.

Hắn không coi nàng như nữ nhi, nàng cũng không cần xem hắn là cha.

Hạ Lan Phong quay đầu lại, mi mắt nhìn Hạ Lan Tuyết, “Như thế nào? Gặp chuyện bày bất bình, liền cầu xin lão tử?”

“Đưa đơn nợ ra đây.” Hạ Lan Tuyết lưỡi đồng dài, trực tiếp đưa tay ra.

Hạ Lan Phong thần sắc cứng đờ, “Đơn nợ gì?”

“Trong nội cung nợ tiền thuốc Bách Thảo Đường, hàng năm đều có viết đơn nợ, cầm đơn nợ có thể đi lấy bạc. Vừa rồi cha nói không đòi được khoản nợ này, cho nên, Tuyết Nhi nghĩ tự mình đi đòi.” Hạ Lan Tuyết nói.

Kỳ thật, bạc kia sớm đã bị Hạ Lan Phong lấy rồi, tiêu xài cũng hết rồi, ở đâu còn có thể trả cho nàng.

“Đột nhiên người hỏi ta cái này? Làm sao ta nhớ được để ở đâu? Để ta đi tìm đã, tìm được ta sẽ đưa cho người sau.”

Nói xong, bàn chân hần như bơi dầu, muốn chạy đi.

“Đứng lại.” Hạ Lan Tuyết lại quát lạnh một tiếng.

Hạ Lan Phong lần nữa quay đầu lại, thần sắc đã rất không nhẫn, “Xú nha đầu, người còn muốn làm cái gì? Ta là lão tử người.”

“Ta là Hạ Lan gia gia chủ.” Hạ Lan Tuyết nín cười trả lời, “Đại lão gia, không phải chỗ bạc kia là bị người vụng trộm tiêu xài rồi chứ?”

“Cái... Nói cái gì? Cha làm sao tiêu chỗ bạc kia được.” Hạ Lan Phong ánh mắt lóe lên, nói chuyện cũng không lưu loát rồi.

Hạ Lan Tuyết cong môi cười, “Không thì tốt. Như vậy đi, Đại lão gia ngài bây giờ liền về tìm đi, sáng mai sai người đưa đến Tuyết Uyển.”

“Người làm cái gì vậy? Đêm hôm khuya khoắt, ta ở bên ngoài vất vả cả ngày, trở về còn bị người hành hạ.” Hạ Lan Phong thẹn quá hoá giận.

Nhưng Hạ Lan Tuyết cũng không sợ, chỉ nhàn nhạt nói, “Đại lão gia, ngài đừng nóng vội, thấy đơn nợ rồi, ta cũng không truy cứu nữa. Thế nhưng, nếu ngài không đưa ra được, ta cũng không khách khí đâu”

“Người muốn như thế nào?” Hạ Lan Phong thần sắc bén nhọn, ánh mắt kia cơ hồ muốn đâm chém Hạ Lan Tuyết rồi.

Hạ Lan Tuyết vẫn như cũ nhàn nhạt cười, “Không như thế nào. Nhưng bảy vạn lượng bạc, Đại lão gia mỗi tháng được cấp hai mươi lượng, muốn hoàn trả khoản bạc này, ôi, cũng phải nhiều hơn hai trăm năm, nhưng, không có việc gì, chờ ngài sau trăm tuổi, khoản nợ này sẽ mất, nữ nhi sẽ không để cho ngài mang theo khoản nợ này vào quan tài đâu, nhưng, trước đó, mỗi tháng tiền bổng lộc của ngài sẽ nhập vào sổ sách của Bách Thảo Đường.”

“Người dám?” Hạ Lan Phong trán nổi gân xanh, nắm chặt quả đấm cơ hồ nhẫn không được muốn nện vào người Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết thật giống như không thấy được cơn giận của hắn, nhẹ nhàng nhún nhún vai, nhìn như không đếm xỉa tới, giọng nói lại tràn trề ngang ngược cùng uy hiếp, “Sáng mai, ta muốn thấy nợ đơn. Nếu không đúng sự thật, Đại lão gia, từ tháng sau trở đi, bổng lộc của ngài tự Bách Thảo Đường đi lấy.”

“Người, người... Tiểu tử ồ, trong mắt người còn có người cha là ta sao? Người thật không ngờ đối với ta?” Hạ Lan Phong giận dữ thân thể phát run, nhưng là kia giờ lên cao quả đấm cơ hồ bóp nát, cũng không dám hướng về Hạ Lan Tuyết nện xuống.

Kỳ thật, hắn nếu dám nện xuống, Hạ Lan Tuyết còn kính trọng hắn một ít, nhưng lại là loại nhu nhược như vậy, càng làm cho nàng thêm khinh bỉ.

Trước kia đối đãi nương thân đã là như thế, bên cạnh nương vĩnh viễn giống như chó vẫy đuôi, nhưng một khi không có nương ở đấy, lại vênh vang tự đắc giống như đại gia vậy.

Nam nhân vô dụng, vô năng.

“Tuyết Nhi cũng là vì cứu người, kính xin Đại lão gia có thể lấy sinh mệnh làm trọng, dù sao, Trầm thị cũng coi như nữ nhân của người, Chi Nhi cũng là con gái của người, người cũng không thể để bọn họ bị khinh thường được?” Hạ Lan Tuyết ánh mắt trầm trầm nhìn hắn.

Trong ánh mắt như vậy lộ ra một dòng uy nghiêm cùng ngang ngược, làm cho hắn đột nhiên á khẩu không trả lời được, chỉ chán nản buông lỏng quả đấm, thân thể ngã ngồi trên ghế.

Nhớ tới đêm đó Trầm thị và hắn cùng thương lượng hết thảy, vốn tưởng có thể vét được một khoản lớn, còn có thể hạ tiếng tăm của Hạ Lan Tuyết, không nghĩ tới, đến cùng là trộm gà không được còn mất nắm gạo phải mang hết của cải trong nhà hắn ra sao?

Lão phu nhân và nhị phu nhân nhìn một màn đấu khẩu của hai cha con, đều ngây dại, vốn cho là Hạ Lan Phong một đại nam nhân, lại là cha ruột Hạ Lan Tuyết, có thể chiếm được ưu thế, nói không chừng còn có thể từ đó đoạt gia quyền, làm cho tiểu nha đầu trở thành một hình nhân.

Nào biết, Hạ Lan Phong lại nhu nhược như thế, giống như một người ngu ngốc, nhìn xem, ngay cả một quyền cũng giơ lên giơ xuống không ngừng, Hạ Lan Tuyết đơn giản dùng thêm chút sức, liền đánh cho hắn hoa rơi nước chảy, thậm chí không bằng hạng nữ lưu như các nàng.

Nhị phu nhân nhìn ánh mắt Hạ Lan Phong, ngay cả ý tứ khinh bỉ cũng lười che dấu.

Lão phu nhân lại là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, cũng không nói giúp con trai, chỉ khuyên Hạ Lan Tuyết, “Tuyết Nhi, cha ngươi cũng là do nóng vội, ngươi chờ cùng hắn so đo. Muốn đòi bạc trong cung, sao có thể dễ dàng như vậy được? Giờ cũng không còn sớm nữa, chúng ta nên bàn bạc xem ba vạn lượng bạc thiếu kia làm sao giờ?”

“Vâng ạ.” Hạ Lan Tuyết hít sâu một hơi, tựa hồ bình phục tâm tư, từ từ ngồi xuống, mới nói, “Tổ mẫu nói đúng lắm, còn thiếu ba vạn, hai ngày này Tuyết Nhi nghĩ các biện pháp khác nhau, cùng lắm là không để ý mặt mũi, đi vay bạc của người khác.”

“Khó khăn cho ngươi.” Lão phu nhân gật đầu thở dài.

Nhị phu nhân vội hỏi, “Hai mươi vạn lượng bạc đều đưa cho bọn cướp, vậy nhị thúc ngươi thì sao ? Không có bạc chuẩn bị, hắn còn không biết khi nào thì có thể trở về đâu?”

“Cái này.” Hạ Lan Tuyết đáy mắt xẹt qua thoáng cái giảo hoạt, ngẩng đầu, nhưng là bất đắc dĩ nhìn về phía nhị phu nhân, “Nhị thẩm, Tuyết Nhi hiện thời chỉ có thể hết sức cứu một bên ra, về phần là nhị di nương hay nhị thúc. Hay là nhị thẩm cùng lão phu nhân và đại lão gia thương lượng xem sao.”

Nói xong, nàng ung dung đứng dậy, nói, “Đêm đã khuya, Tuyết Nhi có chút mệt mỏi, mọi người cứ bàn bạc đi, xong rồi thì nói cho Tuyết Nhi”

“Tuyết Nhi, này...” Nhị phu nhân không cam lòng.

Hạ Lan Tuyết nhưng không có phản ứng lại, trực tiếp ra cửa.

Nàng vừa đi, trong phòng đột nhiên yên tĩnh như chết lặng.

Hạ Lan lão phu nhân nghiêm khắc nhìn chằm chằm Hạ Lan Phong, hận thẳng cắn răng, “Ta nuôi ba người các ngươi, lão Tam là cái đoản mệnh, liền còn dư lại ngươi cùng lão Nhị. Lão Nhị từ nhỏ không ra hồn, ta hết thấy hy vọng đều đặt ở trên người ngươi. Ngươi nói đi, trước đây ngươi rất thông minh mà, ba tuổi thành thơ bảy tuổi thành văn, ngay cả cha ngươi cũng nói sau này ngươi sẽ thành trạng nguyên. Nhưng mà, ngươi xem những năm qua ngươi đã làm gì? Tuổi càng lớn càng ngu xuẩn, mà ngay cả tiểu nha đầu nứt mắt ra cũng không trị được”.

Hạ Lan Phong đang ngồi yên lặng, căn bản coi lời lão phu nhân trách mắng là gió thoảng bên tai, giờ phút này, hắn trong đầu nghĩ tới đều là hai mươi vạn bạc Hạ Lan Tuyết chuẩn bị chuộc người.

Ôi, có lẽ chuyện cũng không quá tệ, dù gì, hắn cũng là người cuối cùng hưởng hai mươi vạn lượng bạc, nên bổng lộc của hắn cũng không coi ra gì nữa.

Nhị phu nhân thấy hắn không nói, còn tưởng rằng hắn không có lời nào để nói, liền khinh bỉ phác thảo môi, hỏi lão phu nhân, “Lão phu nhân, chúng ta thương lượng một chút, xem cứu ai trước đi. Nhị gia là con ruột ngài đây.”

“Không cần ngươi phải nhắc nhở.” Lão phu nhân đang trong cơn tức giận, cũng không khách khí với nàng, mắt lạnh liếc nhìn nàng, hừ lạnh, “Thanh Nhi là con ta, ta so với các ngươi ai cũng rõ ràng, nhưng là, Chi Nhi cũng là cháu gái của ta, trước mắt, mẹ con các nàng có khó, dùng tiền là khẩn cấp, tất nhiên là cứu bọn họ trước. Thanh Nhi lần này cũng là tự làm tự chịu, thường ngày ta đều khuyên hắn nếu có gây chuyện cũng ở chỗ xa một chút, hắn không nghe, lần này cũng coi như cho hắn một bài học vậy.”

“Lão phu nhân, ti lễ giám cũng không phải là nơi tốt, cái giáo huấn này cũng muốn lấy mạng hắn.” Nhị phu nhân bất mãn kêu la.

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, quyết định, “Quyết định như vậy đi, trước cứu Trầm thị cùng Chi Nhi ra, sau đó lại tìm cách cứu Thanh nhi.”

82. Chương 76-2

Nhị phu nhân khó có thể tin tưởng to mắt, đáy mắt là tràn đầy không cam lòng, “Lão phu nhân, ngài lại không để ý đến sống chết của con trai, lại tốn một lượng lớn bạc như vậy đi cứu một thiếp thất? Hừ, nếu nói câu không xuôi tai, đừng nói hai mươi vạn bạc, chính là bỏ ra hai mươi lượng bạc, cũng có thể mua cho đại ca một cái khuê nữ như hoa như ngọc rồi, không thể hơn hẳn Trầm thị gấp một trăm lần?”

“Vô liêm sỉ, người nói đây cũng là tiếng người? Trầm thị cho dù làm thiếp, cũng vì ta Hạ Lan gia thêm một nữ, người có sao?” Hạ Lan lão phu nhân nghiêm nghị chất vấn.

Vừa nói đến sinh con, nhị phu nhân Đường thị lập tức chột dạ, không nói nữa.

Một đêm này, nhất định là một đêm không ngủ.

Quá nửa đêm, trong phòng Hạ Lan lão phu nhân là một cảnh cãi vã, quá nửa đêm, trong phòng mỗi một hạ nhân cũng là tiếng âm ỹ không ngừng.

Hóa ra, Hạ Lan Tuyết tự mình dẫn người đi lục soát khắp nơi.

Làm náo loạn đến hơn nửa đêm.

Lúc Hạ Lan phủ đang âm ỹ thì ở một ngôi miếu hoang đổ nát trong kinh thành, Trầm thị và Hạ Lan Chi hai mẹ con đang co rúc trên thảm nhung, cũng là không ngủ được.

“Nương, chúng ta còn phải ở địa phương quỷ quái này bao lâu nữa?” Nhìn thấy mạng nhện trên xà nhà đổ nát, Hạ Lan Chi cảm thấy toàn thân nổi da gà sẽ không rơi xuống chứ, tự nhiên, trên người cũng cảm thấy ngứa ngáy.

Một nhọc một ngày, nàng ta muốn tắm nước nóng, nàng ta nhớ đến giường lớn ấm áp.

“Sẽ không quá lâu.”

Trầm thị ôm lấy nữ nhi vào trong ngực, một tay ôn nhu vỗ vỗ lưng nàng, một tay cầm lá cọ làm quạt quạt cho nàng ta.

Nhưng mà, nhưng mà gió mát cũng không thể dập tắt buồn bực trong lòng Hạ Lan Chi, từ nhỏ đến lớn, tuy là thứ nữ, nhưng cũng là ăn sung mặc sướng chứ chưa bao giờ chịu qua khổ như vậy?

“Nương, ngài nói nhờ tiểu tiện nhân kia không chịu chi bạc thì sao? Không phải là chúng ta uống công chịu khổ ở chỗ này rồi hay sao?” Nàng lo lắng hỏi.

Trầm thị sâu kín cười, “Sẽ không, bên trong phủ cũng không phải một mình nàng ta có thể định đoạt, lại nói, nếu nàng không chịu cứu, còn có tổ mẫu và cha người mà. Mà cũng vì thể diện, nàng sẽ cứu người?”

“Vâng.” Hạ Lan Chi nghe gật đầu, rồi lại cười xinh đẹp, “Nương, nói hay lắm, lần này được bạc, liền đặt mua cho ta một bộ trang sức mới nhé.”

“Yên tâm, ý muốn của con ta đã đồng ý rồi, sẽ không nuốt lời đâu. Ngoan ngoãn, trời sắp sáng rồi, nếu không ngủ, mắt thâm quầng nhìn rất xấu.” Trầm thị ôn nhu dụ dỗ.

“Ừm.” Nghĩ đến đồ trang sức đeo tay mới, Hạ Lan Chi sung sướng nở nụ cười, chậm rãi nhắm mắt lại, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, nàng gặp một mỹ thiếu niên ôn nhã, thiếu niên kia có một đôi mắt oánh nhuận đa tình, lúc nhìn nàng, đôi mắt như biết nói, làm cho nàng căng thẳng tim bang bang nhảy lên.

Nhưng nàng lại hy vọng mỹ thiếu niên này mãi mãi ở bên nàng, ánh mắt không rời đi.

Nàng thẹn thùng ngước mắt lên, từ từ nhìn mỹ thiếu niên.

Lúc này, trong ánh mắt thiếu niên mang theo ngạc nhiên mừng rỡ cùng mê luyến, nhưng là nhìn về phía sau nàng...

Nàng quay đầu lại, chỉ thấy Hạ Lan Tuyết vẻ mặt ngạo nghễ đang đi tới, đi qua người nàng ta, đến bên mỹ thiếu niên, ngón tay thon dài khẽ nắm cằm thiếu niên, đáy mắt toát ánh sáng tà ác.

“Dừng tay!” Nàng tức giận hô to. Lập tức xông tới muốn kéo Hạ Lan Tuyết ra.

Mà lúc này, Hạ Lan Tuyết lại ngạo mạn mỉm cười khiêu khích với nàng, thiếu niên tốt đẹp như ngọc kia lại dựa sát vào ngực nàng ta.

“Tiện nhân!” Nàng tức giận mắng, đưa tay hận không thể xé nát mặt Hạ Lan Tuyết ra.

“Chi Nhi, mau tỉnh lại.” Trên mặt Trầm thị bị đánh một cái, đau nhức tỉnh lại, lại nhìn thấy nữ nhi bị bóng đè, hai tay đang cào loạn trong không khí.

Hạ Lan Chi bị lắc tỉnh, mồ hôi đầy đầu, tim đập mạnh và loạn nhịp một hồi lâu.

“Nương, chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Tuyết nhi, con thấy ác mộng à?” Trầm thị đau lòng lau mồ hôi giúp nàng.

“Ta.” Hạ Lan Chi muốn kể chuyện thấy trong mộng ra, nhưng mà, lần đầu tiên trong đời nằm mơ, lại mơ thấy nam tử, điều này làm cho nàng có chút bối rối, chỉ xấu hổ đỏ mặt, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ai, nơi này quỷ khí dày đặc, đúng là không tốt, cũng may trời đã sáng, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.” Trầm thị nhanh chóng chải đầu cho nữ nhi, sau đó kéo nàng đứng dậy.

Cùng đi ra khỏi ngôi miếu đồ nát, ở cửa vài cái hán tử được thuê canh giữ đang còn gáy vang trời.

Hạ Lan Chi ghét nhũn mày nói, “Nương, có thể nói lại với cha đổi chỗ khác cho chúng ta được không, ở khách sạn cũng tốt hơn ở đây nhiều.”

“Đứa nhỏ ngốc, có bọn cướp nào bắt người còn đưa đến khách sạn không? Nhịn thêm chút nữa đi, đã qua một ngày.” Trầm thị dụ dỗ nữ nhi.

Hạ Lan Chi vểnh lên cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt không tình nguyện, nhưng nghĩ đến, chuyện này thành rồi, chẳng những có thể giúp cha có được một lượng bạc lớn, mà còn không phải đi đến Thiên Lộc Tự nữa, thật sự là một công đôi việc, cũng liền nhịn.

Trời đã sáng, Hạ Lan Tuyết vẫn đắm chìm trong mộng đẹp như cũ, tối hôm qua lăn qua lăn lại thật mệt mỏi.

Cả phủ đều bị nàng lật tung một lần nhưng không tìm thấy bảo vật mẫu thân lưu lại, nàng đành chán ngán thất vọng quay về phòng.

Bộ dáng cùng thái độ của nàng, rất nhanh, liền truyền đến chỗ lão phu nhân và nhị phu nhân, mặc dù hai người không ở cùng một chỗ, nhưng trên mặt đều đồng thời toát ra vẻ hả hê, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn, đồ đã chuyển ra ngoài kịp thời chỉ đợi mọi chuyện lắng xuống, đồ có thể lại trở lại trên tay bọn họ, đến lúc đó, thì không còn lo lắng gì nữa.

Nghĩ như thế, lửa giận vì con trai không có tiền đồ của lão phu nhân cũng lắng dịu không ít, nhị phu nhân cũng ít oán niệm với nhà Hạ Lan hơn.

Hai người thế nhưng đều bình yên vào mộng đẹp.

Chỉ là, ngày hôm sau, trời mới vừa tờ mờ sáng, có ba cỗ nhân mã vội vã trộm lên về Hạ Lan phủ.

Nhóm đầu tiên là Bích Văn, nàng phi thân từ cửa sổ vào phòng Hạ Lan Tuyết.

“Tiểu thư, mọi chuyện đều ổn thỏa.” Bích Văn đứng ở đầu giường bấm báo.

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết mí mắt khẽ mở ra, trêu chọc nàng một cái, hài lòng nở nụ cười, “Khổ cực, đừng trở về phòng vội, nghỉ tạm trên giường ta một chút đi.”

Nói, nàng xoay người nằm vào giữa giường, để vị trí ở phía ngoài giường cho Bích Văn, rồi lại say ngủ.

Lần này là thật sự có thể mộng đẹp rồi.

Mà từ lúc Bích Văn trở lại chưa bao lâu, thì nha hoàn bên cạnh lão phu nhân Kim Lan và Hương Tú, còn có nha hoàn bên cạnh nhị phu nhân Cúc Hương và Cúc Anh, bốn nha hoàn chật vật không chịu nổi gõ cửa chính Hạ Lan phủ.

Các nàng quần áo tổn hại, đầu tóc rối bời, lại do trời tối mà người canh cửa không nhận ra các nàng.

Cho đến khi Kim Lan hô một tiếng, “Đại gia, ta là Kim Lan, người bên cạnh lão phu nhân.”

Người canh cửa lúc này mới hoảng sợ nói không nên lời.

Kim Lan vội vàng dặn dò hần đùng nhiều lời, coi như chưa nhìn thấy cái gì.

Sau đó, vội vàng cùng Hương Tú chạy đi bẩm báo lão phu nhân.

Cúc Hương và Cúc Anh cũng vội vã đi tìm nhị phu nhân.

Mấy cái rương lớn đều bị người cướp đi, việc này không thể chậm trễ được.

Các nàng vốn không muốn trở lại ,

Nhưng mà khế ước bán thân vẫn còn trong tay chủ tử, muốn trốn cũng không trốn thoát được.

Bốn người đều trở về bên cạnh chủ tử của mình để bẩm báo sự việc.

Lão phu nhân sợ run, nằm ở trên giường đôi mắt trừng lớn, rất nhanh, khóe miệng chảy ra nước dãi.

Chúng nha hoàn sợ ngốc rồi, luống cuống tay chân ấn huyết nhân trung giữa mũi và miệng, dùng nước trà gội mặt, cuối cùng cũng không biết ai hô một tiếng, “Mau mời đại phu.”

Lúc này mới có người cuống quýt đi ra ngoài tìm đại phu.

Mà nhị phu nhân bên kia, mặc dù không có nháo thành như vậy, nhưng cũng kinh hãi không thôi.

“Chuyện gì xảy ra? Bị ai cướp?” Nhị phu nhân ngay cả áo ngoài cũng không kịp mặc lên, khăn cấp truy vấn hai nha đầu.

Nửa đêm Cúc Hương và Cúc Anh bị thổ phỉ cướp làm cho sợ hãi, sau lại bị trói, hồn phách đã sớm bay mất một nửa, giờ phút này, còn đâu tâm trí nghe nhị phu nhân tra hỏi, thần trí đã không còn tỉnh táo nữa rồi.

Thấy hai nàng nói không rõ ràng, nhị phu nhân tức giận liền đập cho mỗi người một cái, rồi tiện tay cầm bộ quần áo, lung tung mặc lên, vội vàng chạy về phía viện của lão phu nhân.

Việc này tám phần do lão bà tử làm? Hừ, đồ của Phượng Khinh La, bà lão này đã muốn có từ lâu, vẫn muốn độc chiếm, sau bị nàng phát hiện, mới đưa một chút cho nàng.

Hiện thời, nàng nghĩ tới biện pháp bảo toàn đồ của hai người, không thể tưởng được lão yêu bà này nổi lòng tham, tuyệt tình như vậy, lại nghĩ kế đoạt luôn đồ của nàng ta?

Đáng chết, hai mươi vạn lượng bạc cầm đi cứu mẹ con tiện nhân kia, nàng cũng không nói cái gì rồi, hiện tại, còn muốn cướp hết đồ của nàng đi? Ngẫm lại ngày hôm qua những gì đáng giá ở trong phòng nàng đều đưa cho Hạ Lan Tuyết rồi, như vậy, bây giờ nàng không còn cái gì nữa cả.

Thật là ác độc, lão yêu bà rõ ràng thấy nàng không sinh được con trai cho Hạ Lan gia , lúc này mới thay đổi biện pháp, trước dụ dỗ lấy hết tiền của nàng rồi sau này sẽ đuổi nàng đi.

Nhị phu nhân càng nghĩ càng giận, tức giận trong người như muốn phun ra từ lục phủ ngũ tạng, như muốn thiêu đốt người nàng ta, nàng ta vọt thẳng vào phòng ngủ của Hạ Lan lão phu nhân.

83. Chương 77-1: Xúi Giục

Nhị phu nhân vừa nổi giận đùng đùng vừa vọt vào chỗ ở của Hạ Lan lão phu nhân, liền nhìn thấy một phòng nha hoàn vú già nín thở ngưng thần, Triệu thái y đang nghiêm túc bắt mạch cho lão phu nhân..

“Chuyện gì xảy ra?” Loại tình cảnh này, nhị phu nhân cho dù trong lòng có hỏa, cũng không dám làm càn.

Hai mắt Kim Lan đỏ hồng, đem nhị phu nhân kéo đến một bên, nhỏ giọng nói, “Lão phu nhân nghe nói đồ bị cướp, liền bất tỉnh nhân sự tại chỗ, đại phu nói có thể là trúng gió, không được tốt.”

“A?” Nhị phu nhân kinh ngạc không thôi, nghiêng đầu nhìn một chút lão phu nhân đang hôn mê trên giường, thậm chí nói, chẳng lẽ không phải là lão yêu bà này làm? Cũng không phải là nàng thì là ai? Thứ này chuyển ra ngoài phủ cũng chỉ có hai người các nàng biết, người khác muốn cướp bóc cũng không phải là quá trùng hợp sao?

Như vậy, chỉ có thể là lão yêu bà này đang diễn trò cho nàng xem thôi... Trong nháy mắt.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, nhị phu nhân ngồi xuống ghế bên cạnh, lẳng lặng chờ , nàng đang muốn xem sau khi lão yêu bà này tỉnh dậy, muốn giải thích với nàng như thế nào?

Ai ngờ lần này lại phải chờ đến hơn nửa ngày.

Trưa ngày hôm sau Hạ Lan lão phu nhân mới tỉnh, vừa mở mắt ra câu đầu tiên liền là, “Ồ...”

Hình như miệng bà có chút bị lệch nghiêng, nói chuyện cũng không lưu loát như cũ, đơn giản hai chữ, nhưng cũng phải một lúc lâu bọn hạ nhân mới hiểu bà muốn nói cái gì.

Nhưng là, đồ là cái gì?

Có người bưng tới nước trà, có người bưng tới thức ăn, còn có người hỏi bà có phải muốn đi ngoài hay không...

Bởi vì không đúng với ý muốn của bà, lão phu nhân nhanh chóng thẳng trừng mắt, khó khăn giơ ngón tay chỉ vào nhị phu nhân đang lim dim ngủ trên ghế bên cạnh.

Kim Lan đã hiểu, vội đánh thức nhị phu nhân dậy.

Nhị phu nhân tim đập mạnh và loạn nhịp mở mắt, chỉ thấy đôi mắt đục ngầu đầy oán giận của lão phu nhân nhìn mình chằm chằm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng ta vậy.

Nàng không khỏi tim nhảy dựng, kinh ngạc đứng dậy, “Lão phu nhân, ngài tỉnh?”

“Ồ...” Lão phu nhân ánh mắt hung ác nhìn nàng chằm chằm, trong miệng chỉ bật được lên hai chữ này.

“Ồ?” Nhắc tới cái này, lửa giận trong lòng nhị phu nhân lại bốc lên, nàng ta đi vài bước đến gần giường, tức giận nói, “Ta đang muốn hỏi ngài đấy? Mấy đồ kia của ta có phải do ngài dựng ra chuyện này để giấu đi hay không?”

Lão phu nhân nghe vậy, thân thể run run, chỉ vào nàng ta nói không nên lời, “Người, người...”

Nhị phu nhân cũng mặc kệ thái độ của bà, đồ của nàng ta bị lấy đi, cuộc sống sau này của nàng ta cũng không được đảm bảo, nghĩ đến, nàng ta lại hừ lạnh, “Hừ, ngài già rồi đừng có giả vờ với ta nữa, chuyện chuyển đồ ra bên ngoài chỉ có hai người chúng ta biết thôi, mấy nha đầu kia cũng không biết trong rương là cái gì? Lại nói, phu xe cũng là người ngài phái đến .”

“Ta...” Lão phu nhân vội vã cãi lại, nhưng nói không ra lời, trên mặt tối sầm lại.

Cầm Tú thấy tình hình không ổn, vội vã kéo nhị phu nhân ra, “Nhị phu nhân, ngài nói gì với lão phu nhân vậy? Sao làm người tức giận như vậy? Hay là ngài lui ra trước đã?”

“Bổn phu nhân chỉ nói mấy câu nói thật thôi.” Nhị phu nhân tức giận đứng ở đầu giường nói.

Lúc này, Hạ Lan Phong mang theo con trai Hạ Lan Thiên Ý, qua thăm lão phu nhân.

Nhị phu nhân thức thời không dám tiếp tục nhiều chuyện, mà là thừa dịp người không chú ý, vụng trộm biến mất, vẫn không cam lòng, nhưng nàng ta phát hiện, lão phu nhân thật sự bị trúng gió, chỉ là, những thứ đó của nàng ta, sớm hay muộn nàng ta cũng phải đòi lại từ chỗ lão yêu bà này.

Nhị phu nhân rời đi, Hạ Lan lão phu nhân vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, ngược lại thần sắc càng kém, dùng sức cầm lấy tay Cẩm Tú, như muốn nàng đi làm cái gì đấy.

Cẩm Tú bị nắm tay đau nhói, nàng hỏi lại mấy lần nhưng không hiểu là cái gì, chỉ biết khóc to .

“Nương, ngài đây là muốn làm cái gì? Đại phu nói ngài không thể kích động, có chuyện gì cũng đừng suy nghĩ nữa, sau này khỏi bệnh hãy nói tiếp”. Hạ Lan Phong nắm chặt tay lão phu nhân an ủi.

Lão phu nhân lúc này mới chịu yên, lui về phía sau nằm xuống, nhưng trong ánh mắt lại có nước mắt rớt ra.

Nghĩ đến cuộc đời này của bà thật khốn khổ, lúc tuổi còn trẻ, quá ngốc quá ngây thơ, cho rằng gả cho người đọc sách hiền lành , tương lai nhất định cầm sắt hòa minh.

Ai ngờ, vào cửa chưa được một năm không có thai, phu quân liền nạp thiếp.

Nghèo khó hơn nữa đời người, không dễ dàng nhìn đến hôm nay, già rồi già rồi, mà bà còn bị mang tiếp là trộm đồ của con dâu nữa chứ.

Nhưng những vật này ở chỗ bà cũng chưa được lâu đã bị nhị phu nhân đen tối kia lừa mất rồi.

Bà lúc ấy đúng là ngu ngốc mà, tự nhiên lại tin tưởng nhị phu nhân kia thật sự sẽ chuyên chở đồ ra khỏi phủ?

Bây giờ thì hay rồi, một xu bà cũng không có.

Đáng thương toàn bộ tiền của của bà đều mất rồi.

Càng nghĩ càng thấy uất ức, nước mắt rơi xuống như mưa không ngừng được, cuối cùng, không để ý trong phòng còn có người, ô ô khóc rên nghe đặc biệt đáng sợ.

Hạ Lan Thiên Ý sợ theo bản năng dựa vào góc tường, cuối cùng, bị Hạ Lan Phong tóm được, ấn đến bên cạnh giường

“Thiên Ý, tổ mẫu ngươi bị bệnh, đến an ủi bà vài câu đi, trốn cái gì? Uống công bình thường tổ mẫu thương ngươi nhất.”

“Ta, ta không trốn.” Hạ Lan Thiên Ý lắp bắp giải thích.

Vừa thấy tiểu tôn nhi, Hạ Lan lão phu nhân mắt sáng rực lên, đúng vậy, con trai kém cỏi nhưng bà còn có cháu trai mà.

Trước kia lại quên mất nó?

Hạ Lan Tuyết không nghe lời, nhưng Hạ Lan Thiên Ý từ nhỏ đã rất thân quen với bà, một đứa bé mười tuổi không phải là rất dễ dạy bảo sao?

“Thiên Ý.” Tầm mắt lão phu nhân dừng trên người Thiên Ý, tận lực biểu lộ khuôn mặt từ ái.

Hạ Lan Thiên Ý đành phải lại gần bà

Xê dịch, nhẹ tiếng gọi khẽ, “Tổ mẫu.”

“Ai.” Lão phu nhân đáp một tiếng, nhẹ nhàng ôm đầu, nước mắt lại rơi xuống, “Tổ mẫu già rồi, không còn sống được bao lâu nữa, sợ rằng không còn ở bên Thiên Ý được bao lâu nữa”.

Lúc bà nói những lời này, cố gắng nhả từng chữ một, mặc dù còn hơi khó nói nhưng cũng đủ để người khác nghe rõ.

Hạ Lan Thiên Ý hốc mắt cũng hồng lên, “Tổ mẫu, ngài không có việc gì.”

“Tổ mẫu già rồi, luôn sẽ có một ngày như vậy.” Lão phu nhân giơ tay lên, nhẹ nhàng kéo lấy tay áo Hạ Lan Thiên Ý, lời nói thấm thía, “Ta chỉ ngóng trông, Thiên Ý của ta có tiền đồ, đừng như cha ngươi, cả đời không làm nên việc gì.”

“Nương, ngươi nói chuyện này để làm gì?” Hạ Lan Phong rất ghét nghe những lời này, hướng chi còn là ở trước mặt nhi tử, điều này làm cho hắn rất mất mặt.

“Nương nói là lời nói thật, trước kia cũng thì thôi, hiện tại, vợ của ngươi đi, cả cái nhà này ngươi lại không lo đến, lại để cho Tuyết Nhi lo, nàng chỉ là một tiểu cô nương chưa cập kê, ngày ngày xuất đầu lộ diện, ngươi không lo thể nhân nói này nói nọ sao? Tương lai, nàng còn phải lập gia đình nữa.” Lão phu nhân cũng không biết bây giờ mình nói năng lại trôi chảy rồi.

Hạ Lan Phong nhíu lại mặt, không phục nói, “Nữ nhân kia lưu lại lời trần trối, muốn Tuyết Nhi đương gia, ta có biện pháp nào?”

“Ai, thật không rõ Kinh La là nghĩ như thế nào.” Lão phu nhân thở dài một tiếng, vừa nhìn về phía Hạ Lan Thiên Ý, “Thiên Ý, ngươi phải nhanh lên một chút lớn lên, hảo giúp tỷ tỷ của ngươi. À, vốn là, còn có Chi Nhi tỷ tỷ, nhưng là...”

Lão phu nhân lại khóc lên.

“Nương, Tuyết Nhi sẽ nghĩ biện pháp cứu người.” Hạ Lan Phong không kiên nhẫn nói.

“Bạc còn không có đủ, cứu thế nào được?” Lão phu nhân vẫn khóc lên như cũ.

Chuyện Hạ Lan Chi, hai ngày nay Hạ Lan Thiên Ý cũng nghe nói chút ít, vội nói, “Ta có bạc.”

“Ngươi?” Lão phu nhân cùng Hạ Lan Phong sợ hãi kinh ngạc nhìn hắn, một mặt phát phát tay, cho đầy tớ trong phòng lui ra.

Hạ Lan Thiên Ý chân thành nói, “Thật sự, ta nghe nói vì cứu Trầm di nương cùng Chi Nhi tỷ tỷ, ngay cả đồ trong phòng tổ mẫu cũng mang đi cầm, nên lúc đó ta cũng quyết tâm rồi.”

“Ngươi đứa nhỏ này, bình thường chút bạc tiêu vặt của ngươi cũng không đủ cho ngươi tiêu, làm sao còn bạc để cứu người nữa? Đây cũng không phải là con số nhỏ.” Lão phu nhân than nhẹ, xong rồi, an ủi, “Nhưng tấm lòng này của Thiên Ý cũng đủ cho tổ mẫu hài lòng rồi. Trầm di nương và Chi Nhi tỷ tỷ ngươi cũng ghi nhớ ân tình này của ngươi rồi.”

Thấy tổ mẫu không tin, Hạ Lan Thiên Ý còn nóng nảy, “Ta mặc dù không có bao nhiêu tiền bạc, nhưng là ta có đồ, mọi người đã quên, lúc ta sinh ra, mẹ có đặt mua khóa trường mệnh cho ta, nhưng về sau ta không thích đeo, để cho bà vú cất đi, ta nghe nói khóa trường mệnh kia rất đắt tiền.”

Này vừa nói, Hạ Lan Phong con mắt trong nháy mắt liền phát sáng lên, “Phải rồi, làm sao ta lại quên mất chuyện này, năm đó nữ nhân kia mất vạn lượng hoàng kim mới làm được khóa trường mệnh này.”

“Phong Nhi.” Thấy dáng vẻ vội vàng của con trai, lão phu nhân liếc hắn một cái, “Đây là đồ của Thiên Ý, ngươi đừng mơ tưởng đến.”

“Nương, ngài nói vậy là sao? Sao ta lại lấy đồ của hắn chứ? Nhưng mà, ngài xem Trầm thị và Chi Nhi bị người bắt đi, sinh tử chưa biết. Nhị đệ còn bị giam giữ trong tù, lại không biết sống chết. Ta sao lại bình tĩnh được? Nếu ta có bạc, hết thấy đều dễ xử lý rồi.” Hạ Lan Phong vội vàng nói, “Dù nói thế nào, tiền bạc là vật ngoài thân, không có sau này chúng ta kiếm lại là được, nhưng nếu người mà không được cứu thì làm sao được.”

“Này?” Lão phu nhân khó xử cực kỳ, khóc ròng nói, “Đây là ta đã tạo nên nghiệt gì mà ông trời bắt ta gặp phải chuyện này.”

“Tổ mẫu, ngài đừng khóc, ta đi lấy khóa trường mệnh, giao cho tỷ tỷ đổi bạc.”

“Đừng đưa cho tỷ tỷ ngươi, lấy rồi đưa luôn cho ta, tỷ nữa ta có chuyện phải ra ngoài. Tỷ tỷ của ngươi không hiểu những thứ này, chỉ sợ bị người khác lừa gạt.” Hạ Lan Phong nói.

Hạ Lan Thiên Ý nghe vậy, ngẫm lại cũng đúng, liền gật đầu nói, “Được, cha, ngài chờ ta đi lấy cho ngài.”

“Nương, không còn chuyện gì, ngài nghỉ ngơi trước đi.” Con trai vừa đi, Hạ Lan Phong lập tức dụ dỗ mẹ ruột mình.

84. Chương 77-2

Lão phu nhân hiểu ý hẩn, lập tức cười lạnh, “Người đừng cho là ta không hiểu tâm tư người? Đồ vừa đến trên tay người, còn có thể trở về? Ta mặc kệ, tỷ nữa đưa đồ cho ta, người đưa ta năm vạn lượng bạc, ta đưa đồ cho người.”

“Năm vạn?” Hạ Lan Phong trừng to mắt, “Nương, ngài điên khùng rồi, làm sao con trai có nhiều bạc như vậy được?”

“Hừ, người đừng dụ dỗ ta, tiền thuốc trong cung đã đưa người từ lâu rồi, tổng cộng bảy vạn lượng. Ta muốn người đưa năm vạn cũng không quá đáng? Huống chi còn là vì cứu Trầm thị và Chi Nhi.” Lão phu nhân hừ nói.

Hạ Lan Phong cố gắng mỉm cười, “Nương, tiền thuốc đúng là đã lấy được, nhưng là, con trai không có việc phải dùng tiền sao? Ngài cũng biết, con làm tại bộ lễ gần mười năm rồi, nhưng chỉ là người chạy việc, trước mắt có cơ hội thăng chức, con phải lấy bạc đi lo lót chứ?”

“Lên chức?” Lão phu nhân hồ nghi nhìn hẩn, “Năm ấy, người cũng nói cần bạc để thăng chức, kết quả...”

“Xú nữ nhân kia không đưa tiền? Làm lãng phí một cơ hội thăng chức của lão tử, hừ, lần này, chắc chắn không bỏ lỡ rồi.” Hạ Lan Phong nói.

Lão phu nhân kinh ngạc nhìn hẩn, “Nếu đúng vậy thì không nói nữa, nhưng mà, khóa trường mệnh của Thiên Ý người không thể cầm được, đây là vật cứu mạng của bọn Chi Nhi.”

“Nương, ngài yên tâm, ta nhất định cứu được mẹ con các nàng về.” Hạ Lan Phong bảo đảm, trong lòng trộm vui mừng, ai có thể nghĩ tới, là hẩn phải người giữ mẹ con nhà kia lại trên núi.

Hừ, chỉ cần có được tiền bạc, các nàng không có việc gì.

Không lâu sau, Hạ Lan Thiên Ý bị kích động đưa tới khóa trường mệnh.

Hạ Lan Phong cầm lấy.

Rồi, cũng vội vã đi ra ngoài, bảo là muốn đem đi đổi bạc.

Hạ Lan Thiên Ý tin, chờ phụ thân đi rồi, lại cùng tổ mẫu nói chuyện.

Hạ Lan lão phu nhân giờ phút này tâm tình tốt hơn nhiều, dựa vào ở đầu giường, để Cẩm Tú dứt thức ăn.

“Lão phu nhân, phải nói cũng khó trách ngài cứng tiểu thiếu gia, tính tình của hẩn rất giống ngài, thiện lương.” Cẩm Tú vừa cho ăn vừa tán dương Hạ Lan Thiên Ý.

Hạ Lan Thiên Ý tiểu tính tình trẻ con, một khi bị khen, càng phát ra muốn hung hăng biểu hiện một phen, “Tổ mẫu, ngài đừng lo lắng, nếu là bạc còn không đủ, ở chỗ ta còn ít đồ đáng giá lúc đó lại cầm qua đây.”

“Đừng đừng đừng.” Lão phu nhân vội vàng khoát tay, “Người chỉ là một đứa bé, làm được như vậy là tốt rồi. Còn hơn so với tỷ tỷ người...”

Lão phu nhân nói đến đây muốn nói lại thôi.

Hạ Lan Thiên Ý kỳ quái, “So với tỷ tỷ ta như thế nào?”

“Không có gì, Thiên Ý, người có thể ngồi nói chuyện với tổ mẫu, tổ mẫu rất vui rồi, nhưng giờ người trở về đi.” Lão phu nhân đột nhiên lưu luyến không rời đuổi hẩn đi.

Hạ Lan Thiên Ý ngay từ đầu là không muốn đến, nhưng mà lão phu nhân lại gọi lên trí tò mò của hẩn.

Từ nhỏ đến lớn, mẫu thân cứng tỷ tỷ, coi trọng tỷ tỷ, đây là chuyện cả phủ đều biết.

Hắn luôn bị bỏ rơi, không có ai chú ý đến sự tồn tại của hắn, hôm nay thật vất vả biểu hiện một chút, thái độ tổ mẫu lại vậy, làm cho hắn rất nghi hoặc.

“Đến tốt cùng làm sao vậy?” Hắn truy vấn.

“Đứa nhỏ ngốc, chờ người lớn thì hiểu.” Lão phu nhân vỗ nhẹ tay của hắn, “Tổ mẫu mệt mỏi, người sáng mai lại đến, Cẩm Tú, đưa tiểu thiếu gia trở về.”

“Vâng ạ” Cẩm Tú thả chén, kéo Hạ Lan Thiên Ý đứng lên, “Tiểu thiếu gia, đi thôi.”

Hạ Lan Thiên Ý thấy lão phu nhân nhất định không chịu nói rõ, đành phải thôi, chỉ là lúc đi ra, hắn túm Cẩm Tú đến chỗ hẻo lánh, hỏi, “Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta tổ mẫu mới vừa nói ta so với tỷ tỷ ta, đến cùng như thế nào?”

“Cái này.” Cẩm Tú mặt lộ vẻ khó khăn, “Nô tỳ khó mà nói, lão phu nhân cũng không cho phép nô tỳ nói, nếu ngài biết nô tỳ nói chuyện này với tiểu thiếu gia thì nô tỳ sẽ bị trừng phạt.”

“Có cái gì mà khó nói? Nếu không nói, ta đi hỏi tỷ tỷ.” Hạ Lan Thiên Ý nổi giận nói.

Cẩm Tú liền vội vàng kéo hắn, thở khè một hơi, thở dài nói, “Được rồi, nô tỳ nói, nhưng là, tiểu thiếu gia, ngài phải hứa, không nói với ai là nô tỳ nói, nếu không, nô tỳ sẽ giống bọn Thuận Tử, bị đuổi ra ngoài.”

“Thuận Tử?” Hạ Lan Thiên Ý tựa hồ liền nghĩ tới điều gì.

Cẩm Tú vẻ mặt đau khổ, chậm rãi nói, “Cũng không biết chuyện gì xảy ra, trước kia đại tiểu thư là một người rất tốt, những ngày qua cũng có chút ít thay đổi. Đầu tiên là đắc tội Trần má má, sau đó, còn mang bọn nha hoàn, ma ma bên người nhị phu nhân và Trầm di nương đều phạt roi đuổi ra khỏi phủ. Cái này cũng không nói nữa, ngài có biết vì sao Trầm di nương và Nhị tiểu thư bị người bắt cóc không?”

“Không phải đi Thiên Lộc Tự sao?” Hạ Lan Thiên Ý là biết rõ việc này, sáng hôm đó, hắn vừa vận dụng phải, Trầm di nương vành mắt hồng hồng, giống như không muốn rời đi.

Cẩm Tú bất đắc dĩ gật đầu, “Cũng không phải vậy. Đây là do đại tiểu thư bắt buộc bọn họ phải đi.”

“Cái gì?” Hạ Lan Thiên Ý kinh ngạc không thôi.

Cẩm Tú không đợi hắn phản ứng, còn nói, “Hôm qua còn vì chuyện không lấy được bạc, đại tiểu thư còn bất kính với đại lão gia, nói là, về sau Đại lão gia mỗi tháng bổng lộc không cần lĩnh, tất cả đều thuộc về Bách Thảo đường.”

“Buồn cười.” Hạ Lan Thiên Ý nghe nắm chặt quả đấm, “Sao tỷ ấy có thể đối xử với cha như vậy được?”

“Ai.” Cẩm Tú lắc lắc đầu, “Nô tỳ cũng không biết. Có thể do đại tiểu thư tuổi còn nhỏ, chưa trải sự đời bị người khác xúi giục ấy chứ. Nhưng mà, nghĩ đến hiện nay đại tiểu thư đang chưởng gia mà lại xảy ra những chuyện này nên không khỏi sốt ruột. Chỉ sợ bệnh của lão phu nhân cũng do buồn bực chuyện này đi.”

“Ta biết rồi.” Hạ Lan Thiên Ý khuôn mặt nhỏ nhắn khẩn trương, vẻ mặt khó chịu.

Cẩm Tú nhìn, trong lòng đắc ý, trên mặt lại lộ ra lo lắng, “Tiểu thiếu gia, những lời này ngài nghe xong liền quên đi, không nên đi kiểm chuyện. Mặc dù đại tiểu thư là tỷ tỷ của ngài nhưng cũng là đương gia của Hạ Lan phủ. Lúc nàng không vừa ý ngay cả đại lão gia còn không nể mặt hướng chỉ là ngài? Cho nên, ngài đừng đi gây chuyện. Nô tỳ chỉ nói vậy thôi, nhưng ngài hứa với nô tỳ không nói cho ai biết nhé, nếu không nô tỳ chỉ còn con đường chết mà thôi.”

“Người yên tâm, ta sẽ không nói, người trở về đi.” Hạ Lan Thiên Ý sắc mặt bình tĩnh cho Cẩm Tú lui ra, chỉ chờ nàng vừa đi, lập tức xoay người, hướng về phía Tuyết Uyển.

Thảo nào trong phủ không được yên bình hóa ra là do tỷ tỷ gây nên?

Hắn vội vàng chạy đến, bên trong Tuyết Uyển rất yên tĩnh, Hạ Lan Tuyết còn đang trong giấc mộng không chưa dậy, bọn nha hoàn cũng không dám gây tiếng động trong sân, chỉ ngồi dưới mái hiên thêu thùa.

Hạ Lan Thiên Ý cũng không có để ý các nàng, hăm hở đẩy cửa định đi vào bên trong phòng.

Thu Văn vừa thấy, sợ hết hồn, vội vàng để đồ may vá xuống, chạy đến nín hẩn lại.

“Thiên Ý thiếu gia, sao ngài lại tới đây?”

“Cút ngay.” Nghĩ đến lời nói của Cẩm Tú, có thể Hạ Lan Tuyết bị người xúi giục, Hạ Lan Thiên Ý lập tức có ấn tượng không tốt với đám nha hoàn bên trong Tuyết Uyển.

“Đại tiểu thư còn đang ngủ? Ngài có chuyện gì ạ?” Thu Văn mới lần đầu tiên thấy Thiên Ý nổi giận như vậy cũng có chút kinh ngạc.

Hạ Lan Thiên Ý nghe vậy, trào phúng cười lạnh, “Bên trong phủ này đang rối loạn đến nghiêng trời lật đất rồi mà ngài còn có thể ngủ ngon lành sao?”

“Tiểu thiếu gia, ngài nói như vậy là sao? Đại tiểu thư hôm qua đi sớm về muộn, trời gần sáng mới có thời gian ngủ một lúc. Bây giờ cũng không có việc gì, ngủ thêm một chút cũng có sao?” Thu Hương nghe lời hẩn nói mang theo ý tức giận cũng bị chọc tức, đi đến đâm chọc một câu.

Hạ Lan Thiên Ý lại phát hỏa, liền la hét vào cửa, “Ngài đi sớm về muộn? Vì sao ngài phải gấp rút? Vội vàng đánh người đuổi người, vội vàng khám xét phòng người thân.”

Thu Hương vừa nghe, kinh hãi.

Thu Văn cũng nói, “Đại thiếu gia, ngài nghe ai nói xét nhà vậy?”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, theo ta thấy, cái nhà này sớm muộn cũng bị ngài phá cho tan tành.” Hạ Lan Thiên Ý lớn tiếng la ầm lên.

“Vậy sao?” Cửa phòng đột nhiên bị mở ra, Hạ Lan Tuyết vừa ngáp vừa đi ra, hai mắt còn buồn ngủ nhìn Hạ Lan Thiên Ý miễn cưỡng cười nói, “Đệ đệ của ta là có tiến bộ sao, biết quan tâm đến sống chết của cái nhà này. Ta còn tưởng rằng, người đi theo nhị thúc, chỉ học được sống phóng túng thôi.”

“Ta.” Hạ Lan Thiên Ý biết rõ lần trước ở thanh lâu bị ngài bắt gặp, trong lòng có thẹn, nhưng nghĩ đến nhị thúc, hẩn tựa hồ lại có sức lực, “Lần trước người đáp ứng với ta là sẽ cứu nhị thúc ra, tại sao đến giờ vẫn chưa cứu ra?”

Nghe thấy giọng nói khó chịu của hẩn, Hạ Lan Tuyết mi tâm cau lại, đuổi lưng một cái, liền đi từ từ đến xích đu trong sân ngồi xuống.

“Thu Hương, cho ta một chén nước trà.”

“Người đến cùng làm xong chưa?” Hạ Lan Thiên Ý cấp hừ hừ cùng đến, tức giận hỏi.

Hạ Lan Tuyết lé mắt nhảy lên, phác thảo môi khe hừ, “Ồ, mới sáng sớm người ăn phải thuốc gì? Người nói cho tỷ tỷ nghe xem, ai chọc người? Tự nhiên đến đây tìm ta trút giận?”

“Căn bản là người không có cứu có đúng không? Người căn bản cũng không nghĩ cứu nhị thúc, đúng không?” Hạ Lan Thiên Ý không đáp hỏi ngược lại.

Thu Hương lúc này bưng trà đến, sau khi đưa cho tiểu thư xong liền giải thích cho hẩn, “Tiểu thiếu gia, việc cứu người này cũng không phải là chuyện nhỏ, huống chi còn liên quan đến việc thái tử bị đâm nũa.”

“Hừ, chính là một câu nói, người không cứu được có đúng không?” Hạ Lan Thiên Ý tựa hồ sớm đoán được một loại cười lạnh.

“Còn có Trầm di nương và Chi Nhi tỷ tỷ, người cũng không muốn cứu đi?”

Hạ Lan Tuyết ôm theo đôi mi thanh tú, nhẹ nhấp một ngụm nước trà, cảm thấy mùi vị không tốt, lại đưa cho Thu Hương, “Đưa một ly trà khác đến cho ta.”

“Vâng ạ.” Thu Hương cũng biết tiểu thư đang giận, dè dặt nhận lấy cái ly, sau đó ánh mắt thương hại nhìn Hạ Lan Thiên Ý, yên lặng đi rồi.

85. Chương 78-1

Chờ Thu Hương lui xuống, Hạ Lan Tuyết mỉm cười nghiêng mắt nhìn đệ đệ Hạ Lan Thiên Ý.

“Bên trong phủ bị trộm, người cũng biết rồi chứ?”

“Hửm?” Hạ Lan Thiên Ý sững sờ, hắn nói là chuyện cứu người, với chuyện bị trộm có quan hệ gì?

“Những bảo vật mà nương khi còn sống yêu thích, đều bị trộm đi, người nghĩ là ai trộm?” Thấy hắn ngần ngừ, Hạ Lan Tuyết lại giống như cười mà như không hỏi một câu.

“Đều bị trộm?” Hạ Lan Thiên Ý cũng là giật mình không thôi, “Làm sao có thể? Không có người trông coi sao?”

“Đúng vậy, khi nương còn tại thế, đồ vẫn còn không bị mất tý gì. Nhưng nương vừa mất, đồ cũng không còn.” Hạ Lan Tuyết lặng lẽ thở dài một hơi.

“Này, này...” Hạ Lan Thiên Ý vẻ mặt cũng có chút uể oải, hắn biết rõ, bảo vật của nương chính là của hồi môn của bà nên bình thường đều trông coi rất cẩn thận.

Lúc hạ tang nương, tỷ tỷ định cầm những bảo vật này chôn cùng, nhưng mà, tổ mẫu nói, người đến thế giới này là không mang theo vật gì cả, lúc đi cũng không nên có bất kỳ liên lụy, có những bảo vật này, không chừng nương không được yên ổn ở thế giới bên kia, hơn nữa, hiện nay thế đạo lại loạn, nếu bị xấu người biết được, chỉ sợ phần mộ của nương cũng không được yên ổn.

Cho nên, bảo vật cứ như vậy bị lưu lại.

“Bảo quan chưa?” Hạ Lan Thiên Ý dè dặt hỏi.

Hạ Lan Tuyết khoe miệng nhếch lên, giọng mỉa mai cười lạnh, “Ta không rảnh hơi như vậy? Người cũng biết, lúc trước vì được của hoàng thượng, tỷ tỷ của ngươi là ta đây ngày ngày đều nhốt mình bên trong được đường, khó khăn lắm mới có được để giao, lại xảy ra chuyện của nhị thúc ngươi, mới vừa mang bạc sáu tháng tới dùng để mua thuốc cho Bách Thảo đường ra chuẩn bị cứu người. Thì lại gặp chuyện Nhị di nương và Chi Nhi muội muội bị bắt cóc. Hai mươi vạn hai đấy, Thiên Ý ngươi chắc cũng biết rõ ý nghĩa của con số này chứ?”

“Không phải bên phía tổ mẫu đều cầm hết đồ đạc đi rồi sao, còn thiếu ba vạn nữa. Khóa trường mệnh của ta cũng đã đưa cho cha rồi, ba vạn lạng chắc không thành vấn đề” Hạ Lan Thiên Ý nói.

“Cái gì?” Hạ Lan Tuyết bật dậy, rời khỏi bàn đu dây, đi đến bên người Hạ Lan Thiên Ý, ánh mắt tức giận, “Người đưa khóa trường mệnh cho cha đi đổi bạc?”

“Ừm.” Không nghĩ tới tỷ tỷ phản ứng lớn như vậy, Hạ Lan Thiên Ý cảm thấy run rẩy, vội vàng giải thích, “Đây chỉ là biện pháp ứng biến, khi nào cứu được người rồi chúng ta lại đi chuộc đồ về.”

“Chuộc đồ về? Nhưng nếu không chuộc về được?” Hạ Lan Tuyết tức giận nhìn hắn, “Người cũng đã biết, khóa trường mệnh là liên quan đến tính mạng của người. Năm đó nương hao tổn nhiều tâm sức mới cho người chế ra được, nhờ đó người mới tốt lên, nay người lại dễ dàng đưa cho cha?”

“Cứu người quan trọng hơn, huống chi, hiện giờ không phải ta rất khỏe mạnh sao?” Hạ Lan Thiên Ý xem tỷ tỷ nóng nảy, lá gan cũng to lên, “Đồ là vật chết, người là sống. Chỉ cần người còn sống, sớm muộn cũng mang được đồ về.”

“Lời này, ai dạy ngươi?” Hạ Lan Tuyết nhìn hắn chằm chằm.

Hạ Lan Thiên Ý ánh mắt lóe lên, “Chính mình nói, không cần phải người khác dạy.”

“Ôi.” Hạ Lan Tuyết cong môi cười, đưa tay vỗ vỗ vai đệ đệ, khen, “Không sai, Thiên Ý có tinh thần hiệp nghĩa như vậy, tỷ tỷ không nên la mắng ngươi.”

“Tỷ.” Hạ Lan Thiên Ý hơi sững sờ, nghi hoặc nhìn nàng, “Người thật không trách ta?”

Hạ Lan Tuyết ôn nhu lắc lắc đầu, “Trong nhà có khó khăn, người làm như vậy không sai. Nhưng mà, tỷ tỷ muốn nói là, người muốn cứu người, thì trước tiên cần phải giữ được tính mạng mình an toàn đã, nếu không, người nếu có xong việc, gia đình có khó khăn biết trông cậy vào ai đây?”

“Tỷ.” Hạ Lan Thiên Ý trong lòng vừa động, có một tia dòng nước ấm theo suy nghĩ trong lòng từ từ chảy xuôi qua, “Tỷ, nói như vậy, người sẽ cứu nhị thúc cùng di nương bọn họ sao?”

“Tiểu thiếu gia, người hỏi lời này rất kỳ quái. Đại tiểu thư nếu không nghĩ cứu người, hai ngày nay bận việc cái gì?” Thu Hương lúc này bưng trà đến, nghe thấy Hạ Lan Thiên Ý hỏi như vậy, liền có chút ít không phục.

“Ngài ngẫm lại, ngay cả tiền dùng mua thuốc sáu tháng cuối năm của Bách Thảo Đường, đều lấy ra dùng, không phải vì cứu người sao? Lại nói, đồ trong phòng lão phu nhân mang đi cầm mà đồ trong phòng đại tiểu thư cũng mang đi cầm hết rồi.”

“Thật sự?” Hạ Lan Thiên Ý không nghĩ tới.

“Không tin ngài vào xem xem.” Thu Hương liếc hắt một cái, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng phải biết rõ thân sơ chứ.

Hạ Lan Thiên Ý sắc mặt ngưng ngững, là hắt sai rồi sao? Nhưng tại sao lúc nghe Cẩm Tú nói lại như là tỷ tỷ không muốn cứu người mà lại còn gây nên chuyện của Nhị di nương và Chi Nhi ?

“Tỷ, chuyện Trầm di nương và Chi Nhi tỷ tỷ đi Thiên Lộc Tự là người ép buộc sao?” Hắc nghi hoặc hỏi, giọng nói so với trước đã tốt hơn nhiều.

“Hửm?” Hạ Lan Tuyết mặt mũi tràn đầy nghi hoặc, “Ta ép cái gì? Mấy ngày hôm trước, tổ mẫu bị đau nhức xương khớp, Chi Nhi nàng hiếu tâm, muốn đi Thiên Lộc Tự cầu phúc cho tổ mẫu người. Thời gian qua thân thể Trầm di nương cũng không được tốt, vừa vặn dịp cơ hội này, liền định đi theo Chi Nhi. Bởi vì chuyện này, ta còn tự tay viết thư cho trụ trì, để bọn họ dọn dẹp một sân viện riêng cho bọn họ an tâm cầu phúc. Ai, cũng do gần đây ta bận rộn nhiều việc nếu không đã đi Thiên Lộc Tự hàn huyên cùng trụ trì rồi.”

“Đúng vậy, tiểu thiếu gia, sao ngài lại nói các nàng bị tiểu thư ép buộc chứ? Bỏ Tats trước mặt, Trầm di nương và Nhị tiểu thư là thành kính vô cùng, không thể nói lung tung được.” Thu Hương cũng nói.

Hạ Lan Thiên Ý sững sốt, lời của tỷ tỷ cũng không sai, trong phủ này, lão phu nhân và Trầm di nương là hai phật tử rất thành tâm, mỗi tháng mùng một mười lăm hôm đó, cũng sẽ ăn chay, Trầm di nương mang theo Hạ Lan Chi đi Thiên Lộc Tự cầu phúc, đây là chuyện tốt, sao lại thành chuyện bị người bức được?

“Vậy chuyện của Trần ma ma và Thuận Tử? Tỷ tỷ vì sao phải đuổi bọn họ ra ngoài phủ?” Hạ Lan Thiên Ý lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết ngưng đôi mi thanh tú, hồ nghi nhìn hắc, “Thiên Ý, có phải có người nói luyên thuyên với người không?”

“Trần ma ma và Thuận Tử không phải bị đuổi ra ngoài, đơn giản là vì phạm vào chút chuyện, tạm thời bị nhốt lại, chờ chân tướng của sự tình rõ ràng rồi, nếu bọn họ oan uổng, tự nhiên sẽ cho bọn họ công đạo.” Thu Hương giải thích.

Hạ Lan Thiên Ý hồ đồ, chuyện tại sao có thể như vậy? Không hiểu tỷ tỷ và Cẩm Tú ai nói đúng đây?

“Thiên ý, người không sao chứ?” Hạ Lan Tuyết đột nhiên đưa tay ở trước mắt hắc hươ hươ hai cái, kỳ quái hỏi.

“Không có.” Hạ Lan Thiên Ý ảo não lắc lắc đầu, tỷ tỷ lời nói cũng đúng, hơn nữa, nàng vì chuyện cứu người vội vàng, nhưng vì sao Cẩm Tú và cả tổ mẫu nữa lại giống như không hài lòng.

Hạ Lan Tuyết nhìn hắc, chân thành nói, “Thiên Ý, cha chắc chưa ra khỏi phủ, người chạy nhanh đến cầm khóa trường mệnh về đi.”

“Như vậy sao được? Không phải là còn thiếu bạc sao?” Hạ Lan Thiên Ý không làm.

“Khóa trường mệnh kia là mệnh của người, từ khi người vừa ra đời, liền theo người, không thể bị mất. Người yên tâm, liền tính đập nổi bán sắt, tỷ tỷ cũng sẽ tìm ra bạc. Vạn nhất không được, ta sẽ đi tìm người vay, chắc là sẽ đủ. Chuyện liên quan đến tính mạng của người ta không thể coi thường được.” Hạ Lan Tuyết phá lệ nghiêm túc nói.

“Tỷ?” Hạ Lan Thiên Ý tâm không biết bị cái gì tóm một tý, có chút cảm động.

“Nghe lời tỷ nói, mau đi đi.” Hạ Lan Tuyết dụ dỗ hần.

“Nhưng là.” Hạ Lan Thiên Ý lại nghĩ tới một sự kiện, hỏi, “Tỷ, vì sao tỷ phải lấy bổng lộc mỗi tháng của cha?”

“Chuyện này người cũng biết?” Hạ Lan Tuyết vẻ mặt khẽ nhéo nhéo, thở dài nói, “Được rồi, đúng là có việc này. Người có lẽ không biết, Bách Thảo Đường của chúng ta và trong cung mỗi năm thanh toán nợ nần một lần, năm trước, bởi vì nương đột nhiên gặp chuyện không may, năm ngoái sổ sách chưa thanh toán được. Về sau, cha nói muốn đích thân đi tính tiền. Đơn nợ luôn do cha cầm, nhưng là, hiện thời, đã hơn nửa năm rồi, cha chưa đòi bạc về mà đơn nợ cũng cầm không đưa. Không có biện pháp, đây là Bách Thảo Đường công trung sổ sách, cho dù ta nghĩ mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng mà còn các cổ đồng khác cũng không đồng ý.”

“Là như thế này?” Hạ Lan Thiên Ý cau chặt lông mày.

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết lời nói thắm thía nhìn qua hần, “Cha người kia, người cũng biết, không phải là ta có ý đối hần bất kính, hần từ trước đến nay không có tỷ trách nhiệm gì. Chuyện lần này lại liên quan đến mong đợi của toàn bộ người ở Bách Thảo Đường một năm qua, nếu ta không làm chút gì đó, thực tại không thể nào nói nổi. Huống chi, hần một tháng hai mươi lượng bổng lộc cùng bảy vạn bạc tiền thuốc, kém đâu chỉ một chút. Nếu thật sự muốn cha trả lại tiền sao còn chậm chễ không đòi như vậy? Người không tính, dù cho đến lúc cha cáo lão về quê cũng không đủ trả đâu. Tỷ tỷ làm như vậy, đơn giản cũng là muốn cho cha một bài học.”

“Tỷ.” Hạ Lan Thiên Ý cắn cắn môi, những năm này, cha hành động hần cũng nhìn ở trong mắt, hần cũng cảm thấy tỷ tỷ làm như vậy không gì đáng trách.

86. Chương 78-2

“Tốt lắm, muốn nói gì để sau rồi nói, trước người đến chỗ cha lấy khóa trường mệnh về đi đã” Hạ Lan Tuyết trực tiếp đưa hần đến cửa viện.

Hạ Lan Thiên Ý gật gật đầu, “Ừm, tỷ, lát nữa ta đến thăm tỷ.” “Được.” Hạ Lan Tuyết đáy mắt ngậm khích lệ cười, đưa mắt nhìn Hạ Lan Thiên Ý rời đi.

Chờ hần đi xa, bên cạnh Thu Hương lúc này mới lo lắng nói, “Tiểu thư, với tính cách của lão gia, tiểu thiếu gia có thể mang đồ về sao?”

“Muốn trở lại mới có quý.” Hạ Lan Tuyết cười lạnh.

Thu Hương sững sờ, “Sao tiểu thư còn để hần đi lấy? Tiểu thư tự mình đi lấy có phải tốt hơn không?”

“Không để cho hần chịu thiệt một chút, làm sao có thể phân biệt được tốt xấu đây.” Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười, xoay người lại đi trong sân, ngồi xuống bàn đu dây thông thả uống trà.

Thu Hương nghe vậy xì nở nụ cười, “Tiểu thư, nói đến mới thấy ngài đúng là đã trưởng thành rồi. Giống như vừa rồi, thấy tiểu thiếu gia như vậy, nô tỳ còn cho rằng tiểu thư muốn đánh hần một trận đấy.”

“Ta có bạo lực như vậy sao?” Hạ Lan Tuyết buồn cười.

Thu Hương gật đầu, nghiêm túc nói, “Tiểu thư, trước kia không thiếu lần ngài đánh tiểu thiếu gia đâu.”

Hạ Lan Tuyết sững sờ, tinh tế hồi tưởng kiếp trước từng chút một, trong ấn tượng tựa hồ có như vậy mấy lần đánh tiểu tử này , đương nhiên, nguyên nhân là hắn quá kém cỏi, không có chủ kiến, còn đặc biệt dễ dàng học cái xấu.

“Nhưng mà, hôm nay ngài như vậy cũng rất tốt, kiên nhẫn giải thích, làm cho hắn biết được trắng đen, nếu so với quả đấm hữu hiệu hơn nhiều. Tiểu thiếu gia cũng thân thiết với ngài hơn nhiều rồi.” Thu Hương vừa cười vừa châm thêm trà cho nàng.

Hạ Lan Tuyết không có uống nữa, chỉ đặt ly trà xuống bàn, phân phó, “Thu Hương, lát nữa, người cho người đi theo đại lão gia, lặng lẽ lấy khóa trường mệnh về.”

“Vâng ạ” Thu Hương gật đầu, lui ra tự đi làm.

Bên này, Hạ Lan Tuyết phân phó Đản Hương chuẩn bị ăn chút gì , bụng vừa được lấp đầy, tinh thần phấn chấn không ít.

Nàng nghe nói lão phu nhân sáng sớm thiếu chút nữa trúng gió rồi, còn có nhị phu nhân, đến bây giờ vẫn đang nổi điên trong phòng.

Ôi, kỳ thật, nàng rất muốn xem hai người này gây nhau một trận mới hay.

Nhưng là, không thể.

Làm Hạ Lan gia gia chủ, trong nhà xảy ra những chuyện không hay như vậy nàng cũng phải tỏ ra bận rộn lo lắng mới đúng chứ.

Đầu tiên, đuổi Thu Văn qua hỏi thăm lão phu nhân sau đó lại nói mình phải bận ba một chuyến đi kiếm bạc.

Tiếp theo, nàng thật đúng là có ý tưởng mượn bạc đi ra cửa.

Vài cổ đông của Bách Thảo Đường nàng đều mời đến, có tiền xuất tiền, hữu lực xuất lực, tự nhiên, việc mượn bạc này là có trả lãi.

Mượn bạc còn có lợi tức, huống chi còn là Đông gia tiểu thư, ai không vui lòng đâu?

Cho nên, không đến thời gian nửa ngày, Hạ Lan Tuyết đã gom đủ ba vạn lượng bạc hồi phủ.

Vừa về đến, liền nhìn thấy đệ đệ Hạ Lan Thiên Ý đang sững sờ ngồi trên bàn đu dây của nàng.

Nàng đem ngân phiếu giao cho Thu Hương cất kỹ, sau đó đi về phía hắn, hỏi, “Thiên Ý, sao lại ngồi ngốc ở đây thế?”

“Tỷ.” Hạ Lan Thiên Ý ngẩn ra, ngẩng đầu lên, có chút sợ hãi nhìn nàng, “Khoa trường mệnh kia cha nói đang có chỗ cần dùng đến, nên trước tiên đem đi cầm lãi.”

“Cha nói muốn dùng làm gì?” Hạ Lan Tuyết mặt lạnh hỏi.

Hạ Lan Thiên Ý dè dặt giải thích, “Cha chưa nói, chỉ nói lúc nào thuận tiện sẽ trả lại ta.”

“Ý của người thế nào?” Hạ Lan Tuyết nhướn mày hỏi hắn.

Hạ Lan Thiên Ý nói quanh co , “Ta muốn cầm về, nhưng cha nói đang có việc cần dùng gấp, ta không nên cố gắng cầm về”

“Nhưng thứ này đối với người rất quan trọng, cha hắn là phải biết. Nhưng hắn làm cha mà lại không quan tâm đến sống chết của người.” Hạ Lan Tuyết giận dữ nói, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận ửng đỏ.

“Tỷ, ” thấy nàng tức giận như vậy, Hạ Lan Thiên Ý khuyên nàng, “Có lẽ cha thực sự cần dùng gấp, chờ ít ngày nữa, ta lại đi đòi hắn trả chắc lúc đó cha trả lại ta thôi .”

“Được rồi, chỉ hy vọng như thế.” Hạ Lan Tuyết bắt đắc dĩ nhìn hắn, “Được rồi, người cũng chưa ăn cơm đi? Ăn cùng ta đi, để ta bảo Bích Văn nấu thêm vài món người thích ăn.”

“Đa tạ tỷ tỷ.” Hạ Lan Thiên Ý mừng rỡ gật đầu.

Hai tỷ đệ thật lâu không có ăn cơm chung với nhau, bữa tiệc này ăn rất vui vẻ, sau khi ăn xong, Hạ Lan Tuyết còn cùng đệ đệ ở trong vườn đi dạo một chút, lúc này mới tự mình đưa hần trở về phòng, dặn dò đầy tớ cẩn thận hầu hạ, sau đó, mới rời đi.

Sau khi trấn an đệ đệ, trở về phòng Thu Hương vội vàng bẩm báo chuyện của đại lão gia.

Thấy vẻ mặt oán giận của Thu Hương, Hạ Lan Tuyết rất là nghi hoặc, “Làm sao vậy? Lão già kia thực đem bán khóa trường mệnh?”

“Vâng ạ, đưa cho người ta rồi.” Thu Hương mặt đen lại trả lời, “Người đi theo quay về nói, lúc chàng vạng đại lão gia đi phủ của lễ bộ thị lang, nghe nói ở quay phủ kia tháng trước có một thị thiếp sinh con, Đại lão gia đưa khóa trường mệnh đến coi như quà tặng.”

“À.” Hạ Lan Tuyết nghe xong, chỉ lặng im không nói.

Thu Hương vội la lên, “Thị lang kia rất yêu thích khóa trường mệnh này, lúc ấy liền đeo lên cho đứa bé kia, người đi theo không tiện ra tay.”

“Ta biết rồi, chuyện này các người chú ý.” Hạ Lan Tuyết suy nghĩ một chút, liền có chủ ý.

Thu Hương lo lắng hỏi, “Nhưng khóa trường mệnh là vật ở bên người tiểu thiếu gia, có thể đeo lên người khác được không?”

“Yên tâm, ta có chủ ý. Hiện tại, người chỉ cần chú ý ngân phiếu ta giao cho người cần chuẩn bị tốt là được.” Hạ Lan Tuyết phân phó, sau đó, đứng dậy đi về phía viện lão phu nhân.

Ngày mai là kỳ hạn chuộc người, nên còn chút việc cần phải bàn bạc xong vào tối nay.

Hạ Lan lão phu nhân ngồi tê đít đầu giường, khóe miệng vẫn còn có chút nghiêng lệch, nói chuyện mồm miệng như cũ không phải là rất rõ ràng, nghe có chút phí sức.

So với tướng tượng của Hạ Lan Tuyết còn nghiêm trọng hơn một chút.

Nhị phu nhân là không có tỉnh từ trước đến nay, này cả ngày, nàng đều nghĩ đến nàng bị cướp gì đó, càng nghĩ lửa nóng càng bốc lên trong đầu, hai bữa cơm cũng không buồn ăn, buổi chiều, thời tiết bớt nóng một chút, nàng lập tức đến viện lão phu nhân ngồi, mặc kệ này lão bà tử có thừa nhận hay không, từ nay về sau, nàng liền đổ tại bà ta, nếu vẫn không lấy được đồ về, nàng quyết ép tử bà lão này.

Hạ Lan Phong cũng mới đến, so với tối hôm qua, khí sắc thoát nhìn khá hơn nhiều, vẻ mặt xuân phong đắc ý.

Lúc Hạ Lan Tuyết đi vào, hần đang thổi phòng quan lộ rộng mở với lão phu nhân.

“Ồ, mọi người ở đây? Vậy thì thật là tốt, vậy nhân cơ hội này, chúng ta bàn bạc việc cứu người ngày mai luôn.”

Nhị phu nhân nghe vậy, bĩu môi, vẻ mặt ủ rũ, “Cứu người cần gì phải thương lượng, chỉ cần nộp đủ bạc là có thể cứu ra rồi. Ta cũng không có bạc.”

Ngược lại Hạ Lan Phong lần này rất tích cực, hỏi Hạ Lan Tuyết, “Bạc chuẩn bị như thế nào? Nếu gom đủ rồi, mai ta cầm bạc đi chuộc người.”

“Người?” Lão phu nhân còn không biết âm mưu của con trai, chỉ nghĩ lúc này mà đi liên hệ với bọn cướp rất nguy hiểm, “Phong nhi, làm sao người có thể đi được? Nhỡ bọn cướp trở mặt làm càn thì người tính sao?”

“Nương, ngài yên tâm đi. Trầm thị cùng Chi Nhi ra chuyện như vậy, ta không đi, ai có thể đi? Huống chi, Tuyết nhi còn nhỏ, lại là cô nương gia, con trai cũng không thể để cho nàng đi được.” Hạ Lan Phong thay đổi một trăm tám mươi độ, ra dáng một nam nhi.

Nhưng Hạ Lan Tuyết không nghĩ vậy, chuyện khác thường này tất có gì trong đó, trước yên lặng quan sát đã.

Lão phu nhân còn muốn cản, nhưng Hạ Lan Phong chủ ý đã định, giải thích, “Nương, chớ nói nữa, hiện thời trong nhà chỉ một mình ta nam nhân, ta không ra mặt sao được? Tuyết nhi, bạc đủ rồi chứ?”

“Cha, người thực muốn đích thân đi mạo hiểm như vậy?” Hạ Lan Tuyết giống như lo lắng hỏi.

Hạ Lan Phong vẻ mặt ngạo nghễ, “Nếu ta không đi chẳng lẽ để cho tiểu nha đầu người đi?”

“Vậy cũng tốt.” Hạ Lan Tuyết gật gật đầu, gọi tới Thu Hương bên ngoài, “Đem ngân phiếu đưa cho đại lão gia.”

Sau một lúc chần chờ, Thu Hương mới móc ngân phiếu hai tay dâng lên, “Đại lão gia, tổng cộng hai mươi vạn hai, ngài xem qua.”

“Được, được.” Hạ Lan Phong hai mắt sáng lên, kích động tiếp nhận ngân phiếu, không để ý nhiều người như vậy ở đây, tiện tay chỉ dính nước bọt, bắt đầu đếm.

“Đúng vậy, hai mươi vạn hai, một phần không thiếu.” Hắn rất nhanh đem ngân phiếu ước lượng tiền trong lòng, sau đó, nghiêm túc cùng mọi người bảo đảm, “Các người yên tâm, ngày mai ta nhất định dẫn người trở lại.”

Nói xong, hắn định đi.

“Cha.” Hạ Lan Tuyết lên tiếng gọi hắn lại.

Hạ Lan Phong ngừng lại, ước chừng cũng cảm thấy không đúng, cười khan một tiếng, lại nói, “Cái kia, thời gian không còn sớm, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi đi. Chuyện Chi Nhi cứ giao cho ta là được, mọi người đừng lo lắng.”

“Cha, ngài lấy bạc có thể viết biên lai cho ta không.” Hạ Lan Tuyết nói.

“Biên lai?” Hạ Lan Phong hồ nghi, “Sao người lại muốn có biên lai? Mà bạc này cũng giao cho bọn cướp có phải cho ta đâu, sao bắt ta viết biên lai?”

Hạ Lan Tuyết nhẹ nhàng cười nói, “Cha, ngài hiểu lầm, ngài chỉ cần viết lên, nhận được hai mươi vạn hai lạng bạc, đem giao cho bọn cướp mà mọi người ở đây cũng phải ký tên trên biên lai.”

“Tuyệt nhiên, người đang làm gì vậy? Không ngại phiền sao?” Nhị phu nhân có chút không muốn.

Hạ Lan Tuyết giải thích, “Hai mươi vạn bạc không phải là con số nhỏ, chúng ta dù sao cũng phải ghi chép ở sổ sách. Mặt khác, trong đó lại có năm vạn lạng bạc là tiền thuốc, còn ba vạn lạng là ta mượn của người khác. Sổ tiền này về sau phải trả lại?”

Này vừa nói, không chỉ nhị phu nhân, Hạ Lan Phong cũng là đen mặt, “Vậy người có ý gì?”

“Hai mươi vạn bạc theo trong tay ta đi ra ngoài, ta phải được có một bằng chứng, cũng tốt làm cho mọi người biết rõ bạc đi nơi nào, có thật cầm đi cứu người không.” Hạ Lan Tuyết lại nói.

Hạ Lan Phong hừ lạnh, “Không cứu người còn có thể làm cái gì?”

“Cho nên, cha chỉ cần đem chuyện này viết rõ ràng là được. Mặt khác, nợ bạc, cũng việc công, nên phải rõ ràng, ta cũng không giấu giếm ta vay ba vạn hai bạc hôm nay là có lợi tức.” Hạ Lan Tuyết lại nói.

Hạ Lan Phong sắc mặt bá liên thay đổi, “Còn phải trả lợi tức? Không phải là cổ đông của Bách Thảo Đường sao?”

“Cổ đông thì sao? Công và tư thật rõ ràng, chúng ta không thể lấy quyền áp chế người, bức người lấy tiền đi?” Hạ Lan Tuyết ánh mắt sắc bén nhìn qua hắn, “Cha, người nếu là không muốn viết, cũng được? Bạc lưu lại, ta viết. Sáng mai, ta tự mình cầm bạc đi chuộc người.”

“Đừng đừng đừng.” Hạ Lan Phong lúc này khoát tay, “Viết liền viết đi.”

Dù sao, bóng lộc của hắn cũng bị lấy, nếu trả lại tiền hắn cũng không có, mặc kệ đi.

Hạ Lan Tuyết ngoắc tay, Thu Hương lập tức sai tiểu nha hoàn mang giấy bút tới.

Nghĩ tới trong lòng hai mươi vạn bạc, Hạ Lan Phong cắn răng, còn là đề bút viết, “Nay nhận được...”

Chờ hắn viết xong, Hạ Lan Tuyết liếc mắt nhìn, rất hài lòng nở nụ cười, “Cha, chữ của ngài so với bình thường mạnh mẽ hơn đấy? Xong, biên lai này ta cầm lấy, chuyện cứu người sáng mai đều giao cho ngài.”

Nói xong, không để ý sắc mặt đen thui của Hạ Lan Phong, nàng mang theo Thu Hương trực tiếp rời đi.

87. Chương 79: Hoàng Tước Ở Phía Sau

Trở lại Tuyết Uyển, Thu Hương lo lắng hỏi, “Tiểu thư, ngài đưa cho đại lão gia hai mươi vạn lượng bạc, có thể yên tâm sao?”

“Không yên tâm thì có thể làm gì?” Hạ Lan Tuyết ngồi trên ghế dựa, tự rót một chén nước, uống một hớp lớn, rồi hỏi, “Bích Văn đã về chưa?”

Đàn Hương lắc đầu, “Chưa thấy về đến ạ.”

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết nhìn lướt qua ba nha đầu trong phòng, Thu Hương, Thu Văn và Đàn Hương, âm thầm nhún vai, cảm thấy công phu của các nàng cũng không bằng mình, xem ra đêm nay tự mình phải ra tay thôi.

“Được rồi, ở chỗ ta không cần người hầu hạ nữa, các người lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Nhìn thấy ánh mắt kia của Hạ Lan Tuyết, Thu Hương có dự cảm không tốt lắm, gần đây tiểu thư thay đổi rất nhiều, có nhiều chuyện không nói với các nàng, âm thầm hành động.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Có thể có chuyện gì? Đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng ạ.” Vài nha hoàn lui ra.

Hạ Lan Tuyết vội vàng lục tung, cuối cùng cũng lục được một bộ đồ dạ hành.

Lựa đen che mặt, hắc y che thân, sau khi soi qua gương, xác định không có vấn đề gì, nàng thối đèn, lặng lẽ bỏ ra ngoài từ cửa sổ, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn biến mất tại Tuyết Uyển.

Ban đêm gió thổi vào người hơi lạnh, rất thoải mái.

Hạ Lan Tuyết mang theo tâm tình vui sướng, đi thẳng đến quý phủ của thị lang, khóa trường mệnh của đệ đệ, nàng nhất định phải cầm về.

Nửa đêm canh ba, trong phủ của thị lang đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt ban ngày lúc này giống như vẫn còn lại dư vị.

Với hoàn cảnh như vậy, Hạ Lan Tuyết cảm thấy mình mặc y phục này càng dễ gây chú ý hơn, lặng lẽ tìm nơi vắng vẻ, cởi bỏ y phục dạ hành, làm hôn mê một nha hoàn rửa chén đĩa, sau đó, lại thay xiêm y của nàng, bưng khay của nàng ta, nghênh ngang đi lại trong phủ thị lang.

“Đông Mai, sao người còn ở đây, phu nhân đợi đã lâu rồi, người còn không mau mang khay đến.”

Đột nhiên, sau lưng truyền đến thanh âm quát tháo của một nữ nhân, thân hình Hạ Lan Tuyết dừng lại, đang tính toán có nên rat ay với nữ nhân này hay không.

“Người còn đứng ngốc ở đó là gì? Còn không mau đi.” Nữ nhân thấy nàng không động, đi tới lại quát to một tiếng, này mới phát hiện khuôn mặt xa lạ.

“Người là ai? Đông Mai đâu?”

“À...” Đôi mắt đẹp của Hạ Lan Tuyết hơi chuyển, phát hiện trong hành lang không thể ra tay được, chỉ đành phải chần chờ trả lời, “Đông Mai tỷ tỷ thân thể có chút không khỏe, liền để cho ta tới hỗ trợ.”

“Mới thấy nàng còn vẫn khỏe mà? Nha đầu chết tiệt kia, lại lười biếng rồi. Đúng rồi, người tên gì? Khi nào thì tiến phủ? Sao ta không biết?” Nữ nhân này ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết bực mình đang định trực tiếp đập nàng ta bất tỉnh, thì lại có một nữ nhân nữa đi đến.

“Ồ, người đang bê cái gì thế?”

Hạ Lan Tuyết nhìn vào trong khay, là một cái tiểu chung, mớ hồ có mùi thơm của canh gà bay ra.

Vẫn chưa trả lời, cô nương kia liền nói, “Tứ di nương buổi tối chưa ăn no, vẫn đang đói bụng, người mau mang qua.”

“Canh gà này của đại phu nhân. Tứ di nương muốn ăn, bảo nhà bếp đi làm cái khác đi.” Nữ nhân đến trước không vui nhìn chằm chằm cô nương mới đến.

Cô nương mới tới nhướn mày cười, “Tứ di nương mặc dù nói là đã ra tháng, nhưng là tự mình chăm sóc tiểu thiếu gia, nên cần phải chú ý dinh dưỡng, ngay cả đại phu nhân buổi sáng cũng nói, mọi thứ đều ưu tiên cho tứ di nương.”

“Phu nhân nói thì sao, các người cũng không nên quá phận. Chỉ là sinh con trai, nhưng cũng không đổi được thân phận là di nương, các người huênh hoang cái gì?”

“A.” Cô nương mới tới không thêm để ý đến, ánh mắt ngang ngược hướng về phía Hạ Lan Tuyết, liền nói, “Đừng lo lắng, nhanh đưa đến phòng tứ di nương, sau đó rồi đưa cho đại phu nhân nài khác đi.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết lập tức mở rộng bước chân đi theo.

“Người định đi đâu đấy?” Nữ nhân đến trước đột nhiên kéo nàng lại.

Hạ Lan Tuyết hướng về nàng nháy nháy mắt, “Tỷ tỷ bình tĩnh không nên nóng vội, chúng ta không nên so đo với họ. Một chén canh gà mà thôi, phu nhân không vì vậy mà hẹp hòi đâu, sao phải vì chuyện nhỏ này mà tìm phiền phức cho chính mình.”

Nữ nhân này ánh mắt lóe lên, nhưng vẫn không đồng ý, “Tại sao cái gì cũng phải nhường cho tiện nhân kia”

“Tiện nhân chính là tiện nhân, sở dĩ muốn đoạt đi là nàng ta chưa từng có được, phu nhân không cần lưu tâm đến nàng ta, coi như là đồ chơi đi.” Hạ Lan Tuyết khẽ cười nói, ý tứ sâu xa nhìn về phía nữ nhân này, sau đó, bưng khay, chạy chậm đuổi kịp cô nương đằng trước.

Đi theo cô nương này vào một gian phòng ngủ hoa lệ có chút thái quá, liền nhìn thấy một thiếu phụ trẻ đẹp đang ngồi trước gương đồng, trái ngẩng phải xem, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mân giống như không vừa lòng cái gì.

“Nguyệt Nhi, người xem có phải hiện tại ta lại béo lên hay không?”

“Là tròn nhuận rồi, di nương so với trước kia càng đẹp mắt hơn.” Nguyệt Nhi cô nương đi tới, nịnh nọt, sau đó, còn nói chuyện đoạt canh gà của đại phu nhân, làm cho tứ di nương cười khanh khách.

“Hừ, thiếu phụ già kia đúng là mệnh tốt, gả cho lão gia trước, chiếm vị trí phu nhân này, nếu không, sao có thể so được với ta?” Tứ di nương lại soi gương, càng nhìn càng thấy hài lòng.

“Đúng là vậy ạ, Thế nhưng, chỉ là hư danh thì làm được gì? Có thể được lão gia sủng đó mới là thật sự.” Nha hoàn Nguyệt Nhi lại phụ họa theo.

Một chủ một tớ đem Hạ Lan Tuyết bỏ quên ở một bên.

Hạ Lan Tuyết cũng không rảnh rồi, ánh mắt đảo tìm khắp nơi, nhưng cũng không thấy tung tích của tiểu hài tử, thật là khó hiểu.

Không lẽ bên trong phủ còn có người khác sinh con?

Đang nghi hoặc, chỉ thấy một ma ma trung niên ôm một đứa trẻ sơ sinh quần trong tã lót đi ra, “Di nương, tiểu thiếu gia khóc lợi hại, sợ là đói bụng.”

“Đói bụng đói bụng? Làm sao lúc nào hắn cũng đói được, không phải vừa cho ăn rồi sao?” Tứ di nương không vui để gương đồng xuống, ánh mắt không vui trừng đứa bé mới sinh.

Giống như cảm nhận được sự ghét bỏ của nương, đứa bé mới sinh khóc càng to, giọng như khàn đi.

88. Chương 80: Say Rượu

Không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Cho nên, nhìn thấy Hạ Lan Phong kêu trời gọi đất, đau đến không muốn sống đập giường, Hạ Lan Tuyết chỉ còn cười lạnh.

Lợi dụng vợ con để lừa gạt tiền người nhà thì càng đáng giận hơn so với bọn cướp.

“Lão gia, ngài đừng đau khổ nữa, Tuyết nhi đã nói, quan phủ nhất định sẽ truy xét chuyện này.” Không thể nhìn bộ dáng than khóc của Hạ Lan Phong nữa, Trầm thị tiến lên khóc khuyển.

“Cút.” Hạ Lan Phong đẩy nàng ta ra, hung dữ chửi bới, “Đều là tại người cái sao chổi này làm hại, nếu không, mười hai lạng bạc của lão tử cũng không bị người khác cướp mất”

Trầm thị đụng đến trên bàn, bị chửi trợn mắt há hốc mồm, ngang hông đau đớn cũng không bằng câu chửi của nam nhân kia làm đau lòng.

Hạ Lan Chi vội vàng chạy tới đỡ nương mình, đòi công đạo thay mẫu thân mình, “Cha, sao người lại chửi nương? Việc này cũng nương có quan hệ gì? Vốn chính là người...” Trong nháy mắt

“Chi Nhi.” Trầm thị vội vàng bịt mồm Hạ Lan Chi, “Không được phép nói chuyện với cha người như vậy. Không phải là tại chúng ta sao, nếu không cha người cũng không bị thương.”

Hạ Lan Chi không cam lòng cắn cắn môi, nếu không phải người cha này vô dụng, nàng cũng không phải chịu khổ ở miếu hoang đó ba ngày hai đêm đầu, vốn cho là cha được hai mươi vạn bạc, sẽ cho nàng một bộ trang sức mới, bây giờ nhìn lại, cái gì cũng đều bị mất, vậy mấy ngày nay nàng ta chịu khổ không rồi.

“Tuyết nhi, người cũng chớ để ý, cha người ở đây đã có ta? Người trở về phòng nghỉ ngơi đi, nghe người ta nói, vì chuyện của ta và Chi Nhi mà mấy ngày hôm nay người bận rộn cực khổ rồi.” Trầm thị nói xong phúc thân với Hạ Lan Tuyết, xem như cảm tạ.

Hạ Lan Chi nhưng là bĩu môi, vẻ mặt không tình nguyện cũng đi theo mẫu thân nói tạ.

Hạ Lan Tuyết không muốn nói nhiều, chỉ nói, “Cần phải vậy.” Liền đem phiếu cầm đồ và giấy ghi nợ cổ đông ba ngàn lượng bạc đưa cho Trầm thị.

Trầm thị đang cười mặt trắng bệch, trán toát ra mồ hôi lạnh.

“Đây là cái gì?” Hạ Lan Chi không hiểu cũng nhìn xuống, nàng là tiểu thư khuê các, từ nhỏ quần áo đến đưa tay cơm tới há mồm, nên nhìn không hiểu biên lai cầm đồ và giấy vay nợ.

Hạ Lan Tuyết không để ý tới nàng, nói với Trầm thị, “Ngoài những thứ này ra còn có toàn bộ bạc dùng mua được của Bách Thảo Đường sáu tháng cuối năm. Toàn bộ tính tiền gom lại, mới kiếm đủ hai mươi vạn hai.”

“Này?” Trầm thị cầm lấy tay run rẩy, nàng bất an nhìn Hạ Lan Phong đang nằm trên giường, thấy hắn cũng là vẻ mặt không hiểu, vừa nhìn về phía Hạ Lan Tuyết, “Tuyết nhi, người muốn ta và Chi Nhi trả những bạc này sao?”

“Cái gì?” Không đợi Hạ Lan Tuyết trả lời, Hạ Lan Chi trước kêu lên, “Bảo chúng ta trả? Dựa vào cái gì?”

“Đây đều là bạc mọi người gom được, dùng để chuộc các người.” Vốn là, Hạ Lan Tuyết không có ý định bắt các nàng trả, chỉ là, nghĩ làm cho các nàng biết rõ, xuất xứ của những bạc này, nhưng một câu nói vô duyên của Hạ Lan Chi làm cho nàng tức giận.

Hạ Lan Chi trong lòng nén giận, chỉ thì thầm một tiếng, “Chúng ta cũng không khiến mọi người cứu.”

Huống chi đây là chủ ý của Hạ Lan Phong, hiện tại xảy ra chuyện, lại bắt mẹ con các nàng vạ lây? Các nàng làm sao trả được? Mẹ con các nàng mỗi tháng lương tháng cộng lại cũng liền hai mươi lượng mà thôi.

“Chi Nhi, nghe đại tỷ người nói hết đã.” Trầm thị vội vàng quát tháo nữ nhi.

Hạ Lan Chi giả bộ không chịu được nữa, nước mắt rơi như mưa xuống, vùng khỏi tay mẫu thân chạy ra ngoài.

“Đứa nhỏ này càng ngày càng khó bảo, Tuyết nhi, người chó cùng nàng so đo.” Trầm thị vội vàng trấn an Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết khước môi nhếch lên, lơ đãng, “Di nương yên tâm, ta sẽ không cùng nàng so đo. Chỉ là, bạc này...”

Trầm thị vẻ mặt khó xử, “Tuyết nhi, này, này hai mươi vạn bạc cũng quá nhiều rồi, liền tính thực đem ta và Chi Nhi bán, cũng không được nhiều như vậy. Lão gia, ngài nói có đúng hay không ạ?”

Nàng cầu cứu nhìn về phía Hạ Lan Phong.

Hạ Lan Phong lại nằm ngay đơ không quản, vừa rồi, hắn đột nhiên nghĩ đến một chuyện còn đáng sợ hơn chuyện bị mất bạc, bọn cướp kia đều là hắn dùng tiền thuê về, nhờ khai hắn ra, danh dự của hắn, quan lộ của hắn chắc chắn bị ảnh hưởng nặng nề.

“Lão gia.” Trầm thị thấy hắn không để ý tới, lại hô một tiếng.

“Gào thét như có tang thế? Cút ra ngoài.” Hạ Lan Phong tháo gối đầu ra, oán hận ném về phía Trầm thị.

Trầm thị né tránh không kịp, bị đập trúng mặt, tuy nói bị gối đập trúng không đau nhưng ngay trước mặt Hạ Lan Tuyết nên thể diện bị vất sạch rồi.

Trầm thị vành mắt đỏ lên.

Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, nhớ tới dáng vẻ ân ân ái ái của hai người ở kiếp trước, không khỏi buồn cười, hóa ra cũng chỉ là giả vờ, diễn cho người khác xem mà thôi?

“Di nương, tâm tình cha không tốt, người cũng đừng trách móc. Hai mươi vạn lượng bạc này cũng không bắt các người trả. Nhưng mà, nợ này là nợ mọi người, vì để có bằng này bạc, toàn bộ đồ đạc trong phòng ta, tổ mẫu và nhị phu nhân cũng đều đem đi cầm, ngay cả khóa trường mệnh của Thiên Ý cũng bị cha đem đi cầm.”

Trầm thị cả kinh, trên giường, Hạ Lan Phong nghe vậy, chỉ vờ điếc.

Hạ Lan Tuyết lại nói, “Cho nên, di nương, hai mươi vạn lượng này từ từ ta sẽ nghĩ biện pháp. Ta muốn nói với mọi người bởi vì chỉ sợ sau này cuộc sống sẽ có khó khăn hơn trước.”

“Này, di nương hiểu.” Trầm thị liền vội vàng gạt đầu, không cần nàng ta trả bạc là được rồi.

Hạ Lan Tuyết gạt gạt đầu, “May mà di nương là người hiểu chuyện, về sau, nếu Chi Nhi muội có chỗ nào bất mãn, ngài nên khuyên nhủ nàng. Dù sao, bạc đi mượn chúng ta cũng nên nhanh chóng trả lại. Vì thế, chúng ta bớt ăn, dù có khổ một chút cũng không thể để bị người khác chê cười được?”

“Đúng đúng đúng.” Trầm thị liên tục phụ họa.

Hạ Lan Tuyết nở nụ cười, “Tốt lắm, cha, ở đây có di nương rồi, Tuyết nhi về phòng trước đây.”

“Được rồi.” Trầm thị đưa Hạ Lan Tuyết ra cửa, lúc này mới quay trở lại, nhìn Hạ Lan Phong ở trên giường, nước mắt lại rơi xuống.

“Người lại khóc cái gì?” Hạ Lan Phong nhìn thấy, không vui trợn mắt.

89. Chương 80-2: Say Rượu (2)

“Ta thật sự là sao chổi sao?” Trầm thị ngồi ở đầu giường, một bên gạt lệ một bên ủy khuất lên án, “Những năm này, ta một lòng người, mấy ngày nay, lại là cùng chịu khổ với Chi Nhi, cùng người diễn xuất, chuyện tốt không nói, chuyện xấu người oán trách đổ lỗi hết cho ta sao?”

“Đủ rồi, mẹ nó người còn dài dòng thêm câu nữa, lão tử lập tức đem người đi bán?” Hạ Lan Phong tâm phiền ý loạn, bị nàng khóc nháo, lại là bức bối muốn giết người.

Trầm thị ngơ ngẩn.

Hạ Lan Phong hung hăng trừng mắt nhìn nàng ta, “Chuyện của lão tử còn chưa biết ra sao đây này ? Người không nghĩ xem, tại sao tự nhiên quan binh lại đến? Mấy tên vô liêm sỉ đó bị bắt đi nhờ khai ra ta thì làm sao bây giờ?”

Lời vừa nói ra cũng làm cho Trầm thị bị hù dọa, nhưng rất nhanh, nàng liền trấn định lại, an ủi hẳn, “Lão gia, cái này người yên tâm, mấy tên đó chỉ là phường du côn lưu manh lời bọn chúng không đủ làm bằng chứng được , cho dù bọn họ có khai ra, lão gia cứ một mực phủ nhận thì bọn họ làm gì được.”

Hạ Lan Phong suy nghĩ một chút, “Cũng đúng, hôm nay lão tử bị việc này làm cho hồ đồ rồi.”

“Lão gia, trước mắt cần làm sao để tìm được tung tích của hai mươi vạn lượng bạc đây?” Trầm thị nghi hoặc hỏi.

“Ta cũng đang nghĩ đây. Theo lý thì không thể xảy ra như vậy được.” Hạ Lan Phong chính là nghĩ không ra tại sao tên hắc y nhân kia có thể chọn đúng được thời cơ mà đoạt ngân phiếu từ trong tay hẳn vậy.

“Đáng chết.” Hẳn khê nguyên rửa một tiếng, đều do hắn quá sơ suất.

“Lão gia, lần này coi như xong đi, dứt khoát coi như việc này chưa từng xảy ra. Tiền bạc chúng ta cũng không có ra một phần, cho dù bị mất, chúng ta cũng không tổn thất cái gì.” Trầm thị an ủi, bỗng nhiên vành mắt lại đỏ hồng, “Chỉ là, lão gia bị thương, ta và Chi Nhi chịu khổ hai ngày rồi.”

Hạ Lan Phong nghe vậy, thở dài một tiếng.

Nhưng mà, Trầm thị không nghĩ tới chính là, những ngày tiếp theo, cũng không trôi qua đơn giản như nàng ta tưởng tượng.

Đầu tiên, bởi vì muốn hoàn khoản nợ, Hạ Lan Tuyết quyết định giảm một nửa bọn hạ nhân trong phủ, mỗi phòng tiền chi phí hàng tháng cũng giảm một nửa, còn các khoản tiền chi phí khác nếu không cần thiết cũng cắt giảm luôn.

Mà việc này lại chạm vào lợi ích của chủ tử đầu tiên, bình thường đều là ăn ngon uống sướng quen, thoáng cái đòi phải ăn uống tiết kiệm, ai có thể chịu được?

Nhị phu nhân là người đầu tiên không chịu, dựa vào cái gì mà người bị bắt cóc là mẹ con Trầm thị nhưng người chịu khổ lại là nàng ta?

Chỉ là, nàng ta không dám giương oai ở chỗ Hạ Lan Tuyết, nên mỗi ngày đều đi tìm mẹ con Trầm thị gây sự, về sau, thấy không có người quản, càng phát ra lớn mật, cuối cùng mang theo nha hoàn cướp sạch đồ đạc trong phòng hai mẹ con Trầm thị.

Mẹ con Trầm thị khóc lóc đi cáo trạng với lão phu nhân, lão phu nhân tức giận sai người đi tìm nhị phu nhân, nhị phu nhân dứt khoát cáo ốm không đi .

Cuối cùng, bầm báo đến chỗ Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết chỉ nói với các nàng, an tâm một chút chờ nóng vội, dù sao, vì cứu các nàng nhị phu nhân cũng mang hết đồ đạc trong phòng mình ra cầm rồi, hiện thời, muốn lấy ít đồ đạc ở chỗ mẹ con các nàng cũng là hợp lý.

Mẹ con Trầm thị không nói nên lời, chuyện này, cứ như vậy đi qua.

Từ đó về sau trong một khoảng thời gian dài, bên trong Hạ Lan phủ là một mảnh tang thương, đương nhiên, ngoại trừ Hạ Lan Tuyết ra.

Kể từ khi trừng phạt ít người bên trong phủ, lại có đến mười mấy vạn bạc, khỏi phải nói là tâm trạng Hạ Lan Tuyết lên cao không ngừng, ngay cả khi đi đường cũng cảm thấy bước chân dường như nhẹ hơn, cả người phiêu phiêu giống như thành tiên rồi.

Một ngày kia, sau khi cơm nước no nê ở Thiên Hương Lâu xong, Hạ Lan Tuyết liền nhớ tới Cơ Hoa Âm, đếm trên đầu ngón tay ước chừng có đến nửa tháng chưa gặp hân rồi.

Lần trước vào nội cung tái khám cho thái tử, hình như có nghe thấy thất công chúa nói, bộ lạc man hoang ở phía Tây Di không chịu thuận phục, gây nhiều loạn biên cương, làm cho dân chúng Đại Chu ở biên cảnh rơi vào cảnh lầm than, hoàng thượng dự định phải Cơ Hoa Âm đang nhàn rỗi nắm lại binh quyền, đi ổn định cục diện.

Cũng không biết có phải là sự thật hay không? Nhưng Cơ Hoa Âm vẫn còn danh tiếng tướng quân, nên nếu có chiến tranh xảy ra hẳn phải cầm quân là chắc chắn.

Không được, nàng phải đi nhìn một chút.

Lảo đảo đi ra từ Thiên Hương Lâu, nàng mượn chiếc xe ngựa đi về phía phủ tướng quân, đến cửa phủ tướng quân, nhảy xuống xe, chưa kịp gõ cửa đã có người chào hỏi.

“Hạ Lan thần y, là người sao?”

Sau lưng, đột nhiên truyền một giọng nam nhân dễ nghe, còn gọi nàng thần y, Hạ Lan Tuyết vui vẻ, toét miệng, cười dịu dàng liền quay đầu lại nhìn về phía phát ra thanh âm kia.

Kết quả...

Một hàng tuấn nam mỹ nữ xém làm mù mắt nàng.

Nàng mặc dù uống một chút rượu, đầu cũng có chút choáng váng, cũng may chưa hoa mắt, nàng liếc mắt nhìn một hàng người này liền nhận ra.

Mặc một bộ tử la quần thêu tiên nữ đang ra về thanh cao kia là Tô đại tiểu thư Tô Minh Ngọc.

Ở bên người nàng sát sao thủ hộ lấy chính là, a, đúng rồi, lần trước lúc nàng cắn ngọc từ trên người Cơ Hoa Âm chạy trốn, đụng vào chính là cái nam nhân này.

Bộ dáng phong nhã, chỉ là, cầm quạt xếp quạt qua quạt lại, đúng dạng phong lưu còn tỏ ra nho nhã? Không có tí thuyết phục nào.

Hơn nữa không chỉ như vậy, ánh mắt tà tứ kia khẽ nhú, làm cho nàng có cảm giác rất muốn tiến lên nắm cho hắn một cái.

Mà bên cạnh hắn, ừm, người soái ca này rất hợp mắt nàng, dung mạo tinh xảo như vẽ, ánh mắt trong suốt vô tội, khoe miệng chứa đựng ôn nhu vô hại vui vẻ, thấy nàng nhìn về phía mình, Nam Cung Triệt khoe miệng vui vẻ sâu hơn, lại hỏi một tiếng, “Hạ Lan thần y, người còn nhớ rõ ta không?”

“A, nhớ rõ.” Hạ Lan Tuyết đi lên hai bước về phía bọn họ, kết quả, vừa bước đi, một cỗ mùi rượu trong nháy mắt theo gió thổi đến.

Thần Châu công chúa lúc này dùng tay che mũi, trừng mắt nàng, “Này, người đừng tới đây, một thân mùi rượu, hun chết người đi được.”

“Có sao?” Hạ Lan Tuyết khẽ nhú mi, cũng không biết, “Đi đi, kia các vị liền mời, bốn tiểu thư muốn đi tìm nam nhân nhà ta.”

Vừa nói nàng vừa xoay người đến cửa chính bên cạnh, dùng sức đập lên cửa mấy cái.

Sau khi đập xong, nàng lại nghĩ tới kinh nghiệm trước kia, đột nhiên nở nụ cười, “Ta thật là dần chết rồi, sao không treo tường vào, mà lại đi gõ cửa nhỉ?”

Lầm bầm lầu bầu một phen, nàng lại không có chú ý người ngoài ở đây, lão đảo chạy đến góc tường, sau đó đứng dậy bay đến đầu tường, giống con mèo nhỏ nghịch ngợm, nằm sấp ở chóp tường, nàng ha ha vui lên, đối với vài vị đang hóa đá ở cửa, còn đắc ý giơ giơ lên tay, “Ta đi trước một bước, a, nha.”

Sau đó, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu sợ hãi, cũng không biết là nàng ngã hay bị làm sao rồi.

“Không tốt.” Nam Cung Triệt vội vàng liền nghĩ phi thân đi vào, bị Nam Cung Nguyệt bắt được, “Lục ca, không phải ngươi cũng muốn leo tường chứ? Bị Hoa Âm ca ca biết rồi, lại trách cứ người.”

Nam Cung Triệt đầu đầy hắc tuyến, chỉ đành phải đi theo những người khác, cùng nhau gõ cửa đi vào.

Vừa vào sân nhỏ, Nam Cung Triệt thẳng đến bên góc tường kia, nhưng là, tìm một vòng, ngoại trừ thấy một góc hoa cảnh bị gãy đổ, căn bản tìm không thấy bóng dáng Hạ Lan Tuyết.

“Lục ca, không phải là ca muốn tìm tiểu diễm kia chứ?” Nam Cung Nguyệt tức giận đi đến, bắt lấy Nam Cung Triệt hỏi.

Nam Cung Triệt đứng thẳng mi, “Có gì không thể sao? Chẳng lẽ các người không thấy nàng rất thú vị sao?”

“Ừm.” Cơ Hoa Quân vừa thu lại quạt xếp, pằng một tiếng hợp ở lòng bàn tay, phụ họa cười nói, “Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.”

Tô Minh Ngọc lạnh lạnh ngó hẩn một cái, sau đó, kéo tay Nam Cung Nguyệt, nói, “Thần Châu muội muội, chúng ta đi tìm Hoa Âm ca ca trước đi, để cho hai người bọn họ tiếp tục tìm Hạ Lan tiểu thư đi.”

“Đừng đi, Minh Ngọc, trong lòng ta chỉ có nàng, làm gì có tâm tư đi tìm người khác, Lục điện hạ, tự mình tìm đi.” Hướng về Nam Cung Triệt chấp tay, Cơ Hoa Quân gấp rút chạy đến bên cạnh Tô Minh Ngọc, về mặt nịnh nọt tươi cười.

Tô Minh Ngọc khoe môi khê nhếch, ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng trong lòng lại rất hưởng thụ hành động này của hẩn. (Cái con TMN này càng đọc càng muốn cào mặt nó)

Người khác đều đi rồi, chung quanh đây lại không người, Nam Cung Triệt đoán rằng Hạ Lan Tuyết đại khái là trực tiếp đi tìm Cơ Hoa Âm rồi, cũng liền bước nhanh đuổi theo mấy vị phía trước.

Chỉ là, làm cho hẩn thất vọng chính là, khi bọn họ tìm được Cơ Hoa Âm đang luyện kiếm ở phía sau rừng trúc, cũng không thấy Hạ Lan Tuyết đâu.

“Hoa Âm ca ca, thật là lợi hại nha, chiêu vừa rồi của huynh là gì vậy ?” Thấy Cơ Hoa Âm thu kiếm, Nam Cung Nguyệt sôi nổi liền chạy tới bên cạnh hẩn, về mặt sùng bái nhìn hẩn.

Cơ Hoa Âm thềm liếc mắt nhìn nàng ta, chỉ là về mặt ngưng tức nhìn Cơ Hoa Quân cùng Nam Cung Triệt, “Hai người các người có việc gì?”

Cơ Hoa Quân hướng về Tô Minh Ngọc, “Ừ, nghe nói người lại phải xuất chinh, nàng cả ngày tâm thần có chút không tập trung , không có biện pháp, ta chỉ có thể cùng nàng đến một chuyến.”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Minh Ngọc đỏ lên, ánh mắt có chút thống khổ mà đáng thương nhìn Cơ Hoa Âm, môi đỏ mọng bị cắn bạch rồi, mới từ từ nói một câu, “Thực xin lỗi, lần trước không cẩn thận rút bể đàn của người, ta, ta liên tục không dám đến.”

Cơ Hoa Âm không có tiếp lời, lại hỏi Nam Cung Triệt, “Còn người?”

“Tối thăm người nha, người không vào cung, bản vương chỉ có thể xuất cung thôi.” Nam Cung Triệt nhún nhún mi, nhưng đôi mắt vẫn đảo quanh tìm kiếm, hẩn cảm thấy với tính tình Hạ Lan Tuyết như vậy, chắc chắn phải ở nơi có nam nhân này, ánh mắt len lén nhìn Cơ Hoa Âm.

Nhưng mà thị lực của hẩn rất tốt, nhưng cũng tìm mãi không thấy.

“Lục ca, người đang tìm cái gì?” Thấy Cơ Hoa Âm không để ý đến mình, Nam Cung Nguyệt tức giận, liền bạo phát lên người ca ca mình Nam Cung Triệt.

Nam Cung Triệt hiếu kỳ, trực tiếp hỏi Cơ Hoa Âm, “Nàng đâu?”

“Người nào?” Cơ Hoa Âm kỳ quái.

“Chính là Hạ Lan gia tiểu khả ái ấy.” Nam Cung Triệt chớp một đôi đôi mắt to xinh đẹp, ý tứ sâu xa nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, cười nói, “Đừng nói với chúng ta là không nhìn thấy nha. Chúng ta đều là chính mắt nhìn thấy nàng leo tường tiến vào. Nàng nhất định tới tìm người, mau nói, giấu nàng chỗ nào rồi?”

Cơ Hoa Âm ngưng mi, “Nàng đến đây?”

Nam Cung Nguyệt vội vàng cướp lời nói, cơ hồ là hồn hển nói, “Đúng vậy, Hoa Âm ca ca, tiểu đi thỏa kia thật không có quy củ, nàng lại nhảy tường vào. Không chỉ như vậy đâu, nàng còn uống rượu say, một thân mùi rượu, vừa dơ vừa thú vị.”

Uống rượu? Leo tường? Cơ Hoa Âm con mắt sắc dần dần sâu tiếp tục, thu hồi kiếm, cất bước đi ra ngoài cánh rừng.

90. Chương 81: Trêu Ghẹo

“Hoa Âm ca ca, người muốn đi đâu?” Nam Cung Nguyệt lập tức đuổi tới trước mặt Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm quay đầu lại nhìn mấy người bọn họ rồi nói, “Các người về đi, hôm nay ta không rảnh”.

“Không rảnh?” Cơ Hoa Âm trợn to hai mắt, “Người có thể có chuyện gì? Hoàng thượng có ý để người xuất chinh. Nhưng chiếu thư cũng đã hạ đâu?”

“Đúng vậy, Hoa Âm, hôm nay chúng ta tới, cũng chính là vì chuyện này. Nếu Hoàng thượng thật sự muốn người xuất chinh, chỉ sợ sau này trong một thời gian dài mọi người cũng không gặp được nhau. Không bằng, thừa dịp hôm nay đây đủ hết, chúng ta cùng nhau tụ tập.” Tô Minh Ngọc ôn nhu giải thích.

Nam Cung Nguyệt liền vội vàng gật đầu, kêu lên, “Đúng vậy đúng vậy, Hoa Âm ca ca, chúng ta đã đặt sẵn tiệc rượu tại Thiên Hương Lâu rồi.”

“Tâm ý của các người ta nhận, nhưng ta không thích uống rượu bên ngoài, nên thôi đi. Mời các người đi về đi.” Cơ Hoa Âm nói xong, liền xoay người rời đi.

“Hoa Âm ca ca.” Nam Cung Nguyệt vội vàng lại muốn đuổi theo, bị ca ca Nam Cung Triệt níu lấy cổ áo.

“Người kéo ta làm gì?”

“Chừa lại chút thể diện đi? Hoa Âm ca ca người về cơ bản là không hoan nghênh chúng ta.” Nam Cung Triệt trực tiếp nhắc nhở.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Nguyệt xệ xuống, tự mình an ủi, “Nhất định là Hoa Âm ca ca chê chúng ta quấy rầy hấn luyện kiếm, cho nên mới tức giận không để ý chúng ta.”

“Không thể như vậy, Hoa Âm hấn không có hẹp hòi như vậy.” Tô Minh Ngọc một tay khoác lên trên vai Nam Cung Nguyệt, ôn nhu an ủi.

Nam Cung Nguyệt nháy mắt to, đột nhiên ‘A’ một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ, “Ta biết rồi, nhất định là do tiểu tiện nhân Hạ Lan Tuyết kia.”

Tô Minh Ngọc mặt liền biến sắc, tinh tế hồi tưởng cảnh vừa rồi, Hoa Âm tựa hồ chính là nghe được Hạ Lan Tuyết sau đó, vội vã rời đi.

“Hạ Lan Tuyết? Tên nghe rất hay, là tiểu cô nương say rượu vừa nãy?” Cơ Hoa Âm lúc này mới nghiêm túc nhớ lại, xác định đúng là người lần trước mình đụng phải, liền hào hứng đề nghị, “Đi, chúng ta đi xem một chút đi.”

“Tốt tốt.” Nam Cung Triệt lập tức vỗ tay tán thưởng.

Nam Cung Nguyệt nghiêng liếc hần một cái, “Lục ca, tại sao khi nhắc tới tiểu tiện nhân kia, người lại cười bí ỉm như vậy? Người không phải là thích nam nhân sao? Như thế nào đột nhiên đổi khẩu vị? A.”

Nam Cung Triệt gõ một cái lên đầu nàng ta, hung ác nói, “Nói cho người biết một ngàn lần, ca thích nữ nhân.”

Vừa nói hần vừa liếc nhìn Tô Minh Ngọc, sợ trái tim nhỏ bé của nàng ta bị hoảng sợ.

Cơ Hoa Quân vội vàng ngăn cản trước mặt nàng ta, uy hiếp Nam Cung Triệt, “Tiểu tử thú! người nếu dám đánh chủ ý lên Ngọc Nhi, ta liền phế người đi, để cả nam nhân người cũng không thích được.”

“Cát, Nhị ca, người nghĩ ánh mắt ta lại kém như người sao?” Nam Cung Triệt buồn cười hừ một tiếng, “Bản vương thích nữ nhân, nhưng không chỉ là nữ nhân như hoa, mà còn phải khôi hài có tài, chủ yếu nhất là, làm cho bản vương nhìn không cảm thấy khó chịu mới được.”

Nghe câu này mặt Tô Minh Ngọc lạnh xuống.

Nam Cung Nguyệt nhìn thấy, nhẹ xuy, “Lục ca, ta xem người là không ăn được nho thì chê nho còn xanh, Minh Ngọc tỷ tỷ mà cũng chướng mắt người sao.”

Tô Minh Ngọc dịu dàng hào phóng khẽ cười, đựng một cái Nam Cung Nguyệt nói, “Tốt lắm, Nguyệt Nhi, chớ nói lung tung, lục ca người đang nói đùa thôi. Đi thôi, nếu Cơ Hoa Âm không muốn đi Thiên Hương Lâu, vậy chúng ta chuẩn bị một bàn tiệc rượu trong phủ đi?”

“Chủ ý này tốt.” Nam Cung Nguyệt lập tức kéo tay của nàng, muốn cùng nàng cùng đi bố trí.

Hai nam nhân không cảm thấy có hứng thú với việc bếp núc này, hai người còn rất ăn ý, đợi hai nữ nhân rời đi sau đó nhìn nhau cười hì hì, chạy đi tìm Cơ Hoa Âm.

Lúc đó, Cơ Hoa Âm mới vừa vào phòng ngủ, đã ngửi thấy một cỗ mùi rượu nồng nặc rất khó chịu, lông mày nhíu chặt, sau khi treo kiếm lên liền đi vào bên trong phòng ngủ.

Quả nhiên, chỉ thấy một cô nương nhỏ nhắn xinh xắn, đang nằm thẳng cẳng trên giường của hần rên hừ hừ, dáng vẻ như rất khó chịu, mà ở dưới giường còn có một bãi vừa phun ra.

Đáng chết, uống rượu say lại chạy vào phòng hần nôn mửa?

Đi đến bên giường, hần chịu đựng mùi khó chịu gay mũi, một tay lôi nàng dậy.

“A.” Hạ Lan Tuyết mở mắt ra, liền nhìn thấy Cơ Hoa Âm đang lắc lư trước mắt, vui vẻ nói, “Hoa Âm, người trở lại rồi?”

Giang hai cánh tay, liền nhào vào trong lòng hần, ánh mắt vui mừng, âm thanh mềm nhẹ, giống như tiểu tức phụ lâu ngày mới gặp được phu quân, vui mừng khôn tả.

Đột nhiên có vật nhỏ mềm mại lao vào trong lòng, làm cho hần bị một cỗ mùi rượu đánh úp vào, sắc mặt Cơ Hoa Âm không mấy đẹp mắt, cầm cánh tay của nàng rút ra khỏi ngực mình.

“Người rất không nghe lời.” Hần nghiêm khắc nhìn nàng.

Không nghe lời như vậy, rõ ràng lần trước đã cảnh cáo nàng không được đến đây nữa.

“Hoa Âm, hôm nay ta rất vui vẻ. Thái tử điện hạ thưởng ta rất nhiều đồ, có thể rất đáng tiền nha.” Nàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn cổ bàn tay lên, trên mặt dương dương tự đắc, giống như vừa làm được việc gì lớn lao lắm, đang kể công với đại nhân vậy.

“Cho nên?” Cơ Hoa Âm tức giận trừng mắt nhìn nàng, hiện tại không chịu đựng mùi vị bên giường, ôm eo của nàng, mang nàng ra nội thất, xoay người, vứt nàng vào trên sạp mỹ nhân.

“Chớ đi.” Hạ Lan Tuyết ngã người, nhưng tay lại túm chặt xiêm y của hần, “Người đừng đi, ta có đồ cho người.”

Nàng cố gắng nâng thân thể nhỏ nhỏ lên, nửa quỳ ở trên giường, sau đó, từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu nhét vào trong tay Cơ Hoa Âm, khoe miệng nhếch lên, thập phần hào sảng cười.

“Ừ, đều là đưa cho người, đếm xem.”

Cơ Hoa Âm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng, tròng mắt bị hơi rượu nhuộm qua như sáng long lanh, đột nhiên cảm giác được trong lòng như có cổ xúc động xông lên.

Nhưng mà... nha đầu này đang nghĩ cái gì tự nhiên đưa nhiều ngân phiếu như vậy cho hấn?

Cơ Hoa Âm quả thật đếm ngân phiếu, lại có hai mươi vạn hai, có chút kinh ngạc, đột nhiên duỗi ra ngón tay, bốc lên cầm của nàng, nhìn vào mắt nàng, hỏi, “Hôm nay uống bao nhiêu rượu?”

“Không nhiều lắm, liền một ít bình.” Nàng hướng hấn dựng thẳng ngón trỏ lên, khanh khách cười.

Tại Thiên Hương Lâu tối thiểu một bầu rượu cũng là một hai, mà tửu lượng của nàng, tam chén tức say, uống xong một bình còn có thể chạy đến chỗ hấn gây rối, quả thật không dễ dàng.

“Bạc này là do thái tử thưởng cho ngươi?” Hấn lại hỏi.

Hạ Lan Tuyết vội vàng lắc đầu, “Đây là ta chính mình tích góp, đều giao cho ngươi.”

“Vì sao giao cho ta?” Cơ Hoa Âm ánh mắt thâm thúy nhìn nàng chằm chằm.

Hạ Lan Tuyết gương môi cười, mặt mày cong cong thật là đáng yêu, trả lời lại là đương nhiên, “Ngươi là tướng công chưa cưới của ta mà.”

“Khụ...” Nha đầu kia say, không so đo với nàng vậy.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết ngón tay lại cũng học bộ dáng của hấn, đột nhiên duỗi ra nắm cầm của hấn, cười khanh khách còn mang theo bá đạo muốn giữ lấy, “Nghe, những thứ này tính là đồ cưới của ta... .. Mặt khác, về sau ta kiếm được bạc đều đưa ngươi. Cho nên, ngươi là ta định ra, không cho phép cùng nữ nhân khác.”

Nàng đây là nghĩ lấy bạc dè hấn?

“Hiện tại gia đưa lại ngươi hai mươi lượng bạc, ngươi mau đi đi.” Cơ Hoa Âm đem bạc nhét vào trên tay nàng, dặt nàng ra ngoài.

Nàng thuận thế giống như con khỉ, nhảy lên ôm lấy hấn, tay chân bám chặt vào người hấn không buông, đầu liền chôn ở trong ngực hấn, “Ừm, không cần, ta mệt quá, ta muốn ngủ, ngươi giúp ta.”

“Ngươi...” Ánh mắt Cơ Hoa Âm lạnh lẽo, sắc bén nhìn về phía cửa, đột nhiên, ôm nàng đi nhanh tới cửa, mở cửa phòng.

Cơ Hoa Quân và Nam Cung Triệt đang dính lên cửa, đột nhiên ngã nhào vào trong phòng.

“Ai ư, Hoa Âm, ngươi ở trong phòng à?” Nam Cung Triệt rất nhanh ổn định, vẻ mặt tươi cười hỏi, coi hành vi nghe lén vừa rồi của mình là hoàn toàn bình thường.

Cơ Hoa Quân cũng là da mặt dày, đỡ khung cửa đứng vững vàng, một đôi mắt hoa

đào tà mị liếc nhìn tiểu nữ nhân trong lòng Cơ Hoa Âm.

“Quả nhiên...” Quạt xấp kia run rẩy chỉ Cơ Hoa Âm, vẻ mặt khó có thể tin, “Cửu đệ à, không trách mẫu thân tìm nhiều cô nương cho ngươi như vậy mà ngươi không đồng ý ai, hóa ra là nuôi một cô gái nhỏ bên người nha.”

“Tuy nhỏ chút ít, nhưng nhìn cũng được, bản vương thấy rằng chỉ hai năm nữa sẽ trở mã khuynh quốc khuynh thành nha.” Nam Cung Triệt bổ sung một câu.

Hạ Lan Tuyết nghe nghe, tựa hồ giờ mới hiểu được, hai người này đang nói mình, không khỏi nghĩ nghiêng đầu nhìn một chút, lại bị một tay Cơ Hoa Âm đặt ở gáy, đem mặt của nàng lại áp vào ngực, không thể nhìn bất luận kẻ nào.

Nhưng như vậy rất khó chịu.

Nàng ô ô kêu hai tiếng, giống như con mèo nhỏ.

Nhưng Cơ Hoa Âm không để ý tới kháng nghị của nàng, đối với hai nam nhân nghe lén vô sỉ nói, “Thế nên các ngươi cũng thấy rồi, gia không hoan nghênh các ngươi, mau rút.”

Cơ Hoa Quân vẻ mặt không cho là đúng, bộ dáng trên gheo cười.

“Cửu đệ, là người không phải? Không phải chúng ta cố ý quấy rầy chuyện tốt của người, lại nói bây giờ đang là ban ngày, người không để đến tối làm tiếp được sao?”

Nam Cung Triệt lại không tán thành lắc đầu, “Người sai rồi, người chẳng lẽ nhìn không ra, là Tiểu Tuyết Nhi quần quýt lấy Cơ Hoa Âm sao?” Nói xong, hắn vặn chặt tuyến mi, chế nhạo nhìn về phía Cơ Hoa Âm, hỏi, “Ai, không phải là người không thỏa mãn được nàng, nên nàng mới bám người như vậy chứ?”

Vừa nói xong, tiếng cười chế nhạo còn chưa ra, chỉ cảm thấy một cổ kinh phong đánh tới, đáng thương nam nhân tuần mỹ như ngọc Nam Cung Triệt, bị người thẳng tắp vung quyền đánh ra ngoài cửa, không nhả nhận rơi xuống cây hờ ngoài sân.

91. Chương 82-1: Chỉ Có Hắn (1)

Nhìn thấy thân hình bi thảm đang bị treo ở trên cây, Cơ Hoa Quân khóe mắt kéo ra, “Được, Cửu đệ, người thật ác độc”

“Người đến bây giờ mới biết?” Cơ Hoa Âm nhàn nhạt liếc hắn, ôm Hạ Lan Tuyết đi ra khỏi cửa.

Cơ Hoa Quân vội vàng đi theo, “Cửu đệ, người đi đâu vậy? Ngọc Nhi và Thần Châu công chúa đi phòng bếp chuẩn bị tiệc rượu cho người rồi, như thế nào người cũng phải nể mặt mũi một chút chứ ”

Cơ Hoa Âm thân hình tạm ngừng, nghe xong, một câu nói cũng không nói, lại đi tiếp.

Mà Hạ Lan Tuyết trong ngực hắn, kỳ thật, từ lúc hắn vung quyền đánh người, đã thanh tỉnh hơn phân nửa, giờ phút này, vung trộm nghiêng mắt, từ chỗ khuỷu tay của hắn nhìn thấy Nam Cung Triệt rơi từ trên cây xuống, khóe môi hơi kéo lên.

Đối với hành động cúi đầu cười trộm của nàng , tự nhiên là Cơ Hoa Âm cũng nghe thấy, môi xẹt qua ý cười. Không lâu sau, hắn lại mang nàng đi tới hồ tắm.

Nhìn mặt hồ mờ mịt hơi nước, Hạ Lan Tuyết hiếu kỳ, “Người dẫn ta tới đây làm gì? Tắm rửa?”

“Nếu không thì sao? Uống nước tắm?” Cơ Hoa Âm thần sắc nhàn nhạt, nhưng cũng coi như là còn biết thương hương tiếc ngọc, không trực tiếp ném nàng xuống nước, mà là từ từ đặt nàng vào trong nước.

Chỉ là, vừa nghĩ tới uống nước tắm, Hạ Lan Tuyết liền nhớ tới kinh nghiệm bi thống của hai lần trước, nhất thời nhìn ao nước to này, chân liền như nhũn ra, nàng gấp rút ôm lấy cánh tay Cơ Hoa Âm, mềm thanh âm cầu khẩn, “Ta không muốn tắm rửa ở chỗ này”

“Vậy người muốn tắm ở đâu?” Cơ Hoa Âm hơi hí mắt lại, hỏi.

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết nghĩ nghĩ, nở nụ cười, “Hay là người kiếm cho ta một cái thùng tắm lớn một chút, đổ nước nóng vừa phải, lại rải thêm ít cánh hoa. Như vậy ta tắm mới thoải mái mà còn thơm nữa”

“Ồ trong phủ của gia không có nhiều hoa lắm.” Cơ Hoa Âm lạnh lạnh trả lời một câu.

Hạ Lan Tuyết lập tức chớp mắt to, làm bộ đáng yêu nhu thuận, cười nói, “Không nhiều lắm không quan hệ, dù sao một mình ta tắm rửa cũng dùng không được bao nhiêu, đi thôi, người dẫn ta đi hái một ít?”

“Ít có thể làm cho người thơm ngào ngạt?” Cơ Hoa Âm lướt nhẹ qua kéo tay nàng ra, nhìn lên xiêm y bị vãn vơ tạo thành nhiều nếp nhăn của nàng, còn phát ra mùi kỳ lạ, liền bắt đắc dĩ cau chặt mi.

Hạ Lan Tuyết lệch nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút, “Không cần nhiều đâu.” .

“Cần nhiều chứ, không biết bao nhiêu hoa đắp lên người người mới có thể tẩy hết cái mùi này đây?” Cơ Hoa Âm thấy nàng tìm lý do thoái thác để không phải vào nước, nhất quyết đem nàng tiến vào nước.

“A, ta không.” Quả thật Hạ Lan Tuyết rất sợ nước trong ao này, liền ôm chặt eo hân không buông tay.

Vì vậy, hai người cùng nhau rơi vào trong nước.

Đáng thương Hạ Lan Tuyết lại sặc vài ngụm nước tắm, xong rồi, đứng người lên, lau một cái trên mặt bọt nước, rống với hân, “Người làm gì thế lại đẩy ta xuống, ta nói ta không muốn tắm ở đây.”

“Thối chết rồi.” Cơ Hoa Âm bỏ qua nàng, trực tiếp hướng về bên bờ đi đến.

Hạ Lan Tuyết vội vàng bò đuổi theo hân.

Cơ Hoa Âm quay đầu lại, thần sắc ngưng túc nhìn chằm chằm nàng, “Hoặc là hiện tại rửa sạch, hoặc là lập tức cút ra khỏi phủ đi.”

“Gi?” Hung dữ như vậy ? Đôi mắt Hạ Lan Tuyết sững sờ đứng im tại chỗ nhìn chằm chằm hân đang rời đi.

Nhưng vừa rồi vừa bị nước hắt vào mặt làm cho nàng hoàn toàn tỉnh táo, lúc này mới hậu tri hậu giác ngồi ngửi, mùi trên người nàng thật sự là không chịu nổi.

Không phải là mùi rượu sao? Sao lại khó ngửi như vậy?

Chính nàng đều có chút không chịu nổi, vội vàng cởi quần áo ra liền ném đến trên bờ, đứng ở trong ao nghiêm túc tắm rửa.

“Ôi, thiếu chút cánh hoa, đúng là tắm rửa không tốt được.” Chà xát rất lâu, nàng lại nâng lên cánh tay đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, hài lòng nở nụ cười, “Ừm, hết thối rồi.”

Chà xát một lúc lâu, rốt cục hài lòng, Hạ Lan Tuyết đứng dậy, lúc này mới nghĩ đến, y phục của nàng đều ướt nhẹp bị nàng ném, này tắm xong mặc cái gì đây?

Nàng đảo mắt nhìn quanh, đột nhiên thấy trong góc phòng phía tây bắc có bóng người, sợ trái tim co rụt lại, “Ai?”

“Tắm xong?” Cơ Hoa Âm nhạt nhẽo như nước thanh âm nhẹ nhàng đến.

Hạ Lan Tuyết xuyt thở phào nhẹ nhõm, khả chốt trong bụng nàng căng thẳng, nghiêng đầu lại nhìn về chỗ kia, hai tay bản năng che ở trước ngực, trừng hân, “Người, sao người lại ở chỗ này?”

“Ta vì sao không thể ở chỗ này?” Cơ Hoa Âm nói, từ từ đứng dậy, từ từ hướng về bên cạnh bồn nước đi tới.

Thấy thân hình cao to của hân từ từ đến gần, con mắt Hạ Lan Tuyết mở lớn, vẻ mặt hồ nghi, “Người không phải là đi rồi à? Người trở về lúc nào? Còn có, người xem bao lâu rồi?”

“Gia sẽ không có hứng thú với một đứa nhỏ.” Cơ Hoa Âm lạnh lạnh hừ một tiếng, đưa tay ném quần áo đến trên đầu nàng.

Hạ Lan Tuyết một tay lấy y phục xuống, thấy ánh mắt hân không động tí gì, bèn không phục, “Ta không phải là hài tử.”

“Hửm?” Cơ Hoa Âm nhướn mày, ánh mắt nghiêng cứu trượt từ trên mặt nàng xuống, nước này trong suốt thấy đáy, vì vậy, hân nghĩ nhìn cái gì, vừa xem hiểu ngay.

Hạ Lan Tuyết bản năng liền rụt vào trong nước co lại, giận đến giậm chân, “Không phải nói không hứng thú sao? Như thế nào còn xem?”

“Muốn nhìn một chút xem chỗ nào của người không giống tiểu hài tử.” Cơ Hoa Âm đứng thẳng mi, tựa hồ rất thất vọng lắc lắc đầu.

Sau đó, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng lạnh lùng của hân, Hạ Lan Tuyết cắn răng, lại cúi đầu xem xem bản thân, quả thật có chút nhục chí, chính mình tuổi không lớn lắm là một chuyện, nhưng là này bộ ngực trổ mã cũng quá chậm trễ đi? Nàng không tự giác dùng tay nhéo nhéo, ngay cả quả quýt nhỏ cũng không bằng.

Lại hồi tưởng lại bộ ngực ngạo nghễ ở kiếp trước nàng càng thêm nhục chí.

Không cần đi, sống lại một đời, nàng nhất định phải trở thành một nữ nhân đội trời đạp đất, phong tình vạn chủng, mê hoặc chúng sinh.

Muốn cho Cơ Hoa Âm vừa thấy nàng, giống với những nam nhân khác, thân mật gọi nàng bảo bối, đừng phải nàng liền thấy không muốn rời đi, không suy nghĩ gì đến những nữ nhân khác nữa.

Hừ...

Có lý tưởng liền có động lực, ôm xiêm y sạch sẽ, Hạ Lan Tuyết liền đi lên bờ, run run rẩy rẩy mặc xiêm y vào.

Rất vừa người, bộ quần áo màu trắng này nếu so với bộ màu đỏ lần trước làm nàng thích hơn rất nhiều.

Nàng rất hài lòng, chỉ là, đầu tóc ướt nhẹ rất khó chịu, nàng dứt khoát rút trâm cài cùng buộc tóc ra, dùng tay chải chải mái tóc đang tán loạn.

Phải nói, đối với thân thể hiện nay của mình bộ tóc này là cái nàng hài lòng nhất.

Ước chừng là di truyền mẫu thân Phượng Khinh La, mà tóc của nàng rất đẹp, bình thường nàng cũng không chú trọng bảo dưỡng nhưng mái tóc đen bóng tự nhiên, nhẵn nhụi như tơ lụa thượng đẳng vậy, sờ vào rất tốt.

Hơn nữa, tóc nàng giống tóc mẫu thân, là xoăn tự nhiên, bình thường búi lên thì không phát hiện ra, nhưng một khi xõa mở, mái tóc xoăn tinh tế dài đến eo, giống như hải tảo vậy, làm cho nàng phá lệ mê người.

Ra cửa, bên ngoài ánh mặt trời sáng lạn, nhưng một bóng người cũng không thấy.

Cơ Hoa Âm người này chính là quái, bình thường trong viện của hắn một người hầu hạ cũng không thấy, vì vậy, nàng liền đứng ở dưới mái hiên hô lớn một tiếng, “Hoa Âm, ta tắm xong.”

Kết, một tiếng mở cửa phòng vang lên phía sau, chỉ nghe thấy thanh âm trầm thấp của Cơ Hoa Âm, “Tiến đến.”

Hạ Lan Tuyết nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy hắn đứng ở cửa phòng cách mình không xa, lập tức, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, cười tủm tỉm liền chạy về phía hắn.

“Người đang đợi ta à?”

Cơ Hoa Âm ánh mắt lạnh lùng rơi vào trên mặt của nàng, một đầu tóc xõa ra kia càng làm cho gương mặt nàng nhỏ đến đáng thương, nhưng đôi mắt to long lanh nhìn rất thông minh lạnh lợi.

“Bình thường ngươi cũng bộ dạng như vậy chạy loạn khắp nơi?” Ánh mắt hắn hơi có vẻ ghét bỏ

“Hả? Cái gì gọi là bộ dạng như vậy? Chẳng lẽ ta có cái gì không ổn sao?” Hạ Lan Tuyết mờ mịt đi về phía trước, này mới phát hiện mình không mang giày, một đôi bàn chân bạch ngọc nõn nà nhỏ nhắn đặt trên mặt đất, mười cái khéo léo đầu ngón chân bất an động đậy.

92. Chương 82-2: Chỉ Có Hắn (2)

Cơ Hoa Âm ánh mắt lại lạnh vài phần, xoay người đi vào trong phòng, một mặt quát khẽ, “Tiến đến.”

“A” Hạ Lan Tuyết gấp rút đi theo vào, kỳ thật, ngày này nóng bức, chân trần dẫm trên đất cũng không có cảm thấy khó chịu, lại còn thấy mát mẻ hơn.

“Đây là thư phòng của ngươi sao? Rất nhiều sách.” Vừa vào nhà, liền nhìn thấy một giá sách lớn, bên trong bày đều là sách, điều này làm cho Hạ Lan Tuyết kinh ngạc không thôi, lại thêm sùng bái hắn vài phần.

Thời gian qua nàng không học hành tử tế, vừa nhìn thấy sách đã đau đầu, nên đối với những người đọc nhiều sách rất kính nể.

Nàng đứng ở trước giá sách, đầu ngón tay lướt lướt trước bìa sách, một đôi mắt sùng bái nhìn Cơ Hoa Âm, “Những sách này người đều xem qua sao? Thật lợi hại.”

“Đến.” Cơ Hoa Âm đứng ở trước bàn đọc sách bên cạnh cửa sổ, vừa rồi không biết hẳn tìm kiếm thứ gì đó ở trong ngăn kéo, bây giờ gọi nàng lại.

“A, được.” Hạ Lan Tuyết lập tức đi đến cạnh hẳn, gương mặt nhỏ nhắn giương cao, vui vẻ hỏi hẳn, “Muốn làm gì?”

Nàng đột nhiên phát hiện hẳn vóc dáng thật là cao, hiện giờ nàng cũng chưa tới bờ vai của hẳn.

“Người bao lớn?” Nàng không khỏi tò mò hỏi, nàng năm nay mười bốn, nếu như so với những cô gái cùng tuổi nàng cũng không coi là thấp, nhưng ở bên cạnh hẳn, thực tại kiêu nhỏ đến đáng thương.

Liên tính nàng muốn hôn hẳn, kiễng chân cũng chưa chắc có thể đến, trừ phi hẳn có thể phối hợp chủ động khom lưng cúi đầu, nhưng chuyện như vậy, hẳn sẽ phối hợp sao?

Cho nên, chỉ bằng chính mình cố gắng cao lên thôi.

Cơ Hoa Âm thật giống như không nghe thấy câu hỏi của nàng, tránh đi ánh mắt của nàng, chỉ cái ghế bên cạnh, thản nhiên nói, “Ngồi xuống.”

“Hừm? Tại sao?” Hạ Lan Tuyết thật tò mò, thế nhưng nếu hẳn nói với nàng nhẹ nhàng nàng đều nghe lời.

Này ở trước người khác là tuyệt đối không có, cũng chỉ có ở bên cạnh hẳn, nàng mới có thể thật sự ngoan ngoãn giống như đứa bé vậy.

Nàng ngồi xuống, hơn nữa tư thế ngồi cực kỳ đoan chính.

Thấy nàng căng thẳng, Cơ Hoa Âm cũng không nói thêm gì nữa, chỉ đứng sau lưng nàng vung mấy sợi tóc đang xoắn của nàng lên.

Hạ Lan Tuyết toàn thân cứng đờ, nghiêng đầu nhìn hẳn, thấy trong tay hẳn cầm một cây lược gỗ, càng thêm kinh ngạc.

Cây lược gỗ này kiếp trước nàng đã nhìn thấy.

Hẳn đưa nàng, về sau bị nàng ném gãy, sau khi nàng mất, lại được hẳn đốt cho nàng, bên trên có khắc tịnh đế liên, đến bây giờ ký ức của nàng vẫn còn mới mẻ.

Không tự giác, con mắt cũng có chút mờ mờ.

“Ngồi yên.” Hẳn vỗ nhẹ vai nàng.

Hạ Lan Tuyết lại chưa động, con mắt hồng hồng nhìn chằm chằm lược trong tay hẳn, sâu kín nói một câu, “Lược này thật đẹp.”

Cơ Hoa Âm cúi đầu xuống, đôi mắt đen như hắc thạch càng thêm thâm thúy, môi mím chặt, không nói nửa chữ, liền im lặng chải tóc cho nàng.

Tóc nàng rất nhiều, lại xoắn, nên bình thường rất khó chải, nhất là lúc trời nóng, trước kia nếu không phải do Phượng Khinh La không cho phép thì nàng đã muốn cắt tóc mình rồi.

Rồi sau đó đến hẳn không đồng ý.

Kiếp trước, nóng lên phiên, nàng liền thích túm tóc hung dữ phát tác muốn cắt đi.

Mỗi lần như vậy, Cơ Hoa Âm đều gõ đầu nàng, chế nhạo: đã xấu như vậy còn đòi cạo tóc đầu thì không ai dám nhìn mặt rồi.

Vì vậy, mỗi lần có ý nghĩ muốn cắt tóc ngắn, bị hẳn chế nhạo nàng liền bỏ ý định.

“Người...” Nàng luôn duy trì tư thế nửa nghiêng đầu nhìn hẳn, nàng muốn hỏi, tại sao hẳn chải đầu giúp nàng? Ở kiếp trước hẳn cũng chưa từng chải đầu cho nàng, chỉ đưa cho nàng cái lược này thôi.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lại biến thành, “Ta muốn cắt tóc ngắn, người thấy có được không?”

Vừa nói xong, nàng cũng có chút sững sốt, khóe miệng đang cười cũng cứng lại.

Ngón tay Cơ Hoa Âm dừng lại, khẽ liếc mắt qua nàng hừ nhẹ, “Vốn đã xấu, lại còn muốn cạo đầu, thì không ai còn dám gặp nữa rồi.”

Âm thanh lọt vào tai giống như pháo hoa vậy, làm cho Hạ Lan Tuyết dường như không thấy gì nữa chỉ còn lại gương mặt tuần tú của hân.

Đột nhiên, hốc mắt nóng lên, nàng bỏ nhào về phía trước, hai tay ôm chặt eo của hân.

Sau khi trùng sinh, hân rõ ràng vẫn như kiếp trước, nhưng nàng lại sợ hân không còn giống như trước nữa, vừa rồi hân nói như vậy giống y với kiếp trước, làm cho nàng xác định vẫn giống như kiếp trước, không có thay đổi.

“Ôm nóng.” Hân nhẹ nhàng kéo cánh tay của nàng.

“Nóng cũng muốn ôm.” Nàng xoay một chút, làm nũng vậy ở trong lòng hân kêu rên.

Mà hân nghe thấy âm thanh mang theo giọng mũi của nàng, không khỏi cười khẽ, “Khóc sao? Ta nói là sự thật, nếu không tin bây giờ có thể thử xem, trong ngăn kéo có một cây kéo.”

93. Chương 83: Chim To

“Không cắt tóc nữa.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên giương cao cái đầu nhỏ, cười dịu dàng nhìn hân, “Người không thích, ta liền không cắt tóc.”

Nhìn qua đôi mắt to đang phát sáng của nàng, bàn tay Cơ Hoa Âm vuốt vuốt tóc của nàng, hừ nhẹ một tiếng, “Ngoan ngoan.”

“Nhưng mà.” Hạ Lan Tuyết được tiện nghi liền khoe mẽ, đen nhánh con ngươi đảo một vòng, xinh đẹp cười nói, “Người phải chịu trách nhiệm chải đầu giúp ta.”

Cơ Hoa Âm chỉ nhàn nhạt cười cười, không có trả lời nàng.

Tiếp tục cầm lược gỗ trong tay chải đầu giúp nàng, sau đó, thuần thục thắt thành búi tóc, tiện tay rút một cây trâm của mình cài lên tóc cho nàng.

“Có gương không?” Hân búi tóc, làm cho nàng rất mong đợi.

Cơ Hoa Âm rút một gương đồng nhỏ từ bàn đọc sách đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết cầm ở trong tay nhìn tới nhìn lui, mặc dù so ra kém với Thu Hương búi tóc, nhưng so với thủ nghệ của nàng tốt hơn, nhất là cây trâm xanh ngọc lấp lánh rất đẹp.

Nàng nhận ra là cây trâm hân thường dùng.

“Cái này tặng cho ta sao?” Tay nàng vuốt cây trâm, vui mừng quay đầu hỏi.

Về mặt Cơ Hoa Âm không đổi, “Hai mươi vạn lượng bạc, gia cũng không chiếm người tiện nghi.”

“Cái gì hai mươi vạn lượng bạc?” Nàng mở to hai mắt mờ mịt hỏi.

Cơ Hoa Âm nheo mắt, từ trong lồng ngực móc ra một xấp ngân phiếu, ở trước mắt nàng quơ quơ, “Quên mất?”

“Cái này?” Hạ Lan Tuyết nhìn chằm chằm ngân phiếu này, một hồi lâu, vỗ đầu một cái, không tìm được vui mừng, “Ngân phiếu này là đồ cưới của ta. Còn cây trâm này là vật đính ước của người đưa ta? Ủm, không đúng, nên nói sính lễ?”

Quả nhiên người này vẫn vậy, mặc dù cây trâm không đáng giá đến hai mươi vạn lượng bạc, nhưng quý ở chỗ tình cảm của hân dành cho nàng mà đây còn là vật hân thường mang.

Nàng lý giải lời của hắn như vậy ? Cơ Hoa Âm cũng lười giải thích.

“Ừm, cái lược này cũng đưa cho ta luôn nhé.” Hạ Lan Tuyết liếc hắn một cái, thấy bộ dáng không phản đối của hắn, nhanh tay đoạt lấy lược gỗ hắn đang cầm trên tay, nhét vào trong ngực.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, “Người thích cướp đoạt sao?”

“Ta đã nói rồi đồ của người không tính là bị đoạt.” Hạ Lan Tuyết không thèm để ý chút nào gương mi cười thiên chân khả ái, làm cho người khác không nỡ trách cứ.

Cơ Hoa Âm thần sắc bất đắc dĩ, “Xong, người thích đều cầm đi đi.”

“Thật vậy chẳng? Cái gì cũng có thể cầm?” Hạ Lan Tuyết ánh mắt tham lam quét một vòng quanh phòng, ánh mắt cuối cùng đã rơi vào trên người hắn, bên trong hai mắt to thoáng tia mạo hiểm.

Cơ Hoa Âm khoe miệng co quắp, Hạ Lan Tuyết nhìn thấy, giả hoạt cười, “Kỳ thật trong phòng này, ta thích nhất chính là người cũng có thể lấy đi sao?”

Cũng biết nàng có thể như vậy nói, Cơ Hoa Âm bất đắc dĩ lắc đầu, “Chơi đủ liền trở về đi, về sau, đừng đến đây nữa.”

“Tại sao?” Hạ Lan Tuyết lập tức ủy khuất bật lên, “Ta mới đến người liền đuổi ta đi? Người cứ như vậy không vui khi thấy ta? Vậy sau này chúng ta thành thân rồi, phải làm sao? Đây chính là sớm chiều chung đụng.”

“Người nghĩ nhiều rồi.” Cơ Hoa Âm nhẹ liếc nàng một cái, đi đến một chỗ sau tấm bình phong, cầm một đôi giày đi ra.

Không phải là giày thêu của nữ nhân mà là một đôi giày nam nhân to lớn.

“Trước người đi giày vào đã.” Hắn đem giày của mình đưa cho nàng.

Hạ Lan Tuyết mỗi tay cầm một cái, cảm giác hai tay ôm hai cái thuyền, “Để cho ta đi ?”

Nàng kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm.

“Nếu như người muốn để chân không ra cửa thì không cần đi.” Cơ Hoa Âm nói thêm.

“Không phải là giày của nữ sao? Ta nhớ được lần trước không phải người mua cho ta đồ mới sao? Chẳng lẽ liền mua một đôi?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Cơ Hoa Âm giật mình, nhìn nàng chằm chằm không chớp mắt, mới nhàn nhạt hỏi, “Có phải người nghĩ bên trong phủ của ta cần phải đặt một tủ quần áo của người sao?”

“Có thể chứ?” Hạ Lan Tuyết vui mừng chớp mắt to.

Cơ Hoa Âm đột nhiên nhíu mày, hồ nghi hỏi, “Hôm nay thực sự người chỉ uống một hai bình rượu?”

“Đúng.” Hạ Lan Tuyết mờ mịt gật đầu nhẹ.

“Vậy thì cũng tỉnh rượu rồi, sao còn nói lời say thế?” Cơ Hoa Âm bình tĩnh nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết đứng ngốc tại chỗ, bỗng nhiên chỉ trên người xiêm y, la ầm lên, “Vậy người cũng đừng hẹp hòi, y phục có hai bộ, mà giày chỉ có một đôi sao?”

“Người yêu thích ta?” Cơ Hoa Âm chậm chạp hỏi.

“Hửm?” Không phải đang nói chuyện giày sao? Hạ Lan Tuyết nháy hai cái con mắt, nội tâm từ mờ mịt chuyển tới mừng như điên, nàng kích động cầm lấy cánh tay của hắn, dùng sức gật đầu, “Người cuối cùng hiểu rồi? Ta vẫn luôn rất thích người nha.”

“Nhưng người biết ta thích nữ tử như thế nào không?” Cơ Hoa Âm lấy móng vuốt của nàng ra, phủi phủi nếp nhăn trên quần áo do nàng túm.

Hạ Lan Tuyết ôm thành ghế, ha ha cười ngây ngô hai tiếng, có chút ít then thùng lại có chút ít đắc ý chỉ chỉ chính mình, “Không phải chính là như ta sao?”

Cơ Hoa Âm chậm rãi mở miệng, “Xinh đẹp tự nhiên, nhưng, tính tình ôn thuận, nhu thuận nghe lời mới có thể hợp tâm tư gia.”

“Những tiêu chí này đều phù hợp với ta nha.” Hạ Lan Tuyết đồng ý.

Cơ Hoa Âm mắt liếc tư thế nàng ngồi, lại nói, “Ngồi có ngồi tướng, đứng có đứng tướng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa không nói mọi thứ tinh thông, nhưng cũng không thể cái gì cũng không biết, lại có, nữ công tay nghề không thể quá kém, không cần phải biết may y phục cho ta, nhưng tối thiểu có thể khâu cái khăn, gói đầu các loại, nếu không, còn có thể gọi nữ tử sao?”

“Hả?” Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, làm sao mà lúc đầu nói toàn hợp với nàng, nhưng đoạn sau lại toàn nhạt những cái nàng chẳng biết gì và tối kỵ nhất mà nói vậy.

“Kỳ thật, cầm kỳ thư họa làm được cái gì? Còn không bằng múa đao múa kiếm? Đúng rồi, nếu không, người dạy ta luyện kiếm, về sau nếu người nhảm chán có thể bàn luận cùng ta một chút”

Cơ Hoa Âm nhướn mày, ngạc nhiên nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết cũng có chút xấu hổ, cười khan một tiếng giải thích, “Ta sẽ không thêu nữ công, nhưng là, ta dùng châm, có tính hay không? Một châm xuất ra có thể làm cho người khác muốn sống không được, muốn chết không xong, vậy cũng có thể gọi là lợi hại đi?”

Cơ Hoa Âm thâm thúy đôi mắt cuối cùng lại rơi vào trước ngực bằng phẳng của nàng, than nhẹ, “Dù gì những thứ này có thể học được, nhưng mà gia không thích người có vóc dáng như tiểu hài tử.”

“Ta không phải là hài tử.” Hạ Lan Tuyết cố gắng ưỡn ngực, nhưng kết quả chỉ là càng thêm nổi bật chính mình hoàn cảnh xấu, nàng tức giận nhìn hắn, không cam lòng nói, “Cũng không phải bắt người cười ta ngay bây giờ? Người có thể đợi thêm một hai năm nữa. Hiện tại chúng ta nên bồi dưỡng tình cảm, hai năm sau, chờ ta trưởng thành, sẽ rất đẹp rất đẹp. Sau này, vóc người ta cũng tốt hơn bình thường rất nhiều.”

Trước ngực nàng đã có ít thịt, chỉ là, dùng mắt thường rất khó phát hiện thôi.

“Về việc vóc người người có đẹp hay không, gia tin vào hai mắt của mình.” Cơ Hoa Âm ước chừng không muốn lại cùng nàng thảo luận cái đề tài này, lại nói, “Cứ như vậy đi, gia có việc, phải người đưa người trở về.”

“Không cần.” Hạ Lan Tuyết gấp rút nhảy xuống ghế, bắt lấy hắn, “Ta biết rõ vì sao người muốn đuổi ta đi, không phải do Tô mỹ nhân đến đây chứ?”

“Người đang ghen?” Cơ Hoa Âm buồn cười.

Hạ Lan Tuyết bĩu môi, “Người lại không thích nàng, ta có cái phải ghen?”

“Vậy người bắt lấy tay ta làm gì?” Cơ Hoa Âm giống như khó hiểu.

“Ta là sợ nàng quần lên người.” Hạ Lan Tuyết trắng mắt liếc hắn, Tô Minh Ngọc năm nay vừa mười tám, là tuổi đẹp nhất của nữ nhân, người nhìn lại giống tiên nữ, hơn nữa tính tình kia, mặc kệ thật sự giả bộ, nói chuyện đều nhu mì điềm đạm, đáng vẻ như rất ôn nhu.

Chủ yếu nhất là, nàng ta có một bộ ngực cao ngất mà nhiều người mơ ước..

Những thứ này đều trong phạm vi hắn nói.

Hiện tại nàng không biết lý do hắn bài xích Tô Minh Ngọc, nhưng nàng lại lo lắng, nhớ ra có ngày Cơ Hoa Âm bị nữ nhân này quần lên rồi, nàng biết làm sao?

Kiếp trước, Hạ Lan Chi và Nam Cung Khế liền là cái ví dụ rất tốt.

“A, lời này người dùng để nói người khác? Không xấu hổ.” Cơ Hoa Âm nhìn cánh tay đang bị nàng ôm chặt, bất đắc dĩ nhẹ xuy.

Hạ Lan Tuyết đúng là không cảm thấy có cái gì cần e lệ, “Người là nam nhân tương lai của ta, ta bảo vệ người là đúng, chẳng lẽ, còn phải đợi người thích nữ nhân khác, ta mới đến quần người? Khi đó hữu dụng không?”

Nhất thời Cơ Hoa Âm không biết nói thế nào, đành một lần nữa đẩy móng vuốt của nàng ra.

Hạ Lan Tuyết đắc ý nhún nhún mi, đang định đi ra ngoài với hắn.

Cơ Hoa Âm một phen xách cổ áo nàng, đem nàng đẩy về lại trên ghế, “Đi giày vào không thì ngồi yên trong phòng”.

“Ta mang giày.” Hạ Lan Tuyết lập tức lựa chọn về trước, hai chân nhấc lên, lập tức lọt vào kia đại nàng gấp hai ba lần trong giày.

Chân không đi đường vẫn thấy bình thường, nhưng đi đôi giày quá lớn này, đi trên đường thật khó khăn, mới vừa bước một bước, lạch cạch một tiếng giày rơi trên mặt đất, chỉ thấy bàn chân nhỏ nhắn đáng thương của nàng ngừng giữa không trung.

“Làm sao bây giờ?” Mặt mày nhăn lên, Hạ Lan Tuyết rất vô tội nhìn hắn.

“Tự mình nghĩ biện pháp.” Cơ Hoa Âm ném cho nàng một cái mắt lạnh.

Hạ Lan Tuyết khènkhướn mày, lập tức nảy ra ý hay, lấy dây cột tóc đang buộc trên tay xuống, buộc giày lại.

Như thế không rơi ra nữa mà đi đường cũng tốt hơn một chút.

Đi vài bước, Hạ Lan Tuyết đắc ý, “Như thế nào? Ta rất thông minh, có đúng hay không?”

Cơ Hoa Âm đi ra khỏi cửa, quay đầu lại liền thấy nàng nhảy qua cửa giống như con khỉ.

Mà Hạ Lan Tuyết hiểu sai ý tứ của hắn, thấy khoe môi hắn có vết tích nụ cười, đột nhiên phát điên, hỏi câu, “Đúng rồi, không phải người bị bệnh phù chân chứ?”

Cơ Hoa Âm nở nụ cười, nhưng ánh mắt tươi cười kia lại có thể giết chết nàng

Hạ Lan Tuyết rút cổ một cái, lại cười cười run rẩy hết cả người, “Nói giỡn thôi, người đẹp trai như vậy, làm sao có thể bị bệnh phù chân được? Cho dù có, ta cũng không chê đâu...”

Đợi nàng cười đủ rồi, Cơ Hoa Âm mới chậm chạp nói, “Bệnh phù chân, mười người cũng có bảy tám người bị, không có gì đáng ngại, cũng có thể trị. Nhưng mà cái bệnh thấp bé không ngực không hông, dù có lắm tiền cũng không trị được.”

Hắn ‘Người có ý gì? Người chê ta là cái thấp bé không có ngực không có hông?’ Hạ Lan Tuyết lập tức đi vài bước cạnh hắn hừ hừ nói.

Cơ Hoa Âm gương môi cười, “Chỉ là nói vậy thôi làm gì mà người phải có tật giật mình chứ”

“Nhưng người nói chính là ta.” Hạ Lan Tuyết như cũ chưa hết giận.

Cơ Hoa Âm đứng thẳng mi, ánh mắt tò mò nhìn nàng một vòng, thở dài nói, “Thực không phải nói người, nếu là nói đến người còn phải cộng thêm một câu.”

“Là cái gì?” Hạ Lan Tuyết phồng má hỏi.

“Eo thô chân thô hông đại.” Cơ Hoa Âm giải thích.

Hạ Lan Tuyết ngốc rồi, một đôi tay từ trên eo khoa tay múa chân hai cái, “Ồ đâu lớn? Eo của ta chưa bằng một nửa người, người mới thô ấy.”

Cơ Hoa Âm nhàn nhạt nhún mày, “Gia chính là rất thô, người gặp qua?”

“Nói nhảm, ta ôm qua nhiều lần, đương nhiên biết rõ.” Hạ Lan Tuyết ngẩng đầu nói, người hắn to lớn như vậy còn chê nàng eo thô chân thô? Còn có cái gì cái hông đại...

Muốn chết, đây là hình dung nàng là loại nũng nịu thủy nộn nộn tiểu cô nương sao?

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng lắc đầu, lười giải thích.

Lúc này, hai người nghe lén trên nóc nhà, rốt cuộc không nín được cũng bật cười.

“Ai?” Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn nhảy đến trước mặt Cơ Hoa Âm, hai bàn tay mở, giống như gà mẹ hộ con đem hấn bảo hộ ở sau lưng.

“Không cần để ý.” Ngón tay Cơ Hoa Âm chọc chọc trên vai nàng, nói tiếp, “Nếu không muốn đi, giúp gia một chuyện.”

“Có chuyện gì?” Hạ Lan Tuyết hào hứng lập tức theo nóc nhà chuyển đến trên người Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Âm vừa đi vừa nói, “Kể từ lần trước ngươi đến đây tính tình của Tiểu Phượng đại biến.”

“Là cái con chim lớn kia à?” Hạ Lan Tuyết vừa nghĩ đến cái con chim ỉa trên đầu mình đã thấy không vui rồi.

Cơ Hoa Âm ‘Ừm’ một tiếng, lại nói, “Lần trước ngươi nói tìm cho nó một tiểu giống cái, nó vẫn chờ, giờ ngươi đi an ủi nó đi.”

“A? Ta? Đi an ủi cái con chim to kia?” Hạ Lan Tuyết kinh ngạc, “An ủi làm sao?”

“Mặc dù có nhiều đặc điểm không rõ lắm, nhưng mà ngươi cũng là giống cái mà.” Cơ Hoa Âm có chút bất đắc dĩ nói.

“A? Ta không phải là chim.” Hạ Lan Tuyết không làm, để nàng hầu hạ hấn cũng được, nhưng bảo nàng đi hầu hạ con chim to ỉa bấy kia nàng không đi.

“Hấn có a.”

Sau lưng, đột nhiên truyền đến âm thanh ha ha cười của Cơ Hoa Quân, cho dù hấn dùng quạt xếp che đi, nhưng vẫn không che được vẻ tà tứ.

Vừa nói hấn và Nam Cung Triệt vừa đi đến..

Nam Cung Triệt vừa thấy Hạ Lan Tuyết, con mắt giống như phát ra ánh sáng chói mắt, nhưng hấn có lẽ nghĩa hơn Cơ Hoa Quân, đi lên liền đối Hạ Lan Tuyết chấp tay hành lễ, “Hạ Lan thần y, thật là đúng dịp nha, chúng ta lại gặp mặt.”

94. Chương 84: Mềm Nắn Rắn Buông

“Đúng vậy, thật là đúng dịp.” Hạ Lan Tuyết khẽ nhún vai, hướng về Nam Cung Triệt lộ ra một cái cười tươi.

Đối với hoàng tử này nàng cũng không ghét.

Nụ cười của nàng làm cho Nam Cung Triệt được cổ vũ thật lớn, tiếng nói càng phát ra ôn nhu dễ nghe, “Vừa rồi ngươi cùng Hoa Âm đang nói chuyện gì vậy? Sao ta thấy ngươi vừa cắn răng vừa giậm chân vậy.”

“A? Có sao?” Nàng dữ tợn như vậy sao?

“Ừ, có.” Nam Cung Triệt vô tội gật đầu trong nháy mắt.

“Ha ha.” Hạ Lan Tuyết cười khan một tiếng, không dần dần đến nỗi đem chuyện xấu hổ vừa rồi nói ra.

Nhưng mà, Cơ Hoa Quân lại dễ bị lừa gạt như vậy, quạt xếp vừa gõ, nhìn qua Nam Cung Triệt, cười nói, “Ngươi vừa rồi không nghe rõ sao? Không phải là bọn họ đang nói đến độ lớn của con chim sao.”

“A, như vậy à” Nam Cung Triệt giống như có chỗ lĩnh ngộ.

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, cho là bọn họ nghe thật đi.

“Hai người các ngươi thật đúng là âm hồn không tiêu tan.” Cơ Hoa Âm vẻ mặt nhật nhẽo vui vẻ, nhưng mà, tiếng nói lại âm lãnh vô cùng.

“Ha ha.” Nam Cung Triệt ánh mắt nhu nhu nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, chỉ cảm thấy nha đầu kia càng ngày càng thú vị, mặc dù hành vi làm càn lớn mật chút ít, nhưng so với những cô nương tầm thường khác tốt hơn nhiều, ít nhất, nàng dễ dàng đến gần Cơ Hoa Âm.

Cơ Hoa Quân lại là chẳng hề để ý, cười nói, “Cửu đệ, Nhị ca cũng là quan tâm đến đại sự của người mà. Dù sao, những năm này, người không gần nữ sắc, không phải là nhị ca sợ người phạm sai lầm sao? Là muốn tại lúc người không hiểu, chỉ dạy người một ít thôi ...”

“Cái này cũng đúng, dù sao, Nhị ca phong lưu những năm này, dù không có bản lãnh, cũng có thể được những cô nương tại Túy Tiên Lầu dậy dỗ cho.” Cơ Hoa Âm nói.

Cơ Hoa Quân sắc mặt cứng đờ, mới chịu im mồm, liền nghe Nam Cung Triệt hô một tiếng, “Nguyệt Nhi, tại sao các người cũng tới?”

Nam Cung Nguyệt cùng Tô Minh Ngọc dắt tay đi tới, một đôi mắt mau chuẩn ngoan đã rơi vào trên người Hạ Lan Tuyết, ánh mắt tràn trề khinh thường cùng phẫn uất.

“Hạ Lan Tuyết, không thể tưởng được người thật đúng là leo tường tiến vào? Có xấu hổ hay không vậy?”

“Cắt.” Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Người hỏi câu này thật kỳ quái, khuôn mặt này là của ta còn phải hỏi ý kiến người sao?”

“Người?” Nam Cung Nguyệt nhất nghẹn.

Tô Minh Ngọc kéo lấy nàng, sau đó dịu dàng hướng về Hạ Lan Tuyết cười cười, “Hạ Lan tiểu thư, Nguyệt Nhi không phải là ý tứ kia, chỉ là nàng chưa bao giờ thấy ai leo tường vào nên thấy có chút kỳ quái thôi”

“À vậy sao.” Hạ Lan Tuyết hiểu rõ gật đầu, “Kỳ thật, ta cũng vậy rất kì quái, không phải trên kịch công chúa đều được nuôi dưỡng ở trong thâm cung, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đoan trang ưu nhã sao? Như thế nào, vị bên cạnh người này vừa mở mồm là làm cho người ta có cảm giác muốn đánh đầu?”

“Người nói cái gì?” Nam Cung Nguyệt hỗn hển, theo thói quen giơ tay muốn đánh người.

Hạ Lan Tuyết nhanh nhẹn lui về phía sau, nhân thể té nhào vào trong lòng Cơ Hoa Âm, diễm đạm đáng yêu nháy mắt, “Hoa Âm, nàng muốn đánh ta, ta rất sợ đó.”

“Hạ Lan Tuyết, người sao dám? Sao dám ôm Hoa Âm ca ca, người, không biết xấu hổ người.” Nam Cung Nguyệt tức giận tiến lên định cào cấu Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết hướng về nàng nháy nháy mắt, càng phát ra khiêu khích la ầm lên, “Ta liền ôm, lại không phải là ôm người, người hung cái gì?”

“Hoa Âm ca ca.” Nam Cung Nguyệt không làm gì được nàng, chỉ có thể tức giận nhìn về phía Cơ Hoa Âm.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc cũng có chút âm trầm, nhưng, nàng ta cũng nhiều tuổi hơn một chút, làm người chừng chạc, mặc dù trong lòng không vui, nhưng còn có thể dắt lấy Nam Cung Nguyệt, khuyên nàng, “Tốt lắm, Nguyệt Nhi, Hạ Lan tiểu thư tuổi còn nhỏ, ham chơi yêu nháo, người đừng động một chút là tức giận phát hỏa, ngay cả Hoa Âm đều tùy nàng, coi nàng giống như muối muối mà sủng ái, chúng ta cũng nên dung túng nàng.”

Ôi, câu nói đầu tiên đã đem quan hệ Hạ Lan Tuyết và Cơ Hoa Âm quy kết thành tình huynh muội?

Hạ Lan Tuyết buồn cười, giỡn đầu trêu tức nhìn Cơ Hoa Âm, “Người cho ta là muối muối sao?”

Tay của nàng còn vòng eo của hắn, tư thái hờn dỗi như vậy, Cơ Hoa Âm cảm thấy, như vậy mới giống nữ nhi một chút.

“Người nghĩ làm muối muối?” Hắn hỏi ngược lại.

Hì hì, Hạ Lan Tuyết một tiếng ă vạ vậy cười khê, đột nhiên nhón chân lên ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng nói một câu, “Ta nghĩ là làm tình nhân muối muối của người.”

“Không biết xấu hổ.” Cơ Hoa Âm kéo tay của nàng ra, khuôn mặt tuần tú hơi nổi lên tia đỏ ửng.

Hạ Lan Tuyết còn không biết xấu hổ nhéo nhéo lòng bàn tay của hắn, cười hì hì nói, “Không phải bảo ta đi an ủi con chim to kia sao? Đi, cùng nhau.”

Bên này quá nhiều người, đặc biệt là còn có hai nữ nhân nàng không thích, Hạ Lan Tuyết liền muốn mang người yêu đến chốn thanh tĩnh, dầu gì chim to mặc dù không đáng yêu, nhưng vẫn hơn nữ nhân om sòm.

“Hoa Âm.” Tô Minh Ngọc vội vàng gọi Cơ Hoa Âm lại, trong ánh mắt có ý cầu khẩn, “Ta cùng Nguyệt Nhi xuống bếp, làm chút thức ăn, ngươi có muốn ném thử hay không?”

“Hoa Âm ca ca, ngươi nhìn, ta còn bị cắt trúng tay nữa.” Nam Cung Nguyệt cũng lập tức vươn ra bàn tay nhỏ bé, trong đó ngón tay trái còn đang quấn băng gạc, trên đó mơ hồ có vết máu đỏ.

“Đúng vậy, Nguyệt Nhi vì làm sườn sào chua ngọt ngươi thích nhất, không cẩn thận làm thương ngón tay, Hoa Âm, ngươi nên ném thử.” Tô Minh Ngọc thanh âm nhu nhu khuyên.

Tình cảnh này, hai nữ nhân kẻ xướng người hoạ dùng ôn tình công kích, Hạ Lan Tuyết cảm giác gặp được phiền toái.

Thế nhưng cũng như trước nàng muốn cho bọn họ trở thành trò cười cho thiên hạ, không muốn bọn họ chiếm được ưu thế.

Nhưng giờ phút này nàng không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Cơ Hoa Âm.

Mỹ nữ tự mình xuống bếp, một người còn là công chúa, làm món hắn thích ăn, còn bị thương ngón tay.

Hắn sẽ cảm động sao? Cảm động sau đó sẽ thỏa hiệp? Sau đó... Sẽ tiếp nhận sao?

“Đói không?”

Cơ Hoa Âm đột nhiên cúi đầu, hỏi nàng.

Hạ Lan Tuyết con mắt nóng lên, lắc đầu, “Rượu mời ta còn chưa được uống, không muốn ăn cái gì”

“Vậy liền đi thôi, tiểu Phượng còn đang chờ.” Vừa nói Cơ Hoa Âm vừa cùng nàng rời đi.

Hạ Lan Tuyết một tay còn níu lấy xiêm y của hắn, vừa đi theo phía sau hắn vừa quay đầu nhìn lại hai nữ nhân đang ngẩn ngơ kia, thầm vui mừng.

Quả nhiên, người này có khi lãnh khốc làm cho nàng yêu a.

Xem ra, ôn nhu tình cảm là không dùng được với hắn, món ăn ngon cũng không tác động đến, nên có thể bỏ qua nấu ăn ngon rồi, thật tốt quá.

“Hoa Âm ca ca.” Bàn tay của Nam Cung Nguyệt còn đang trong tư thế duỗi ra, đầu ngón tay bị thương hình như lại bắt đầu đau.

“Nên hết hi vọng đi?” Nam Cung Triệt lúc này tiến đến trước mặt muội muội, nhìn có chút hă hê khẽ cười, “Vương huynh sớm khuyên qua ngươi, nên thay đổi tính cách của mình, ngươi không tin? Nhìn đi, còn có nam nhân nào dám cưới ngươi?”

Lời của hắn không thể nghi ngờ lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho Nam Cung Nguyệt trở tay thành chưởng, bay thẳng đến trên mặt hắn vùng đi, “Đi tìm chết!”

“Xem đi xem đi, lại thế?” Nam Cung Triệt dễ dàng trốn thoát công kích của nàng.

Nam Cung Nguyệt tức mà không biết nói sao, ngược lại lại dùng chân đá, kết quả là, hai huynh muội nhà này lại bắt đầu ẩu đả trước mặt người khác.

Cũng may, hai người kia cũng không để ý đến bọn họ.

Tô Minh Ngọc nhìn về phía đôi nam nữ càng ngày càng xa phía trước hốc mắt đỏ dần lên.

Bên cạnh, Cơ Hoa Quân một bên lắc lắc quạt xếp một bên lắc đầu thở dài, “Ngọc nhi, nhìn thấy chưa? Cứu đệ người này không phải là không gần nữ sắc, hắn chỉ là không gần sắc của người thôi.”

Tô Minh Ngọc một cái mắt lạnh ngang đi qua, Cơ Hoa Quân vội vàng dùng quạt xếp chặn lại miệng, đáng vẻ rất vô tội.

“Hừ.” Tô Minh Ngọc hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Cơ Hoa Quân vội vàng đuổi theo, khuyên, “Ngọc nhi, ta nghiêm túc, luận gia thế, luận bộ dáng, luận phẩm tính, cái gì ta cũng tốt hơn hẳn. Không bằng người đi theo ta, ta đảm bảo đối xử tốt với người?”

“Cơ Hoa Quân.” Nghe những lời như vậy lỗ tai Tô Minh Ngọc cũng ơ ơ rồi, không chịu được quát lên.

“Ngọc nhi.” Cơ Hoa Quân đứng ở trước mặt nàng ta, vô cùng thành khẩn cười, “Có gì phân phó?”

Nhìn hẳn cợt nhả, tự nhiên Tô Minh Ngọc lại nhớ tới gương mặt nghiêm nghị của Cơ Hoa Âm, tựa hồ trước mặt nàng ta hẳn chưa từng cười bao giờ.

“Đừng làm phiền ta, ta mệt rồi.”

Nàng bắt đầu nói, chán nản đi lên phía trước.

Cơ Hoa Quân như thế nào nghe lời? Lại đi theo, “Ngọc nhi, làm những thức ăn ngon? Ta cùng người đi ăn đi.”

“Cơ Hoa Quân.” Tô Minh Ngọc đột nhiên đứng lại, tức giận nhìn hẳn, “Đến lúc nào rồi, người cảm thấy ta còn có thể ăn được sao?”

“Ôi.” Cơ Hoa Quân tà tứ cười, “Như thế nào? Vì hẳn ngay cả cơm ăn không ngon rồi? Tuyệt thực sao? Chỉ sợ chiều này cũng không dùng được đối với Cửu đệ đi.”

“Ta biết rõ.” Kỳ thật, chiều này từ lúc nàng mười sáu tuổi năm ấy đã dùng qua.

Thần sắc Tô Minh Ngọc ảm đạm, hướng về Cơ Hoa Quân lộ ra thoáng cái cười khổ, “Vì cái gì người không phải là hẳn?”

Cơ Hoa Quân vui cười thần sắc lập tức thu lại rồi, “Ngọc nhi, người đây là tội gì? Người có thể vì hẳn chịu đựng một năm hai năm, năm năm mười năm, còn có thể chịu đựng cả đời sao?”

“Không cần người quan tâm.” Tô Minh Ngọc đẩy hẳn ra.

Cơ Hoa Quân không cam lòng, hướng tới bóng lưng của nàng gọi, “Ngọc nhi, Cửu đệ đối kia Hạ Lan Tuyết cũng không phải giống như người nghĩ”

“Là sao?” Tô Minh Ngọc đột nhiên xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm hẳn.

Cơ Hoa Quân tự giấu cười, “Ngọc nhi, người cần gì phải lừa mình dối người, theo hiểu biết của người với hẳn, liền phải biết, hẳn người này theo không dễ dàng làm cho người ta đến gần. Người cảm thấy hẳn tìm nha đầu kia đến diễn trò cho người xem mục đích để làm người tức giận sao.”

“Vốn là như thế.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc lạnh xuống .(Cái con TMN này ảo tưởng quá)

Cơ Hoa Quân lắc đầu, “Đều là nam nhân, khác khó mà nói, nhưng là tâm tư nam nhân, ta rõ ràng nhất. Người cảm thấy hẳn là tìm nha đầu kia diễn trò, nhưng người suy nghĩ một chút, những năm này, số lần hẳn cự tuyệt người còn ít sao? Lần nào không phải là trực tiếp làm, sao còn phải tìm con nhóc đến chọc người tức?”

“Vậy hẳn là ý gì?” Tô Minh Ngọc cũng là nghĩ không ra, bất luận tài mạo hoặc là gia thế phẩm tính, Hạ Lan Tuyết căn bản không thể so với nàng ta , phạm là nam nhân đều phải vứt bỏ Hạ Lan Tuyết để chọn nàng ta mới đúng.

“Người thông minh như vậy mà còn nhìn không ra sao?” Cơ Hoa Quân bắt đầu đi lại thất vọng lắc đầu, một mặt giải thích, “Đó chính là, Cửu đệ trong lòng đã nhận thức nha đầu Hạ Lan Tuyết kia, ngoài sáng nhìn xem là nha đầu kia quán quít lấy Cửu đệ, trên thực tế, nhưng là Cửu đệ thay đổi biện pháp làm cho người ta dây dưa.”

“Có ý gì?” Tô Minh Ngọc nghe bối rối, chẳng lẽ nói Cơ Hoa Âm trong lòng là thích bị Hạ Lan Tuyết quán quít lấy ? Hơn nữa còn nghĩ tới biện pháp làm cho người ta quán lên chính mình?

Cơ Hoa Quân xem nàng vẫn không rõ, không khỏi lắc đầu như trống bỏi, lại nói, “Mềm nắn rắn buông, người hiểu không?”

“Mềm nắn rắn buông?” Tô Minh Ngọc khó hiểu.

Cơ Hoa Quân tà tứ phác thảo môi, “Không chỉ có nữ nhân mới diễn trò, nam nhân có đôi khi càng ưa thích chiêu này. Không để lại dấu vết làm cho nữ nhân tự mình đưa đến cửa, nhìn qua là nữ nhân quần lên hần, mà trên thực tế, đây là hần đã sớm tỉ mỉ bện vòng, chỉ đợi nàng lần lượt đến gần, từ từ đem nàng cuốn lấy, đến lúc đó nghĩ trốn cũng không thoát rồi.”

“Người nghĩ Hoa Âm ca ca là con nhện sao? Còn dệt lưới?” Lúc này, Nam Cung Nguyệt vừa mệt mỏi đầu tóc rối bời đi đến, không vui trềng mắt Cơ Hoa Quân.

Cơ Hoa Quân đứng thẳng mi, “Không tin cũng được, kết quả chúng ta mỗi mắt mong chờ đi.”

“Nhưng...” Tô Minh Ngọc liền tính đánh vỡ đầu cũng nghĩ không thông, làm sao Cơ Hoa Âm lại thích nữ nhân như Hạ Lan Tuyết?

Nam Cung Nguyệt không thêm nghĩ nữa, lôi kéo Tô Minh Ngọc, “Ngọc tỷ tỷ, đừng nghe hần nói mò, Hoa Âm ca ca chính là bị tiện nhân kia làm phiền, lúc này mới lần lượt dung túng nàng, nhưng tuyệt không thích nàng.”

Mặc dù bộ dáng so ra kém Tô Minh Ngọc, nhưng là, so với Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Nguyệt cảm thấy vẫn là dư sức có thừa, huống chi, nàng ta còn có thân phận công chúa.

“Vậy vì sao hai người các người theo đuổi hần những năm qua mà hần cũng không động tâm?” Nam Cung Triệt ác liệt lại gọi cho bầu nước lạnh.

Nam Cung Nguyệt ngoan trềng mắt nhìn hần, nói, “Này có cái gì khó giải thích? Ngọc tỷ tỷ từng có hôn ước, hiện tại, lại bị Hoa Quân ca ca theo đuổi, Hoa Âm ca ca tự nhiên không muốn dính vào.”

Tô Minh Ngọc sắc mặt trắng nhợt, đồng thời ánh mắt phức tạp hướng về Cơ Hoa Quân nhìn đi, nhớ năm đó, nàng chính là tức giận Cơ Hoa Âm đối với nàng luôn có một thái độ lạnh nhạt, lúc này mới trêu chọc tới Cơ Hoa Quân, định chọc tức hần một chút, kết quả, mục đích không có đạt tới, ngược lại mang thêm phiền toái cho mình.

Cơ Hoa Âm không tin nàng không nói, Cơ Hoa Quân cái phiền toái này quãng hai năm cũng không có vứt bỏ.

“Vậy còn người?” Nam Cung Triệt trêu tức nhìn muội muội.

Nam Cung Nguyệt cắn răng một cái, ngạo nghễ nói, “Ta có thân phận công chúa, Hoa Âm ca ca người như vậy, thời gian qua không màng danh lợi, không thích nhất cùng người hoàng tộc cấu kết. Những thứ này các người đều rõ ràng, cho nên, hần cự tuyệt ta cũng vậy không kỳ quái.”

“A, cho nên, hần thích Hạ Lan Tuyết thì thật kỳ quái sao?” Nam Cung Triệt buồn cười, liền thật sự nở nụ cười, “Theo ta thấy, nha đầu kia thật tình quái, can đảm can trọng, còn có tính cách mạnh mẽ không sợ chết, Hoa Âm thích tính cách như vậy cũng là đúng ấy chứ.”

95. Chương 85: Đánh Nhau

Hắt xì...

Mới tới trong rừng của Tiểu Phượng, Hạ Lan Tuyết không đề phòng hắt hơi mấy cái, đầu mũi đỏ cả lên, xong rồi, lau một cái mũi, buồn bực hừ nói, “Có người sau lưng nói ta, nhất định là hai con quỷ nhỏ kia.”

Ánh mắt nàng vòng vòng nhìn qua Cơ Hoa Âm, một bộ ‘Ta bị người liên lụy’ bộ dáng.

Cơ Hoa Âm nhàn nhạt liếc mắt dưới chân của nàng, “Lần sau tắm rửa xong, nhớ phải mang giày.”

“Không phải là vấn đề có mang giày hay không, nhất định là có người sau lưng nói ta .” Hạ Lan Tuyết đuổi theo sau lưng hắn, kiên trì lý do của mình.

Dựa vào cái gì? Cũng bởi vì nàng là nữ tử, hiểu rõ tâm tư của nữ nhân.

Nếu mà Cơ Hoa Âm bị hai con quỷ kia mang đi ăn cơm, ở sau lưng nàng cũng sẽ thăm hỏi mấy lần cha mẹ họ.

Cơ Hoa Âm lười cùng nàng cãi cọ vấn đề này, đi đến chỗ sâu trong cánh rừng vỗ nhẹ tay hai cái, đột nhiên liền nghe phành phạch một tiếng, một con chim to không biết từ ngọn cây nào bay xuống.

Hạ Lan Tuyết đưa tay, mới nghĩ chào hỏi nó tử tế, nào ngờ con chim kia lại hướng đầu tóc nàng bay đến.

“Ai da này.” Nàng sợ trùn người xuống, trực tiếp quay vào trong lòng Cơ Hoa Âm.

“Phượng nhi.” Cơ Hoa Âm nhẹ tiếng khiển trách, một tay tự nhiên để lên gáy Hạ Lan Tuyết, che chở cho nàng.

Vành mắt to tròn của nó đảo tán loạn tỏ ý ngạc nhiên, nhưng thấy thần sắc nghiêm khắc của Cơ Hoa Âm, chỉ đành phải xám xịt vỗ vỗ cánh, đã rơi vào bên chân của hắn.

“Không sao.” Cơ Hoa Âm vỗ vỗ đầu Hạ Lan Tuyết, không muốn nàng nhân cơ hội làm tổ trong lòng hắn.

“A, ha ha.” Lúc này Hạ Lan Tuyết mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra một chút đỏ ửng, đẹp mắt.

“Phượng nhi, nàng là theo nhận lỗi với người, còn liên quan đến vấn đề giống cái, người có thể nói với nàng” Cơ Hoa Âm nhìn chim to Tiểu Phượng nghiêm túc nói.

Hạ Lan Tuyết nhìn mí mắt nhảy lên, đợi hắn trao đổi xong rồi, mới dưới ánh mắt khích lệ của Cơ Hoa Âm cúi người xuống cùng tiểu Phượng chào hỏi.

“Phượng nhi, lần trước nhổ lông trên móng người, là ta không đúng. Người yên tâm, về sau ta cũng không nhổ nữa.”

“Thầm thì.” Nghe nàng lời này, tựa hồ khơi gợi lên thống khổ chuyện cũ, tiểu Phượng ừm khuất gọi một tiếng.

“A, ha ha, không đề cập tới cái này.” Hạ Lan Tuyết thông minh, lập tức hiểu ý của nó, gấp rút sửa lời nói, “Ta coi tuổi người cũng không nhỏ, nên sớm tìm một tiểu thư chim đến sinh con cho người rồi”

Bên cạnh, Cơ Hoa Âm lông mày khẽ nhíu, nhưng cũng không gây trở ngại cho một người một chim đang trao đổi này.

Chim to Tiểu Phượng là một con chim rất thông thái, nghe đến vấn đề tiểu thư chim nó điểm điểm cái đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lại nói, nó đến phủ tướng quân này cũng lâu rồi nhưng chưa có ai từng tính đến

chuyện chung thân đại sự cho nó mà ngay cả giới tính của nó cũng nhìn sai.

Nó vốn là một chim trống hùng dũng lại bị đặt một cái tên mang đậm chất của giống cái- Phượng Nhi, Tiểu Phượng.

Ai...

“Này người muốn một con chim cái như thế nào?” Hạ Lan Tuyết tò mò hỏi, hỏi xong còn đặc biệt nghiêng đầu mắt nhìn Cơ Hoa Âm, nghĩ thầm, chim to này có phải giống như chủ nhân của nó thích cái loại kia?

Thí dụ như nói muốn một con chim cái ôn nhu hiền thực, có tri thức hiểu lễ nghĩa?

Tiểu Phượng giống như nghiêm túc suy tư một hồi lâu, sau đó, kích động xòe cánh vỗ vỗ mấy cái, may mắn, cái móng hoa lệ phía sau bị rút sạch lông chưa có mọc dài ra không thì cũng có thể thấy lông đuôi nó cũng xòe ra.

Nhưng nhìn thấy tư thế kia của nó, Hạ Lan Tuyết lại hiểu rõ gât đầu, “A, ta biết rồi, người muốn một giống cái có hông ngực to đại.”

Nói xong, nàng ý tứ sâu xa hướng về Cơ Hoa Âm liếc một cái, quả nhiên, cái dạng chủ tử như thế nào dường con chim cũng như thế.

Cơ Hoa Âm mặt không chút thay đổi xoay người, nói, “Hai người các người từ từ thương nghị.”

Nói xong, hắn cất bước định đi.

Hạ Lan Tuyết lập tức ngừng lại, vài bước tiến lên liền đuổi theo hắn, “Người làm gì thế? Có phải muốn đi ăn cơm hai con quỷ kia nấu cho người không?”

“Không thể?” Cơ Hoa Âm nhướn mày.

“A.” Hạ Lan Tuyết xinh đẹp cười, “Ta mới không có dễ giận như vậy đâu, nhưng, người muốn ăn phải mang ta theo.”

Nói, nàng bá đạo quần lên cánh tay của hắn.

Cơ Hoa Âm lông mày khép lại lại căng, ánh mắt trầm trầm nhìn chằm chằm tay của nàng, “Mau đem móng vuốt của người lấy ra, nếu không, gia đánh gãy nó.”

Hạ Lan Tuyết gấp rút rút tay đến sau lưng, lại ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nở nụ cười tươi hởi, “Nói như vậy, người đáp ứng mang ta đi rồi?”

“Trước người tìm hiểu tâm tư của Tiểu Phượng đi đã.” Cơ Hoa Âm ném một câu nói, trực tiếp rời đi.

Hạ Lan Tuyết quay đầu lại nhìn thấy một đôi mắt trông mong của chim to, nhìn lại một chút Cơ Hoa Âm đằng trước, quyết đoán không nhân tính đuổi theo nam nhân của mình.

“Hoa Âm, người chờ ta một chút.”

Cơ Hoa Âm ở cánh rừng bên cạnh dừng lại, “Người còn có việc?”

“Như vậy.” Hạ Lan Tuyết thở hổn hển nói, “Ta giúp Tiểu Phượng của người tìm vợ người cũng phải đáp ứng với ta không được đi ăn cơm của hai con quỷ kia nấu.”

“Không ăn các nàng, ăn người?” Cơ Hoa Âm giễu cợt.

“Ta?” Hạ Lan Tuyết mắt sáng rực lên, “Được a, người chờ, một hồi ta làm cho người, rồi sẽ đem so với các nàng.”

Cơ Hoa Âm lắc đầu, “Người hãy dỗ Phượng Nhi cho tốt rồi nói tiếp.”

Nói xong lại muốn đi.

Hạ Lan Tuyết bản năng liền đưa tay tóm hắn, Cơ Hoa Âm nhất cái nhân đao tử đưa tới, nàng gấp rút lại rút tay, cười khan một tiếng nói, “Xin lỗi, thói quen. Nhưng là, người trước chờ đi, người chờ ta, ta đi nói với Phượng Nhi vài câu rồi đi ra.”

Dần dần xong, nàng cẩn thận chạy tới chỗ chim to kia.

Cơ Hoa Âm buồn cười nhìn dáng vẻ tức cười của nàng, nhưng là, rất buồn cười chính là mình, thế nhưng vẫn thật là nghe lời chờ ngay tại chỗ.

Ngửa đầu, nhìn xem chân trời mây cuốn mây bay, tâm của hắn chưa bao giờ như giờ phút này yên tĩnh như vậy.

Kiếp trước qua đi, khi nàng qua đời cũng tan thành mây khói, mà này một đời, hết thấy giờ mới bắt đầu, hắn vẫn còn kịp, đúng không?

“Hoa Âm.” Bỗng nhiên, bên tai vang lên tiếng nói ngọt ngào của nàng, trong chớp mắt, nét mặt tươi cười sáng rõ của nàng hiện trước mặt hắn.

“Ta cùng Phượng nhi đã nói xong rồi, trong vòng mười ngày nhất định tìm một cô dâu xinh đẹp cho nó. Đi, hiện tại nấu cơm cho người đi.”

Nàng vỗ vỗ tay, một bộ nhao nhao muốn thử.

Cơ Hoa Âm hơi có phần lơ đãng từ trên xuống dưới quan sát nàng một phen, “Người nhất định phải làm? Khẩu vị của ta nhưng rất khó.”

“Không phải sườn xào chua ngọt sao?” Hạ Lan Tuyết tràn đầy tự tin.

Cơ Hoa Âm lắc đầu, than nhẹ, “Ngay cả đến ta thích ăn cái gì người cũng không biết, xong, ta cũng vậy không làm khó người, hay làm món nào sở trường của người đi.”

“Vậy sao? Thế tốt hơn.” Hạ Lan Tuyết vốn là không biết làm món ăn, nghe hắn nói như vậy, tâm tư liền buông xuống một nửa, liền vỗ ngực nói, “Gia, người yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho người ăn no.”

Coi hắn giống như Tiểu Phượng sao? Còn dễ dàng...

Cơ Hoa Âm đen mặt.

Hạ Lan Tuyết vội vàng xoa cánh tay của hắn, dụ dỗ, “Đi, ta làm món ngon cho người ăn.”

Cơ Hoa Âm thật cũng không khó xử nàng, chỉ là, hai người đi rất lâu khỏi cánh rừng của Tiểu Phượng rồi nhưng cũng chưa đi tới phòng bếp.

Hạ Lan Tuyết lau mồ hôi trên trán, hỏi, “Phòng bếp tại nơi nào vậy? Còn phải đi bao lâu?”

Cơ Hoa Âm đứng lại, mi tâm thâm tỏa, “Ta làm sao biết được? Người phải làm cơm là người.”

“...” Hạ Lan Tuyết mấp máy môi, mờ mịt một lúc, “Nhưng là, đây là nhà người mà, người không nói cho ta phòng bếp tại nơi nào, ta đi đâu nấu cơm cho người?”

“Gia cũng không xuống bếp, vì sao phải biết rõ phòng bếp tại nơi nào?” Cơ Hoa Âm nói vậy không sợ chết đứng.

Hạ Lan Tuyết trợn mắt hốc mồm một cái chớp mắt, “Vậy làm sao bây giờ?”

Cơ Hoa Âm hồ nghi nhìn nàng, “Giường gia người cũng lên rồi, phòng bếp người liền tìm không được?”

“...” Hạ Lan Tuyết sững sờ một hồi, nghiêm túc trả lời, “Đây không phải là chuyện trọng yếu, giường của người có hương vị của người. Nhưng là phòng bếp... A, đúng rồi, ở đâu có vị khói dầu nhiều, khẳng định liền có phòng bếp, đi theo ta.”

Nghĩ tới đây, Hạ Lan Tuyết lập tức tinh thần tỉnh táo, kéo Cơ Hoa Âm liền đi.

Lần này, thật đúng là gọi Hạ Lan Tuyết đoán đúng rồi.

Chỉ là, phòng bếp của phủ tướng quân đã bị đám người Tô Minh Ngọc chiếm cứ.

Trong sân, hai nam nhân đang hóng mát, vừa thấy Hạ Lan Tuyết và Cơ Hoa Âm, kia con mắt lập tức lại sáng vài phần.

“Hạ Lan thần y, thật là đúng dịp a, chúng ta lại gặp mặt.” Nam Cung Triệt đứng dậy hướng Hạ Lan Tuyết đi tới.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Phủ tướng quân cũng không nhiều lắm, có thể đụng với cũng không coi là khéo, đúng rồi, các người ở chỗ này làm gì?”

“Vâng. Nam Cung Triệt ngón tay chỉ phòng bếp, cười nói, “Có người ở bên trong vội vàng nấu ăn, ta cùng Hoa Quân huynh liền thành đối tượng để ăn thử rồi.”

“Các nàng còn chưa từ bỏ ý định?” Hạ Lan Tuyết lập tức buồn bực, đối Cơ Hoa Âm nói, “Người cũng ngồi đây đi, ta vào xem một chút, mong là đồ không bị các nàng dùng hết.”

“Tốt” Cơ Hoa Âm ứng thanh, xoay người hướng về dưới bóng cây đi đến, ưu nhã như vậy ngồi xuống trên mặt ghế đá.

Nam Cung Triệt lập tức trở đi lại gần, kinh ngạc hỏi hần, “Người liền không lo lắng các nàng sẽ đánh nhau sao?”

Cơ Hoa Âm nhìn hần, một bộ ngơ ngẩn thần sắc, “Vì sao là ta lo lắng? Muốn lo lắng không phải là hai người các người sao?”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe thấy bên trong lách ca lách cách một trận vang rền, ba người nhìn nhau.

Cơ Hoa Âm bình tĩnh mà ngồi, Cơ Hoa Quân cùng Nam Cung Triệt trao đổi ánh mắt, mới nghĩ đứng dậy đi nhìn một chút, chỉ thấy hai đạo bóng dáng một áo đỏ một áo tím từ cửa và cửa sổ bay ra.

Cơ Hoa Quân và Nam Cung Triệt không kịp ngẫm nghĩ nữa, lập tức phi thân ra đón.

Cũng coi như may mắn, ngay tại lúc hai nữ tử khó khăn sắp rơi xuống đất liền được người đỡ lấy.

“Các người nghe kỹ cho ta.” Lúc này, Hạ Lan Tuyết tay cầm chày cán bột hướng đến cửa, lạnh lạnh cười nói, “Hiện tại, tất cả đồ trong bếp này đều là của ta, nếu còn tiến vào một lần nữa ta lại ném ra.”

Nói xong, nàng kiêu ngạo hất đầu một cái, tiến vào.

“Đây là có chuyện gì?” Nam Cung Triệt tò mò hỏi.

“Lục ca.” Nam Cung Nguyệt vội vàng từ trong ngực hần nhảy xuống, níu lấy xiêm y của hần liền gọi, “Người đi vào đem nữ nhân kia ra đây cho ta, ta muốn xé nát nàng ”

“Người muốn xé nàng, chính mình đi vào đi, tại sao phải bắt ta đi? Ta lại không muốn xé người.” Nam Cung Triệt buồn cười.

“Lục ca, người xem mặt mũi ta này.” Nam Cung Nguyệt đột nhiên tay chỉ lên gò má bên trái của mình, trên da thịt trắng nõn kia bỗng in năm đạo dấu tay.

Nhìn thấy, một tát này đánh ngoan độc nha, Nam Cung Triệt ngạc nhiên nghi ngờ, “Là nàng đánh ?”

“Không phải là nàng thì là ai? Ta phải đi về nói cho phụ hoàng, đem cả nhà nàng định tội tịch thu tài sản, tru diệt cử tộc.” Nam Cung Nguyệt khóc la âm lên.

Lúc này, phục hồi tinh thần lại Tô Minh Ngọc, cũng theo Cơ Hoa Quân trong lòng xuống, thoáng vuốt vuốt sợi tóc tán loạn, chậm rãi đi đến trước mặt Cơ Hoa Âm, trong mắt ngập nước, đến cùng nhìn không được, rơi xuống.

“Hoa Âm, người định mặc kệ sao?”

Nam Cung Nguyệt cũng tiểu chạy tới, hướng Cơ Hoa Âm lên án, “Hoa Âm ca ca, người quá dễ cho chúng ta thất vọng rồi, làm sao người lại dung túng một nữ nhân để nàng khi phụ ta và Ngọc tỷ tỷ đâu? Chẳng lẽ nàng đối với chúng ta như vậy cũng coi được sao?”

“Trước tiên nói xem chuyện gì xảy ra.” Nam Cung Triệt đến nói.

Cơ Hoa Âm gương mặt, lạnh nhạt quét hai cái nữ nhân chật vật, hỏi, “Ai ra tay trước?”

Nam Cung Nguyệt sững sờ, lại không dám nói là mình ra tay trước.

Tô Minh Ngọc nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt , giải thích, “Việc này nhắc tới cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng Tuyết cô nương không nên bắt nạt người, càng không nên ném ta và Nguyệt nhi ra khỏi phòng bếp, nếu không phải Hoa Quân cùng Lục điện hạ kịp thời cứu giúp, ta cùng Nguyệt Nhi sợ là không tốt rồi.”

“Chính là, nàng còn đánh mặt của ta.” Nam Cung Nguyệt khóc ròng nói.

“Nói như vậy, là nàng động thủ đánh người trước ?” Cơ Hoa Âm lại hỏi một lần nữa.

Nam Cung Nguyệt bất an nhìn Tô Minh Ngọc, Tô Minh Ngọc khẽ cắn môi, gật đầu nói, “Nguyệt Nhi chỉ hỏi nàng tại sao lại vào phòng bếp, giọng nói hơi hung dữ tỵ, nàng liền không phân tốt xấu đánh Nguyệt Nhi, bảo là muốn hạ uy phong của Nguyệt Nhi.”

“Đúng, đúng là vậy.” Có lời này của Tô Minh Ngọc, Nam Cung Nguyệt cũng không sợ, dù sao, lúc ấy trong phòng bếp chỉ có ba người các nàng, cụ thể xảy ra chuyện gì, người ngoài cũng không biết, đều nói dù Hạ Lan Tuyết không làm, thì cũng thế nào được?

“Gọi nàng ra đi.” Cơ Hoa Âm phân phó.

Nam Cung Nguyệt lập tức chạy đến cửa phòng bếp, cũng không dám đi vào, chỉ đứng bên cửa hô một tiếng, “Tiểu tiện nhân, Hoa Âm ca ca bảo người rút ra.”

Hạ Lan Tuyết đang nhào nặn bột, nghe vậy, cầm một chén bột mỳ lên định ném về phía Nam Cung Nguyệt “Tiểu tiện nhân còn lảm nhảm như vậy.”

Nam Cung Nguyệt sợ gào ô một tiếng liền chạy, “Hoa Âm ca ca, người xem nàng, còn dám đánh người?”

Cất, trong phòng, Hạ Lan Tuyết bĩu môi khinh thường, bên ngoài là tình huống gì, nàng rõ ràng tường tận, nữ nhân bị ủy khuất, phần lớn là sẽ đi cáo trạng với nam nhân, trông cậy các nam nhân sẽ giải oan để các nàng hết giận.

Thật vô dụng!

Khinh bỉ hừ nhẹ một tiếng, Hạ Lan Tuyết xoa xoa đôi bàn tay, trực tiếp đi ra, đứng ở cửa, hô một tiếng, “Hoa Âm, người tìm ta?”

“Đến.” Cơ Hoa Âm sắc mặt lạnh lùng, thanh âm trầm thấp.

Hạ Lan Tuyết cảm thấy trầm xuống, chẳng lẽ hẳn giống như những tên nam nhân bình thường khác, thấy nữ tử khóc vài cái là tin lời luôn sao?

Cũng đúng, Tô Minh Ngọc đã nói qua, bọn họ biết mười năm, giao tình cũng không phải là thoáng qua.

Nhưng nàng cũng không muốn ngồi im, nàng cũng muốn xem hẳn làm như thế nào để làm chủ giúp hai nữ nhân kia.

“Tại sao?” Nàng nghênh ngang đã đi tới, hai tay vây quanh, liếc xéo Cơ Hoa Âm, khóe miệng nhếch lên, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, “Mới nhào được ít bột, chưa có nấu xong đâu”

“Còn có tâm tư để nhào bột, người đánh ta và Ngọc tỷ tỷ thì tính sao đây ?” Nam Cung Nguyệt hung dữ trừng mắt nàng nói.

Hạ Lan Tuyết căn bản không nhìn nàng ta, cũng giống như không nghe thấy lời của nàng ta, chỉ lấy ánh mắt cười đùa nhìn Cơ Hoa Âm, “Người đến cùng là muốn ăn mì, hay muốn tìm ta tính sổ?”

“Nói một chút, chuyện gì xảy ra?” Cơ Hoa Âm hỏi.

“Cất.” Hạ Lan Tuyết cười nhạo một tiếng, hơi có vẻ khinh bỉ liếc hẳn một cái, “Ta nói, vài cái đàn bà đánh nhau, người một cái Đại lão gia quản cái gì? Nếu không, hiện tại nếu người thật sự đau lòng thì cũng ném ta mấy lần đi ?”

“Hạ Lan thần y.” Nam Cung Triệt vội vàng giải thích, “Nói thế sai rồi, Hoa Âm chỉ muốn biết chuyện gì xảy ra thôi, làm sao hẳn nỡ ném người chứ?”

Lời này nghe như khuyên can , nhưng trên thực tế lại là lửa cháy đổ thêm dầu.

Cơ Hoa Âm khóe mắt ánh sáng lạnh không tự giác hướng hẳn liếc qua, Nam Cung Triệt sờ sờ mũi, vô tội ngẩng đầu nhìn trời.

Cũng may, Hạ Lan Tuyết cũng là không có tim không có phổi , cho dù Cơ Hoa Âm ngay từ đầu gọi nàng tới thái độ thật không tốt, nhưng là, dù sao cũng là ở địa bàn của hẳn, vì mặt mũi của hẳn, nàng cũng nguyện ý phối hợp hẳn.

Chỉ là, nhìn thấy gương mặt tuần tú của hẳn âm trầm, Hạ Lan Tuyết đuôi lông mày nháy lên, cười hỏi, “Hoa Âm, lời của ta nói người tin sao?”

“Ta tin nói thật.” Cơ Hoa Âm nói.

“VẬY ĐƯỢC RỒI.” HẠ LAN TUYẾT KHÓE MÔI NHẤT CÂU, CƯỜI LẠNH DỪNG TAY CHỈ TÔ MINH NGỌC, “THƯƠNG TÍCH TRÊN MẶT THẦN CHÂU CÔNG CHÚA LÀ DO NÀNG TA ĐÁNH .”

“A?” NAM CUNG TRIỆT KHOA TRƯỞNG HỒ MỘT TIẾNG, XONG RỒI, TỰ GIÁC LUỒNG CUỐNG, GẤP RÚT NHẤP MIỆNG, NHẹ GIỌNG NÓI, “THẬT LỄ, CÁC NGƯỜI TIẾP TỤC.”

Tô Minh Ngọc bị chỉ ra và xác nhận, khuôn mặt đỏ lên, tựa hồ quần bách khó tả.

Nam Cung Nguyệt vội vàng động thân ra, “Người nói vậy, rõ ràng là người đánh . Người còn dám đổ thừa ngọc tỷ tỷ, như người vậy chuyện ma quỷ, nói ra ai tin? Ngọc tỷ tỷ cùng ta tình đồng tỷ muội, như thế nào đánh ta?”

“CÓ LỖ.” NAM CUNG TRIỆT NHẹ NHÀNG GỖ ĐẦU, ÁNH MẮT HỒ NGHI VỪA NHÌN VỀ PHÍA HẠ LAN TUYẾT.

Hạ Lan Tuyết đứng thẳng mi, không đếm xỉa tới giải thích, “Các nàng muốn đánh ta, bị ta tránh được, kết quả tạt tai liền rơi trên mặt người rồi. ĐÚNG RỒI, CÔNG CHÚA THẦN CHÂU, MAY MÀ TA CÒN CẢN MỘT TỖ, NẾU KHÔNG NỬA GƯƠNG MẶT CỦA NGƯỜI CŨNG BỊ HỦY RỒI.”

96. Chương 86: Không Đói Bụng

Nghe thấy nói thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Minh Ngọc trắng bệch, Nam Cung Nguyệt ánh mắt hư rồi, muốn cãi lại lại cũng không biết nói cái gì.

Hạ Lan Tuyết nhìn, nở nụ cười, “Nhị vị tỷ tỷ, ta sẽ không nói dối, nhìn xem, tự làm cho mình thật chặt vật nha, nói thật cũng không có gì , đúng không?”

“Người, người nói vậy, nói dối rõ ràng chính là người.” NAM CUNG NGUYỆT VỊT CHẾT CÒN CỨNG MỎ, NHƯNG KHÍ THỂ ĐÃ HẾT RỒI, KHÔNG CHÚ Ý TỚI LÚC NÀY, MẶC DÙ NÓI TO, NHƯNG NÓI CHUYỆN HIỂN NHIÊN ĐÃ NÓI LẤP RỒI.

Điều này cũng làm cho Hạ Lan Tuyết cảm thấy, nha đầu kia mặc dù tính tình có chút không tốt nhưng bản chất cũng là thuần lương, ngược lại nếu là nàng, chỉ cần muốn nói dối, liền không mang theo chột dạ nhảy mất một cái cũng không.

Cười cười, Hạ Lan Tuyết giải thích, “ĐƯỢC RỒI, CÔNG CHÚA THẦN CHÂU, CHÚNG TA VÌ NAM NHÂN MINH YÊU MÀ ĐÁNH NHAU KHÔNG MẤT MẶT, NHƯNG, ĐÁNH NHAU THUA MÀ CÒN ĐI ĐẶT CHUYỆN NÓI DỐI LÀ KHÔNG TỐT. ĐÁNH THUA LÀ TÀI NGHỆ KHÔNG BẰNG NGƯỜI, NÊN ĐI LUYỆN LẠI TÀI NGHỆ THẬT GIỎI RỒI TRẢ THỦ CŨNG KHÔNG MUỘN. CÒN NẾU NÓI DỐI HÂM HẠI NGƯỜI LÀ BẢN TÍNH KHÔNG TỐT . HOA ÂM NÓI RỒI, HẮN TƯƠNG LAI MUỐN TÌM NỮ TỬ, XINH ĐẸP CŨNG KHÔNG CẦN NHIỀU, NHƯNG BẢN TÍNH PHẢI TỐT, ĐẶC BIỆT LÀ KHÔNG THỂ NÓI DỐI HẠI NGƯỜI.”

Cơ Hoa Âm khoe môi khê mấp máy, nghĩ thầm, đây là y văn lời của hắc sao?

Nam Cung Nguyệt ánh mắt lóe lên, có chút chột dạ hướng về Cơ Hoa Âm nhìn đi, muốn trở về biện luận, lại không biết nói gì, một chữ “ta” rồi dừng lại không nói gì thêm nữa.

Tô Minh Ngọc rũ xuống hai tay nắm thành quyền bên người, hàm răng cắn chặt môi đến trắng bệch, cũng không biết là đau lòng Nam Cung Nguyệt ngu ngốc, hay là không ưa Hạ Lan Tuyết lớn lối, nàng ta đột nhiên hét toáng, “LÀ, LÀ TA NÓI DỐI. NGUYỆT NHỊ TRÊN MẶT THƯƠNG ĐÍCH XÁC LÀ DO TA GÂY RA ”

“NGỌC TỖ TỖ.” NAM CUNG NGUYỆT SỢ NGÂY NGƯỜI, NGỌC TỖ TỖ TẠI SAO LẠI THỪA NHẬN CHỨ?

“NGỌC NHỊ.” CƠ HOA QUÂN CŨNG ĐAU LÒNG GỌI NÀNG MỘT TIẾNG, “VÌ CÁI GÌ? NHẤT ĐỊNH NGƯỜI CÓ NỖI KHỔ TÂM, CÓ ĐÚNG HAY KHÔNG?”

Tô Minh Ngọc lại quật cường ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ hồng ngập nước nhìn chằm chằm Cơ Hoa Âm, nhả từng chữ một, “LÀ TA, NHÌN KHÔNG QUEN BỘ DÁNG BỪA BÃI CỦA HẠ LAN TUYẾT CÔ NƯỞNG, NHÌN KHÔNG QUEN NÀNG NGÀY NGÀY QUẦN QUÍT LẤY NGƯỜI, CHO NÊN, TA MỚI CHẮT VẮN NÀNG, TA NÀNG THỨC THỜI RỜI KHỎI NGƯỜI. NHƯNG NÀNG NÓI CÁI GÌ, NGƯỜI KHÔNG RỜI BỎ NÀNG, NÀNG CŨNG KHÔNG RỜI BỎ NGƯỜI, HAI NGƯỜI CÁC NGƯỜI ĐỜI NÀY CŨNG SẼ KHÔNG TÁCH RA, NÀNG CÒN MUỐN LÀM VỢ CỦA NGƯỜI, VÌ NGƯỜI SINH CON DƯỞNG CÁI.”

“Nghe đi, chỉ có đám đàn bà không biết xấu hổ mới dám nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy.” Nam Cung Nguyệt tức thời thêm một phen cười.

Nam Cung Triệt vẫn như cũ ngẩng đầu vô tội nhìn trời, nói, có thể nói ra những lời lẽ to gan không hợp đạo lý như vậy cũng không phải là chuyện một tiểu thư khuê các có thể làm được.

Nhưng Hạ Lan Tuyết lại không sao cả nhún nhún vai, “Ta chỉ nói thật mà thôi, hai người các người cũng không nghĩ như vậy.”

“Ai suy nghĩ như vậy? Người đừng ngậm máu phun người.” Nam Cung Nguyệt tức giận la ầm lên.

Hạ Lan Tuyết buồn cười, “Các người không muốn gả cho Hoa Âm? Không nghĩ sinh con cho hắn?”

“Ta...” Nam Cung Nguyệt đỏ mặt, không biết nói gì, đây là chuyện nằm mơ nàng ta cũng muốn, sao có thể không nghĩ đến, nhưng nàng ta không phải loại không biết xấu hổ như Hạ Lan Tuyết.

“Không nghĩ à.” Hạ Lan Tuyết tựa hồ không hiểu nhíu mày, “Các người không nghĩ như vậy, tại sao cùng ta tranh cùng ta đánh nhĩ? Không phải là có người xúi giục đấy chứ?”

“Đủ rồi!” Tô Minh Ngọc nắm chặt tay, hai mắt phấp phồng giận dữ trừng về phía Hạ Lan Tuyết, “Đúng, ta muốn gả cho Hoa Âm, từ khi ta tám tuổi lần đầu tiên gặp hắn, ta liền muốn gả cho hắn, những năm này, ta thủy chung mơ ước có một ngày hắn chấp nhận ta. Nhưng là, Hạ Lan Tuyết, dựa vào cái gì người vừa tới cái gì liền thay đổi? Người khắp nơi quần quít lấy hắn, ngay cả mặt mũi cũng không cần, thật sự là ta rất ghét người, rất ghét người, nhất là hôm nay, nhìn thấy người lòi Hoa Âm đi, ta lại hận người. Cho nên, ta mới nhịn không được muốn đánh người, ta chính là muốn cảnh cáo người, ta yêu hắn nhiều năm rồi, ta không dễ dàng buông tay.”

“Ngọc nhi.” Cơ Hoa Quân nghe xong, đau lòng vỗ vỗ vai của nàng, đáy mắt đúng là thương tiếc, “Người đây là tội gì?”

Những người khác trầm mặc không nói.

Chỉ có Hạ Lan Tuyết nghe xong, trào phúng bật cười, “Tô tỷ tỷ tài ăn nói quả nhiên tốt, vốn là làm sáng tỏ lời nói dối, từ trong miệng người nói ra, thế nhưng biến thành lời tố tình yêu thâm trọng. A, yêu mười năm vẫn không muốn bỏ, ta nên vỗ tay cổ vũ người sao?”

“Hạ Lan Tuyết, người đừng ăn nói lung tung nữa.” Cơ Hoa Quân sắc mặt lạnh, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết.

“A, ha ha, xin lỗi, ta là người nhanh nhẹn nhanh miệng, có sao nói vậy, ” Hạ Lan Tuyết lơ đãng khẽ cười, ánh mắt chậm rãi cũng rơi vào trên người Cơ Hoa Âm, thần sắc kiên định, “Thế nhưng, thừa dịp này ta cũng nói một câu, mặc kệ các người nghĩ như thế nào làm như thế nào, dù sao, Cơ Hoa Âm là ta định gả rồi.”

“Người, đừng mơ tưởng.” Nam Cung Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

Hạ Lan Tuyết liếc nàng một cái, ác liệt lại bồi thêm một câu, “Con của hắn ta cũng định sẽ sinh cho hắn.”

“Người không biết xấu hổ.” Nam Cung Nguyệt tức giận chân.

Hạ Lan Tuyết cười đùa gật đầu, “Cũng vậy.”

“Lục ca.” Nam Cung Nguyệt cầm lấy tay Nam Cung Triệt, muốn để hắn hỗ trợ dạy dỗ Hạ Lan Tuyết.

Nam Cung Triệt lại liền vuốt tay, “Nam nhân của mình chính mình cướp đi, đoạt không được cũng là đáng đời người.”

Nam Cung Nguyệt tức hận không thể đập chết hắn, “Gặp sắc vong nghĩa, trở về ta nói cho mẫu hậu.”

“Nàng sẽ mang người không có tiền đồ.” Nam Cung Triệt chắc chắn cười.

Nam Cung Nguyệt hít mũi một cái, không phục nói, “Ta không phải giống nàng không biết xấu hổ như vậy.”

“Ôi.” Nam Cung Triệt nhưng cười không nói gì, đều là nam nhân, hẳn biết rõ, đây cũng không phải là chuyện có xấu hổ hay không, nên Cơ Hoa Âm không có ngầm đồng ý, Hạ Lan Tuyết dù không biết xấu hổ, đó cũng là uống công.

Kỳ thật, nói Hạ Lan Tuyết không biết xấu hổ đây chưa, không phải Tô Minh Ngọc cũng vậy sao? Tình nguyện đây chưa với Cơ Hoa Âm mười năm, hôm nay nàng ta đúng là không sợ nứt bình rượu đổ rồi.

Thấy hần trầm mặc, Nam Cung Nguyệt còn tưởng rằng là chấp nhận, không khỏi ý hờn nhẹ một tiếng, sau đó, nói với Cơ Hoa Âm, “Hoa Âm ca ca, kỳ thật, Ngọc tỷ tỷ cũng là nhất thời tức giận, mới ra tay. Người không biết, này tiểu... Hạ Lan cô nương lúc ấy có nhiều lớn lỗi.”

“Đúng vậy.” Hạ Lan Tuyết lại thoải mái thừa nhận, đôi mắt đen láy nhìn Cơ Hoa Âm chằm chằm nói, “Hoa Âm, kỳ thật ta muốn nói, giống như Tô tỷ tỷ vừa nói nàng nhìn ta không vừa mắt, ta nhìn nàng cũng không vừa mắt, ta không muốn nàng ta tiếp tục quần quýt lấy người. Người là của ta.”

“Ôi.” Nam Cung Triệt đột nhiên cười khế, “Ta coi ba người các người đều hợp ý Cơ Hoa Âm, không bằng đều gả cho hần đi”

“Cút!” Hạ Lan Tuyết nâng lên một cước không chút lưu tình hướng hần đạp tới.

Nam Cung Triệt nhanh nhẹn chột lóe, tránh được, “Hạ Lan thần y, y thuật của người thật tốt, nhưng công phu lại chẳng ra sao, hôm nay không làm gì được bản vương, hay để ta dạy người mấy chiêu được không?”

“Công phu của người so với Cơ Hoa Âm thế nào?” Hạ Lan Tuyết giương cao xinh đẹp hàm dưới, hỏi.

Nam Cung Triệt tuyền mi nhéo một cái, “Tại sao cùng hần so với? Bản vương dạy người vẫn là dư sức có thừa.”

“Nhưng bên cạnh ta có sư phụ tốt như vậy, tại sao còn tìm người dạy?” Hạ Lan Tuyết cảm thấy buồn cười, rồi nói với Cơ Hoa Âm, “Hoa Âm, náo loạn nửa ngày, người chắc cũng đói bụng rồi. Để ta đi nấu mì cho người.”

Nói xong, nàng lắc lắc eo thon, vui rạo rức lại xông vào phòng bếp làm việc.

Còn dư lại nhân đưa mắt nhìn nhau.

Một hồi lâu, Tô Minh Ngọc hít sâu một hơi, nói với Cơ Hoa Âm, “Hoa Âm, bất kể như thế nào, chuyện ngày hôm nay là ta không tốt, ta nhận lỗi với người.”

“Người người nên xin lỗi chính là nàng.” Cơ Hoa Âm ánh mắt hướng về phòng bếp bên kia nhìn lại.

Tô Minh Ngọc thần sắc cứng lại, Cơ Hoa Âm ánh mắt nguội lạnh, lạnh lùng nói, “Hoa Âm, người không nên quá mức như vậy. Cũng là vì người mà Ngọc Nhi mới xúc động như vậy mà người thua thiệt cũng là nàng”

“Hoa Âm, người đừng nói nữa.” Tô Minh Ngọc đỏ mắt ghen ngào ngăn Cơ Hoa Âm bênh vực mình.

“Hoa Âm, ta sẽ không nói xin lỗi nàng.” Nàng hít sâu một hơi, để bình phục lại nội tâm đang xúc động, sau đó, mới từ từ lại nói, “Ta đối với người xin lỗi, là vì ta đối với người nói dối, Nguyệt Nhi trên mặt thương là ta không cần thận làm cho, ta không nên giá họa cho Hạ Lan Tuyết. Nhưng là đối với nàng, ngoại trừ cái này, ta cũng không thừa nhận vì ta còn đã làm sai điều gì. Ta yêu người, bất luận kẻ nào muốn cướp đi người, ta cũng sẽ không khách khí với nàng.”

Ôi, ngược lại cái can trường nữ tử?

Hạ Lan Tuyết tựa ở phòng bếp bên cửa sổ, vụng trộm nghe động tĩnh bên này, không thể không nói, Tô Minh Ngọc lời nói này cũng là lời nàng muốn nói.

Bất luận kẻ nào muốn cùng nàng đoạt Cơ Hoa Âm, nàng cũng sẽ không khách khí.

Giống như hôm nay nàng ném Tô Minh Ngọc và Nam Cung Nguyệt, sau này nếu có thêm nữ tử nào nữa nàng cũng không ngại ném thêm vài lần.

“Minh Ngọc.” Cơ Hoa Âm chậm rãi đứng dậy, ánh mắt ngưng túc nhìn qua nàng, “Những năm qua, ta đã từng hứa hẹn với người sao?”

“Sao?” Tô Minh Ngọc sững sốt, chợt nhẹ nhàng lắc đầu, nếu có một câu hứa hẹn, nàng cũng không bị kích thích như hôm nay.

“Vậy ta đã bao giờ làm ra chuyện gì gây hiểu lầm cho người chưa?” Cơ Hoa Âm lại hỏi.

Cơ Hoa Quân giận, “Cơ Hoa Âm, người đừng quá đáng.”

Tô Minh Ngọc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, lại chán nản lắc đầu, đúng vậy, cho dù là bọn họ quen biết mười năm, nàng ta so với những nữ tử khác may mắn hơn một chút có thể lấy thân phận bằng hữu đến gần hắn.

Nhưng là, quan hệ của bọn họ vẫn vẹn vẹn dừng ở bằng hữu, tựa hồ mỗi lần chạm mặt, bên cạnh của bọn họ luôn sẽ có người khác, mà chỉ vẹn vẹn có một hai lần, nàng hết sức an bài hai người ở riêng với nhau, hẳn đối với nàng cũng là lạnh nhạt có lẽ, duy trì khoảng cách nhất định.

“Nhưng là, những năm này, bên cạnh người ngoại trừ ta, không có bất cứ một nữ tử nào khác.” Tô Minh Ngọc đến cùng không cam lòng nói.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, nhàn nhạt trả lời, “Hiện thời, nàng đã xuất hiện.”

“Nàng?” Tô Minh Ngọc trở mắt muốn nứt, “Là Hạ Lan Tuyết?”

Cơ Hoa Âm không trả lời, nhưng ánh mắt thâm thúy hướng về phòng bếp nhìn lại, ở chỗ cửa sổ, nửa đoạn trâm ngọc màu xanh kia lộ ra làm cho ánh mắt hắn càng thêm ôn nhu.

Tô Minh Ngọc không thể tin được, cũng không muốn tin tưởng, “Tại sao lại là nàng? Nàng chỉ là một nữ y, nũng nịu lẳng lơ...” (chỗ này ta chém chả hiểu là gì nhưng chắc ý chữ HLT)

“Đủ rồi.” Cơ Hoa Âm lạnh giọng cắt đứt nàng, “Nàng là hạng người gì, trong tâm của ta tự có bình luận.”

Trong mắt nước mắt rốt cục tích tách rơi xuống, Tô Minh Ngọc khóc, nàng cảm giác được lòng của mình bị hắn xé thành từng mảnh, “Hoa Âm, người gạt ta, có đúng không? Người còn để ý chuyện của ta và Hoa Quân, có đúng hay không? Ta thề, thật sự là đêm đó ta và Hoa Quân không phát sinh chuyện gì. Hoa Quân, người mau giúp ta giải thích cho hắn.”

“Ngọc nhi.” Cơ Hoa Quân sắc mặt xanh mét, chuyện như vậy hắn thực tại không muốn làm, nhưng mà, trông thấy nữ nhân mình thích rơi lệ, chỉ có thể bất đắc dĩ nói, “Hoa Âm, đêm đó...”

“Người không cần giải thích, đây là chuyện giữa các người.” Cơ Hoa Âm lạnh lùng cắt đứt.

Cơ Hoa Quân oán hận cắn răng, “Ngọc nhi, người nghe thấy chưa? Căn bản hắn không quan tâm.”

“Không, Hoa Âm, người nhất định còn đang giận ta. Nếu không, tại sao Hạ Lan Tuyết vừa xuất hiện người lại thay đổi? Rõ ràng trước kia chưa từng nghe người đề cập qua nàng, cũng chưa bao giờ thấy nàng xuất hiện ở bên cạnh người, tại sao các người mới biết, người liên đới với nàng tốt như vậy?” Tô Minh Ngọc không cam lòng chính là mình hao mòn hết mười năm mà đối lại cũng không được một ánh mắt ôn nhu của hắn, mà Hạ Lan Tuyết vừa mới xuất hiện lại hưởng tất cả.

“Đúng vậy, Hoa Âm ca ca, ta cùng Ngọc tỷ tỷ thích người nhiều năm như vậy, dựa vào cái gì Hạ Lan Tuyết mới xuất hiện, người liền thích nàng à?” Nam Cung Nguyệt cũng ủy khuất lên án.

Nam Cung Triệt đầu đầy hắc tuyến, một phen tóm qua muội muội, “Đủ rồi, người ta này đủ rồi loạn, người cũng đừng làm loạn thêm.”

“Nhưng là, ta cũng thích Hoa Âm ca ca.” Nam Cung Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm.

“Người còn thích qua đại thái giám Thiếu Khâm đâu.” Nam Cung Triệt cười lạnh liếc nàng một cái.

Nhắc tới Thiếu Khâm, Nam Cung Nguyệt thân thể nhỏ nhỏ liền ngăn không được run rẩy rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trắng bệch, “Sớm đã cảnh cáo người, không được nhắc đến hắn trước mặt ta, nếu không đêm nay ta lại gặp ác mộng.”

Hồi tưởng lại quá trình biết Thiếu Khâm thật đúng là ác mộng .

Mới gặp gỡ một thiếu niên tốt đẹp như vậy, ai ngờ lại tàn ác như thế, bạch y nhiễm đầy máu tanh.

Tận mắt chứng kiến cảnh hấn từ từ cắt lia một cái đầu người xong nàng tắt tiếng một tháng còn gặp ác mộng trong nửa năm liền.

Nam Cung Triệt phác thảo môi hờ cười, không nói nữa, chỉ yên tĩnh xem cuộc vui.

Ước chừng là không đành lòng Tô Minh Ngọc khổ sở, Cơ Hoa Quân chịu đựng phần nộ, cũng khuyên Cơ Hoa Âm, “Hoa Âm, ngươi biết không? Những ngày gần đây mấy lời đồn đại kia càng thêm lợi hại. Chẳng lẽ ngươi thực nhẫn tâm để cho Ngọc Nhi cạo đầu làm ni cô sao?”

“Gia, mì xong rồi.” Hạ Lan Tuyết đột nhiên một tiếng thanh âm vang dội, nhỏ nhắn xinh xắn thân thể nhanh nhẹn từ trong phòng bếp bay chạy vội ra, trong tay còn cầm một chén lớn mì nước đang bốc hơi.

Dưới con mắt bao người, nàng đem mì nóng để lên trên bàn, xoa xoa tay, cười hì hì nhìn qua Cơ Hoa Âm nói, “Mì thịt băm nấu với rau mới ra lò ngươi nếm thử xem.”

“Được rồi.” Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng vén vạt áo, ưu nhã như vậy ngồi xuống, tiếp nhận đĩa nàng đưa tới, thật sự gấp một gấp ăn.

Nam Cung Triệt đám người nhìn trợn mắt há hốc mồm, thời gian qua Cơ Hoa Âm nổi tiếng kén ăn lại ăn cái bát mì mà thoạt nhìn không nhận ra có phải là mì không.

Tất cả mọi người cảm thấy Cơ Hoa Âm đầu óc có vấn đề.

Chỉ có Hạ Lan Tuyết bị kích động cúi người nằm sấp cạnh bàn, vui sướng hài lòng nhìn hấn ăn, “Như thế nào? Mùi vị không tệ chứ?”

Cơ Hoa Âm ăn hai miếng, lại gấp lên một cây rau củ, nhìn coi, để xuống, cuối cùng gấp khối thịt bỏ vào trong miệng, từ từ nghiền ngấm.

“Như thế nào sao? Ăn ngon không?” Nhìn hấn ăn dường như nồng nhiệt , Hạ Lan Tuyết trong ánh mắt tràn đầy thần sắc mong đợi.

Không dễ dàng nuốt miếng thịt kia xuống, Cơ Hoa Âm buông đĩa xuống, chậm chạp hỏi, “Mỳ này là một mình ngươi làm ?”

“Ừm.” Đã từng cùng Bích Văn học làm bánh bao nàng cũng biết chút ít nhào bột.

“Học qua?”

“Ừm.”

“Học thêm đi, sợi mỳ không dai vừa đưa đĩa kẹp liền đứt” Cơ Hoa Âm giải thích.

“Hả.” Hạ Lan Tuyết nhìn sợi mỳ nát trong chén trông như hồ dán, ngượng ngùng cười, “Ta cho rằng như vậy ăn tiện hơn, khỏi phải nhai, cứ thế nuốt xuống luôn.”

Bên cạnh, đám người Nam Cung Triệt nghe thấy, vẻ mặt như muốn ngất xỉu hết.

“Món ăn này chưa rửa sạch.” Xem nàng chớp mắt to, một bộ nghiêm túc nghe hấn chỉ giáo thần sắc, Cơ Hoa Âm nhẫn nại, lại nói.

Nhưng mà, Hạ Lan Tuyết lại trợn to hai mắt, “Còn phải rửa nữa sao?”

“...” Quả nhiên, Cơ Hoa Âm âm thầm thở phào nhẹ nhõm, may mắn suốt không có ăn cây rau kia.

“Còn có, thịt chưa chín .”

“À.” Hạ Lan Tuyết then thùng gãi gãi đầu, “Thịt là sau khi bỏ nồi xuống ta mới cho vào, ta sợ mỳ rau không người không thích ăn.”

Cơ Hoa Âm thần sắc ngưng túc, con mắt sâu kín nhìn nàng, “Thịt có thể không ăn, nhưng phải cho muối vào mỳ chứ.”

“A?” Hạ Lan Tuyết rất là giật mình, “Phải cho muối sao? Nhưng mà mỳ sợi không phải là món ăn sao, sao khi ta thấy Bích Văn làm bánh bao có cho muối đâu.”

Cơ Hoa Quân không nghĩ cùng nàng cãi cọ, chỉ cường điệu nói, “Xác thực phải cho muối.”

“A, vậy ta thêm chút muối đến.” Hạ Lan Tuyết bưng chén định trở về phòng bếp.

“Chờ đã.” Cơ Hoa Âm ngăn cản nàng lại, “Ta, cũng không đói lắm.”

“Hoa Âm ca ca, ta làm sườn xào chua ngọt vẫn để trên bếp còn nóng lắm, ta lấy đến cho ngươi nhé?” Thấy mỳ Hạ Lan Tuyết nấu, Nam Cung Nguyệt tự tin vục vục đã thức dậy.

“Không cần, ta còn có việc, các ngươi tự tiện.” Cơ Hoa Âm từ từ đứng dậy, nói với bọn người Nam Cung Triệt

“Hoa Âm, ngươi muốn đi đâu?” Hạ Lan Tuyết vội vàng đi theo.

Cơ Hoa Âm liếc nàng một cái, nói, “Cùng ta về.”

“Đi chỗ nào? Thật sự không ăn mỳ sao?” Hạ Lan Tuyết vừa đuổi theo hắn, vừa đau lòng nhìn mỳ trên bàn, dù gì cũng là tự tay nàng làm một bữa ăn cho hắn nha, cứ như vậy vất đi? Thật đáng tiếc.

97. Chương 87: Dạy Nàng Luyện Võ

“Hoa Âm ca ca.” Nhìn một nam một nữ ở đằng trước, Nam Cung Nguyệt không cam lòng muốn đuổi theo.

Nam Cung Triệt bắt lấy tay nàng ta lôi lại, “Đủ rồi, nếu mẫu hậu biết ngày ngày ngươi đều đuổi theo sau mông người ta, nhất định sẽ cấm túc ngươi cho đến ngày hoàng tử Vệ Quốc đến đón dâu đấy.”

“Không cần.” Nam Cung Nguyệt lập tức thay đổi, vẻ mặt đau khổ cầu khẩn, “Lục ca, ngươi đã nói, sẽ nghĩ giúp ta biện pháp để lui cửa hôn nhân này.”

“Nhưng điều kiện tiên quyết là, ngươi phải nghe Lục ca.” Nam Cung Triệt nghiêm túc nói.

Nam Cung Nguyệt liên tục không ngừng gật đầu, “Ta nghe mà, không phải là cái gì ta cũng nghe theo ca sao?”

“Tốt lắm, vậy về sau đừng quần quýt lấy Cơ Hoa Âm nữa.” Nam Cung Triệt nghiêm túc nói, nếu như trước đây, bên cạnh Cơ Hoa Âm không có nữ tử nào kề cận, muội muội lấy lý do đó để theo đuổi hắn cũng không nói được gì vì ai cũng có cơ hội, nhưng hôm nay, nhìn Hạ Lan Tuyết xuất hiện, hắn rõ ràng biết được, dù muội muội có làm bất cứ chuyện gì đi nữa cũng vô ích, mà để lâu nữa, khéo lại giống như Tô Minh Ngọc, phí thời gian mà lại không được cái kết quả gì.

Nam Cung Nguyệt cắn môi, không cam lòng trừng mắt ca ca, “Ngoại trừ cái này.”

“Chỉ có cái này.” Nam Cung Triệt cười lạnh kiên trì, “Hiện tại cùng ta hồi cung, về sau nếu ta phát hiện ngươi còn quần lấy Cơ Hoa Âm, không những ta bẩm báo cho mẫu hậu mà còn có thể đề nghị người đẩy nhanh ngày Vệ Quốc hoàng tử tới đón dâu đấy.”

“Ngươi.” Nam Cung Nguyệt tức giận làm khuôn mặt nhỏ nhắn vặn vẹo, nhưng hết cách với hắn, chỉ đành phải hừ nói, “Ngươi thật độc ác. Được rồi ta nghe lời ngươi, nhưng mà ca cũng phải hứa với ta trong vòng nửa năm phải nghĩ cách lui hôn sự này cho ta.”

“Được rồi, đồng ý.” Nam Cung Triệt sáng khoái đáp ứng, “Đi thôi, hồi cung.”

“Vậy Ngọc tỷ tỷ...” Nam Cung Nguyệt không yên tâm.

“Không cần ngươi phải lo.” Nam Cung Triệt kéo nàng đi luôn.

Bên này, Cơ Hoa Quân thương tiếc nhìn Tô Minh Ngọc, bất đắc dĩ thở dài, “Tốt lắm, mọi người đi rồi, muốn khóc liền khóc lên đi.”

“Không cần người quan tâm.” Tô Minh Ngọc đẩy hẳn ra, trực tiếp rời đi.

Cơ Hoa Quân không yên tâm để nàng ta một mình, vội vàng đi theo, “Ngọc nhi, ta biết rõ ta hiện tại nói cái gì, người đều nghe không lọt, nhưng ta vẫn phải nói. Buông tay đi, Cửu đệ hẳn sẽ không tiếp nhận người. Mười năm còn chưa đủ sao? Cuộc đời của người còn có mấy mươi năm để người lãng phí?”

Tô Minh Ngọc ngăn người, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn Cơ Hoa Quân, khóc rống nói, “Nhưng mà, ta không cam lòng, vì cái gì ta đợi hẳn những năm này, hẳn đều không hề bị lay động, lại hết lần này tới lần khác động tâm với một con nhóc? Hoa Quân, người nói cho ta biết, Hạ Lan Tuyết tốt hơn ta ở điểm nào?”

“Đứa ngốc, nàng làm sao sẽ hơn người? Nàng chỉ là một vụ y nữ nhỏ nhoi làm sao xứng đáng xách giày cho người” Cơ Hoa Quân thương tiếc nhìn xem nàng, an ủi.

Tô Minh Ngọc khó hiểu, “Vậy vì sao Cơ Hoa Âm lại thương nàng không thương ta?”

Vừa nghĩ đến khi này Cơ Hoa Âm bảo nàng xin lỗi nàng ta, tâm liền đau lên.

“Cửu đệ hẳn không có ánh mắt, đem mắt cá coi như trân châu, sau này sẽ có lúc hẳn hối hận.” Cơ Hoa Quân nói ra lời độc ác.

Tô Minh Ngọc lắc đầu, “Ta không cần tương lai hẳn hối hận, ta muốn hẳn hiện tại liền cảnh giác cao độ, Hạ Lan Tuyết không phải lương xứng của hẳn, hẳn đường đường là tướng quân của Đại Chu quốc, có thể nào cười một cái vụ y nữ. Lại có...”

Tô Minh Ngọc vừa nghĩ tới điều gì, lẩm bẩm nói, “Hoa Âm hẳn có lẽ chỉ là nhất thời tham niệm mới mẻ, những năm này, ngoại trừ ta có thể đến gần, ngay cả Thần Châu công chúa cũng không thể lại gần. Hạ Lan Tuyết nhỏ nhắn dễ thương như vậy, nhất định là làm cho hẳn cảm thấy mới mẻ thú vị.”

Cơ Hoa Quân cau mày, “Ngọc nhi, sao người cứ khẳng khẳng một mực như vậy, mặc kệ có Hạ Lan Tuyết hay không, mặc kệ có phải hẳn ham mới mẻ hay không, Cửu đệ hẳn sẽ không cần người. Nếu hẳn để ý đến người cũng đã để ý rồi, sao còn để cho người chờ đợi bằng ấy năm?”

“Không, người nói vậy, Hoa Âm hẳn thích ta, chỉ là trong lòng hẳn vẫn còn vướng mắc chuyện kia. Ta liền nói với hẳn, chỉ cần hẳn thích, ta có thể thành toàn, cùng lắm thì, chờ ta qua cửa xong, để cho Hạ Lan Tuyết làm thiệp, ta sẽ không làm khó nàng.” Tô Minh Ngọc cứ chỉ diên rồ lải nhải.

Cơ Hoa Quân nhìn nàng, ánh mắt từng điểm từng điểm lạnh xuống, đến nay luôn tỏ ra cao ngạo đoan trang thực nữ, vậy mà vì một người đàn ông mà lại chật vật đến vậy?

“Ta sẽ đi tìm hẳn ngay bây giờ.” Tô Minh Ngọc càng nói càng cảm thấy có lý, xoay người định đi theo hướng Cơ Hoa Âm rời đi, nàng muốn tìm hẳn nói rõ sự việc, vì hẳn, nàng có thể dễ dàng tha thứ hết thảy, thậm chí Hạ Lan Tuyết.

“Trở lại, người điên rồi phải không?” Cơ Hoa Quân bắt được nàng ta, không để cho nàng ta đi.

“Cút ngay!” Tô Minh Ngọc trở tay pằng một tiếng đánh vào trên mặt Cơ Hoa Quân, giờ phút này, tâm tình nàng phi thường kích động, mười tám năm nàng sống trên đời, chuyện gì cũng theo ý muốn, được tất cả mọi người nâng vào trong lòng bàn tay, chỉ có mình Cơ Hoa Âm, nàng theo đuổi mười năm mà bây giờ lại bị một cái vụ y nữ đánh bại, nàng chịu đủ rồi.

“Đủ rồi!” Cơ Hoa Quân cũng nổi giận, giơ tay liền tát lại một cái lên mặt Tô Minh Ngọc “Ngọc nhi, người thanh tỉnh một chút, người nhìn xem bộ dáng hiện tại của mình như thế nào? Nếu người cứ đi như vậy tìm hẳn. Không chỉ có Cửu đệ xem thường người mà ngay cả ta cũng xem thường người.”

“Người?” Tô Minh Ngọc che lấy gò má đau nhức, hai mắt đầm lệ nhìn hẳn, “Ngay cả người cũng đánh ta?”

“Ngọc nhi.” Ánh mắt oán hận của nàng ta làm cho lòng của Cơ Hoa Âm mềm đi, đưa tay muốn ôm nàng ta vào lòng an ủi.

Tô Minh Ngọc lui về phía sau một bước, chảy nước mắt nói, “Hắn chứng mắt ta, người xem thường ta, a, các người thật đúng là huynh đệ.”

“Ngọc nhi, đừng làm rộn.” Cơ Hoa Quân lại bước lên một bước, cường chế đem nàng ta ôm vào trong ngực, dụ dỗ, “Ngọc nhi, ta trước dẫn ngươi trở về, những chuyện khác sau này hãy nói.”

“Ô ô ô.” Tâm tình thảm bại rồi, Tô Minh Ngọc bất lực nằm ở bộ ngực hắn khóc lên.

Cơ Hoa Quân thở dài một tiếng, đồng thời lại vì vừa rồi đánh nàng một cái tát kia tự trách không thôi.

Nếu không phải nàng tự hành hạ mình như vậy làm sao hắn lại nỡ đánh nàng chứ?

--

Lúc đó, Cơ Hoa Âm cũng đem Hạ Lan Tuyết đến một sân phơi trống trải.

Hạ Lan Tuyết tò mò nhìn quanh, ngoại trừ mấy gian phòng không người ở bên ngoài, thì không có vật gì khác, không khỏi hỏi, “Hoa Âm, người dẫn ta đến đây làm gì?”

Cơ Hoa Âm đứng chấp tay, trên cao nhìn xuống nàng, “Lấy mấy chiêu người sở trường nhất ra luyện cho ta xem.”

“Luyện công?” Hạ Lan Tuyết sững sờ, chợt, không kìm được vui mừng, cười hì hì đến gần cạnh hắn hỏi, “Người là muốn dạy ta công phu sao?”

“Ngay cả tiếng sư phụ người cũng gọi rồi, ta không thể để người làm mất mặt ta ở bên ngoài được.” Cơ Hoa Âm có chút bất đắc dĩ nói.

Hạ Lan Tuyết nhớ tới lời Nam Cung Triệt nói khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên nhưng vẫn rất hưng phấn.

“Vậy sau này ta vẫn gọi tên người hay gọi người là sư phụ đây ?”

“Tùy người.” Cơ Hoa Âm nói.

“Vậy, Hoa Âm, sư phụ. Hoa Âm sư phụ...”

Cuối cùng liên hợp lại xưng hô làm cho Cơ Hoa Âm mi tâm nhíu một cái, ngược lại Hạ Lan Tuyết cũng bật cười, “Hoa Âm sư phụ không tốt, đồ có điểm giống hòa thượng Thiên Lộc Tự rồi.”

Cơ Hoa Âm liếm thần sắc, chân thành nói, “Đừng om sòm nữa, luyện mấy chiêu cho ta xem nào.”

“Được rồi.” Hạ Lan Tuyết sẵn khoái đáp ứng, nhưng Cơ Hoa Âm muốn nàng luyện sở trường nhất, nàng nghiêng cái đầu nhỏ, ngón tay hung hăng gẩy hai cái đầu tóc, thật khó khăn bộ dáng.

Công phu của nàng chỉ có mấy chiêu ngoại trừ khinh công còn khá một chút còn những cái khác mà đem ra cho người ta nhìn rất khó coi.

“Khinh công có tính hay không?” Nàng cười khan nhìn hắn.

“Được.” Cơ Hoa Âm gật gật đầu.

“Vậy người xem trọng rồi.” Hạ Lan Tuyết hai tay triển khai, mũi chân nhẹ điểm, như chim yến nhẹ nhàng bay lên, ước chừng là vì khoe khoang khinh công của chính mình, nàng còn mượn lực của mái hiên, ở giữa không trung duyên dáng xoay tròn vài vòng, đang định nghĩ muốn lộn vòng thêm hai vòng nữa khoe khoang với hắn nhưng không ngờ có một hòn đá nhỏ đánh trúng vào mông nàng.

Nàng ‘Ai u’ một tiếng ngã xuống đất, cái mông nở hoa.

“Khinh công này của người là theo khỉ học hả ?” Cơ Hoa Âm đi đến trước mặt nàng, nhíu mày nhìn nàng.

Hạ Lan Tuyết xoa cái mông, phỉ sức đứng lên, thở phì phì chất vấn hắn, “Mới vừa rồi là người đánh ta ?”

“Hả?.” Cơ Hoa Âm cũng không phủ nhận, “Sợ người lại luyện tiếp, thực sẽ biến thành con khỉ.”

“Người, ác độc.” Hạ Lan Tuyết đỏ mặt, tức giận nói, “Người tại sao đánh cái chỗ kia?”

“Nếu không đánh vào đâu? Đánh đầu sao?” Cơ Hoa Âm mặt không thẹn sắc, nghiêm trang hỏi, “Người cảm thấy nên đánh đầu mình sao?”

Hạ Lan Tuyết nhìn viên ngói trên mặt đất kia, đầu đầy hắc tuyến, “Sao người không đánh vào chỗ khác.”

“Chỗ đó thịt nhiều, ta cho rằng đỡ đau hơn tý.” Cơ Hoa Âm ánh mắt chậm rãi đã rơi vào ngang hông của nàng, sắc bén như nhìn thấu quần áo nàng rồi quay mặt đi.

Hạ Lan Tuyết quẫn bách, hừ cười, “Hóa ra người vẫn là nghĩ cho tan ha? Ta còn tưởng người mượn chuyện công làm chuyện riêng chiếm tiện nghi của ta.”

Cơ Hoa Âm hơi sững sờ, không xác định hỏi, “Người vẫn chưa tỉnh rượu sao?”

“...” Hạ Lan Tuyết nhất nghẹn, chợt giương môi cười, “Hừ, còn không thừa nhận, chính là người muốn chiếm tiện nghi của ta.”

Cơ Hoa Âm không phản bác, chỉ thản nhiên nói, “Về sau ban ngày không được phép uống rượu, để nói mê sáng.”

“Ta không có nói mê sáng, chính là người muốn chiếm tiện nghi của ta. Dù sao, tương lai của ta nhất định là người của người, người cứ thành thật đi.” Hạ Lan Tuyết thấy hấn không thừa nhận, hờn dỗi liền ôm cánh tay của hấn, ăn vạ muốn hấn thừa nhận.

“Ồ nháo!” Cơ Hoa Âm rút ra cánh tay, tàn khốc nhìn chằm chằm nàng, “Một cô nương gia, những lời này là có thể dễ dàng nói ra khỏi miệng?”

Hạ Lan Tuyết ngẩn ra, mắt to mọi nơi thoáng nhìn, lại không quan tâm nở nụ cười, “Nơi này cũng không có ai khác ta nói cho người nghe sợ cái gì?”

“Nếu người đem tài khua môi múa mép này thành tinh thần tập luyện võ nghệ cũng không đến nỗi bị mất mặt thế này.” Vừa nói thân hình Cơ Hoa Âm chợt lóe, cách nàng khoảng một trượng, bắt đầu triển khai chiêu thức.

“Người hãy nghe cho kỹ, bộ chiêu thức này ta chỉ dạy người một lần, người học được thì thôi còn không học được sau này đừng tìm ta nữa.”

Nói xong, chiêu thức cũng kết thúc hấn đã lại đứng trước mặt nàng rồi.

Hạ Lan Tuyết bối rối, “Sư phụ, vừa rồi quá nhanh, ta còn không có nhìn rõ ràng, người lại dạy xong rồi làm sao bây giờ?”

“Học không được?” Cơ Hoa Âm lạnh nhạt hỏi.

“Ừm.” Hạ Lan Tuyết thành thật gật đầu.

Cơ Hoa Âm nhẹ nhàng phác thảo môi, lạnh lạnh cười, “Xem ra, sau này người cũng không muốn xuất hiện ở trước mặt ta nữa rồi, bờ tường lại có cơ quan người không qua được, vậy thế này đi...”

Ngón tay hấn chỉ cách đó không xa nói, “Nhìn thấy không? Chỗ kia có một lỗ chó, từ đó có thể chui ra ngoài, ra rồi sau này đừng đến nữa. Tường của tướng quân phủ sau này cũng không thể để người tự tiện phi vào rồi.”

Hạ Lan Tuyết nghe hấn lời này, lại bối rối, “Làm sao vậy? Không phải vừa rồi còn đang tốt sao? Người đánh mông ta ta cũng không nói gì? Sao tự nhiên lại bắt ta chui chuồng chó thế?”

Cơ Hoa Âm lạnh lạnh liếc nàng một cái, môi mỏng mím lại, không nhìn nàng nữa, xoay người rời đi.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đuổi theo, “Hoa Âm...”

Lời nói chưa nói ra khỏi miệng, Cơ Hoa Âm trở tay một trận chưởng phong đánh tới, thân thể nho nhỏ của Hạ Lan Tuyết giống như điều đứt dây bắn ra ngã xuống.

“Ai u.” Nàng vội vã khoa trương kêu to lên, mắt to vụt sáng nhìn bóng lưng lạnh lùng phía trước.

Kỳ thật một ném này làm nàng ngã cũng không đau giống như lúc này nàng luyện kinh công, hẳn cũng chỉ muốn nàng không đi theo hẳn nữa mà không muốn thương tổn đến nàng.

Nhưng mà, liên tiếp kêu rất nhiều tiếng, Cơ Hoa Âm như cũ đầu cũng không quay lại đi lên phía trước.

Hạ Lan Tuyết không dám đuổi theo nữa, sợ lại bị bắn trở về, đột nhiên, nảy ra ý hay, nàng a ô một tiếng, giả vờ như đang nôn mửa, âm thanh suy yếu gọi, “Sư phụ, cứu mạng, đau, đau, a...”

Cuối cùng, nàng ngoẹo đầu, cả người nằm phịch xuống đất, không nhúc nhích.

Người luyện võ nhĩ lực kinh người, cho nên, tất cả mọi hành động của Hạ Lan Tuyết đều nằm trong bàn tay của Cơ Hoa Âm.

Chỉ là, người không thể động tình, một khi động tình, tất cả sức phán đoán sẽ không có.

Tự mình biết một chưởng kia chỉ là phô trương thanh thế ngay cả một phần công lực cũng không dùng, nhưng là, nha đầu kia không tiếp tục đuổi theo phía sau nữa, cũng mất thanh âm, Cơ Hoa Âm tâm vẫn trầm xuống, cho dù biết rõ hơn nữa là nàng đang diễn trò, nhưng bước chân không nghe sai bảo vẫn quay trở lại.

Đi đến trước mặt nàng, nửa ngồi xuống, nhìn cái đầu nhỏ gối lên cánh tay của nàng, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, hàng mi dài khê rung, trong lòng Cơ Hoa Âm vừa bức mình vừa buồn cười.

“Sao không có tiền đồ như vậy? Sao xứng làm nữ nhân của Cơ Hoa Âm ta, người đầu, đem thứ này ném ra ngoài đường lớn đi.” Hắn đột nhiên lạnh mặt, đứng dậy phân phó.

“Vâng ạ.” Một ảnh vệ tự nhiên xuất hiện rất quý dị .

Hạ Lan Tuyết nghe thấy thanh âm của người lạ, cảm thấy trầm xuống, bản năng đưa tay liền ôm lấy bắp đùi Cơ Hoa Âm, ngửa đầu nịnh nọt cười, “Sư phụ, vừa rồi chiêu thức ngài dạy ta, ta đột nhiên nhớ được rồi. Ta luyện lại cho ngài xem một chút, được không?”

“Người không phải là ngất đi sao?” Cơ Hoa Âm cúi đầu, mặt không chút thay đổi nhìn cô nương đang ôm bắp đùi mình.

Hạ Lan Tuyết vội vàng đứng lên, giải thích, “Chính là vừa rồi hôn mê, đầu óc ta đột nhiên minh mẫn, thậm chí ngay cả chiêu thức người dạy trước đó cũng nhớ ra luôn, ngài nói có thần kỳ không?”

“Nếu như thế, luyện lại ta xem một chút.” Cơ Hoa Âm vung tay lên, ảnh vệ lại biến mất không thấy gì nữa.

Hạ Lan Tuyết lau mồ hôi trên trán, coi là thật kéo ra tư thế, trong đầu dùng sức nhớ lại động tác vừa rồi của hắn, sau đó từng chiêu từng thức luyện.

Bởi vì vừa phải nhớ lại, động tác của nàng thật chậm, hoàn toàn không có huy soái tự nhiên như hắn, nhưng Cơ Hoa Âm lại biết, nàng luyện chiêu thức toàn bộ đúng rồi, chỉ là kém thuần thục cùng độ mạnh yếu.

Kỳ thật, liên hắn vừa rồi kia một lần, có thể toàn bộ nhớ kỹ chiêu thức người thật rất ít, nhưng hắn biết rõ, Hạ Lan Tuyết có bản lĩnh vừa nhìn qua là nhớ rõ, hơn nữa, nàng cũng là cái luyện võ kỳ tài, chỉ là, nàng người này tính tình lười nhác, không bức nàng, nàng vĩnh viễn dùng mảnh lối như vậy .

“Sư phụ, như thế nào?” Không dễ dàng luyện xong bộ chiêu thức kia, Hạ Lan Tuyết thở hổn hển đi tới hỏi.

Cơ Hoa Âm đầy mắt dạng qua một luồng vui vẻ, “Xem ra, vừa rồi ngất đi đúng là làm cho đầu óc người minh mẫn hơn đấy.”

“A, như vậy liền tính vượt qua kiểm tra rồi đi? Về sau ta còn có thể tới tìm người rồi.” Hạ Lan Tuyết hoàn toàn mặc kệ hắn trào phúng, chỉ để ý chuyện này.

Cơ Hoa Âm nói, “Có thể, nhưng lần sau ta không muốn thấy người giống như người già luyện thái cực quyền vậy.”

“A” Hạ Lan Tuyết mây đen đầy mặt.

“Tốt lắm, ta còn có việc, người cần phải trở về.” Cơ Hoa Âm nói.

“Người làm gì thế?” Hạ Lan Tuyết hỏi.

Cơ Hoa Âm ngưng mi, “Người muốn cùng?”

“Hửm...” Dính hần hồi lâu, còn dính tiếp, sợ hần phiền, Hạ Lan Tuyết cũng là biết điều, nhân tiện nói, “Không có việc gì, ta tùy tiện hỏi một chút, vậy người gấp rút đi, ta hôm nào lại tới tìm người.”

Cơ Hoa Âm không có lên tiếng, xoay người, ưu nhã rời đi.

Hạ Lan Tuyết bước nhỏ đi theo bên người hần, lại nói, “Hoa Âm, về sau ta có thể đi cửa chính không?”

Cơ Hoa Âm đột nhiên đứng lại, lẳng lẳng nhìn nàng, tựa hồ suy tư một cái

chớp mắt, lúc này mới chậm rãi nói, “Vẫn là leo tường đi, tiện thể luyện khinh công.”

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, không cam lòng lại đuổi theo, “Nhưng leo tường vào như vậy sẽ bị mọi người chê cười.”

“Người sợ người chê cười?” Cơ Hoa Âm hỏi ngược một câu.

Hạ Lan Tuyết lắc đầu, “Mấu chốt là, ta sợ cô nương khác nhìn thấy, sẽ học theo ta. Nhỡ ngày nào đó mọi người đều biết leo tường vào có thể gặp mi thì ta phải làm sao đây?”

“...” Cơ Hoa Âm rũ mắt nhìn nàng, đột nhiên đưa tay nhắc lên vạt áo của nàng.

Hạ Lan Tuyết cả kinh, bản năng lui về phía sau một bước, cả kinh nói, “Người làm gì thế? Ban ngày đấy?”

Cơ Hoa Âm mặt không chút thay đổi giúp nàng cởi bỏ dây lưng, một lần nữa lại buộc lại còn buộc hình nơ con bướm mà Hạ Lan Tuyết thích nhất...

“Người yên tâm, không phải là cô nương nào cũng có dũng khí leo tường.”

Trước con mắt kinh ngạc của nàng, hần ném lại một câu rồi đi thẳng.

98. Chương 88: Ngạc Nhiên Mừng Rỡ

Không phải là cô nương nào đều có dũng khí leo tường.

Đây là hần đang khen bản thân mình sao? Hạ Lan Tuyết nhìn qua bóng lưng tiêu sái của nam nhân, tay nhẹ nhàng vuốt ve nơ bướm ngang hông, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười rạng rỡ, ngọt ngào tựa hồ yếu dật xuất lai.

Nam nhân này chịu giúp nàng chải đầu, giúp nàng mặc quần áo, nếu ngay cả cơm cũng nấu giúp, vậy thì đầy đủ hết rồi, về sau việc của đám Thu Hương giao cho một mình hần là được rồi.

Một mình còn đang sững sờ rạo rực đứng nguyên tại chỗ thì bóng dáng của Cơ Hoa Âm đã biến mất rồi, lúc này Hạ Lan Tuyết mới phục hồi lại tinh thần đang trong thỏa mãn của mình, nhìn thấy tường rào cao hơn thân người ở phía bên kia, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt có chút khinh miệt.

Mũi chân một chút, cả người nhẹ nhàng bay lên trên đầu tường, nhìn ngắm hoa cỏ bên trong đình viện, cảm giác thật vui sướng.

Xong, leo lên tường cảm giác cũng khá tốt!

Trở lại Tuyết Uyển, đã sau giờ Ngọ, trong sân yên tĩnh, dưới mái hiên có hai tiểu nha đầu đang lơ mơ ngủ gật trên ghế dài.

Hạ Lan Tuyết cũng không có quấy nhiễu ai, trực tiếp trở về phòng, bò lên giường muốn ngủ một giấc, nhưng không nỡ bỏ nơ con bướm kia cho nên cứ để nguyên y phục như vậy lên giường ngủ.

Tỉnh dậy, đã là hoàng hôn, Hạ Lan Tuyết bị một trận mùi thơm mê người làm cho tỉnh dậy.

Vừa mở mắt, liền nhìn thấy Thu Hương ngồi ở ghế nhỏ gần đầu giường đang nhắm mắt ngủ gật, nhưng mà, trong tay cầm quạt lông theo quán tính vẫn đang quạt cho nàng.

“Thu Hương nha đầu.” Hạ Lan Tuyết ngồi dậy, hai ngón tay đùa dai vờ vờ lên đôi môi mịn màng của nàng.

Thu Hương giật mình, mơ mơ màng màng mở mắt, “Tiểu thư?”

“Nước miếng đều chảy đến trong cần cổ rồi đấy.” Hạ Lan Tuyết rút tay về, hì hì cười nói.

“À?” Thu Hương không đề phòng, theo thói quen dùng tay áo lau miệng.

Hạ Lan Tuyết bị hành động này của nàng chọc cười, “Ha, bị ta bắt được, hương hương mỹ nhân của chúng ta cũng có lúc không chú ý.”

Thu Hương quần bách, sảng giọng, “Ai nha, tiểu thư, người lại trêu chọc nô tỳ rồi.”

Vừa nói vừa đưa quạt lông vỗ vào phía đầu giường, “Mất công nô tỳ quạt cho tiểu thư tay cũng đều mỗi nhừ rồi.”

“Ta không nóng, người quạt làm gì.” Hạ Lan Tuyết cầm lấy cây quạt, nhìn rất xinh xắn, cũng không biết đây là lông chim gì ?

Thu Hương đứng lên, liếc nhìn nàng, “Nô tỳ quạt nửa ngày nên ngài không nóng rồi, lúc nô tỳ mới vào người nóng ướt cả tóc.”

“À.” Hạ Lan Tuyết nhún nhún mi, nịnh nọt nói, “Khổ cực, hương hương mỹ nhân.”

“Đừng ba hoa nữa, hôm nay tiểu thư đi uống rượu sao?” Thu Hương hỏi.

Hạ Lan Tuyết cũng không phủ nhận, “Đúng vậy, rượu Thiên hương lâu, cũng không tệ lắm.”

“Không trách được, một thân mùi rượu.” Thu Hương bắt đắc dĩ nhìn nàng, “Đã cho tiểu nha đầu chuẩn bị nước tắm rồi tiểu thư ngài có muốn đi tắm không?”

“Ta tắm rồi.” Hạ Lan Tuyết kỳ quái lại nhìn mình một cái, “Không có mùi rượu mà.”

”

Tiểu thư, người tắm ở đâu thế ?” Thu Hương hồ nghi nhìn nàng, lại phát hiện xiêm y trên người nàng từ trước đến nay chưa thấy qua, càng thêm khó hiểu, “Xiêm y này làm lúc nào? Không giống với trong phủ chúng ta làm, mà giống như a... Mua ngoài tiệm.”

Hạ Lan Tuyết hí mắt cười, “Ánh mắt không sai, chính là mua, đẹp không?”

“Không phải từ trước đến nay ngài không mặc đồ mua ở ngoài sao?” Thu Hương nghi hoặc nhìn nàng, “Hơn nữa, buổi sáng lúc đi ra ngoài, người không mặc bộ này.”

“À.” Sở nàng truy cứu tiếp, chuyện về Cơ Hoa Âm sẽ bại lộ, Hạ Lan Tuyết vội vàng hàm hồ qua loa, “Buổi sáng ở Thiên hương lâu uống rượu, không cần thận làm dơ xiêm y, phải ra tiệm mua bộ này.”

“À.” Thu Hương gật đầu, lại nói, “Nước nóng chuẩn bị tốt rồi, tiểu thư có muốn tắm rửa thay xiêm y không?”

“Không được, ta trước hoạt động một chút.” Hạ Lan Tuyết đứng dậy, đang định đi giày mới phát hiện đôi giày yêu quý vẫn để ở gần giường của mình không thấy đâu, vội hỏi Thu Hương, “Giày ta đâu rồi?”

“Giày gì ạ?” Thu Hương sững sờ, chợt nghĩ đến, “Là đôi giày của nam nhân kia sao?”

“Đúng vậy, không phải là người vất đi rồi chứ?” Hạ Lan Tuyết quan tâm nhìn nàng, ở trong nhận thức của nàng, Thu Hương đúng là có thể làm được, nha đầu này mặc dù lớn lên xinh đẹp nhưng lại có chút tâm tư hán tử, đặc biệt là bài xích nam nhân, thậm chí vật phẩm của nam nhân.

Thu Hương gật gật đầu, “Ném. Kỳ quái, tiểu thư, đó là cái ngài đi về sao?”

“Ai nha, đó là đôi giày quan trọng của ta mau tìm về đi .” Hạ Lan Tuyết tự nhiên không dám nói là Cơ Hoa Âm , chỉ nói hữu dụng.

Thu Hương nóng nảy, vội hỏi, “Tiểu thư, ngài đừng vội để ta đi xem xem có bị đốt đi rồi hay chưa.”

Nói xong, nàng vội vã chạy ra ngoài.

Nghĩ tới là đồ của Cơ Hoa Âm, Hạ Lan Tuyết cũng không dám khinh suất vội chạy theo.

Thu Hương chạy tới phòng bếp, liền hỏi nhóm vú già nhóm lửa.

Vú già liền đưa ra một thứ giống như đôi giày nói: “Cô nương, thứ này nhóm lửa không tốt, nô tỳ nhìn giày là tốt, hơn nữa còn mới, nên không muốn vất đi, đang định mang về cho chồng ta dùng.”

Hạ Lan Tuyết vội vàng đoạt lấy giày trong tay vú già, phân phó Thu Hương, “Đưa cho bà ta mấy lượng bạc để mai bà ta mua giày mới cho chồng.”

“Vâng ạ.” Thu Hương tiện tay móc ra hai lượng bạc đưa cho vú già.

“Đa tạ tiểu thư.” Vú già kia vội vàng dập đầu tạ lễ.

Hạ Lan Tuyết nâng giày, vui sướng hài lòng trở về phòng.

“Tiểu thư, giày này có gì quan trọng?” Thu Hương đi ở phía sau, rất khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết nhìn nàng chớp mắt, chân thành nói, “Thiên cơ không thể tiết lộ.”

Thu Hương ngạc nhiên.

Cắt giày thật kỹ, Hạ Lan Tuyết đi đến trong viện tử, tìm chỗ trống vừa nhớ lại chiêu thức Cơ Hoa Âm dạy vừa luyện lại.

Thu Hương hồ nghi đứng ở bên cạnh nhìn, không lâu sau, đám Đàn Hương nghe được tin cũng chạy tới xem Hạ Lan Tuyết luyện võ.

Đợi Hạ Lan Tuyết luyện xong, Bích Văn đã đi tới, hỏi, “Tiểu thư, bộ chiêu thức này ai dạy người vậy?”

“Tại sao cần ai dạy? Tự ta nghĩ ra.” Hạ Lan Tuyết đắc ý nhướng nhướng mày.

Bích Văn nói, “Người xem, có phải là như này không?”

Vừa nói, nàng vừa lùi về phía sau vài bước, ở trước mặt Hạ Lan Tuyết, liền bắt chước lại chiêu thức nàng vừa luyện, mặc dù không xuất thần nhập hóa giống Cơ Hoa Âm nhưng nhìn cũng rất đẹp mắt.

Bên cạnh, Thu Hương vài cái nhìn, liên tục vỗ tay.

Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, sao lúc nàng luyện không có người vỗ tay trầm trồ khen ngợi?

Đợi Bích Văn ngừng lại, Hạ Lan Tuyết nghi hoặc hỏi, “Người cũng biết?”

“A, mới cùng tiểu thư học.” Bích Văn thành thật trả lời.

Hạ Lan Tuyết khóe mắt kéo ra, “Người liền nhìn một lần, có thể đánh tốt như vậy?”

“A, không được tốt lắm.” Bích Văn khiêm tốn nói, “Nhưng mà, tiểu thư, bộ chiêu thức này học được rất có lợi.”

“A, người cũng biết nhìn.” Đối với chuyện nha đầu này luyện võ tốt hơn nàng, Hạ Lan Tuyết có chút ghen ghét.

Bích Văn mặt không đổi sắc nói, “Tiểu thư, nếu ngài muốn luyện võ, Bích Văn sẽ luyện với ngài.”

“A?” Hạ Lan Tuyết ánh mắt sáng lên, Bích Văn nha đầu kia công phu không sai, có nàng theo bên cạnh chỉ đạo, sẽ tốt hơn nhiều, nàng lúc này sẵn khoái đáp ứng, “Được rồi, vậy chúng ta hiện tại liền bắt đầu luyện đi.”

“Tiểu thư, cơm tối chuẩn bị xong rồi.” Thu Văn vội vàng nói.

“Không vội, các người đói bụng đi trước ăn, Bích Văn, chúng ta hiện tại luyện võ.” Hạ Lan Tuyết kéo Bích Văn đi tới một góc yên tĩnh trong sân nhỏ.

Bích Văn nói, “Tiểu thư, nô tỳ sẽ dùng chiêu thức để công kích người người dùng bộ chiêu thức vừa rồi hóa giải.”

“Như vậy a.” Hạ Lan Tuyết gật đầu, “Được rồi, người công kích ta đi.”

Vừa nói xong, một tay Bích Văn liền đánh tới bả vai nàng, Hạ Lan Tuyết hậu tri hậu giác, ra tay chậm nửa nhịp, đầu vai bị Bích Văn bắt lấy, trong nháy mắt cả người bị nàng ép tới góc tường.

“Không phải đâu? Bích Văn, ta còn không có đánh trả.” Hạ Lan Tuyết buồn bực nói.

Bích Văn buông nàng ra, “Tiểu thư, người có thể đánh trả.”

“Được, xem chiêu.” Hạ Lan Tuyết hai tay nắm quyền, ngay cả chiêu thức cũng không biết là chiêu gì, nhưng nàng lại nhìn ra, Bích Văn đang dùng Cơ Hoa Âm dạy chiêu thức để ứng phó nàng.

“Tiểu thư, đã nhìn ra chưa?” Một hồi hợp xong rồi, Bích Văn hỏi.

“Không có.” Hạ Lan Tuyết thở hồng hộc.

Bích Văn nhân tiện nói, “Vây lại đến một lần.”

“Không phải chứ?” Hạ Lan Tuyết kêu rên, nói, Bích Văn chính là cái vô si, tại sao nàng lại tìm nha đầu này đến luyện chứ? Hiện tại rõ ràng là đối vai, thành nàng bồi nàng ấy luyện võ rồi.

Nhưng là vì lần sau gặp được Cơ Hoa Âm để khoe khoang, Hạ Lan Tuyết cũng coi như bất cứ giá nào, sau vài hiệp đấu, nàng cũng nhìn ra được trọng điểm rồi.

“Bích Văn, có phải công phu này dùng để chạy trốn không?”

“Chuẩn xác mà nói là, tiểu thư nếu như gặp phải nguy hiểm, những chiêu thức này có thể giúp tiểu thư chạy trốn chết.” Bích Văn nghiêm túc trả lời, suy nghĩ một chút, nàng lại bổ sung một câu, “Chỉ là, đối phó nữ nhân hơi yếu một chút, nhưng dùng để đối phó nam nhân hiệu quả rất tốt.”

“Có ý gì?” Hạ Lan Tuyết có chút mờ mịt.

Bích Văn liền kiên nhẫn giải thích cho nàng kết cấu sinh lý của nam nữ cùng ưu khuyết, từ đó tổng kết ra, bộ công phu kia của nàng dùng để đối phó với nam tử trong tình huống xấu.

Nói cách khác, nếu như gặp phải đấng đờ tử, có thể nói rằng bộ chiêu thức này tuyệt đối rất hữu dụng.

Hạ Lan Tuyết nghe xong, trộm vui vẻ, “Chẳng lẽ hần dạy ta cái này, là để cho ta đối phó hần ?”

“Hần là ai?” Bích Văn tò mò hỏi.

Hạ Lan Tuyết nhìn thấy nàng cười, “Một cái... Người tốt.”

“Người tốt?” Bích Văn càng phát ra khó hiểu.

Hạ Lan Tuyết kéo nàng, “Ta luyện thêm hiệp, lúc này ta nghiêm túc.”

“Được.” Bích Văn từ trước đến nay không yêu miệt mài theo đuổi vấn đề, nói đánh là đánh.

Lần này bắt đầu luyện, Hạ Lan Tuyết liền thuận buồm xuôi gió nhiều rồi.

Trời đã tối, Thu Hương đám người đã ăn cơm tối, đi đến nhìn vẫn thấy hai người kia đang luyện đấu, nên mang băng ghế ra tiện thể làm khán giả ngồi xem.

Một lần luyện này, liền luyện hơn hai canh giờ, Hạ Lan Tuyết về sau không chịu được đói, thực tại không còn khí lực rồi, lúc này mới thôi.

Nhưng nàng cảm giác rất vui sướng nghĩ sáng mai sau khi ăn điểm tâm xong phải đi tìm Cơ Hoa Âm khoe khoang một chút.

Chỉ là, ngày hôm sau, mới vừa nếm qua điểm tâm, trong cung đã có người đến thỉnh, nói là bệnh tình thái tử đột nhiên chuyển biến xấu yêu cầu nàng mau chóng tiến cung.

Hạ Lan Tuyết giật mình không thôi, phải nói, trải gần một tháng nàng điều trị, thái tử mặc dù còn nửa chết nửa sống, nhưng so với trước kia đã tốt hơn nhiều, ít nhất, có thể ngồi ở trên xe lăn đi ra ngoài phơi nắng, cũng có thể ăn một chút thức ăn lỏng rồi.

Đã thấy được phương hướng phát triển tốt lên sao giờ đã chuyển biến xấu rồi?

Trên đường tiến cung, trong đầu nàng bấn loạn ra vô số ý tưởng, nhiều nhất liền là, có người muốn đưa thái tử vào chỗ chết, một lần không thành, liền tới lần thứ hai.

Mà lần đầu tiên, xui xẻo Túy tiên lâu, còn lần này, hiển nhiên có người nghĩ kéo nàng làm người chịu tội thay.

Đáng chết, loại chuyện lật vặt này liền không nên đón, đáng giận Thiếu Khâm, đáng giận ...

Đúng rồi, còn có Cơ Hoa Âm, hẳn cũng muốn nàng chữa lành cho thái tử.

Thôi rồi, coi như là thái tử có năm phần giống Cơ Hoa Âm nàng nể tình phải đem hết tài năng ra cứu sống hẳn rồi.

Vào trong cung, Tiểu Lộ Tử thái giám hầu cận thái tử, cũng không có mang nàng trực tiếp đi Trường Nhạc Cung, ngược lại mang nàng hướng đi ngự hoa viên.

Hạ Lan Tuyết sinh lòng nghi hoặc, liền hỏi, “Tiểu Lộ Tử, thái tử điện hạ ở trong vườn?”

“Tuyệt cô nương, ngài cứ đi theo tiểu sẽ biết.” Tiểu Lộ Tử cố ý nói không rõ ràng.

Hạ Lan Tuyết nhảy cảm phát hiện thần sắc của hắn có gì đó đáng nghi, nghiêm nghị hỏi, “Người dám đùa giỡn ta? Nói cho ta biết, thái tử đến cùng như thế nào?”

Như thái tử thực sắp chết, này tiểu thái giám còn có thể một bộ không hợp tác thần sắc, sợ sớm đã sợ chết rồi.

Tiểu Lộ Tử vội hỏi, “Liền ở phía trước, Tuyết cô nương, ngài theo ta đi sẽ biết.”

“Không đi.” Hạ Lan Tuyết bỏ qua hắn, xoay người liền đi trở về, “Nếu thái tử bệnh nặng, bốn tiểu thư tự nhiên muốn đi trước nhìn thái tử một chút.”

“Thái tử đang ở trong vườn.” Tiểu Lộ Tử nhanh chóng gọi.

Hạ Lan Tuyết ngưng mi, “Có ý gì? Thái tử bệnh tình tăng thêm, còn có thể ở trong vườn?”

Tiểu Lộ Tử lộ ra thần sắc khó xử, ấp a ấp úng nói, “Thái tử hẳn... Hôm nay tâm tình tốt, thấy trong vườn hoa đình hương nở xinh đẹp, liền nghĩ muốn thưởng thức cùng Tuyết cô nương”

“...” Hạ Lan Tuyết không nói gì, tức giận nói, “Vậy vì sao phải nói thái tử bệnh nặng?” Làm cho nàng lo lắng một cách vô ích.

Tiểu Lộ Tử đáng thương giải thích, “Điện hạ phân phó, để cho Tuyết cô nương một kinh hi.”

“Ngạc nhiên mừng rỡ? Kinh hãi thì có.” Hạ Lan Tuyết tức giận, vừa nói, chỉ nghe thấy tiếng bánh xe từ phía sau truyền đến, xoay người nhìn lên, chỉ thấy thái tử điện hạ tự mình lắc lắc xe lăn, cười dịu dàng đi về phía nàng.

99. Chương 89: Nam Cung Khế

Nam Cung Tế lắc lắc xe lăn đến, cười dịu dàng nhìn Hạ Lan Tuyết, nói, “Tuyết cô nương, cô nương cũng đừng trách Tiểu Lộ Tử, là bản thái tử bảo hắn nói như vậy.”

Nhìn khí sắc coi như không tệ của thái tử, Hạ Lan Tuyết lau đi mồ hôi trên trán, nhẹ nhàng cười, “Thái tử điện hạ, người giống như vậy cũng hơi ác, nhìn xem này, làm ta chạy bỏ hơi tai rồi.”

“Tuyết cô nương, cô nương đang lo lắng cho bản thái tử sao?” Nam Cung Tế nghe nói, mắt ánh lên tia vui vẻ, một đôi mắt giống như của Cơ Hoa Âm sáng lên như chứa muôn vàn vì sao

Ánh mắt trực tiếp như vậy, làm cho Hạ Lan Tuyết hơi ngẩn ra, là người từng trải, hơn nữa, Nam Cung Tế là người như thế nào nàng cũng biết rõ, nên tươi cười giải thích, “Thái tử điện hạ là bệnh nhân của ta, thầy thuốc quan tâm bệnh nhân cũng là bình thường. Nhưng mà...”

Giọng nói của nàng đột nhiên ngừng lại, ánh mắt giảo hoạt nhìn chăm chăm Nam Cung Tế, “Hại ta một chuyển tay không, hôm nay tiền khám bệnh tăng gấp bội.”

“Không thành vấn đề.” Nam Cung Tế cười càng mừng hơn, sáng khoái nói, “Tiền khám bệnh, bản thái tử sớm đã sai người chuẩn bị tốt.”

Biết rõ Hạ Lan Tuyết yêu tiền, mỗi lần thấy nàng cầm tiền khám bệnh con mắt đều sáng lên hẳn nhìn cũng thấy thích.

Người yêu tiền mà lại trực tiếp như nàng không những không phản cảm mà còn làm cho người ta cảm thấy đáng yêu.

Quả nhiên, biết rõ bạc chuẩn bị tốt, Hạ Lan Tuyết khoe miệng vui vẻ sâu mấy phần, trông thấy cách đó không xa có một ghé dài, liền chủ động đẩy Nam Cung Tế đi qua.

“Dù sao ta cũng đã tới, nhân thể chuẩn mạch lại cho ngài một lần xem có cần phải đổi phương thuốc hay không ”

“Không vội.” Nam Cung Tế không có đưa tay, chỉ mỉm cười nhìn nàng, “Hôm nay gọi Tuyết cô nương đến, là muốn bảo người giải sầu .”

“Giải sầu?” Hạ Lan Tuyết khoe miệng vi rút, lẩm bẩm nói, “Ở trong hoàng cung có thể làm tâm tình tốt hơn sao?”

Nơi này thủ vệ tầng tầng, đụng phải không là hoàng tử công chúa cũng là phi tần ở hậu cung, ngay cả không may giẫm phải một con mèo cũng có khi là vật nuôi của một vị chủ tử nào đó.

Nàng mới không thích thâm cung.

“Biết rõ ngươi không thích náo nhiệt, trước đó bản thái tử đã cho mọi người lui hết rồi, bảo đảm không có một ai có thể quấy rầy đến chúng ta.” Nam Cung Tế nói.

“A?” Hạ Lan Tuyết lại kinh ngạc không thôi.

Nhìn vẻ mặt của nàng , Nam Cung Tế thất sắc, “Ngươi không vui sao?”

“A.” Hạ Lan Tuyết xin lỗi đứng thẳng mi, “Cũng không phải là không thích, chỉ là, hôm nay cứ không trùng hợp, ta còn có chuyện trọng yếu muốn làm. Làm sao tốt được?”

Nam Cung Tế có chút thất vọng, vội hỏi, “Chuyện trọng yếu gì? Bản thái tử lập tức sai người đi làm cho ngươi.”

“Này cũng không được. Hôm nay có một nhóm được mới phải nhập kho của Bách Thảo Đường cần ta trực tiếp đi nhập.” Hạ Lan Tuyết nói.

“Như vậy?” Nam Cung Tế ngưng mi, cúi đầu, “Nếu có thể ngươi bảo bọn họ chờ một lúc rồi hãy nhập kho người ở đây cùng bản thái tử thưởng hoa có được không?”

“Cái này?” Hạ Lan Tuyết nghĩ tới muốn gặp Cơ Hoa Âm, tự nhiên không có tâm tư gì tại đây ứng phó, nhân tiện nói, “Ngày khác đi, há có thể bởi vì ta một người, làm cho nhiều người như vậy chờ đợi? Như vậy không tốt. Ngược lại thái tử điện hạ ngài, ta thấy thời tiết tốt như này mà ra vườn hóng cảnh đúng là tốt.”

Nam Cung Tế thất vọng thu liễm vui vẻ, thở dài, “Được, lần sau bản thái tử hẹn ngươi từ sớm để ngươi không có chuyện gì bận?”

Hạ Lan Tuyết hoạt bát nhún nhún vai, “Vây đi lần sau chúng ta hẹn sớm. Hiện tại, thái tử, đưa tay ra đi, để ta bắt mạch.”

“Được.” Nam Cung Tế vươn tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm Hạ Lan Tuyết, hẳn đặc biệt là thích dáng vẻ nghiêm túc của nàng.

Hạ Lan Tuyết rủ mi ngưng thần, tập trung lắng nghe mạch đập, cũng không phát giác ánh mắt của hấn, sau khi xem mạch, lại rất tự nhiên giúp hấn cởi bỏ tà áo, tra xét chỗ ngực đau, lại hỏi, “Gần đây ăn cơm còn có vấn đề gì không? Cổ họng có đau hay không?”

Nam Cung Tế lắc đầu, nhìn ngón tay bạch ngọc của nàng đang dao động trên ngực hấn, gương mặt tuấn tú tự nhiên đỏ lên.

Bộ dáng hấn bây giờ tuyệt đối không phải là dạng vẻ hấn lúc tốt nhất, nhất là sau khi mắc bệnh thân thể gầy gò suy nhược, còn có nhiều chỗ mụn mủ lở loét.

Ngay cả chính hấn nhìn thấy còn cảm thấy kinh tởm nói gì đến những cung nữ hầu hạ hấn hàng ngày.

Nhưng chỉ có Hạ Lan Tuyết là khác, nàng đối với lúc thân thể hấn bị bệnh, cũng không biểu hiện ra chán ghét hoặc là sợ hãi gì, hơn nữa nàng còn thường thường mang theo ánh mắt khích lệ, thậm chí, tại lúc những nô tài hầu hạ không dám đến gần nàng còn làm mẫu xoa được cho hấn.

Nhớ tới những thứ này, Nam Cung Tế trong đầu liền không khỏi dâng lên một giòng nước ảm, nhưng đồng thời, lấy bộ dạng nhếch nhác hiện tại đối diện với nàng, lại càng ngày càng cảm thấy quần bách không chịu nổi.

“Ừm, khá hơn nhiều. Được dùng lau người vẫn như thế. Thuốc uống thì lát nữa ta kê đơn khác.” Hạ Lan Tuyết sau khi kiểm tra xong, rất tự nhiên giúp hấn chỉnh chang lại quần áo.

Nhưng Nam Cung Tế lại đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, một câu cũng không nghe rõ, mờ mịt hỏi, “Cái gì?”

“Người đang suy nghĩ gì đấy?” Hạ Lan Tuyết buồn cười nhìn hấn, “Ta nói lát nữa viết một đơn thuốc khác cho ngài, Tiểu Lộ Tử đâu?”

“Ta cho hấn lui rồi.” Nam Cung Tế đỏ mặt.

“Sao mặt người lại đỏ thế?” Hạ Lan Tuyết hồ nghi hỏi, một mặt ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng tươi sáng, nhưng cũng không có nóng như lúc chính hè, hướng chỉ nàng chọn chỗ này, bốn phía râm mát vô cùng.

Nàng gấp rút lại bắt được tay của hấn, hai ngón tay đè lại mạch đập, phát hiện nhảy vô cùng mau, không khỏi hiếm thấy rồi.

“Ta không sao.” Nam Cung Tế vội vàng rút tay về, mang trên mặt vài phần quần bách.

Hạ Lan Tuyết từ từ cũng có chút hiểu rõ, đứng thẳng người, nói, “Thái tử, gọi Tiểu Lộ Tử cầm giấy bút đến, ta ở đây viết đơn thuốc sau đó trở về cũng thuận tiện”.

“Được.” Nam Cung Tế gật đầu, không dễ dàng ổn tâm thần, gọi vài tiếng Tiểu Lộ Tử, lại đều không có trả lời.

“Này *** mới tử đi nơi nào?” Cảm giác bị mất mặt trước Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Tế có chút căm tức.

Hạ Lan Tuyết tròn mắt, “Có lẽ là đi nhà xí rồi, vậy, ta đẩy ngài trở về Trường Nhạc Cung đi, thuận tiện kiểm tra tấm điện của ngài. Đúng rồi, mỗi ngày trừ độc, bọn họ không có lười biếng chứ?”

“Bọn họ dám?” Nam Cung Tế hung dữ nói, mới nói hết, lại lúng túng nhìn Hạ Lan Tuyết một cái, “Những thứ nô tài này, thừa dịp bản thái tử bệnh nặng, càng phát ra không có quy củ.”

Hạ Lan Tuyết mới lười quản chuyện khi gió gì giữa hấn với đám nô tài kia đâu, chỉ bước chân cực nhanh đẩy hấn đi, nghĩ thâm, thời gian rất tốt, xuất cung vừa vặn có thể tiến đến phủ tướng quân ăn cơm trưa đầu.

Nam Cung Tế thấy nàng trầm mặc, liền đào rỗng tâm tư nghĩ trêu chọc nàng nói chuyện, tỷ như hỏi, “Tuyết cô nương, bản thái tử nghe nói người còn nhỏ tuổi liền một mình chống đỡ Bách Thảo Đường rồi, thật là lợi hại.”

Lại tỷ như, “Tuyết cô nương, bản thái tử nghe nói người còn có một đệ đệ, lần tới có thể dẫn hấn tiến cung chơi, chỗ bản thái tử có rất nhiều đồ chơi thú vị, hấn nhất định thích.”

Đối với lần này, Hạ Lan Tuyết bày tỏ không cần, đồ chơi trong tay thái tử có gì tốt? Nàng chỉ có một đệ đệ sợ nhất bị người ta làm cho lệch lạc.

Hai người này một cái trầm mặc, một cái om sòm, mới đi ra khỏi một mảnh hoa nhỏ, chỉ nghe thấy phía trước một trận tiếng động lớn, mơ hồ còn có người cúi đầu tiếng khóc sù sùi.

“Chuyện gì xảy ra? Tiểu Lộ Tử.” Nam Cung Tế lạnh lùng quát khiển trách.

Phía trước trong rừng cây nhỏ, lập tức chạy đến một cái mặt mày thanh tú tiểu thái giám, đúng là hắc người hầu cận Tiểu Lộ Tử.

“Điện hạ.”

“Chuyện gì xảy ra? Cãi nhau?” Ngay trước mặt Hạ Lan Tuyết, Nam Cung Tế cố ý khoe khoang chính mình, nghiêm nghị hỏi.

Tiểu Lộ Tử vội vàng hồi bẩm, “Điện hạ, Tiểu Nhất sớm đã sai người phong vườn này lại rồi, không cho một ai vào đây. Nhưng là tiểu tử kia không biết làm thế nào tiến vào, còn tự xưng là thập tam hoàng tử điện hạ.”

Thập Tam hoàng tử? Nam Cung Khế! ! !

Hạ Lan Tuyết bắt ngờ tim tự nhiên đau nhói một cái, ánh mắt cũng có chút bắt đầu mơ hồ, đang ngẩn ra, liền nghe Nam Cung Tế nói, “Mang hắc đến.”

Tiểu Lộ Tử vỗ tay một cái, bên kia, liền có mấy thái giám đem một thiếu niên áo xanh kéo đến.

“Điện hạ, chính là hắc.” Tiểu Lộ Tử chỉ thiếu niên bị ngã trên mặt đất nói.

“Ngẩng đầu lên!” Nam Cung Khế nhìn thiếu niên đang run lẩy bẩy trên mặt đất không vui nói.

Nhưng mà, cho dù thiếu niên này không có ngẩng đầu, Hạ Lan Tuyết cũng là một cái liền nhận ra, hắc chính là Nam Cung Khế.

Nhiều chuyện sao trùng hợp như thế, năm đó lần đầu gặp Nam Cung Khế, hắc cũng là chặt vật như vậy.

Chỉ là, kiếp trước, hắc là bị một đám thái giám vây đánh, nàng đi theo mẫu thân tiến cung, vô tình bắt gặp, cứu hắc.

Hiện nay, hắc vẫn như cũ là bị vài gã thái giám khó xử, nhưng đầu lĩnh lại là thái tử ca ca của hắc.

Lúc này đây, Hạ Lan Tuyết lại quyết tâm chỉ làm người tàng hình.

Thanh y thiếu niên sợ hãi ngẩng đầu lên, nước mắt cùng tro bụi mơ hồ trên khuôn mặt tái nhợt của hắc, xem không ra bộ dáng của hắc, chỉ có đôi mắt kia, cho dù bị nước mắt lấp đầy, cũng như cũ tỏ ra trong suốt mà vô tội.

“Quá... Thái tử ca ca.” Hắc phủ phục trên mặt đất, e ngại hướng về Nam Cung Tế dập đầu.

Nam Cung Tế nhíu mày, “Ai là thái tử ca ca của ngươi? Ngươi là ai? Sao dám vụng trộm tiến này vườn?”

“Quá... Ta...” Thanh y thiếu niên mắt lộ ra khiếp ý, ngay cả lời nói cũng nói không lưu loát, hai hàng nước mắt theo gò má bắn thủ lẫn xuống.

“Nói.” Nam Cung Tế tựa hồ không có kiên nhẫn.

Thanh y thiếu niên vội vàng nói, “Ta, ta là Nam Cung Khế, mẹ ta bị bệnh, ta muốn hái cây thuốc được ở đây làm thuốc...”

“Nam Cung Khế?” Nam Cung Tế khẽ nhăn mi, suy nghĩ một chút, còn là nghĩ không ra, ngược lại Tiểu Lộ Tử đầu óc linh hoạt, lập tức nghĩ tới, trả lời, “Điện hạ, hắc thật sự là thập tam hoàng tử, ngài đã quên, mười năm trước, Đức phi nương nương phạm vào chuyện, bị biếm lãnh cung, ngay cả thập Tam hoàng tử cũng cùng theo một lúc đi.”

“A? Còn sống à.” Nhìn gầy như que củi tiểu thiếu niên, Nam Cung Tế hai đầu lông mày tràn đầy khinh miệt cùng khinh thường.

Như thường ngày, Nam Cung Tế mới lười quản sống chết của hần, nhưng giờ phút này Hạ Lan Tuyết ở đây, hần liền có lòng muốn biểu hiện, nhân tiện nói, “Thôi, nhìn rất đáng thương, Tiểu Lộ Tử, để cho hần hái ít cây thuốc được đi, không được làm khó dễ hần.”

“Vâng ạ.” Tiểu Lộ Tử gật đầu, sau đó đá Nam Cung Khế một cước, “Nghe thấy chưa? Điện hạ khai ân, người còn không mau tạ ơn.”

“Đa tạ thái tử ca ca.” Nam Cung Khế lại dập đầu, lần này, gương mặt đỏ lại bị tro bụi dính đầy.

“Được rồi, đứng lên đi.” Nam Cung Tế khoát khoát tay, tựa hồ sợ hần làm dơ chính mình, ghét đừng mở rộng tầm mắt con người.

Tiểu Lộ Tử lại đạp Nam Cung Khế một cước, “Còn không mau đứng dậy, nằm sắp ở chỗ này cản trở đường điện hạ.”

“Vâng” Nam Cung Khế giãy giụa từ trên mặt đất đứng lên, sau đó, khắp khiêng hướng phía trước rừng kia đi.

Hạ Lan Tuyết nhìn rõ ràng, cái kia xiêm y trên có vết máu khô khốc, bên trái xương bắp chân chỉ sợ cũng gãy xương.

“Tuyệt cô nương.” Thấy nàng thất thần, Nam Cung Tế nhẹ khẽ gọi nàng hai tiếng.

Hạ Lan Tuyết thu hồi ánh mắt, cười nói, “Đi thôi.”

“Ừm” Nam Cung Tế gật đầu, bất quá, trong lòng nhưng là hiếu kỳ, vừa rồi Hạ Lan Tuyết nhìn Nam Cung Khế ánh mắt vô cùng kỳ quái, hơn nữa làm cho hần vô cùng không thoải mái.

Một đường không lời, đến Trường Nhạc Cung, Hạ Lan Tuyết tự mình kiểm tra trong phòng một chút tình huống, lại mở ra chút ít được trừ độc, chuyện đều gấp rút xong, lúc này mới chuẩn bị xuất cung.

Nhưng là, hôm nay việc này quả thực quý dị, đằng trước mới gặp một cái bị thái giám khi dễ hoàng tử, mới ra Trường Nhạc Cung không bao lâu, trên đường đi ở chỗ thanh vắng lại gặp được một cung nữ bị thái giám khi dễ.

Cung nữ này tuổi không lớn lắm, dung nhan xinh đẹp, chỉ là có chút tiêu tụy, trước mắt đang bị hai gã thái giám dồn vào góc tường, chỉ lo rơi lệ, lại ngay cả khóc cũng không dám khóc lên.

“Hai vị gia, van cầu các người thả nô tỳ đi đi, Đức phi nương nương bệnh nặng, bất tỉnh mấy ngày, nô tỳ cầu gặp Hoàng thượng.”

Cung nữ kia một bên nghẹn ngào một bên cầu khẩn.

Nhưng mà, hai gã thái giám trước mắt nàng, không có hảo ý nhìn nàng chăm chăm, trong đó một tên, còn đem bàn tay vào dưới váy nàng, bóp làm cơ thể nàng ta cong lên giống con tôm.

Cung nữ này tên gọi Ling Lunh, cũng là Hạ Lan Tuyết biết, thậm chí, kiếp trước, nàng là chết ở trong tay Hạ Lan Tuyết.

Hạ Lan Tuyết không nghĩ quản, chỉ muốn đi vòng qua, nhưng mà, theo một tiếng thê lương giọng nữ, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy kia nho nhỏ nữ tử bị hai gã thái giám che miệng, kéo vào một phòng tối tăm bên cạnh, nàng lập tức không thể bình tĩnh.

Kiếp trước dù sao ở thâm cung chờ đợi mười năm, chuyện bên trong này nàng cũng nhìn thấy nhiều rồi, nhưng mỗi một lần thấy, nàng cũng sẽ nộ hỏa công tâm, bình tĩnh không được.

Huống chi, người tên gọi Ling Lung nữ tử này ở kiếp trước chết trên tay nàng.

Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, Hạ Lan Tuyết phi thân đi qua, một cước đá văng thái giám đang cười ở trên lưng nữ tử, “Quả nhiên đủ vô sỉ, cũng không có đồ chơi này, còn muốn làm chuyện vô sỉ, xem ra bốn tiểu thư phải dạy dỗ các người một lần.”

100. Chương 90: Quân Cờ

Linh lung hoảng sợ nhìn tiểu cô nương đột ngột xuất hiện này, chỉ thấy nàng tiện tay nhặt dao nhỏ trên bàn lên, cầm trong lòng bàn tay, còn chưa kịp nhìn thấy nàng xuất thủ như thế nào, hai gã thái giám kia liền kêu rên, che lấy hạ thân ngã xuống đất.

Mà trên mặt đất rất nhanh đã rỉ ra một bãi máu, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi làm cho người ta cảm thấy choáng váng.

“Người là ai?” Một thái giám tuổi lớn hơn, mặt mũi tái nhợt trừng mắt hỏi Hạ Lan Tuyết.

“Tại sao phải nói cho người biết? Người lớn lên xấu như vậy, còn là thái giám, tâm địa không tốt, bốn tiểu thư trẻ tuổi tướng mạo đẹp, vạn nhất ta nói cho người, người buổi tối nằm mơ thấy ta, thì thật là kinh khủng nha.” Hạ Lan Tuyết ác khẩu, thấy hẳn lại nôn một búng máu, lúc này mới coi như không có việc gì, ánh mắt chậm rãi rơi trên người Linh Lung, buồn cười nhìn nàng, “Người còn lo lắng cái gì? Còn không mau chạy?”

“Chạy?” Linh lung giật mình, giống như vừa tỉnh lại từ cơn ác mộng, run rẩy từ trên ghế dài xuống, lảo đảo chạy ra ngoài.

Đợi nàng chạy, Hạ Lan Tuyết lúc này mới lại thưởng thức dao nhỏ trong tay, tà ác nhìn chằm chằm hai gã thái giám kia, uy hiếp, “Nghe, từ nay về sau các người còn tìm tiểu cô nương kia gây phiền toái, bốn tiểu thư cũng không chỉ cắt căn tử tôn của các người, mà là trực tiếp lấy đầu của các người, rồi đem bọn người băm cho chó ăn.”

“Nghe thấy chưa?” Không thấy hai người đáp, Hạ Lan Tuyết dùng sức đem dao nhỏ cắm trên mặt đất, chọc thân thể hai người run lên, liên tục không ngừng gặt đầu, “Nghe thấy được.”

“Tốt, lúc này mới ngoan ngoãn, bên kia có băng gạc, chính các người tự băng bó miệng vết thương, nếu không, sau nửa canh giờ, máu các người sẽ chảy ra hết trở thành cái xác khô, đến lúc đó sẽ càng xấu.” Hạ Lan Tuyết hảo tâm nhắc nhở một tý, nhìn thấy hai người run rẩy lấy băng gạc, lúc này mới sung sướng ra cửa.

“Cô nương.” Linh Lung liên đang trốn ở góc tường, vừa thấy Hạ Lan Tuyết hừ tiểu khúc ra cửa, liền vội vàng tiến lên.

Hạ Lan Tuyết nhìn nàng, “Người còn chưa đi sao? ”

Linh Lung hướng về nàng dịu dàng một xá, nói, “Đa tạ cô nương cứu giúp.”

“Ôi.” Hạ Lan Tuyết không đếm xỉa tới nàng, cười khê, “Nói thật, ta không muốn cứu người, vừa rồi bắt quá là tâm tình khó chịu, muốn đánh người thôi.”

“Nhưng mà, cô nương, bọn họ là người ti lễ giám, vừa rồi cô nương làm bọn họ bị thương chỉ sợ sau này cô nương gặp rắc rối.” Linh Lung lo lắng nói.

“Người là đang lo lắng cho ta?” Hạ Lan Tuyết ánh mắt chợt lóe, nhìn kỹ nàng, “Hay là lo lắng bọn họ trả thù người?”

“Nô tỳ là lo lắng cô nương.” Linh Lung ánh mắt lóe lên.

Hạ Lan Tuyết hừ nhẹ một tiếng, “Vậy cũng không cần rồi, người chăm sóc tốt chính mình đi, hai thằng khốn kia không chọc được ta có thể sẽ tìm người trút giận.”

Linh Lung run lên.

“Cho nên.” Hạ Lan Tuyết nghiêm túc đưa ra chủ ý, “Chạy càng xa càng tốt, có thể trốn vào trong hang chuột, cũng đừng ra ngoài. Nghe thấy chưa? Lần sau, lần sau người cũng không gặp được ai hảo tâm đi giúp người như ta đâu.”

Linh Lung cắn chặt cánh môi, nhìn ra rất khẩn trương.

Có thể cứu nàng một lần, Hạ Lan Tuyết cảm giác đã quá đủ, làm nữ nhân, nàng không thể chịu được chuyện như vậy xảy ra

Tái sinh đối với người quen ở kiếp trước nàng không muốn dính dáng đến quá nhiều.

Chỉ nói lời chân thành vỗ vai nàng ta, “Đi thôi, nếu không hai cầm thú kia ra thấy người lại muốn kéo người vào.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lung trắng bệch, lại đột nhiên níu lấy tay áo Hạ Lan Tuyết, phịch một tiếng quỳ xuống đất, cầu khẩn nói, “Cô nương, van xin ngài cứu chủ tử nhà ta đi, ta thấy ngài là người tốt, van xin ngài.”

Vừa nói Linh Lung còn không để ý đến mặt đất cứng không ngừng dập đầu không quá hai cái, trên trán trắng nõn của nàng ta đã có chút huyết.

Ra tay thật là độc ác.

Phải nói, làm cho Hạ Lan Tuyết cảm động chính là chân thành của nàng ta với hai mẹ con Nam Cung Khế.

Nhưng nàng ta cũng là người rất ghét nàng ở kiếp trước.

Đối Nam Cung Khế càng là chân thành, sẽ đối với nàng càng là bất mãn.

Kiếp trước, tình hình của hai người họ giống như nước với lửa vậy, từ nhỏ Nam Cung Khế chịu ân của nàng ta nên đối xử với nàng ta không giống với người khác, thậm chí có lần Đức Phi còn muốn hãm hại nàng ta.

Ai...

Bây giờ nghĩ lại, người và vật không còn, các loại tranh đấu kỳ thật cũng rất lãng phí sức lực .

“Người cầu xin ta cũng vô ích.” Hạ Lan Tuyết gọn gàng dứt khoát nói, “Ta sẽ không cứu chủ tử người , người cũng đừng dập đầu, đừng hổng đầu, ta cũng không trả tiền thuốc thang cho người .”

Nói xong, rút tay về, nàng xoay người rời đi.

Linh Lung đâu chịu dễ dàng buông tha, những năm này ở lãnh cung, nhận hết khinh rẻ của mọi người, mà người chịu đưa tay ra cứu giúp cũng chỉ có một mình cô nương này thôi.

Gặp người tốt, cho dù chỉ có một tia hy vọng, nàng cũng sẽ không buông tha.

“Cô nương, cầu xin người, chỉ cần người cứu chủ tử nhà ta, để cho ta làm cái gì đều nguyện ý.”

Nàng vừa quỳ vừa đuổi theo Hạ Lan Tuyết, tiếng khóc kia thật là thê lương , Hạ Lan Tuyết thật lo lắng nàng sẽ gọi lang sói đến, không khỏi bước nhanh hơn, nghĩ thì triển khinh công bỏ rơi nàng ta.

“Linh Lung.” Đột nhiên, bên tai truyền đến một thanh âm thiếu niên, Hạ Lan Tuyết dừng chân, chỉ thấy Nam Cung Khế kéo chân bị thương khập khiễng đi về phía này.

“Chủ tử.” Thấy hãn bộ dáng như vậy, lúc này Linh Lung mới đứng lên, giật mình ngênh đón, “Ngài đây là thể nào? Ai đánh ?”

“Không có việc gì, thuốc của nương ta đã lấy được.” Thiếu niên dịu dàng mỉm cười, đưa cây thuốc được trong tay cho nàng.

Linh Lung đang cầm hoa, nước mắt lại rơi xuống, “Chủ tử, ngài chịu khổ.”

Hạ Lan Tuyết lười nhìn chủ tử người ta tình thâm, cũng không sinh ra tiền muốn rời đi, nào biết Linh Lung này cái ót cũng mọc con mắt , thấy nàng vừa bước đi, liền gọi, “Cô nương, xin đừng bước!”

“Linh Lung, vừa rồi chuyện gì xảy ra? Người vì sao hướng nàng quỳ xuống?” Mắt to trong suốt của Nam Cung Khế lại mang theo rét lạnh tức giận nhìn chằm chằm Hạ Lan Tuyết, hoàn toàn đã không còn vẻ nhu nhược lúc ở trước mặt Nam Cung Tế.

Ôi, cảnh đáng thương yếu đuối lúc trước của hãn đều là giả bộ sao?

Nam Cung Khế đang diễn? Điểm này cũng làm cho Hạ Lan Tuyết phi thường ngoài ý muốn.

“Chủ tử, vừa rồi làm phiền vị cô nương này cứu nô tỳ, nếu không, nô tỳ sẽ bị người... Ô ô...” Linh Lung nhớ tới chuyện mới vừa rồi, nghẹn ngào không thể nói.

Nam Cung Khế trong ánh mắt tỏa ra âm trầm rùng mình, “Lại là những thứ yêu cầu kia sao?”

“Chủ tử, đừng...” Sợ hấn họa là từ ở miệng mà ra, Linh Lung đột nhiên kéo lấy hấn, khoe mắt dư quang bắt an liếc về hướng Hạ Lan Tuyết.

Ánh mắt Nam Cung Khế cũng nhìn về phía Hạ Lan Tuyết.

Trong chớp mắt, tìm Hạ Lan Tuyết cứng lại, ở nơi này nàng nhìn thấy ánh mắt quen thuộc và có cả sát khí kia nữa.

Hạ Lan Tuyết càng cảm thấy ngạc nhiên Nam Cung Khế lá gan nhỏ bé kia có thể có ý nghĩ giết người hay sao?

“Cô nương, người đi đi, lần này ân cứu mạng, ngày khác có duyên phận, nô tỳ nhất định báo đáp.” Tựa hồ sợ phát sinh chuyện không tốt, Linh Lung hướng về phía Hạ Lan Tuyết hô to, rồi vội vã kéo tay Nam Cung Khế rời đi.

Hạ Lan Tuyết đứng nguyên tại chỗ, cũng không nhúc nhích, chỉ là, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn chăm chăm vào bóng lưng chặt vật kiên cường của thiếu niên kia.

Vừa rồi chỉ là một câu nói, một ánh mắt nhìn làm cho nàng cảm thấy giống như kiếp này lần đầu tiên nàng gặp hấn vậy.

Ngay tại lúc nàng đang nhìn, thiếu niên đột nhiên ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng kia, trong nháy mắt, ánh mắt thiếu niên hiện lên nghi hoặc, nhưng nhiều hơn là lãnh ý trong đó làm cho người ta cảm thấy nổi da gà.

Đây cũng là hấn sao? Nam Cung Khế chân chính.

Có lẽ, thân hình hấn suy nhược, thân phận hèn mọn, tình cảnh thê lương, nhưng trong lòng hấn lại rất quật cường .

Nàng đột nhiên nhớ tới bộ dạng hèn mọn của hấn lúc ở bên thái tử, khoe môi nàng gợi lên nụ cười trào phúng .

Kiếp trước, hấn ở cạnh mình không cũng là như thế?

Hấn hèn mọn, hấn đáng thương, hấn cần nàng bảo vệ.

Cho nên, khắp nơi nàng đều bảo hộ hấn, thậm chí vì thế cùng Cơ Hoa Âm trước sinh ra ngăn cách hiềm khích, cuối cùng không thể không mỗi người đi một ngã.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, nàng mới thật sự là ngốc tử.

Nam Cung Khế nếu thật nhu nhược đáng thương, làm sao có thể từ vị trí con của một phi tần ở lãnh cung mà leo lên ngôi vị đế vương Đại Chu?

Năm đó, nàng cho là hấn thành hoàng đế, có phần lớn công lao của nàng.

Nhưng hôm nay hồi tưởng lại, ngoại trừ nàng dùng tài lực ủng hộ hấn ra còn lại nàng đã làm được gì chứ?

Tựa hồ mỗi một bước an bài, đều là hấn hữu ý vô ý tiết lộ cho nàng.

Mà nàng chỉ là một quân cờ tốt, đem mỗi một bước của hấn đều hoàn thành rất tốt, thậm chí, tự cho là thần hộ mệnh của hấn.

Mà một con rối chân chính sao có thể ổn định được triều chính ngay sau khi nàng chết như thế?

Là sơ sẩy của nàng, cũng là điều buồn cười của nàng.

Chỉ là nàng không hiểu, nếu đã coi nàng là quân cờ tại sao trong mười năm hấn vẫn sủng nàng kính nàng, ngay cả nô tỳ hầu hạ hấn từ bé tình cảm thâm thiết Linh Lung nàng bảo giết hấn cũng giết.

Mà hửn, kỳ thật có rất nhiều cơ hội phé nàng, một lần nữa lập hậu, thậm chí chiêu mộ tầ phi...

“Ôi, tại sao lại là tiện nhân người?” đang ngẩng ra sau lưng đột nhiên truyền đến một âm thanh tức giận, Hạ Lan Tuyết đầu đầy hắc tuyến, nói oan gia ngõ hẹp, bọn họ đường này cũng quá chật đi?

Nàng xoay người, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo ương ngạnh Nam Cung Nguyệt, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Xem đến ta cùng công chúa là thật có duyên phận , ai, may mắn ta không phải là nam tử, nếu không, ta cũng phải hỏi một chút nguyệt lão, có hay không cố ý sắp xếp ta với công chúa luôn gặp nhau?”.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doc-hau-trung-sinh-nang-the-hung-han-cua-lanh-vuong-phuc-hac>